

СВЕТОВЕН ТРИЛЪР

ДЖОНАТАН БАРКЪР

ЧЕТВЪРТАТА МАЙМУНА

ДЖОНАТАН БАРКЪР ЧЕТВЪРТАТА МАЙМУНА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Джонатан Баркър, чиито творби са сравнявани с романите на Стивън Кинг, Дийн Кунц и Томас Харис, напълно заслужено е награден с „Брам Стокър“ за изключително успешен дебютен роман. Книгите му са преведени в много страни, правата за „Четвъртата маймуна“ вече са откупени от филмова и телевизионна компания.

„Четвъртата маймуна“ е надникване в най-мрачните кътчета на душата, в онази бездна, където се крие истинското аз на всеки човек, и се раждат тайни, които убиват.

В продължение на пет години У4М (убиецът „Четири маймуни“) тероризира гражданите на Чикаго. Полицията е безсилна, жестоките престъпления продължават... докато един ден при транспортна злополука загива човек и в джоба му намират зловеща находка: бил е на път да достави пратка, доказваща, че е похитил нова жертва, която може би още е жива...

Детектив Сам Портър, главен разследващ на случая с вечно изплъзващия се престъпник, си дава сметка, че дори мъртъв, зловещият злодей не е довършил ужасното си дело. А след като намира в джоба на мъртвеца дневника му, Портър се вмъква в ума на един психопат и започва да разплита история, неподдаваща се на описание. Налага се да действа много бързо, ако иска да намери последното похитено момиче, преди то да е намерило смъртта си. Трябва да го направи, трябва поне за малко да загърби битката с личните си демони, които не му дават покой...

„Четвъртата маймуна“ — най-гениалното начало на роман, което съм чел през годините. Този трилър никога няма да ви разочарова.

Джеймс Патерсън

1

ПОРТЪР

Ден първи, 6:14 ч.

Неспирното пиукане се разнесе отново.

Изключих звука на телефона. Защо чувам сигнали за текстови съобщения? Защо изобщо чувам нещо?

„Епъл“ отиде по дяволите без Стив Джобс.

Сам Портър се претърколи на дясната си страна и потърси пипнешком телефона на нощното шкафче.

Будилникът падна с трясък на пода, издавайки глух звук, характерен за евтината китайска електроника.

— Да ме вземат дяволите.

Пръстите му най-после намериха телефона. Портър измъкна кабела за зареждане, доближи телефона до лицето си и присви очи, взирайки се в светлото екранче.

ОБАДИ МИ СЕ — 911.

Съобщение от Наш.

Портър погледна към другата страна на леглото, където спеше съпругата му. Сега обаче тя не беше там. Имаше бележка:

Отивам да купя мляко. Връщам се веднага.

Хохо:

Хедър

Той изсумтя и отново погледна телефона си.

6:15.

Дотук със спокойното утро.

Портър стана и набра номера на партньора си, който отговори на второто позвъняване.

— Сам?

— Здравей, Наш.

Мъжът от другия край на линията замълча за момент.

— Съжалявам, Портър. Колебаех се дали да ти се обадя или не. Сигурно съм набирал номера ти десетина пъти, но все затварях. Накрая реших, че е най-добре да ти изпратя съобщение. Да ти дам възможност да ме пренебрегнеш.

— Всичко е наред, Наш. Какво имаш да ми казваш?

Отново последва кратко мълчание.

— Ще искаш да го видиш с очите си.

— Какво?

— Станал е нещастен случай.

Портър потърка слепоочието си.

— Нещастен случай? Ние работим в отдел „Убийства“. Защо да реагираме на нещастен случай?

— Повярвай ми. Ще искаш да го видиш — настоя Наш. В гласа му прозвуча раздражение.

Портър въздъхна.

— Къде?

— Близко до Хайд Парк, на Петдесет и пета улица. Току-що ти изпратих съобщение с адреса.

Телефонът на Портър изпиука силно в ухото му и той рязко го отдръпна от главата си.

Шибан айфон.

Погледна екранчето, запомни адреса и след това продължи разговора:

— Мога да стигна дотам за трийсетина минути. Добре ли е?

— Да — отвърна Наш. — Скоро няма да ходим никъде.

Портър затвори и провеси крака от леглото. Петдесет и две годишното му тяло възрази с пукане и скърцане.

Слънцето беше започнало да изгрява и между спуснатите щори на прозореца в спалнята проникваше светлина. Беше странно колко тих и мрачен е апартаментът без Хедър.

Отивам да купя мляко.

Електронният будилник примигваше от дъските на пода. Напуканият му циферблат показваше символи, които вече не приличаха на цифри.

Днес щеше да бъде един от онези дни.

Напоследък бяха станали много.

Портър излезе от апартамента десетина минути по-късно, облечен с най-хубавите си дрехи — измачкан морскосин костюм, който си беше купил от „Мене Уеърхаус“ преди близо едно десетилетие — и слезе четирите етажа стълби до тясното преддверие на жилищния блок. Спря до пощенските кутии, извади мобилния си телефон и набра номера на съпругата си.

Свързахте се с телефона на Хедър Портър. Тъй като това е гласова поща, по всяка вероятност съм видяла името ви изписано на екрана и съм решила, че не желая да говоря с вас. Ако сте готови да поднесете почитанията си във формата на шоколадова торта или други подобрани дарения на кулинарна наслада, изпратете ми подробностите в текстово съобщение и аз ще преосмисля позицията в списъка си със светските си ангажменти и може би по-късно ще се свържа с вас. Ако сте рекламен агент и се опитвате да ме накарате да сменя професията си, по-добре веднага да затворите. Телекомуникационната компания „АТ&Т“ ме притежава най-малко още една година. Всички други, моля, оставете съобщение. Имайте предвид, че обичният ми съпруг е ченге с проблеми с овладяването на гнева и носи голям патлак.

Портър се усмихна. Гласът ѝ винаги го караше да се усмихва. „Здравей, бонбонче. Аз съм. Наш се обади. Близо до Хайд Парк става нещо. Ще се срещна там с него. Ще ти се обадя по-късно, когато разбере кога ще се прибере у дома. А, мисля, че нещо не е наред с будилника ни.“

Той пусна телефона в джоба си и излезе на улицата. Хладният чикагски въздух му напомни, че есента се готви да отстъпи пред зимата.

2

ПОРТЪР

Ден първи, 6:45 ч.

Портър подкара по Лейк Парк Авеню и пристигна бързо, в седем без петнайсет. Чикагската полиция беше барикадирала Удлоун при Петдесет и пета улица. Той видя светлините от няколко преки — най-малко десетина патрулни коли, линейка и две пожарни. Двайсет полицаи, може би повече. Имаше и репортери.

Портър намали скоростта на колата си, последен модел „Додж Чарджър“, докато се приближаваше към хаоса, смъкна стъклото и показва значката, си. Младо ченге, все още хлапе, се провря под жълтата лента за местопроизшествие и дотича до колата.

— Детектив Портър? Наш ми каза да ви чакам. Паркирайте където и да е. Отцепили сме цялата пресечка.

Портър кимна, спря до една от пожарните коли и слезе.

— Къде е Наш?

Младият полицаи му даде чаша кафе.

— Ей там, до линейката.

Портър съзря едрата фигура на Брайън Наш, който говореше с Том Айзли от Института по съдебна медицина. Наш беше висок метър осемдесет и осем и се извисяваше над много по-ниския мъж. Изглеждаше напълнял няколко килограма през седмиците, откакто Портър го видя последния път. Издайническият му корем беше издут и висеше над колана му.

Наш му махна с ръка.

Айзли поздрави Портър с леко кимане и бутна очилата си нагоре на носа си.

— Как си, Сам? — Айзли държеше голяма подложка с щипка, заредена с един топ листове. В днешния свят на таблетки и смартфони той вечно носеше тефтер. Пръстите му нервно прелистиха страниците.

— Сигурно му е писнало хората да го питат как е, как я кара, как се чувства и други такива варианти на въпроси за здравословното му

състояние — измърмори Наш.

— Добре съм — усмихна се насила Портър. — Благодаря, че попита, Том.

— Ако ти трябва нещо, само кажи. — Айзли стрелна с поглед Наш.

— Признателен съм ти — отговори Портър и се обърна към Наш: — Значи нещастен случай, а?

Наш кимна към градски автобус, спрял до тротоара на петнайсетина метра от тях.

— Човек срещу машина. Ела.

Портър го последва. Айзли тръгна след тях.

Фотограф от екипа криминалисти снимаше предницата на автобуса. Решетката беше огъната. Боята на два-три сантиметра над десния фар беше олющена. Друг криминалист човъркаше нещо, забило се в дясната предна гума.

Когато се приближиха, Портър забеляза черния чувал за трупове сред морето от униформени полицаи, които стояха пред нарастващата тълпа зяпачи.

— Автобусът се е движел доста бързо. Следващата му спирка е след километър и половина — каза Наш.

— Не карах с превишена скорост, по дяволите! Проверете джипиеса. Не ме обвинявайте напразно!

Портър се обърна наляво и видя шофьора на автобуса. Той беше едър човек, най-малко сто и трийсет килограма. Черното му яке с емблемата на „Градски транспорт Чикаго“ се опъваше на корема, който имаше задачата да прикрие. Твърдата му посивяла коса беше сплъстена отляво и стърчеше отдясно. Очите му нервно се стрелкаха между Портър, Наш и Айзли.

— Онзи откачен шибаняк изскочи право пред автобуса. Това не е нещастен случай, а самоубийство.

— Никой не казва, че сте направили нещо лошо — увери го Наш.

Телефонът на Айзли извънтя. Той погледна екранчето, вдигна пръст и се отдалечи няколко крачки встрани, за да отговори на обаждането.

— Ако започнете да разпространявате, че съм карал с превишена скорост — продължи шофьорът, — ще загубя работата си и пенсията...

Мислите ли, че искам да търся нова работа на моите години? В тази лайняна икономика?

Портър погледна табелката с името му.

— Господин Нелсън, поемете си дълбоко дъх и се успокойте.

По зачервеното лице на човека се стичаше пот.

— Ще мия пода някъде само защото дрисльото избра моя автобус. Имам трийсет и една години опит зад гърба си без нито едно произшествие, а сега ми се случи тази тъпотия.

Портър сложи ръка на рамото му.

— Мислите ли, че ще можете да ми разкажете какво се случи?

— Трябва да си затварям устата, докато дойде представител на профсъюза, това трябва да направя.

— Не мога да ви помогна, ако не искате да говорите с мен.

Шофьорът се намръщи.

— Какво ще ми направите?

— Като начало мога да кажа някоя добра дума за вас пред Мани Полански от „Градски транспорт Чикаго“. Ако не сте направили нещо погрешно и ако ни съдействате, няма причина да бъдете отстранен от работа.

— По дяволите! Мислите ли, че ще ме отстранят заради това? — Нелсън избърса потта от челото си. — Господи, не мога да си го позволя.

— Няма да го направят, ако разберат, че сте работили с нас и че сте се опитали да ни помогнете. Може дори да не се стигне до изслушване в съда — увери го Портър.

— Изслушване в съда?

— Защо не ми разкажете какво се случи? След това ще говоря с Мани за вас и може би ще ви спестя неприятностите.

— Познавате Мани?

— Първите две години работих като униформен полицаи в „Градски транспорт Чикаго“. Той ще ме послуша. Помогнете ни и ще кажа някоя добра дума за вас, обещавам.

Шофьорът се замисли. Накрая въздъхна дълбоко и кимна.

— Стана точно така, както казах на приятеля ви. Стигнах навреме до спирката при Елис. Качиха се двама, слезе един. Подкарах на изток по Петдесет и пета улица и минах завоя. Светофарът при

Удлоун светеше зелено, затова не се наложи да намаля — не че карах с превишена скорост. Проверете джипиеса.

— Сигурен съм, че е било така.

— Движех се заедно с потока на уличното движение. Може и да съм карал няколко километра повече от разрешеното, но не превишавах.

Портър махна пренебрежително с ръка.

— Движели сте се на изток по Петдесет и пета...

Нелсън кимна.

— Да. Видях няколко души на ъгъла, не много. Трима-четирима. И после, когато се приближих, този човек изскочи пред автобуса. Неочаквано, без предупреждение. В един момент стоеше там, а в следващия беше на улицата. Ударих спирачки, но автобусът не се заковава на място веднага. Блъснах човека и го хвърлих на десетина метра.

— В какъв цвят светеше светофарът? — попита Портър.

— Зелено.

— Може би жълто?

Шофьорът поклати глава.

— Не. Зелено. Видях как светлините се смениха. Стана жълто след двайсетина секунди. Вече бях слязъл от автобуса, когато ги видях, че се смениха. — Той посочи нагоре към светофара. — Проверете камерата.

Портър вдигна глава. През последното десетилетие на всяко кръстовище в града бяха монтирани камери за наблюдение. Щеше да напомни на Наш да изискат видеозаписа, когато отидеха в Управлението. По всяка вероятност партньорът му вече го беше поискал.

— Човекът не пресичаше улицата. Той изскочи. Ще видите, когато гледате записа.

Портър му даде визитната си картичка.

— Бихте ли останали още малко в случай, че имам още въпроси?

Нелсън повдигна рамене.

— Ще говорите с Мани, нали?

Портър кимна.

— Ще ни извините ли за секунда? — Той дръпна настрана Наш и тихо каза: — Той не го е убил умишлено. Дори да е било

самоубийство, нямаме работа тук. Защо ме повика?

Наш сложи ръка на рамото на партньора си.

— Сигурен ли си, че ще издържиш? Ако се нуждаеш от повече време, ще те разбера...

— Добре съм — отговори Портър. — Кажи ми какво става.

— Ако искаш да поговорим...

— Не съм проклето дете, Наш. Не се дръж така.

— Добре — отстъпи той. — Но ако ти дойде твърде много твърде скоро, обеща ми, че ще се оттеглиш, чу ли? Никой няма да си помисли нищо лошо, ако се наложи да го направиш.

— Мисля, че работата ще ми се отрази добре. Полудявам, когато стоя в апартамента — призна Портър.

— Случаят е голям, Портър — тихо каза Наш. — Ти заслужаваш да участваш в разследването.

— Господи, Наш. Ще изплюеш ли камъчето?

— Има голяма вероятност жертвата да се е отправила към пощенската кутия ей там.

Портър погледна към синята пощенска кутия пред тухлена жилищна сграда.

— Откъде знаеш?

Лицето на Наш се разтегли в усмивка.

— Носел е малка бяла кутия, завързана с черна връв.

Портър отвори широко очи.

— Не.

— Да.

3

ПОРТЪР

Ден първи, 6:45 ч.

Портър се улови, че се е втренчил в трупа, в неравните очертания под черния найлонов покров.

Нямаше думи.

Наш помоли другите полицаи и криминалистите да отстъпят назад и да предоставят пространство на Портър и време да остане насаме с жертвата. Те затътриха крака зад жълтата лента за местопроизшествие, като разговаряха тихо и го гледаха. Той не ги забелязваше. Виждаше само черния чувал с трупа и малкия пакет до него, който беше обозначен от криминалистите с табелка номер едно за вещественно доказателство и несъмнено беше сниман десетки пъти от всеки възможен ъгъл. Но не го бяха отворили. Бяха оставили това за Портър.

Колко станаха кутиите като тази?

Дузина? Не. По-скоро две дузини.

Портър ги пресметна точно.

Седем жертви. По три кутии за всяка.

Двайсет и една.

Двайсет и една кутии за близо пет години.

Извършителят си играеше с тях. Не оставяше абсолютно никакви улики. Само кутиите. Призрак.

Портър беше видял много полицаи да идват и да си отиват от работната група. Екипът се разширяваше с всяка нова жертва. Медиите надушваха за всяка нова кутия и връхлитаха като лешояди. Целият град предприемаше масирано издирване. Но после пристигаше третата кутия, откриваха трупа и извършителят отново изчезваше. Изгубваше се в сенките на неизвестността. Минаваха месеци и вестниците го забравяха. Специалната работна група намаляваше, когато екипът се разделяше за по-належащи задачи.

Портър беше единственият, който участваше в разследването от самото начало. Той беше там, когато дойде първата кутия и веднага позна какво означава — началото на маратон от убийства на сериен убиец психопат. Когато пристигна втората кутия и после третата и накрая откриха трупа, другите също го разбраха.

Това беше началото на нещо ужасяващо. Нещо планирано. Нещо зло.

Портър беше там от самото начало. Дали сега ставаше свидетел на края?

— Какво има в кутията?

— Още не сме я отворили — отговори Наш. — Но мисля, че знаеш.

Пакетът беше малък и квадратен, десет на десет сантиметра и висок седем-осем сантиметра.

Като другите.

Опакован в бяла хартия и завързан с черна връв. Адресът беше написан на ръка със старателен почерк. Нямаше отпечатьци. Марките бяха самозалепящи се. Не откриха слюнка, която да изследват за ДНК.

Портър отново погледна чувала с трупа.

— Мислиш ли, че е той? Имаш ли име?

Наш поклати глава.

— В него нямаше портфейл, нито документ за самоличност. Лицето му е размазано върху асфалта и по решетката на автобуса. Пуснахме отпечатьците му за проверка в базата данни, но не открихме съвпадение. Той е никой.

— О, някой е — възрази Портър. — Имаш ли ръкавици?

Наш извади чифт латексови ръкавици от джоба си и ги даде на партньора си. Портър ги надяна на ръцете си и кимна към кутията.

— Имаш ли нещо против?

— Чакахме теб — отвърна Наш. — Този случай е твой, Сам. Винаги е бил твой.

Портър се наведе и посегна към кутията. В същия момент дотича един от криминалистите, който държеше малка видеокамера.

— Съжалявам, детектив, но имам заповед да документирам всичко.

— Добре, синко. Но само ти. Готов ли си?

Отпред на камерата блесна червена светлинка и криминалистът кимна.

— Давайте.

Портър обърна кутията така, че да прочете адреса, като внимателно отбягваше кървавочервените капчици.

— Артър Талбът, Диърборн Паркуей 1547.

Наш подсвирна.

— Богаташки квартал. Наследствени пари. Но името не ми е познато.

— Талбът е инвестиционен банкер — каза криминалистът. — Занимава се и с недвижими имоти. Напоследък превръща складове край езерото в жилища. Прави всичко възможно да гони семейства с ниски доходи и да ги заменя с хора, които могат да си позволят високия наем и богати редовни клиенти на „Старбъкс“.

Портър много добре знаеше кой е Артър Талбът. Той погледна младия криминалист.

— Как се казваш, хлапе?

— Пол Уотсън, детектив.

Портър не можа да сдържи усмивката си.

— Един ден ще станеш отличен детектив, доктор Уотсън.

— Не съм доктор. Работа върху докторската си дисертация, но ми остават най-малко още две години.

Портър се ухили.

— Никой ли не чете книги вече?

— Сам, кутията?

— Да. Кутията.

Портър дръпна връвта и видя как възелът се развърза. Бялата хартия под него беше старателно прегъната в краищата, образувайки идеални триъгълници в ъглите.

Като подарък. Опаковал го е като подарък.

Хартията се отдели лесно и разкри черна кутия. Портър остави настрана хартията и връвта, погледна Наш и Уотсън и после бавно вдигна капака.

Ухото беше измито от кръвта и сложено върху подплата от памук.

Точно като другите.

4

ПОРТЪР

Ден първи, 7:05 ч.

— Трябва да видя трупа.

Наш погледна нервно нарастващата тълпа зяпачи.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш тук, пред очите на толкова много хора?

— Тогава да разпънем палатка.

Наш даде знак на един от полицаите.

Петнайсетина минути по-късно за ужас на участниците в насрещното движение на Петдесет и пета улица се издигна палатка три на три метра, която блокира една от двете ленти в източна посока. Наш и Портър влязоха вътре, последвани от Айзли и Уотсън. Униформен полицай зае позиция пред входа на палатката, в случай че някой се промъкне през отцепения периметър и се опита да нахлуе вътре.

В полукръг около трупа, върху жълти метални триножници бяха наредени шест хиляди и двеставатови халогенни прожектори, които изпълваха малкото пространство със заслепяваща ярка светлина.

Айзли протегна ръка и смъкна горната част на чувала. Портър коленичи.

— Преместван ли е трупът?

Айзли поклати глава.

— Снимахме го и след това го покрих колкото можах по-бързо. Той е така, както е паднал.

Мъртвецът лежеше по лице върху асфалта. До главата му се беше образувала малка локва кръв и една струйка водеше към края на палатката. Черната му коса беше късо подстригана и прошарена тук-там.

Портър надяна още един чифт ръкавици, които извади от кутия вляво от него, и внимателно надигна главата на мъжа. Главата се отдели от студения асфалт, издавайки звук като от отлепяне на тиксо.

Стомахът му изкъркори и той осъзна, че още не е закусил. И може би по-добре.

— Ще ми помогнете ли да го преобърнем?

Айзли хвана мъртвия за раменете, а Наш зае позицията до краката му.

— На три. Едно, две...

Смъртта беше настъпила скоро и трупът все още не беше вкочанен. Десният крак, изглежда, беше счупен най-малко на три места. Лявата ръка също, може би на повече места.

— О, Боже! Каква гадост. — Наш се беше втренчил в лицето на мъртвеца, или по-точно там, където би трябвало да е лицето. Бузите ги нямаше. Бяха останали само разкъсани висящи парчета. Челюстта се виждаше ясно, но беше счупена. Устата зееше отворена, сякаш някой беше сграбчил двете половини на челюстта и ги беше разтворил като капан за мечки. Едното око беше разкъсано и от него се процеждаше прозрачна течност. Другото ги гледаше неவிждащо, зелено на ярката светлина.

Портър се наведе по-близо.

— Мислиш ли, че лицето може да бъде възстановено?

Айзли кимна.

— Ще помоля някого веднага щом откараме трупа в лабораторията.

— Трудно е да се каже, но въз основа на телосложението и леко прошарената коса, предполагам, че човекът е на около петдесет, най-много петдесет и няколко години.

— Би трябвало да мога да определя по-точно и възрастта — каза Айзли, който оглеждаше с тънко фенерче очите на мъртвия. — Роговицата все още е непокътната.

Портър знаеше, че криминалистите ще могат да определят възрастта чрез въглеродно датиране на материала в очите. Наричаше се метод на Линеруп. Процесът можеше да стесни възрастта до една-две години.

Човекът беше облечен с морскосин костюм на тънки райета. Левият ръкав беше разкъсан и близо до лакътя стърчеше назъбена кост.

— Някой намери ли другата му обувка?

Дясната липсваше. Тъмният чорап беше напоен с кръв.

— Един униформен полицај я прибра. Ей там на масата е. — Наш посочи някъде вдясно. — Носел е и мека шапка.

— Мека шапка? Пак ли излизат на мода?

— Само във филмите.

— В джоба му има нещо. — Уотсън посочи десния горен джоб на самото на мъжа. — Четвъртото е. Още една кутия?

— Не, твърде е тънко. — Портър внимателно разкопча самото, бръкна във вътрешния джоб и извади малко тефтерче за упражнения с твърди корици като онези, които носеха учениците преди появата на таблетите и смартфоните — десет на осем сантиметра, с черно-бяла корица и страници с редове. Беше изписано почти до края с толкова ситен и равен почерк, че на един начертан ред се побираха два реда от текста.

— Тук може да има нещо важно. Прилича на дневник. Добър улов, докторе.

— Не съм...

Портър махна с ръка.

— Да, да. — Той се обърна към Наш: — Не каза ли, че сте проверили джобовете?

— Претърсихме само панталона за портфейл. Искях да те изчакам ти да обработиш трупата.

— Тогава трябва да проверим и останалите.

Портър започна с десния преден джоб на панталона и провери отново всичките, в случай че са пропуснали нещо. Откриваше разни неща и внимателно ги оставяше настрана. Наш им слагаше табелки с номера, а Уотсън ги снимаше.

— Това е всичко. Не е много.

Портър разгледа предметите.

Касова бележка от химическо чистене.

Джобен часовник.

Седемдесет и пет цента в различни дребни монети.

Касовата бележка можеше да е откъде ли не и с изключение на номера 54873 не съдържаха никаква информация за самоличността на мъжа, нито дори името и адреса на химическото чистене.

— Проверете всичко за отпечатащи — нареди Портър.

Наш се намръщи.

— Защо? Имаме него, а неговите отпечатъци не са в базата данни.

— Предполагам, че се надявам на неочакван късмет. Може да намерим съвпадение, което да ни доведе до някой друг, който може да го разпознае. Какво мислиш за часовника?

Наш вдигна джобния часовник към светлината.

— Не познавам човек, който носи джобен часовник. Може би този тип е по-възрастен, отколкото смяташ?

— И меката шапка предполага това.

— Освен ако не си пада по ретростила — подчерта Уотсън. — Познавам много такива хора.

Наш натисна коронката и капакът на часовника се вдигна, разкривайки циферблата.

— Хм.

— Какво?

— Спрял е на три часа и четиринайсет минути. Човекът не е блъснат тогава.

— Може би ударът е разместил стрелките — разсъждаваше на глас Портър.

— Но по него няма драскотина, нито някаква следа от удар.

— Вероятно е нещо вътре в механизма или не е бил навит. Може ли да погледна?

Наш даде джобния часовник на Портър, който завъртя коронката.

— Движи се свободно. Пружината не закача. Но изработката е изумителна. Мисля, че е направен ръчно. Със сигурност има колекционерска стойност.

— Имам чичо — обяви Уотсън.

— Поздравления, хлапе — рече Портър.

— Той има антикварен магазин в центъра на града. Обзалагам се, че ще хвърли светлина по въпроса.

— Ти наистина се опитваш да спечелиш златна звезда днес, а? Добре, провери. Щом предметите бъдат описани, занеси го на чичо си и виж какво ще можеш да научиш.

Уотсън кимна. Лицето му сияеше.

— Някой забелязва ли нещо странно в дрехите му?

Наш огледа трупа още веднъж и сетне поклати глава.

— Обувките са хубави — отбеляза Айзли.

Портър се усмихна.

— Нали? „Джон Лобс“. Струват хиляда и петстотин долара чифта. Костюмът обаче е евтин, вероятно конфекция от универсален магазин или от мол. Не е повече от неколкостотин долара в най-добрия случай.

— Е, какво мислиш? — попита Наш. — Човекът е работел в обувния бранш?

— Не съм сигурен. Не искам да избързвам със заключенията. Само ми се струва странно, че някой би дал толкова много пари за обувки, без да съответстват на цената на костюма.

— Освен ако не е работил в продажбата на обувки и не ги е взел с отстъпка. В това има логика — каза Уотсън.

— Радвам се, че съдействаш, но ще ти отнема златната звезда за глупави забележки.

— Съжалявам.

— Не се тревожи, докторе. Само се шегувах. Бих се заяждал с Наш, но той вече е свикнал със закачките ми. Вече не е забавно. — Портър отново насочи вниманието си към тефтерчето. — Би ли ми го дал?

Уотсън му го даде и Портър отгърна на първата страница. Присви очи и започна да чете текста.

Здравей, приятелю.

Аз съм крадец, убиец и похитител. Убивам за развлечение. Убивам по необходимост. Убивам от омраза. Убивам само за да задоволя потребността, която се засилва в мен с течение на времето. Потребност като глад, който може да бъде заситен само с пускане на кръв или песента на изтерзан писък.

Казвам ти го не за да те плаша или да те смая, а само за да подчертая фактите, да сложа картите си на масата.

Коефициентът ми на интелигентност е 156, общопризнато ниво на гений.

Един мъдрец някога е казал: „Да измериш собствения си коефициент на интелигентност, да се опиташ да определиш интелигентността си, е знак за невежеството

ти.“ Не съм искал да си правя тест за интелигентност, направиха ми го. Разбирай го както искаш. Нищо от това не определя кой съм, само какъв съм. Затова предпочетох да пиша, за да споделя онова, което ще споделя. Не може да има растеж, без да споделиш знанията. Вие като общество не се учите от множеството си грешки. А имате толкова много да научите. Кой съм аз?

Ако споделя името си, няма да бъде забавно, не мислиш ли?

По всяка вероятност ме познаваш като Убиеца „Четири меймуни“. Нека оставим нещата дотук. Може би У4М за онези от вас, които обичат съкращенията. Попростите от мнозинството. Не трябва да изключваме никого.

Много ще се забавляваме, ти и аз.

— Мамка му — измърмори Портър.

5

ДНЕВНИК

Бих искал да изясня нещата от самото начало.

Родителите ми не са виновни.

Израснах в дома, изпълнен с обич — той би накарал Норман Рокуел^[1] да си вземе бележка.

Майка ми, Бог да благослови душата ѝ, се отказа от обещаваща кариера в издателската дейност, за да си остане у дома след раждането ми, и не вярвам, че някога е жадувала да се върне. Тя слагаше закуска на масата за баща ми и мен всяка сутрин и вечеря точно в шест вечерта. Мама отделяше много време за семейството, което прекарвахме по най-забавен начин.

Тя разказваше за подвизите си през деня, а татко и аз слушахме внимателно. Гласът ѝ беше ангелски и до днес копнея за него.

Баща ми работеше във финансовата сфера. Убеден съм, че колегите му го уважаваха, въпреки че той не говореше за работата си вкъщи. Татко твърдо вярваше, че ежедневните събития в нечия работа, трябва да си останат на работното място, а не да бъдат внасяни в дома и изсипвани в светилището на жилището, все едно някой да хвърли кофа помия на прасетата, за да се угощават. Той оставяше работата си в службата, където ѝ беше мястото.

Баща ми носеше лъскаво черно куфарче, но не съм го виждал нито веднъж да го отваря. Оставяше го до външната врата всяка вечер и куфарчето си оставаше там, докато той тръгнеше за работа на другия ден. Взимаше го, докато излизаше. Преди това задължително целуваше мама, а мен потупваше по главата.

— Грижи се за майка си, момчето ми! — казваше татко. — Ти си мъжът в къщата, докато аз се върна. Ако на вратата почука данъчен инспектор, изпрати го при съседите. Не му обръщай абсолютно никакво внимание. Той е незначителен в общия замисъл на нещата. По-добре научи това сега, отколкото да се притесняваш за такива неща, когато имаш свое семейство.

С мека шапка на главата и куфарчето в ръката, баща ми се усмихваше, помахваше и излизаше. Отивах до панорамния прозорец и го гледах как върви по алеята (като внимава с леда през студените зими) и се качва в малкото си черно кабрио. Татко караше порше, модел 1969 година. Великолепна машина. Произведение на изкуството с гърлено ръмжене, което започваше да боботи веднага след превъртането на ключа в стартера, и се засилваше, когато автомобилът полека излизаше на улицата и захапваше асфалта с лакома наслада.

О, баща ми обожаваше тази кола.

Всяка неделя взимахме голяма синя кофа от гаража и няколко парцала и я измивахме от горе до долу. Татко прекарваше часове да се грижи за мекия черен покрив и да излъсква металните извивки, неведнъж, а два пъти. Аз имах задачата да почистя джантите на колелата, работа, която приемах сериозно. Когато приключехме, автомобилът блестеше така, сякаш току-що беше излязъл от изложбената зала. След това баща ми смъкваше гюрука и ни водеше с майка ми на неделна разходка с колата. Въпреки че поршетото беше двуместно, аз бях мъничък и се побирах удобно на мястото зад седалките. Спирахме пред местния „Деъри Фрийз“ да си вземем сладолед и газирана вода, а после се отправяхме към парка за следобедна разходка сред големите дъбове и тревистите поляни.

Играех с другите деца, докато мама и татко ме гледаха, седнали под сянката на някое старо дърво, преплели ръце и с изпълнени с любов очи. Шегуваха се и се смееха и аз ги чувах, докато бягах след топката или гонех фризби.

— Вижте ме! Вижте ме! — виках.

И те ме гледаха. Гледаха ме като родители. Гледаха ме с гордост. Техният син. Тяхната радост. Спомням си себе си в онази крехка възраст. Спомням си тях под онова дърво, със сияещи усмивки. Спомням си как си представях гърлата им прерязани от ухо до ухо и как от раните се лее кръв и се събира в локва на тревата под тях. И се смеех, много се смеех, и сърцето ми пърхаше.

Разбира се, това беше преди години, но със сигурност започна тогава.

[1] Норман Рокуел (1894–1978) — американски художник и илюстратор. След Втората световна война започва да работи за

седмичното списание „Сатърди Ивнинг Пост“, за което в продължение на четирийсет и седем години създава стотици корици. Най-популярните от тях са тези за Дядо Коледа и веселата атмосфера в големите задружни семейства, които се превръщат в емблеми за американските празници. — Б.пр. ↑

6

ПОРТЪР

Ден първи, 7:31 ч.

Портър спря доджа си до тротоара пред Диърборн Паркуей 1547 и се втренчи в голямата каменна къща. Наш, който седеше до него, приключи разговора си по телефона.

— Обади се капитанът. Иска да отидем в Управлението.

— Ще отидем.

— Беше много настоятелен.

— У4М е щял да изпрати кутията тук. Времето лети. Не е необходимо да се връщаме веднага в Управлението — каза Портър. — Няма да се бавим. Важно е да бъдем една крачка напред.

— У4М? Наистина ли ще приемеш това?

— У4М, Убиецът „Четириите маймуни“. Не ми пука как наричаме шибания откаченяк.

Наш гледаше през стъклото на колата.

— Страхотна къща. Само едно семейство ли живее тук?

Портър кимна.

— Артър Талбът, съпругата му, дъщеря тийнейджърка от първия брак, вероятно едно-две джафкаци кученца и една прислужница или пет.

— Проверих в отдел „Изчезнали лица“. Никой не се е обаждал за Талбът — каза Наш. Дватамата слязоха от колата и тръгнаха нагоре по каменните стъпала. — Как искаш да го изиграем?

— Бързо — отговори Портър и натисна звънеца на вратата.

— Съпругата или дъщерята? — тихо попита Наш.

— Какво?

— Ухото. На кого мислиш, че е? На съпругата или на дъщерята?

Портър се приготви да отговори, когато вратата се откряна два-три сантиметра, задържана от верига. Жена от латиноамерикански произход се втренчи гневно в тях със студени кафяви очи.

— Да помогна ви?

— Вкъщи ли са господин или госпожа Талбът?

Очите ѝ се стрелнаха от Портър към Наш и после обратно.

— Моменто.

Тя затвори вратата.

— Аз залагам на дъщерята — каза Наш.

Портър погледна телефона си.

— Името ѝ е Карнеги.

— Карнеги? Шегуваш ли се?

— Никога не съм разбирал богатшите.

Вратата се отвори отново. На прага стоеше русокоса жена на четирийсет и няколко години, облечена с бежов пуловер и тесен черен панталон. Косата ѝ беше прибрана на тила в хлабаво завързана конска опашка. „Привлекателна е“ — помисли си Портър.

— Госпожа Талбът?

Тя се усмихна учтиво.

— Да. Какво мога да направя за вас?

Латиноамериканката се появи зад нея, наблюдавайки детективите от другата страна на преддверието.

— Аз съм детектив Портър, а това е детектив Наш. Ние сме от чикагската полиция. Може ли да поговорим някъде?

Усмивката ѝ помръкна.

— Какво е направила?

— Моля?

— Скапаната дъщеря на съпруга ми. Много бих искала да изживея една седмица без нейните драми да краде от магазини, да шофира безразсъдно или да се напива в парка с не по-малко скапаните си, развратни приятелки. По-добре да предлагам безплатно кафе на всеки полицаи, който иска да се отбие тук, тъй като половината от вас и без това идват редовно. — Тя отстъпи назад от вратата, която се отвори и разкри оскъдно обзаведено антре. — Влезте.

Детективите я последваха вътре. Над тях се извисяваше сводест таван, в средата на който искреше кристален полилей. Портър се пребори с инстинктивния си подтик да събуе обувките си, преди да стъпи върху белия полиран мрамор.

— Миранда — обърна се госпожа Талбът към икономката. — Моля те, бъди добра и ни донеси чай и гевречета, освен ако полицаите не предпочитат понички? — поусмихна се тя.

„Аха, богаташки хумор“ — помисли си Портър.

— Не, благодаря, мадам.

Богатите бели жени много мразеха да ги наричат „мадам“.

— Моля, наричайте ме Патриша.

Детективите я последваха през преддверието и по коридора и влязоха в голяма библиотека. Лакираният дъсчен под блестеше на светлината на ранното утро, осеян със светли петънца от кристалния полилей, окачен над голяма каменна камина. Госпожа Талбът посочи канапето в средата на стаята. Портър ѝ Наш седнаха. Тя се настани на удобно кресло с табуретка за краката срещу тях и взе чаша от масичката до нея. Сутрешният „Трибюн“ беше недокоснат.

— Миналата седмица тя се беше надрусала с някаква гадост и се наложи да я взимам посред нощ от спешното отделение в центъра на града. Грижовните ѝ приятелчета я бяха оставили там, след като припаднала в някакъв клуб. Сложили я на пейка пред болницата. Представяте ли си? Арти беше по работа извън града и аз трябваше да я прибера, преди той да се върне вкъщи, защото никой не иска да го ядосва. За мащехата е най-добре да изглади нещата, за да изглежда така, сякаш никога не са се случвали.

Прислужницата влезе, носейки голям сребърен поднос. Сложи го на масата пред тях, наля две чаши чай от гарафа и даде едната на Наш, а другата на Портър. На подноса имаше две чинии. Едната съдържаше препечено геврече, а другата — поничка с шоколад.

— Аз не съм надраснал стереотипите — каза Наш и взе поничката.

— Не е необходимо — рече Портър.

— Глупости. Да ви е сладко — отговори Патриша.

— Къде е съпругът ви, госпожо Талбът? Вкъщи ли е?

— Излезе рано сутринта да играе голф в Уийтън.

Наш се наведе напред.

— Това е било преди около един час.

Портър взе чашата чай, бавно отпи глътка и после я върна на подноса.

— А дъщеря ви?

— Доведената дъщеря.

— Доведената дъщеря — поправи се Портър.

Госпожа Талбът се намръщи.

— Защо не ми кажете в какво се е забъркала? Тогава ще реша дали да ви позволя да говорите с нея, или да се обадя на някой от адвокатите ни.

— Тогава тя е тук?

Патриша отвори широко очи за момент. Напълни пак чашата си, взе две бучки захар, пусна ги в чая, разбърка го и отпи. Пръстите ѝ се увиха около топлата чаша.

— Тя спа дълбоко в стаята си през цялата нощ. Преди няколко минути я видях да се приготвя за училище.

Портър и Наш се спогледаха.

— Може ли да я видим?

— Какво е направила?

— Следваме улика, госпожо Талбът. Щом тя е тук в момента, няма за какво да се тревожите. Тръгваме си веднага. Но ако не е тук — Портър не искаше да я плаши излишно, — може би ще има причина за притеснение.

— Не е необходимо да я прикривате — обясни Наш. — Искаме само да се уверим, че тя е в безопасност.

Патриша се обърна с чашата в ръка.

— Миранда? Би ли довела Карнеги, моля?

Икономката отвори уста, замисли се какво да каже и после се отказа. Обърна се и излезе от библиотеката. Прекоси коридора и се качи по стълбището, което се виеше по отсрещната стена.

Наш сръга с лакът Портър, който се обърна и проследи погледа му до снимка в рамка на полицата над камината. Младо русокосо момиче, облечено с костюм за езда, стоеше до дорест кон. Портър стана и се приближи до нея.

— Това ли е доведената ви дъщеря?

Госпожа Талбът кимна.

— Преди четири години. Тя навърши дванайсет, един месец преди да е направена снимката. Класира се на първо място.

Портър гледеше косата ѝ. Убиецът „Четириите маймуни“ беше убил само една блондинка досега. Всички останали бяха брюнетки.

— Патриша? Какво има?

Всички се обърнаха.

На прага стоеше тийнейджърка с тениска на „Мотли Крю“, бял халат и чехли. Русата ѝ коса беше разрошена.

— Моля те, не ме наричай Патриша — троснато каза госпожа Талбът.

— Съжалявам, майко.

— Карнеги, тези господа са от чикагската полиция.

Момичето пребледня.

— Защо са дошли, Патриша?

Портър и Наш се бяха втренчили в ушите ѝ. И двете бяха на местата си.

7 ПОРТЪР

Ден първи, 7:48 ч.

Беше започнало да ръми. Каменните стъпала бяха мокри и хлъзгави, докато двамата детективи забързано вървяха от дома на семейство Талбът към колата на Портър, паркирана до тротоара. Те се качиха, затвориха вратите и погледнаха мрачното небе.

— Това не ни трябваше точно днес — измърмори Портър. — Започне ли да вали по-силно, Артър Талбът може да се откаже да играе и ще го изпуснем.

— Имаме по-голям проблем. — Наш почука с пръст по айфона си.

— Пак ли капитан Долтън?

— Не, по-лошо. Някой е туитнал.

— Някой какво?

— Туитнал е.

— Какво, по дяволите, е туитнал?

Наш му даде телефона си.

Портър прочете дребния шрифт.

@У4МЗАВИНАГИ ТОВА ЛИ Е УБИЕЦЪТ
„ЧЕТИРИТЕ МАЙМУНИ“?

Въпросът беше последван от снимка на жертвата на автобуса от сутринта, просната по лице на асфалта. В ъгъла бегло се виждаше краят на градския автобус.

Портър се намръщи.

— Кой е дал снимката на медиите?

— По дяволите, Сам. Наистина трябва да влезеш в крак с времето. Никой не е давал нищо. Някой е щракнал снимка с телефона

си и я е качил тук, за да я видят всички — обясни Наш. — Така работи туитър.

— Всички? Колко хора означава всички?

Наш отново почука с пръст по телефона.

— Качено е преди двадесетина минути, лайкнато е 3212 пъти и е претуитнато повече от петстотин пъти.

— Лайкнато? Претуитнато? Говори на нормален човешки език.

— Това означава, че новината се е разчула, Портър. Плъзнала е като вирус в мрежата. Светът знае, че той е мъртъв.

Телефонът на Наш иззвъня.

— Капитанът. Какво да му кажа?

Портър запали двигателя, включи на скорост и бързо потегли по Северозападна улица към номер 294.

— Кажи му, че следваме улика.

— Каква улика?

— Семейство Талбът.

Наш изглеждаше озадачен.

— Не е семейство Талбът. Те са си вкъщи.

— Не онези Талбът. Ще побъбрим с Артър. Готов съм да се обзаложа, че съпругата и дъщерята не са единствените жени в живота му — каза Портър.

Наш кимна и отговори на обаждането. Портър чу, че капитанът крещи от мъничкия високоговорител. След като близо една минута повтаря: „Да, капитане“, Наш закри с ръка телефона.

— Той иска да говори с теб.

— Кажи му, че карам. Не е безопасно да говориш по телефона, докато шофираш.

Портър рязко завъртя волана наляво и изпревари миниван, който се движеше много по-бавно от тяхната скорост от сто и четирийсет километра в час.

— Да, капитане — рече Наш. — Включвам те на високоговорител. Един момент...

Гласът на Долтън стана силен и гърмящ, когато айфонът се включи чрез „Блутут“ в аудиосистема на колата.

— ... в Управлението до десет минути, за да сформираме екип и да изпреварим събитията. Всеки телевизионен и вестникарски репортер драпа към мен.

— Капитане, говори Портър. И ти знаеш графика му добре като мен. Той е щял да изпрати по пощата ухото тази сутрин. Това означава, че е отвлякъл жертвата преди един-два дни. Добрата новина е, че никога не ги убива веднага, затова можем да сме сигурни, че тя все още е жива... някъде. Не знаем колко време ѝ остава. Ако е смятал само да изтича и да изпрати по пощата пакета, вероятно не ѝ е оставил храна и вода. Хората обикновено живеят три дни без вода и три седмици без храна. Времето ѝ изтича, капитане. Мисля, че в най-добрия случай имаме три дни да я намерим, може би по-малко.

— Затова ми трябват тук.

— Първо трябва да проверим тази улика. Докато не разберем кого е отвлякъл, само си губим времето и тъпчем на едно място. Ти искаш нещо. Дай ми един час и да се надяваме, че ще ти кажа име, което да съобщиш на медиите. Ще им дадеш снимка на изчезналото момиче и те ще се укротят — каза Портър.

Капитанът замълча за момент.

— Един час. Не повече.

— Толкова ни трябва.

— Внимавайте с Талбът. Той е гъст с кмета — предупреди ги Долтън.

— Пипаме с кадифени ръкавици, ясно.

— Обадете ми се, след като говорите с него — добави капитанът и затвори.

Колата се стрелна нагоре по рампата към номер 294. Наш въведе Уийтън в джипиеса.

Доджът набра скорост, когато Портър настъпи още малко педала на газта.

Наш включи радиото.

... Въпреки че чикагската полиция още не е направила изявление, говори се, че пешеходецът, убит рано тази сутрин от градски автобус в Хайд Парк, е Убиецът „Четири маймуни.“ Кутията, заснета на местопроизшествието, е същата като онези, които изпращаше убиецът преди няколко години. Той получи прякора си от Самюъл Портър, детектив от чикагската полиция, и първият, който разпозна поведението и метода на убиеца.

— Не е вярно. Не съм измислил...

— Тихо! — прекъсна го Наш.

Изразът произлиза от скулптурата на три маймуни над вратата на конюшната на прочутия шинтоистки храм Тошогу в град Никко, Япония. Първата е запушила ушите си, втората е закрила очите си, а третата е сложила ръка на устата си и заедно изобразяват пословицата „Не виждай зло, не чувай зло, не говори зло“. Има и четвърта маймуна, която изразява „Не прави зло“. Схемата на действие на убиеца остана неизменна от първата му жертва, Кали Тремъл, преди пет години и половина. Два дни след отвличането ѝ семейство Тремъл получи хухото ѝ по пощата. Два дни след това получи очите ѝ, а два дни по-късно пристигна езикът ѝ. Трупът ѝ беше намерен в Бедфорд Парк два дни след датата на клеймото на последната пратка, а на бележка в ръката ѝ беше написано „Не прави зло“. По-късно беше установено, че Майкъл Тремъл, бащата на жертвата, е бил замесен в нелегална схема за залагания, която е насочила милиони долари в офшорни сметки...

Наш изключи радиото.

— Той винаги отвлича дъщеря или сестра, за да накаже бащата за някакво престъпление. Защо не този път? Защо не е взел Карнеги?

— Не знам.

— Трябва да проверим финансовото положение на Артър Талбът — предложи Наш.

— Добра идея. С кого разполагаме?

— Мат Хозман.

Портър кимна.

— Обади му се. — Той бръкна във вътрешния си джоб, извади дневника и го подхвърли в скута на колегата си.

— А после прочети това на глас.

8

ДНЕВНИК

Майка ми и баща ми бяха много близки със съседите ни Саймън и Лиза Картър. През лятото, когато те се преместиха в нашия прекрасен квартал, аз бях само на единайсет години и според ограничените си виждания ги смятах за стари. Припомняйки си миналото обаче, съзнавам, че мама и татко са били на трийсет и пет години, а семейство Картър вероятно са били една-две години по-млади от родителите ми. Може би три, най-много четири, но се съмнявам да са били повече от пет. Те се нанесоха в къщата до нас, единствената друга къща от нашата страна на тихата уличка.

Споменах ли колко невероятно красива беше майка ми? Колко грубо от моя страна да пропусна такава подробност. Бръщолевя за незначителни неща, а пренебрегвам да опиша един портрет, който добре илюстрира разказа, който ти толкова любезно се съгласи да проследиш заедно с мен.

Ако можеш да протегнеш ръка в това тефтерче и да ме зашлевиш, бих те насърчил да го направиш.

Понякога се отклонявам и е необходим един силен шамар, за да постави малкия ми мозък отново на релсите.

Докъде бях стигнал?

Майка ми беше красива.

Косата ѝ беше мека като коприна, руса, гъста и лъскава с точното количество здравословен блясък. Падаше на разкошни вълни до половината на слабия ѝ гръб. А, и очите ѝ! Те бяха светлозелени, смарагди, инкрустирани в съвършената ѝ, бяла и гладка като порцелан кожа.

Не се срамувам да призная, че фигурата ѝ привличаше много погледи. Майка ми тичаше за здраве всеки ден и смело мога да твърдя, че нямаше нито грам тлъстина. Вероятно не тежеше повече от петдесет килограма с мокри дрехи и стигаше до раменете на баща ми, а това означаваше, че е била висока около метър и шейсет.

Обожаваше летните рокли с презрамки.

Носеше, лятна рокля в най-горещите дни и посред зима. Не обръщаше внимание на студа. Спомням си една зима със снежни преспи до перваза на прозореца, когато я заварих да си тананика щастливо в кухнята. Беше облечена с къса, бяла лятна рокля на цветя. Госпожа Картър седна до масата и отпи от вдигащата пара чаша кафе, а майка ми ѝ каза, че носи такива рокли, защото я карат да се чувства свободна. Предпочиташе късите рокли, понеже се гордееше с красивите си крака. И продължи да обяснява как татко ги обожавал. Как ги милвал. Как им се наслаждавал, вдигнати на раменете му или увити около...

В този момент майка ми ме забеляза и аз излязох.

9

ПОРТЪР

Ден първи, 8:49 ч.

Портър знаеше малко за голфа. Идеята да удряш малка бяла топка и след това да я гониш часове наред не го привличаше. Разбираше, че това е предизвикателство, но не го смяташе за спорт. Бейзболът беше спорт. Футболът беше спорт. Всичко, което можеше да играе един осемдесетгодишен човек с кислородна маска на устата и с панталон в пастелен цвят, за него не беше спорт.

Ресторантът обаче беше хубав. Портър заведе Хедър там преди две години за годишнината от сватбата им и си взе най-скъпата пържола, която някога беше ял. Жена му си поръча омар и няколко седмици го хвали възторжено. Заплатата на ченге не ти позволява да купиш много, но всичко, което я правеше щастлива, си заслужаваше да бъде похарчено. Той спря пред голямата сграда на клуба и даде ключовете на портиера.

— Паркирай я някъде наблизко. Няма да се бавим.

Бяха се измъкнали от лошото време. Небето беше мъгливо, но тъмните буреносни облаци се бяха спрели над града.

Фоайето беше голямо и добре обзаведено. Няколко членове на клуба се бяха събрали около камината в отсрещния ъгъл, където имаше френски прозорци, през които се виждаше тучната ливада за голф. Гласовете им отекваха в мраморния под и дървената ламперия.

Наш тихо подсвирна с уста.

— Ако те хвана да просиш, ще те накарам да чакаш в колата.

— Докато напредва денят, започвам да съжалявам, че не съм облечен с най-хубавия си костюм — призна Наш.

— Този свят е много различен от нашия, Сам.

— Играеш ли голф?

— Последния път, когато държах стик, не можах да прехвърля вятърната мелница на игрището за минигольф. Това тук е голф за големи момчета. Нямам необходимото търпение — отвърна Наш.

Зад бюро в средата на фоайето седеше млада жена. Когато детективите се приближиха, тя вдигна глава от лаптопа си и се усмихна.

— Добро утро, господа. Добре дошли в Чикагския клуб за голф. С какво мога да ви помогна?

Портър почувства, че жената ги преценява, въпреки че им се усмихваше, разкривайки блестящи бели зъби. Тя не ги попита дали имат запазен час, а той се съмняваше, че това е недоглеждане. Портър извади полицейската си значка и ѝ я показа.

— Търсим Артър Талбът. Съпругата му каза, че той играе голф днес.

Усмивката на жената помръкна. Очите ѝ се стрелнаха от значката към Портър и после към Наш. Тя вдигна слушалката на бюрото, набра вътрешен номер, тихо каза нещо и после затвори.

— Моля, седнете. След малко някой ще дойде при вас. — Жената посочи канапе в отсрещния ъгъл.

— Ще чакаме тук, благодаря — каза Портър.

Тя се усмихна отново и после започна да пише нещо на компютъра с тънките си, дълги пръсти с маникюр.

Портър погледна часовника си. Наближаваше девет.

Мъж на около петдесет и пет години влезе във фоайето през врата вляво от тях. Прошарената му коса беше пригладена назад, а тъмносиният му костюм беше изгладен до съвършенство. Той се приближи и подаде ръка на Портър.

— Детектив. Казаха ми, че сте дошли да говорите с господин Талбът. — Ръкостискането му беше леко и отпуснато. Бащата на Портър го наричаше „да се здрависваш с умряла риба“. Аз съм Дъглас Прескът, старши управител.

Портър му показва значката си.

— Аз съм детектив Портър, а това е детектив Наш от чикагската полиция. Въпросът е изключително спешен. Знаете ли къде можем да намерим господин Талбът?

Русокосата жена ги наблюдаваше. Тя отмести поглед към Портър.

— Мисля, че компанията на господин Талбът е на игрището. Повече от добре дошли сте да го изчакате. В трапезарията ще намерите

чудесна закуска за сметка на клуба. Ако обичате пури, запасите ни са с отлично качество.

— Въпросът е неотложен.

Управителят се намръщи.

— Ние не прекъсваме нашите гости по време на игра, господа.

— Не? — попита Наш.

— Не — настоя Прескът.

Портър завъртя очи. Защо днес всички правеха всичко възможно да усложнят нещата?

— Господин Прескът, нямаме нито време, нито търпение. Така както го виждам аз, вие имате две възможности за избор. Може да ни заведете при господин Талбът или партньорът ми ще ви арестува за възпрепятстване на полицейска работа, ще ви прикове с белезници за онова бюро и ще започне да вика Талбът, докато той дойде при нас. Виждал съм го да го прави. Много е гръмогласен. Изборът е ваш, но мисля, че първата възможност ще бъде най-малко пагубна за бизнеса ви.

Рецепционистката се подсмихна.

Прескът я стрелна с гневен поглед, а след това пристъпи поблизо до детективите и заговори тихо:

— Господин Талбът е значителен дарител и личен приятел на шефа ви, кмета. Играха заедно само преди две седмици. Мисля, че никой от тях няма да остане доволен, ако научи, че двама полицаи са готови да опетнят доброто име на чикагската полиция, като заплашват цивилни граждани, докато си вършат работата. Ако го повикам сега и му кажа, че сте тук и се готвите да направите сцена, господин Талбът несъмнено ще ви изпрати адвокатата си, преди да реши дали да отдели време да говори с вас.

Наш извади белезниците от колана си.

— Ще арестувам това малко лайно, Сам. Искам да видя как ще издържи в ареста, заобиколен от наркомани и бандити. Сигурен съм, че госпожица... — Той погледна табелката с името на блондинката — Пайпър ще бъде готова да ни помогне.

Лицето на Прескът се зачерви.

— Поемете си дълбоко дъх и внимателно си помислете какви ще бъдат следващите ви думи, господин Прескът — предупреди го Портър.

Прескът завъртя очи и после се обърна към госпожица Пайпър:

— Къде е компанията на господин Талбът в момента?

Тя посочи монитора с лакирания си в розово нокът.

— Току-що се придвижиха към шеста дупка.

— Имате видео? — попита Наш.

Госпожица Пайпър поклати глава.

— Количките ни имат джипиес проследяващи устройства. Това ни позволява да следим за струпвания на прекалено много играчи на едно място и придвижва експедитивно играта на всеки.

— Тогава ако някой играе бавно, изкарвате го от терена и го завеждате на детското игрище?

— Нищо толкова драстично. Може да изпратим професионалист да му даде няколко съвета. Да му помогне да се придвижи напред — обясни тя.

— Можете ли да ни закарате дотам?

Госпожица Пайпър погледна Прескът, който пораженски вдигна ръце.

— Отивай.

Тя взе чантата си, която беше под бюрото, и посочи към коридор в западния край на сградата. Минута по-късно детективите бяха в количка за голф, която се движеше по калдъръмена пътека. Караше госпожица Пайпър. Портър седеше до нея, а Наш се беше свил на малка скамейка зад тях. Той изруга, когато количката мина върху неравност по пътя и го накара да подскочи на седалката. Портър пхна ръце в джобовете си. Тук на открито беше студено.

— Извинявам се заради шефа ми. Понякога той е малко... — Госпожица Пайпър млъкна, търсейки подходящата дума. — Малко чукундур.

— Какво значи чукундур, по дяволите? — попита Наш.

— Някой, когото не би искал на ергенско парти — обясни Портър.

Наш се изкикоти.

— Скоро няма да вървя към олтара, освен ако госпожица Пайпър няма приятелка, която търси държавен служител с ниска заплата и редовно рискува да го застрелят. Освен това работя до късно и посягам към бутилката много по-често, отколкото съм готов да призная пред човек, с когото току-що съм се запознал.

— Не му обръщайте внимание — каза Портър на Пайпър. — По закон не сте задължена да уреждате служители на силите на реда с привлекателни приятелки.

Тя погледна в огледалото за обратно виждане.

— Струвате ми се изгодна партия, детектив. Ще се обадя на моите сестри от Женския клуб веднага щом се върна на бюрото.

— Много ще ви бъда признателен — отвърна Наш.

Портър не можа да не се възхити на пейзажа. Тревата беше старателно окосена и зелена и не стърчеше нито един стрък. От двете страни на пътеката имаше малки езера. Встрани се извисяваха големи дъбове. Клоните им пазеха играчите от слънцето и вятъра.

— Ето ги. — Госпожица Пайпър кимна към четирима мъже, които се бяха събрали около нещо, което приличаше на висока, тънка чешма или фонтан.

— Какво е това нещо? — попита Наш.

— Кое нещо?

Госпожица Пайпър се усмихна.

— Това е приспособление за почистване на замърсени топки, господа.

Наш потърка слепоочието си и затвори очи.

— В главата ми изскочиха толкова много вицове, че направо ме заболя.

Пайпър спря зад количката на Талбът и дръпна ръчната спирачка.

— Искате ли да ви изчакам?

— Би било много мило от ваша страна, благодаря — усмихна се Портър.

— Предоставям ти привилегията на връщане. Друсащото място е изцяло твое — обади се Наш.

Портър се приближи до четиримата мъже, които се готвеха да продължат играта си, и им показа значката си.

— Добро утро, господа. Аз съм детектив Сам Портър от чикагската полиция. Това е партньорът ми, детектив Наш. Съжалявам, че прекъсвам играта ви, но имаме ситуация, която не може да чака. Кой от вас е Артър Талбът?

Висок мъж на петдесет и няколко години с късо подстригана прошарена коса леко наклони глава настрана и предложи нещо, което Наш обичаше да нарича „ухилване за пред полицаи“.

— Аз съм Артър Талбът.

Портър заговори тихо:

— Може ли да поговорим насаме с вас за минутка?

Талбът беше облечен с бяла риза за голф, сиво-кафяв панталон с кафяв колан и кафяво непромокаемо яке. Той поклати глава.

— Не е необходимо, детектив. Тези момчета са мои делови партньори. Нямам тайни от тях.

По-възрастният мъж от лявата му страна намести на носа си очилата с телени рамки, приглади оредялата си коса, която ветреецът разрошваше, и се втренчи обезпокоено в Портър.

— Ние може да продължим да играем, Арти. Бързо ще навакса, ако се нуждаеш само от една минута.

Талбът вдигна ръка, за да му направи знак да млъкне.

— Какво мога да направя за вас, детектив?

— Виждате ми се познат — каза Наш на мъжа, който стоеше от дясната страна на Талбът.

И Портър си мислеше същото, но не можеше да се сети откъде го познава. Мъжът беше висок метър и осемдесет, с гъста черна коса, атлетично телосложение, на около четирийсет и пет години.

— Луис Фишман. Запознахме се преди няколко години. Работехме по случая „Ел Бортън“. Аз бях от канцеларията на окръжния прокурор. Сега работя в частния сектор.

Талбът се намръщи.

— Ел Бортън. Защо ми е познато това име?

— Тя е една от жертвите на Убиеца „Четириите маймуни“, нали? — обади се третият мъж, който човъркаше приспособлението за почистване на топки.

Портър кимна.

— Втората.

— Точно така.

— Шибано смахнато копеле — измърмори мъжът с очилата. — Имате ли някакви улики?

— Градско превозно средство може да го е блъснало тази сутрин — каза Наш.

— Градско превозно средство? Предал го. Е някой шофьор на такси? — попита фишман.

Портър поклати глава и обясни.

— И вие смятате, че той е Убиецът с маймуните?

— Така изглежда.

Артър Талбът се намръщи.

— Защо сте дошли да говорите с мен?

Портър си пое дълбоко дъх. Мразеше тази част от работата си.

— Смятаме, че човекът, който беше убит, се е опитвал да пресече улицата, за да стигне до пощенска кутия.

— Така ли?

— На пакета е написан вашият домашен адрес, господин Талбът. Лицето му преbledня. Като повечето жители на Чикаго Талбът беше запознат с метода на действие на Убиеца с маймуните.

Фишман сложи ръка на рамото му.

— Какво имаше в пакета, детектив?

— Ухо.

— О, не. Карнеги...

— Не е Карнеги, господин Талбът. Не е и Патриша. И двете са в безопасност. Преди да дойдем тук, се отбихме в дома ви. Съпругата ви ни каза къде да ви намерим — каза Портър колкото можа по-бързо и след това понижи тон в опит да го успокои. — Нуждаем се от помощта ви, господин Талбът. Искаме да ни помогнете да разберем кого е отвлякъл.

— Трябва да седна — рече Талбът. — Имам чувството, че ще повърна.

Фишман погледна Портър и после стисна по-силно рамото на Талбът.

— Арти, ела в количката. — Той заведе преbledнелия като платно мъж до количката за голф и му помогна да седне.

Портър направи знак на Наш да остане и последва другите двама мъже. Седна до Талбът, за да може да говори тихо.

— Знаете как действа убиецът, нали? Схемата му?

Талбът кимна и промълви:

— Не прави зло.

— Точно така. Той открива някой, който е направил нещо нередно, нещо, което е нередно според него, и отвлича негов близък, когото човекът обича.

— Аз ннне... — каза заеквайки Талбът.

Фишман превключи на режим адвокат:

— Арти, мисля, че не трябва да казваш нищо, докато не поговорим.

Талбът дишаше тежко.

— Моят адрес? Сигурни ли сте?

— Диърборн Паркеуй 1547 — отговори Портър. — Сигурни сме.

— Арти — измърмори Фишман.

— Трябва да разберем кого е отвлякъл. — Детективът се поколеба за момент, преди да продължи: — Имате ли любовница, господин Талбът? — Той се наведе още по-близо до него. — Ако е друга жена, може да ни кажете. Ще бъдем дискретни. Имате думата ми. Само искаме да намерим човека, когото е отвлякъл убиецът.

— Не е така — каза Талбът.

Портър сложи ръка на рамото му.

— Знаете ли кого е отвлякъл?

Талбът се освободи от ръката му и стана. Бръкна в джоба си, извади мобилен телефон, отиде от другата страна на пътеката и набра номер.

— Хайде, отговори. Моля те, вдигни...

Портър стана и бавно се приближи до него.

— На кого се обаждате, господин Талбът?

Артър Талбът изруга и прекъсна обаждането, Фишман се приближи до него.

— Ако им кажеш, няма връщане назад. Разбираш ли? Разчуе ли се, медиите ще надушат. Съпругата ти. Акционерите ти. Имаш задължения. Това е по-голямо от теб. Трябва да го обмислиш. Може да говориш с някой от другите ти адвокати, ако не ти е удобно да обсъждаш този въпрос с мен.

Талбът го стрелна с гневен поглед.

— Няма да чакам анализ на борсата, докато някакъв психопат е...

— Арти! — прекъсна го Фишман. — Нека поне първо да го потвърдим сами. Нека сме сигурни.

— Това звучи като страхотен начин да причините смъртта на отвличения човек — обади се Портър.

Артър Талбът махна отчаяно с ръка и натисна бутона за преизбиране на последния номер на телефона си. Безпокойството на

лицето му се засилваше. Прекъсна обаждането и удари екрана на телефона си толкова силно, че Портър се зачуди дали не го е счупил.

Той направи знак на Наш да се приближи и после каза:

— Имате друга дъщеря, нали, господин Талбът? Извънбрачно дете?

Талбът отмести поглед встрани, Фишман сякаш се отказа да го убеждава и въздъхна дълбоко.

Талбът погледна Портър, после Фишман и след това отново детектива и прокара пръсти през косата си.

— Патриша и Карнеги не знаят за нея.

Портър пристъпи по-близо до него.

— В Чикаго ли живее?

Талбът трепереше от безсилие.

— Флеър Тауър — кимна той. — Тя има мезонет номер 2704, където живее с гледачката си. Ще се обадя и ще им кажа, че ще отидете, за да можете да влезете.

— Къде е майка й?

— Почина преди дванайсет години. Господи, тя е само на петнайсет...

Наш се обърна с гръб и се обади на диспечера в полицията. До петнайсетина минути щяха да изпратят някого във Флеър Тауър.

Портър последва Талбът обратно до количката за голф и седна до него.

— Кой се грижи за нея?

— Майка й се разболя от рак. Обещах й, че ще се грижа за дъщеря ни, след като тя умре. Туморът се разрасна бързо. Отиде си за един месец. — Той почука с пръст по главата си. — Тук беше. Но лекарите не можах да я оперират. Беше твърде дълбоко. Бях готов да платя всичко. Опитах се да ги убедя. Но те отказаха да я оперират. Сигурно сме говорили с трийсетина лекари. Обичах я повече от всичко. Трябваше обаче да се оженя за Патриша. Имах... ангажименти. Имаше причини извън моя контрол. Но аз исках да се оженя за Катрина. Знаете ли, понякога животът се намесва. Понякога трябва да правиш нещо в името на по-голямото добро.

Портър не го знаеше. Всъщност не разбираше Талбът. В XV век ли живееха? Отдавна нямаше бракове по принуда. Този човек трябваше да събере смелост и увереност.

— Не сме дошли да ви съдим, господин Талбът — рече Портър.
— Как се казва дъщеря ви?
— Емъри. Емъри Конърс.
— Имате ли нейна снимка?
Талбът се поколеба за момент и сетне поклати глава.
— Не я нося в себе си. Не мога да рискувам Патриша да я намери.

10

ПОРТЪР

Ден първи, 9:23 ч.

— Карнеги и Емъри? За Коледа ще купя на това семейство книга с имена за бебета — каза Наш. — И как, по дяволите, криеш дъщеря и гаджето си в един от най-скъпите и луксозни мезонети в града, без да разбере съпругата ти?

Портър му хвърли ключовете и заобиколи колата от дясната страна.

— Ти карай. Аз трябва да продължа да чета дневника. Там може да има нещо, което да ни помогне.

— Мързелив негодник. Обичаш да те возят. Да возиш мис Дейзи...

— Да ти го начукам.

— Ще запаля ябълката. Трябва да бързаме. — Наш щракна лостче на таблото.

Портър не беше чувал този израз, откакто беше новобранец. Наричаха „ябълки“ магнитните полицейски лампи на колите под прикритие. В днешно време отдавна ги нямаше, заменени със светодиодни светещи ланси по края на стъклото, толкова тънки, че отвътре не се виждаха. Наш превключи на трета скорост, без да маха крака си от педала за газта, и насочи колата към портата на изхода. Автомобилът се разтресе и гумите изсвириха от удоволствие, когато в тях нахлу мощност.

— Казах, че може да караш, а не да си играеш на „Голямата кражба на автомобил“ с колата ми — намръщи се Портър.

— Аз карам кола „Форд Фиеста“ от 1988 година. Имаш ли представа какво е унижението, което преживявам всеки път, когато се кача в нея и затворя скърцащата врата и запаля онова чудовище с четирицилиндров двигател? Звучи като електрическа острилка за моливи. И аз съм човек. Нуждая се от това от време на време. Угоди ми малко.

Портър махна пренебрежително с ръка.

— Казахме на капитана, че ще му се обадим, след като говорим с Талбът.

Наш рязко завъртя волана наляво и изпревари миниван, който съвестно спазваше ограничението за скоростта. Минаха толкова близо до него, че Портър видя „Енгри Бърдс“ на екрана на айпада, който държеше малко момиченце на задната седалка. Детето вдигна глава, усмихна се на проблясващите светлини и след това продължи с играта.

— Изпратих му съобщение докато бяхме в Уийтън. Той знае, че отиваме във Флеър Тауър — отговори Наш.

Портър се замисли за момиченцето с айпада.

— Как криеш дъщеря в продължение на петнайсет години в днешно време? Не може да е лесно, нали? Освен свидетелството за раждане, как пазиш тайната от интернет? От всичките социални мрежи? Медиите? Талбът непрекъснато е в новините, особено откакто започна онзи нов проект по крайбрежието. Камерите го следят навсякъде и го чакат да се издъни. Все някой би направил снимка.

— Парите може да скрият много неща — подчерта Наш и рязко зави наляво, за да се върне на магистралата. Гумите изсвириха пронизително.

Портър въздъхна и отново започна да чете дневника.

11

ДНЕВНИК

Летата на нашата мъничка Земя може да са доста горещи. През юни аз прекарвах повечето си време навън. Зад къщата ни имаше гора, а навътре в гората — малко езеро. Зимно време замръзваше, но през лятото водата беше бистра и синя и с изключително приятна температура.

Обичах да ходя на езерото.

Казвах на мама, че отивам да ловя риба, но истината беше, че изобщо не си падах по риболова. Мисълта да пробия червей с кукичка и да хвърля съществото във водата само за да чакам да се появи нещо и да захапне гърчещата се гадинка, не ме привличаше. Рибите ядяха ли червеи в дивата природа? Съмнявах се. Не бях виждал червей доброволно да влиза в езерото. Доколкото знаех, рибите ядяха по-малки риби, не червеи. Може би ако се опиташ да използваш по-малка рибка с надеждата да уловиш по-голяма, ще имаш по-голям успех? Така или иначе, нямах търпението за такава глупост.

Езерото обаче ми доставяше удоволствие.

Както и на госпожа Картър.

Спомням си първия път, когато я видях там.

Беше на двайсети юни. Училището беше свършило от седем прекрасни, славни дни и слънцето грееше високо в небето, усмихвайки се с яркожълта обич на нашата малка Земя. Тръгнах към езерото с въдица в ръка, като си подсвирквах ритмична мелодия. Бях щастливо дете. Чувствах се идеално.

Седнах под любимото си дърво, голям дъб, който се извисяваше с размери, които идват само с годините. Представих си, че ако срежа ствола и преброя пръстените, те ще бъдат много, вероятно сто и повече. Годините са. Идвали и заминавали, докато дъбът стоял непоклатимо и гледал отвисоко останалата гора. Наистина беше хубаво дърво. Докато лятото напредваше, аз си направих хубаво местенце в основата на дъба. Винаги слагах въдицата си отляво, а чантата с обяда

ми, която съдържаше сандвич с фъстъчено масло и конфитюр от грозде, разбира се, отдясно. След това изваждах книга от джоба си и се вгълбявах в нея.

В онзи ден изследвах една теория. Предишния месец по природознание учихме, че Земята е на четири и половина милиарда години, а преди това учихме, че човешката раса е само на двеста хиляди години. След като чух тези непотвърдени факти, в главата ми вдигна ръка една мисъл. И затова предишния ден взех от библиотеката точно тази книга — за вкаменелости.

Предметите, запазени в скалите, са „вкаменелости“ и остават така в продължение на... не знам колко, но много дълго време, милиони години, в случая с динозаврите. А повечето животни изобщо не стават вкаменелости. В края на краищата, животното трябва първо да попадне в скала, за да стане вкаменелост. Ако природните стихии го унищожат преди да се случи това, доказателството ще изчезне безследно.

Предишния месец убих котка и сложих вкочанения ѝ труп на брега на езерото, за да видя какво ще стане.

Не се тревожи, не беше на никого, само улична котка. Малка тигрова котка, която живееше в гората. Поне там я намерих. Дори да е била на някого, не носеше табелка с името и адреса си. Ако е била домашен любимец и са я пуснали да се разхожда свободно без табелка, вината за кончината на животното е на нехайните му стопани.

Котката не изглеждаше добре. От известно време.

Останките vonяха ужасно първите няколко дни, но това бързо премина. Първо дойдоха мухите, а после — ларвите. Някакво по-голямо животно я беше гложало през нощта в онези първи дни. След един месец останаха само костите. Вятърът и дъждът сигурно щяха да ги унищожат. И после котката щеше да изчезне.

Представих си как човек може да изчезне толкова бързо.

Отначало шумът ме стресна. През цялото време, докато бях на езерото, не бях забелязал друг човек. Нищо обаче не продължава вечно и на трийсетина метра от езерото стоеше някой и гледаше водата.

Скрих се зад дъба, за да не ме види.

Въпреки че не виждах лицето ѝ, веднага познах косата — онези дълги тъмнокастенияви къдрици на гърба ѝ.

Госпожа Картър погледна към мен и аз се дръпнах назад. След това тя се обърна надясно и се огледа наоколо. Най-после доволна, че е сама, госпожа Картър бръкна в голяма чанта, извади хавлия и я постла на брега.

Огледа се още веднъж във всички посоки, вдигна ръка към гърба си и развърза презрамките на роклята на врата си. Бялата рокля на цветя се свлече от тялото ѝ и падна в краката ѝ.

Отдолу нямаше нищо.

Дотогава не бях виждал гола жена.

Тя затвори очи, обърна лице към слънцето и се усмихна.

Краката ѝ бяха толкова дълги.

А гърдите!

О, Боже! Почувствах, че се изчервявам. И до ден днешен се изчервявам.

Видях туфичката косъмчета на онова място, онова специално място.

Госпожа Картър се приближи до водата и нагази, отначало колебливо. Водата несъмнено беше студена.

Тя влезе по-навътре и постепенно се скри в дълбокото.

Когато водата стигна до коленете ѝ, госпожа Картър се наведе, гребна шепа и наплиска гърдите си. Миг по-късно тя се гмурна и заплува към средата на езерото.

Наблюдавах я от безопасно разстояние, скрит зад моя дъб.

Нощта дойде и отмина и се оказа доста неспокойна.

С лятото дойде и жегата и в стаята ми стана горещо, след като пролетта свали одеждите си.

Но не жегата ме държеше буден, а мислите за госпожа Картър. Смея да кажа, че те бяха доста нечестиви и напълно нови за мен. Затворех ли очи, виждах я как стои в езерото и върху мократа ѝ кожа блестят капчици вода на ярката светлина. Краката ѝ... толкова дълги и изящни. Образът ѝ накара кръвта ми да нахлуе стремително към място, където никога преди това не е била. Караше ме да се чувствам...

Да речем, че за малко момче аз бях влюбен до уши в нея.

Сутринта ме събуди гласът ѝ.

Отначало помислих, че пак сънувам, и ми стана приятно. Исках да я гледам как съблича роклята си и влиза в езерото отново и отново в театъра на мислите ми. Гласът ѝ се разнесе като шепот във въздуха, последван от смеха на майка ми. Рязко отворих очи.

— Беше откачено — каза тя. — Никога преди това не са ме връзвали.

— Никога? — попита майка ми.

Госпожа Картър се изкикоти.

— Това целомъдрена ли ме прави?

— Само неопитна. С течение на времето ще се изненадаш какво може да измисли съпругът ти, за да го вдигне.

— Наистина ли?

— О, да. Миналата седмица например... — Мама заговори шепнешком.

Седнах в леглото. Гласовете отслабнаха. Двете сигурно бяха отишли на друго място в къщата.

Облякох се бързо и долепих ухо до вратата, но пак не можах да чуя думите им.

Леко превъртях валчестата дръжка на вратата и слязох долу в коридора. Обутите ми с чорапи крака стъпваха безшумно по дъсчения под.

Коридорът свършваше пред дневната, която на свой ред водеше в кухнята. Долових мирис на нещо, което се печеше във фурната. Възвишеното ухание на ябълки и тесто. Може би пай? Обичах хубав пай.

Майка ми и госпожа Картър избухнаха в смях едновременно.

Приклеках до стената в дъното на коридора. Пак не чувах много добре, но не смеех да вляза в дневната. Тази позиция трябваше да свърши работа.

— Моят Саймън не е толкова склонен към приключения — каза госпожа Картър. — Опасявам се, че торбата му с номера е твърде лека. По-скоро е сак, отколкото торба. Или може би една от онези хартиени торбички за сандвичи.

Вратата на хладилника се отвори с издрънчаване на бутилки.

— Не и моят съпруг — каза мама. — Понякога се преструвам в играта само за да отвлека вниманието му от спалнята. Или мокрото помещение. Или масата в кухнята.

— Не! — засмя се госпожа Картър.

— О, да — рече майка ми. — Той е като разгонен звяр. Понякога не мога да го спра.

— Но вие имате дете.

— Момчето винаги е навън и прави нещо. Или пък спи в леглото си като мечок посред зима. Земята може да се отвори под него, а той ще проспие катаклизма.

Безшумно подадох глава зад ъгъла и после веднага се дръпнах, за да не ме видят.

Мама разбиваше нещо с миксера на плота. Госпожа Картър седеше до масата в кухнята и държеше чаша кафе.

— Може би трябва да се опиташ да направиш по-пикантни нещата — продължи майка ми. — Винаги съм казвала, че мисионерството е за мисионерите. Вземи някоя играчка или занеси храна в спалнята. Всички мъже обичат сметана.

Не ми разрешаваха да внасям храна в стаята си, не и откакто майка ми намери изядена до половината тенекиена кутия курабии под леглото ми.

Госпожа Картър отново се изкикоти.

— Никога не бих го направила.

— А трябва.

— Ами ако не му хареса или си помисли, че съм извратена? Как ще преживея това неловко положение?

— О, ще му хареса. Винаги им харесва.

— Мислиш ли?

— Знам го.

Жените се умълчаха за момент и после госпожа Картър попита:

— Случвало ли се е някога на съпруга ти да не му... Ами, сецаш се.

— На моя съпруг? — развеселено изписка мама. — Боже мой, не. Водопроводът му действа безотказно.

— Дори когато пие?

— Особено когато пие.

Единият от дървените ни столове изскърца на пода.

Надникнах за секунда зад ъгъла. Майка ми беше седнала до госпожа Картър и бе сложила ръка на рамото ѝ.

— Често ли се случва?

— Само когато пие.

— Много ли пие?

Госпожа Картър не отговори веднага. Търсеше подходящи думи.

— Не всяка вечер.

Мама стисна рамото ѝ.

— Ами, мъже, какво да кажа. Той все още не е пораснал.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Когато започваш в живота, много неща оказват напрежение върху мъжа, върху двама ви, но особено върху него. Купил ти е прекрасен дом. Сигурно говорите за деца.

Госпожа Картър кимна.

— Всичките тези неща се натрупват и тежат като огромен товар върху плещите му. Всяко добавя по още един-два килограма, докато накрая той едва върви, едва стои. Пие, за да му помогне да се справи, това е всичко. Не намирам нищо лошо в това да си пийнеш, за да успокоиш опънатите си нерви. Не се притеснявай. Когато нещата се оправят, когато напрежението се вдигне, всичко ще бъде наред. Само почакай и ще видиш.

— Не смяташ ли, че причината съм аз? — попита с тънко детско гласче госпожа Картър.

— Хубавица като теб? Не, разбира се.

— Мислиш ли, че съм хубава?

Майка ми изсумтя.

— Не мога да повярвам, че питаш. Ти си прелестна. Една от най-красивите жени, които съм виждала.

— Много мило от твоя страна, че го казваш — рече госпожа Картър.

— Вярно е. Всеки мъж ще бъде щастлив да те има. Жените отново млькнаха и аз пак надникнах крадешком, пълзейки зад ъгъла тихо като мишка.

Майка ми и госпожа Картър се целуваха.

12

ЕМЪРИ

Ден първи, 9:29 ч.

Мрак.

Завъртя се около нея като подводно течение в дълбините на море. Студен и безмълвен, запълзя по тялото ѝ с докосването на непознат.

— Ем — прошепна майка ѝ. — Трябва да ставаш. Ще закъснееш за училище.

— Не — изпъшка Емъри. — Още няколко минути...

— Хайде, миличка, няма да повтарям.

— Много ме боли главата. Може ли да си остана вкъщи? — Гласът ѝ беше тих и далечен, глух и натежал от съня.

— Няма да те извинявам пак пред директора. Защо трябва едно и също да се повтаря всеки ден?

Не, тук нещо не беше наред. Майка ѝ беше починала отдавна, когато Емъри беше само на три години.

Майка ѝ не беше до нея в първия ѝ ден в училище. Тя никога не я беше изпращала на училище. Емъри учеше в дома си през по-голямата част от живота си.

— Мамо? — тихо попита тя.

Тишина.

Главата я болеше много силно.

Емъри се помъчи да отвори очи, но клепачите ѝ не помръднаха.

Главата я болеше, пулсираше. Чуваше ударите на сърцето си. Ритъмът зад очите ѝ беше бърз и силен.

— Тук ли си, мамо?

Тя се взря в мрака вляво и потърси светлите червени цифри на будилника си. Часовникът обаче не беше там. В стаята беше тъмно като в рог.

Светлините на града обикновено хвърляха отблясъци върху тавана в стаята ѝ, но сега и те бяха помръкнали.

Емъри не виждаше нищо.

Това не е твоята стая.

Мисълта я връхлетя бързо, непознат глас.

Къде?

Емъри Конърс се опита да седне, но силната, остра болка в лявата страна на главата ѝ я накара отново да легне. Доближи ръка до ухото си и откри дебела превръзка. Влажна.

Кръв?

И после си спомни инжекцията.

Той ѝ беше инжектирал нещо.

Кой беше той?

Емъри не знаеше. Не си спомняше. Помнеше обаче инжекцията. Ръката му се беше протегнала изотзад и бе забила иглата във врата ѝ. Под кожата ѝ се разпространи студена течност.

Тя се беше опитала да се обърне.

Искаше да го удари. Така я бяха учили да прави на уроците по самоотбрана, които баща ѝ настояваше да взима. Накажи и осакати. Сритай го в орехчетата, миличка. Браво, моето момиче.

Емъри искаше да се завърти, да го ритне както трябва и да го фрасне по носа или в гръкляна, или може би в очите. Искаше да го нарани, преди той да я нарани, искаше...

Не можа да се обърне.

Пред очите ѝ се спусна мрак и я погълна.

„Той ще ме изнасили и ще ме убие — помисли си, докато изпаднаше в безсъзнание. — Помогни ми, мамо“.

— Помисли си, когато светът потъмня до черно.

Майка ѝ я нямаше. Беше мъртва. И сега Емъри щеше да отиде при нея.

Нямаше нищо против. Това беше хубаво. Тя искаше да види отново майка си.

Той не я беше убил, нали?

Не. Мъртвите не чувстват болка, а нейното ухо пулсираше.

Тя положи усилия и седна.

Кръвта се оттегли от главата ѝ и Емъри едва не припадна отново.

Стаята се завъртя за секунда и после спря.

Какво ѝ беше инжектирал?

Тя беше чувала за момичета, упоени на купони или в клубове, които се събуждаха на непознати места с раздърпани дрехи, без да си

спомнят какво се е случило. Емъри не беше ходила на купон, а тичаше в парка. Той беше изгубил кучето си. Изглеждаше много тъжен, докато стоеше там с каишката в ръка и викаше името му.

Бела? Стела? Как се казваше кучето?

Не си спомняше. Съзнанието ѝ беше замъглено, обвито в дим, и задушаваше мислите ѝ.

— Накъде тръгна кучето? — попита го тя.

Той се намръщи, готов да се разплаче.

— Видя катеричка и хукна след нея, натам. — Той посочи на изток. — Никога не е бягала досега. Не разбирам.

Емъри се беше обърнала, за да проследи погледа му.

И тогава ръката му се уви около врата ѝ.

Инжекцията.

— Време е за сън, красавице — прошепна той в ухото ѝ.

Нямаше никакво куче. Как можеше да е толкова глупава?

Беше ѝ студено.

Нещо приковаваше китката ѝ надолу. Емъри я дръпна и чу издрънчаване на метал. Протегна лявата си ръка и изследва гладката стомана около китката си, тънката верига.

Белезници.

Закопчани за онова, върху което лежеше.

Дясната ѝ китка беше закачена за нещо, а лявата беше свободна.

Емъри си пое дълбоко дъх. Въздухът беше спарен и влажен.

Не се паникьосвай, Ем. Не се предавай на паниката.

Очите ѝ се опитаха да се приспособят към тъмнината, но мракът беше черен и непрогледен.

Пръстите ѝ докоснаха леглото.

Не, не е легло. Нещо друго.

Стоманено.

Болнична количка с носилка.

Не беше сигурна как разбра това, но беше убедена, че е така.

О, Боже, къде ли се намираше?

Тя потрепери и едва тогава осъзна, че е гола.

Поколеба се за момент, а след това спусна ръка надолу към бедрата си. Не я болеше.

Ако той я беше изнасилил, Емъри щеше да знае, нали?

Не беше сигурна.

Беше правила секс само веднъж и я беше заболяло. Отначало не беше болезнено, само неловко. Тайлър, гаджето ѝ, ѝ беше обещал да бъде нежен и удържа на думата си. Всичко свърши бързо. И на него му беше за пръв път. Случи се само преди няколко седмици. Баща ѝ беше разрешил да отиде на танците по случай завръщането у дома на Тайлър в гимназията „Уотни Вейл“. Тайлър нае стая в „Юниън“ и дори успя да отмъкне бутилка шампанско отнякъде.

Боже, главата ѝ се пръскаше от болка.

Емъри вдигна ръка и предпазливо докосна превръзката. Цялото ѝ ухо беше бинтовано и залепено с тиксо. Тя внимателно отлепи превръзката.

— Мамка му!

Студеният въздух я прониза като острие на кама.

Емъри обаче дръпна превръзката и пъкна ръка под нея.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато пръстите ѝ докоснаха остатъка от ухото ѝ — в най-добрия случай нацърбена рана, защита и чувствителна.

— Не... не... не... — заплака Емъри.

Гласът ѝ рикошира в стените и подигравателно отекна обратно към нея.

13

ПОРТЪР

Ден първи, 10:04 ч.

Наш спря на място за инвалиди пред Флеър Тауър и изключи двигателя на доджа.

— Наистина ли ще паркираш тук? — намръщи се Портър.

Наш повдигна рамене.

— Ние сме ченгета. Правим такива неща.

— Напомни ми да поискам друг партньор, когато свърши всичко това.

— Отличен план. Може би ще ми дадат някоя знойна новобранка, наскоро завършила Полицейската академия — ухили се Наш.

— Може да изискаш някоя, която е имала проблеми с баща си.

— Не си спомням да е имало такъв въпрос във формуляра, но може да съм го пропуснал.

Портиерът им отвори големите остъклени врати. Двамата детективи минаха покрай него и се приближиха до рецепцията. Портър показва значката си.

— Мезонет номер дваисет и седем?

Младата жена с късо подстригана кестенява коса и сини очи им се усмихна.

— Колегите ви дойдоха преди дваисет и пет минути. Качете се с асансьор номер шест до дваисет и седмия етаж. Мезонетът е вдясно, когато слезете. — Тя им даде електронна карта-ключ. — Това ще ви трябва.

Те се качиха в асансьор номер шест и вратата се затвори, като бързо изсвистя. Портър натисна бутона за дваисет и седмия етаж, но не се случи нищо.

— Трябва да прокараш картата през джаджата — каза Наш.

— Джаджата? Как си станал детектив, мамка му?

— Прости ми, сутринта не проверих моя календар „Дума на деня“ — отвърна Наш. — Четецът на карти е ей там. Прилича на автомат за кредитни карти.

— Разбрах, Айнщайн. — Портър прокара пластмасовата карта за достъп през четящото устройство и пак натисна бутона. Този път таблото светна в яркосиньо и асансьорът започна да се издига.

След малко вратата се отвори и те се озоваха в коридор, който се простираше в двете посоки. Големи прозорци с парпети предлагаха гледки към огромен атриум на по-долния етаж. Вратата в дъното на коридора вдясно беше отворена и на прага пазеше униформен полицаи.

Детективите се приближиха, показаха значките си и влязоха.

Гледката беше зашеметяваща.

Мезонетът заемаше целия североизточен ъгъл на сградата. Външните стени се състояха от прозорци от пода до тавана, опасани с балкон. Около тях се ширеше градът. В далечината се виждаше езерото Мичиган.

— Когато бях на петнайсет, стаята ми изобщо не беше като тази — подхвърли Портър.

— Моят апартамент може да се побере в тази дневна — рече Наш. — Чудя се дали да не зарежа полицията и да не стана магнат на недвижими имоти.

— Мисля, че не можеш да се впуснеш в такова нещо ей така. Вероятно ще трябва да изкараш някой курс по интернет.

Наш извади от джоба си два чифта латексови ръкавици, даде единия на партньора си и надяна другия на ръцете си.

Вътре вече работеха усилено няколко криминалисти. Пол Уотсън стоеше до библиотека, която заемаше по-голямата част на отсрещната стена. Видя ги и тръгна към тях.

— Ако е имало борба, няма никакви следи. Това е най-чистият апартамент, който съм виждал. Хладилникът е зареден догоре. В боклука намерих касова бележка отпреди два дни. Поискахме разпечатка на телефонните обаждания, но мисля, че и там няма да намерим нищо. Успях да прегледам последните десет входящи обаждания и всичките са от баща й.

— Тя има стационарен телефон? Сериозно?

Уотсън повдигна рамене.

— Може би върви с апартамента.

— Вероятно татко го е прокарал. Със стационарния телефон не можеш да твърдиш, че няма сигнал или че си пропуснал обаждането — подчерта Наш.

— Ами изходящи обаждания? — попита Портър.

— Три номера. В момента ги проверяваме — отговори Уотсън.

Портър започна да обикаля мезонета. Обувките му скърцаха по дъсчения под.

В кухнята имаше вишневочервени шкафове и тъмни гранитни плотове. Всички уреди бяха от неръждаема стомана. Печка „Вайкинг“ и хладилник „Съб-Зироу“. В дневната имаше голям диван от бежова кожа, разделен на секции. Изглеждаше толкова удобен, че той почувства умора само докато гледаше меките възглавници. Телевизорът беше най-малко два метра.

— Това е екран 4К — каза Уотсън.

— 4К?

— Четири пъти повече пиксели от стандартния телевизор 1080p HD.

Портър само кимна. Той имаше тръбен телевизор с екран петдесет сантиметра в дома си. Отказваше да замени допотопния апарат с плоскоекранен, докато работеше, а проклетото нещо не искаше да издъхне.

Имаше кабинет с голямо дъбово бюро. Единият криминалист копираше файловете от „АйМак“ с екран седемдесет сантиметра.

— Нещо полезно? — попита Портър.

Криминалистът поклати глава.

— Не се откроява нищо. Ще анализираме файловете й и активността в социалните мрежи в Управлението.

Портър продължи към голямата спалня. Леглото беше старателно оправено. На стените нямаше плакати, само няколко картини.

— Тук нещо не се връзва.

Наш издърпа няколко чекмеджета. Всичките бяха пълни с идеално сгънати дрехи.

— Да. Прилича на образецов дом, почти инсцениран. Ако тук живее петнайсетгодишно момиче, тя е най-прибраната тийнейджърка, която съм виждал — отбеляза Наш.

На нощното шкафче имаше една-единствена снимка на жена на двайсет и пет-трийсет години. Развяна кестенява коса и най-зелените очи, които беше виждал Портър.

— Майка й? — попита той, без да се обръща определено към някого.

— Предполагам — отвърна Уотсън.

— Талбът каза, че тя починала от рак, когато Емъри била едва на три — рече Портър, докато разглеждаше снимката. — Тумор в мозъка.

— Мога да проуча този въпрос, ако искаш — услужливо предложи Уотсън.

Портър кимна и остави снимката на мястото й.

— Това би помогнало.

— Леглото е идеално опънато — каза Наш. — Не вярвам, че го е оправяло дете.

— Все още не съм убеден, че тук живее дете.

Банята беше изумителна — гранит и порцеланови плочки. Два умивалника. На пространството под душа можеше да вдигнеш купон. Портър преброи не по-малко от шест разпръсквателя на душеве плюс допълнителни струйници, вградени в стените. Той се приближи до единия умивалник и докосна върха на четката за зъби.

— Още е влажна.

— Ще кажа на някого да я вземе за анализ — рече Уотсън. — В случай че се нуждаем от ДНК. Дай ми и четката за коса.

До спалнята имаше зона за отдих. На стените бяха наредени лавици, отрупани с книги, неколкостотин, може би повече, всичко от Чарлз Дикенс до Дж. К. Роулинг. На голямо, регулиращо се, пухкаво кресло в средата на стаята лежеше разтворен роман от Тад Макалистър.

— Може би, в края на краищата, Емъри живее тук — каза Портър и взе книгата. — Този роман излезе преди няколко седмици.

— Откъде знаеш? — попита Наш.

— Хедър си го купи. Тя е голяма почитателка на този автор.

— Аха.

— Вижте това — рече Уотсън, който държеше учебник по английска литература. — Спомням си, че забелязах и учебник по математически анализ на бюрото в кабинета. Това издание на

„Уъртингтън Стъдис“ е популярно сред онези, които учат вкъщи. Господин Талбът каза ли в кое училище учи Емъри?

Детективите се спогледаха.

— Не го попитахме.

Уотсън прелисти страниците.

— Ако учи някъде, може да намерим някои от приятелите ѝ. — Лицето му се зачерви.

— Съжалявам. Искам да кажа, че ти може да намериш някои от приятелите ѝ. Ако мислиш, че това ще е от полза.

Талбът беше дал на Портър визитна картичка с номера на мобилния си телефон. Той потупа джоба си, за да потвърди, че все още е там.

— Ще питам баща ѝ, след като приключим тук.

Те продължиха по-нататък по коридора.

— Колко стаи има тук?

— Три. Вижте тази — отговори Уотсън и посочи стая вдясно.

Портър влезе вътре. На голямото легло беше сложен кош с пране. На стената над него беше закачен голям католически кръст. На нощното шкафче имаше два реда снимки в рамки.

Наш взе едната.

— Това Емъри ли е?

— Сигурно.

Снимките я показваха от процъпалник до поразително красива девойка с тъмносиня рокля, застанала до момче на около шестнайсет години с дълга, чуплива черна коса. В единия ъгъл беше написано: „Завръщане у дома в гимназия «Уотни Вейл» 2014 г.“

— Там ли учи? — попита Портър.

— Ще разбере — отговори Уотсън и посочи младежа, който стоеше до Емъри. — Мислиш ли, че това е гаджето ѝ?

— Може би.

— Може ли да видя снимката? — попита Уотсън.

Портър му я даде.

Уотсън я обърна и внимателно я извади от рамката.

— „Ем и Тай“. — Той посочи гърба на снимката. Имената бяха написани с дребни печатни букви в долния десен ъгъл.

— Елементарно, драги ми Уотсън — рече Портър.

— Не, „Уотни Вейл“ е гимназия, не елементарно училище.

— Обичам този човек — засмя се Наш. — Може ли да го задържим в екипа?

— Капитанът ще ме убие, ако доведе още един случаен човек — отвърна Портър.

— Говоря сериозно, Сам. Ще ни трябват хора. Имаме два, вероятно най-много три дни да намерим момичето. Уотсън носи умна глава на раменете си — каза Наш.

— Ако ти не попълниш екипа, капитанът ще го направи. По-добре да си ти, защото иначе ще ни натресат някой като Мъри. — Той кимна към детектив, който стоеше в коридора и се беше втренчил в писеца на химикалката си. — Мисля да включим Уотсън като връзка с криминалистите.

Портър се замисли за момент и после се обърна към Уотсън:

— Проявяваш ли интерес да работиш по случая?

— Имам частен договор с отдела по криминалистика. Може ли да работя и в силите на реда?

— Стига да не застреляш някого — рече Наш.

— Не нося оръжие — отговори Уотсън. — Никога не съм смятал за необходимо да се явя на изпита. По-скоро съм книжен червей.

— Чикагската полиция има споразумение с лабораторията по криминалистика. Официално ти ще бъдеш консултант назаем — обясни Портър. — Мислиш ли, че ще можеш да оправиш нещата с шефа си?

Уотсън остави снимката на нощното шкафче и извади мобилния си телефон.

— Дайте ми минута. Ще му се обадя. — Той се отдалечи в отсрещния ъгъл на стаята и набра номера.

— Умно хлапе — отбеляза Наш.

— Ще бъде хубаво да имаме свеж поглед върху случая — съгласи се Портър. — Ти не помагаш много.

— Да ти го начукам, приятелю. — Наш пусна снимката в пликче за веществени доказателства. — Ще я занеса в командния център.

Портър прокара пръсти през косата си и огледа стаята.

— Знаеш ли какво не съм видял още?

— Какво?

— Нито една снимка на бащата. Тук няма нищо, което да показва, че те са баща и дъщеря. Обзалагам се, че ако проверим

официалните документи, няма да намерим нищо, което да ги свързва. Мезонетът вероятно е собственост на фирма, която е собственост на друга фирма, която е собственост на фиктивна фирма на някой толкова далечен остров, че може и да го няма на картата.

Наш повдигна рамене.

— Изненадва ли те това? Талбът има семейство, собствен живот. Мисли за кариера в политиката. Извънбрачните деца не се вписват в една кампания, освен ако не са на опонента. Същото е и с любовниците. Нека приемем истината. Макар Талбът да каза, че е обичал онази жена, тя все пак му е била само любовница и той никога не би зарязал съпругата си и не би се оженил за нея. Само я е криел в тази кула, далеч от любопитни погледи. С дете или без дете.

Уотсън се върна и прибра в джоба си мобилния си телефон.

— Шефът каза, че няма нищо против, стига да изпълнявам текущите си задължения.

— Ще имаш ли някакъв проблем?

Уотсън поклати глава.

— Мога да се справя. Честно казано, промяната ще ми хареса. Ще бъде хубаво да се измъкна за малко от лабораторията.

— Чудесно. Добре дошъл в специалната работната група за разследване на Убиеца „Четирите маймуни“. Ние ще се погрижим за оформянето на документите, когато отидем в Управлението.

— Хубаво е да има церемония, Сам. Ще трябва да поработиш върху това — каза Наш.

Уотсън посочи снимката.

— Искате ли да се опитам да открия Тай?

— Да — отвърна Портър. — Виж какво ще успееш да изровиш.

Наш издърпа най-горното чекмедже вляво на шкафчето. Женско бельо. Той разпъна бикини между ръцете си и подсвирна.

— Еха, какъв задник.

— Мисля, че в тази стая живее гледачка или икономка — каза Портър. — Емъри е само на петнайсет. Няма начин да живее тук сама.

— Добре, но къде е гледачката? Защо не е съобщила, че момичето е изчезнало? — попита Наш. — Изминал е най-малко един ден, вероятно повече.

— Не е съобщила на полицията. Може би се е обадила на някой друг? — предположи Портър.

— Имаш предвид Талбът ли? — Наш поклати глава.

— Не мисля. Той изглеждаше искрено изненадан и разстроен, когато ти му каза какво се е случило.

— Ако е незаконно пребиваваща в страната, тя няма да се обади на полицията — рече Уотсън. — Логично е да се обърне към него.

— Или към някого, който работи за него.

— Добре, да допуснем, че случаят е такъв. Тогава защо Талбът ще се преструва, че не знае нищо? Не иска ли да я намери?

Портър повдигна рамене.

— Адвокатът му беше много настоятелен всичко да се пази в тайна. Може би това е мнението на Талбът. Те са пазили в тайна момичето петнайсет години. Защо да спират сега? Той има ресурси и вероятно е изпратил свои хора да я търсят. Няма нужда от нас.

— Тогава защо изобщо ни разказа за нея? Ако главната му грижа е да я скрие от света, не би ли ни насочил в друга посока? — Портър се приближи до коша с прането и докосна хавлията в средата. — Все още е топла.

Наш кимна.

— Някой ѝ се е обадил, казал ѝ е, че идваме...

— И аз мисля така. Тя вероятно е офейкала веднага след обаждането.

— Това не означава, че има някаква голяма конспирация. Тя може да е само нелегална емигрантка, както предположи доктор Уотсън, и Талбът не иска да я депортират — каза Наш.

— Не съм...

Наш го прекъсна, като махна с ръка.

— Тогава се обзалагам, че тя все още е някъде наблизо. Трябва да оставим някой да наблюдава мезонета.

Телефонът на Наш иззвъня и той погледна екранчето.

— Айзли е. — Наш натисна бутона, за да приеме обаждането. — Да?

Портър се възползва от възможността, за да позвъни на съпругата си. Свърза се с гласовата поща и прекъсна линията, без да остави съобщение.

Наш затвори и пусна телефона в предния джоб на панталона си.

— Айзли иска да отидем в моргата.

— Какво е открил?

— Каза, че трябва да го видим с очите си.

14

ДНЕВНИК

— Искаш ли мед в овесената каша, миличък?

Майка ми правеше чудесна овесена каша. Не онази, готовата. Тя купуваше сурови овесени ядки и ги сваряваше, докато станеха вълшебно вкусни, и ги поднасяше с препечена филия и сок в малкото кътче за закуска в кухнята ни.

— Да, майко — отговорих. — И още сок, моля?

Беше малко след осем в един слънчев летен четвъртък. Чух тихо почукване на рамката на мрежата против насекоми. Двата се обърнахме и видяхме, че на малката веранда стои госпожа Картър.

Майка ми се усмихна.

— Хей. Влизай.

Госпожа Картър също се усмихна и отвори вратата. Благодарение на яркото слънце аз видях очертанията на краката ѝ през роклята, докато тя прекрачваше прага. Госпожа Картър стисна рамото ми и се усмихна, а после леко целуна мама по бузата.

Трябва да отбележа, че след вчера, целувката беше доста кротка и смирена, но видях погледите, които двете си размениха.

Майка ми погали косата ѝ.

— Днес косата ти изглежда поразително красива. Бих убила за такава коса. Аз пия ирландско кафе. Искаш ли?

— Какво е ирландско кафе?

— Боже, ти наистина не си запозната със светския живот, нали? Ирландското кафе е кафе с малко уиски „Джеймсън“. Намирам, че това е идеално средство за ободряване в топло лятно утро — каза мама.

— Уиски сутрин? Колко дяволито! Да, моля.

Майка ми ѝ наля вдигащо пара кафе и после извади малка зелена бутилка с жълт етикет от шкафа, който не ми беше разрешено да отварям. Махна капачката, допълни чашата и я подаде на госпожа Картър. Забелязах, че ръцете им се задържаха докоснати малко по-дълго от необходимото.

Госпожа Картър отпи глътка и се усмихна.

— Ето, за това си струва да умреш. Сигурно върши чудеса през зимата.

Мама я погледна и наклони глава настрана.

— Това не е ли същата рокля, с която беше вчера?

Госпожа Картър се изчерви.

— Да, опасявам се. Днес на всяка цена трябва да я изпера.

— Не мога да ти позволя да изкараш деня с дрехи от вчера. Ела с мен. — Майка ми стана, взе бутилката и тръгна към спалнята. — Имам няколко рокли, които вече не нося. Обзалагам се, че ще ти стоят чудесно.

Госпожа Картър се усмихна, взе ирландското си кафе и последва мама. Двете тръгнаха по коридора, влязоха в спалнята и затвориха вратата.

За момент си помислих да остана до масата в кухнята и довърша закуската си. В края на краищата, това е най-важното ядене за деня. Като растящо дете аз разбирах значението на храната. Но не го направих. Приблжих се на пръсти до спалнята и долепих ухо до вратата.

От другата страна цареше тишина.

Излязох навън и заобиколих къщата.

Прозорецът на стаята на майка ми беше в източната страна, над голям розов храст, засенчен от стара топола. Като внимавах да не ме видят от улицата, аз заех позиция на дървото и се обърнах към прозореца. За жалост бях твърде нисък, със слабо момчешко тяло, и от този ъгъл виждах само тавана на стаята. Бързо изтичах до задната част на къщата и се върнах с голяма пластмасова кофа. Сложих я с дъното нагоре до дървото, качих се върху нея и пак се обърнах към прозореца.

Госпожа Картър беше с гръб към мен и гледаше майка ми, която ровеше в дрешника си с настървението на куче, което копае дупка, за да зарови любимия си кокал. Когато излезе оттам, мама държеше три рокли. Двете жени си размениха по няколко думи, но аз не чух какво казаха, тъй като прозорецът беше затворен. Майка ми никога не отваряше прозореца на стаята си, дори и в разгара на летните жеги.

Госпожа Картър протегна ръце зад главата си и развърза презрамките на роклята си. Дъхът ми секна, когато тънкият плат се свлече по тялото ѝ. Тя беше гола, само по тънки бели памучни

гащички. Мама ѝ даде една от роклите си и госпожа Картър я нахлузи през главата си. След това майка ми отстъпи назад и огледа одобрително другата жена. Взе малката зелена бутилка с жълт етикет и отпи право от нея. Потрепери, ухили се и даде бутилката на госпожа Картър, която се поколеба само за момент, а след това поднесе бутилката към устните си и отпи.

Знаех какво е алкохол, но не си спомнях да съм виждал мама да пие, само татко. За него беше нещо обичайно да си налива едно-две питиета след дълъг ден на работа, но не и майка ми. Това беше нещо ново. Различно. Съседката върна бутилката на мама, която пак отпи и после ѝ я даде. Двете се смееха зад стъклото. Майка ми ѝ показва една от другите две рокли и госпожа Картър кимна въодушевено. Съблече роклята си и се приближи до голямото огледало, държейки втората рокля до гърдите си.

Сърцето ми ускори ритъма си.

Мама пристъпи зад нея и отметна настрана косата ѝ, разкривайки извивката на шията ѝ. Целуна я нежно на мястото, където вратът се свързва с рамото. Госпожа Картър затвори очи и леко се наклони назад, притискайки се до майка ми. Пусна роклята на пода. В огледалото видях как ръката на мама се плъзна по корема на другата жена и намери дясната ѝ гърда. За разлика от госпожа Картър, очите на майка ми бяха отворени. Знаем, защото ги виждах. Гледаха ме в огледалото, докато ръцете ѝ се спускаха по тялото на госпожа Картър и се скриха в гащичките ѝ.

15

ПОРТЪР

Ден първи, 10: 31 ч.

Институтът по съдебна медицина „Кук“ се намираше на Западна Харисън улица в центъра на Чикаго. Портър и Наш стигнаха бързо дотам от Флеър Тауър и паркираха на едно от местата отпред, запазени за силите на реда. Айзли им беше казал да се срещнат с него в моргата.

Портър не беше почитател на моргата. Там предпочитаният освежител за въздух бяха формалдехидът и белината, но пак не прикриваха факта, че миришеше на крака, развалено сирене и евтин парфюм. Винаги когато прекрачеше прага, той си спомняше за зародиша на прасе, на който господин Скарлето го беше принудил да направи дисекция в гимназията. Единственото му желание беше да се махне от там колкото може по-бързо. Стените бяха боядисани във весело светлосиньо, но това не ти помагаше да забравиш, че си в обкръжението на мъртъвци. Всички служители имаха едно и също безразлично изражение, което караше Портър да се чуди какво ли ще намери, ако надникне в домашните им хладилници.

На Наш обаче, изглежда, не му пукаше. Той се беше спрял в средата на коридора и надничаше в автомат за напитки, сандвичи и десертни блокчета.

— Как е възможно да няма „Сникърс“? Кой отговаря за това скапано шоу? — измърмори, без да се обръща определено към някого. — Хей, Сам, би ли ми дал назаем монета от двайсет и пет цента?

Без да му обръща внимание, Портър мина през двойните люлеещи се врати от неръждаема стомана и видя зелено кожено канапе, което вероятно е било ново по време на администрацията на Дж. Ф. Кенеди.

— Хайде, човече. Гладен съм! — извика Наш след него.

Том Айзли седеше зад метално бюро в отсрещния ъгъл на помещението и трескаво тракаше на клавиатурата на компютъра. Той вдигна глава и се намръщи.

— Пеша ли вървахте дотук?

Портър си помисли да му каже, че всъщност са карали доста бързо, но е имало много светофари и така нататък, но после размисли и отговори:

— Бяхме във Флеър Тауър. Огледахме апартамента на похитеното момиче.

Повечето хора биха попитали какво са намерили, но не и Айзли. Интересът му към хората започваше, когато пулсът им спираше.

Наш мина през двойните врати. По пръстите му имаше остатъци от „Кит-Кат“.

— По-добре ли се чувстваш? — попита го Портър.

— Остави ме на мира. Карам я на изпарения.

Айзли стана от бюрото.

— Сложете си ръкавици и елате с мен.

Той ги поведе през други двойни врати в дъното на пространството. Влязоха в голяма зала за аутопсии. Температурата рязко спадна може би с двайсетина градуса. Стана толкова студено, че Портър видя дъха си. Кожата на ръцете му настръхна.

Голяма кръгла хирургична лампа с дръжки от двете страни беше окачена над масата за аутопсии в средата на залата, където лежеше труп на гол мъж. Лицето беше покрито с бяло платно. Гръдният кош беше отворен с голям У-образен разрез, който започваше от пъпа и се разклоняваше при пекторалните мускули.

Портър си помисли, че трябваше да си вземе дъвка. Помагаше срещу миризмата.

— Това ли е нашето момче? — попита Наш.

— Да — отвърна Айзли.

Мръсотията от асфалта на улицата беше измита, но охлузванията по кожата бяха останали. Портър се вгледа по-внимателно.

— Не видях това тази сутрин.

Патоанатомът посочи големи тъмнолилави охлузвания на дясната ръка и на крака.

— Автобусът го е блъснал там. Виждате ли тези линии? От решетката са. Въз основа на измерванията, които направихме на местопроизшествието, ударът го е отхвърлил на шест-седем метра и после човекът се е плъзнал по асфалта още три-четири метра. Открих тежки вътрешни увреждания. Повечето от половината ребра са

напукани. Четири са пробили десния бял дроб, а две — левия. Далакът е разкъсан. Както и единият бъбрек. Реалната причина за смъртта, изглежда, е травмата в главата, въпреки че всяко едно от другите наранявания би се оказало фатално. Смъртта е настъпила моментално. Не е можело да се направи нищо.

— Това ли е голямата ти новина? — подигравателно попита Наш.
— Мислех, че си открил нещо.

Айзли се намръщи.

— О, има нещо.

— Не си падам по съспенса, Том. Какво си открил? — рече Портър.

Патоанатомът се приближи до масата от неръждаема стомана и посочи нещо, което приличаше на кафяво найлоново пликче с цип, пълно с...

— Това стомахът ли е? — попита Наш.

Айзли кимна.

— Забелязвате ли нещо странно?

— Да. Вече не е в човека — отвърна Портър.

— Нещо друго?

— Нямаме време за това, докторе.

Патоанатомът въздъхна.

— Виждате ли тези петна? Тук и тук?

Портър се наведе по-близо.

— Какви са те?

— Рак на стомаха — отговори Айзли.

— Умирал е? Знаел ли е?

— Ракът е в напреднал стадий. Няма лечение, когато болестта стигне до тази точка. Сигурно много го е боляло. Убеден съм, че е знаел. Открих няколко интересни неща и в токсикологичния анализ. Човекът е взимал високи дози октреотид, който обикновено се използва за контролиране на гадене и диария. Има и концентрация на трастузумаб. Това е интересно лекарство. Отначало го използвали за лечение на рак на гърдата, а после установили, че помага и при други видове рак.

— Мислиш ли, че ще можем да разберем кой е по лекарствата?

Айзли кимна бавно.

— Може би. Трастузумабът особено се прилага интравенозно в продължение на един час, не по-малко от веднъж седмично, вероятно по-често в този стадий. Не знам някой да го прилага в частната си практика и това означава, че човекът вероятно е постъпил в болница или център за лечение на рак в краен стадий. В града има само няколко възможности за избор. Лечението може да причини сърдечни усложнения, затова наблюдават отблизо пациентите.

— Щом той е умирал, мислиш ли, че нарочно е изскочил пред автобуса? — обърна се Наш към Портър.

— Съмнявам се.

— Тогава защо е отвлякъл поредното момиче?

— Мисля, че е искал да извърши докрай злодеянието си. — Портър се обърна към Айзли: — Колко време мислиш, че му е оставало?

Патоанатомът повдигна рамене.

— Трудно е да се каже, но не много — може би няколко седмици, най-много месец.

— Взимал ли е нещо за болките? — попита Портър.

— Намерих частично смляна таблетка оксикодон в стомаха му. Анализираме косата за лекарства, взимани по-рано, неща, които са напуснали организма му. Предполагам, че ще открием морфин — отговори Айзли.

Портър погледна черната коса на мъртвеца. Косата запазваше микроследи от лекарства и храни. У4М се беше подстригал късо, не повече от два-три сантиметра. Човешката коса израства с 1.25 сантиметра на месец и това означаваше, че ще могат да получат данни, датиращи поне от два месеца. Изследването на косата беше близо пет пъти по-точно от анализа на урината. С течение на годините Портър беше виждал заподозрени, които изхвърляха лекарства и дрога от организма си, като пиеха всичко от сок от червени боровинки до урина. Косата обаче не можеше да се изчисти. Вероятно затова множество пристрастени към наркотиците бръснеха главите си.

— Той има коса — тихо каза Портър.

Айзли се намръщи озадачено за момент, но после разбра какво иска да каже Портър.

— Не намерих следи от химиотерапия, нито дори един-единствен цикъл. Може да са открили рака твърде късно и да не е било

възможно традиционно лечение. — Патоанатомът се приближи до друга маса, където спретнато бяха наредени личните вещи на мъртвеца. — Това малко метално нещо — той посочи сребриста кутийка.

— Е пълно с лоразепам.

— Предписват го срещу тревожност, нали?

Наш се подсмихна.

— Да си сериен убиец е странен избор на забавление за човек, който има проблеми с тревожността.

— Лоразепам. Лекарите понякога го предписват на пациенти с рак на стомаха, против киселините. Тревожността води до повишаване на производството на киселини и лоразепамът ги намалява — каза Айзли. — Но той може да е бил по-спокоен от всеки от нас.

Портър погледна джобния часовник, който сега имаше прикачен номер и беше сложен в прозрачно найлоново пликче за веществени доказателства.

— Можа ли да снемеш отпечатъци от часовника?

Айзли кимна.

— Човекът има няколко охлузвания на ръцете, но пръстите не са увредени. Снех пълен комплект отпечатъци и ги изпратих в лабораторията. Още не са ми се обадили.

Очите на Портър се спряха на обувките.

Айзли проследи погледа му.

— А, за малко да забравя за тях. Вижте нещо. Много е странно. — Той взе едната обувка, върна се при трупа и допря подметката до босата пета на мъртвия мъж. — Те са близо два номера по-големи за този човек. Той е напъхал тоалетната хартия в носовете.

— Кой носи два номера по-големи обувки? — попита Наш. — Нали каза, че тези струват хиляда и петстотин долара?

Портър кимна.

— Може би не са негови. Трябва да ги проверим за отпечатъци.

Наш погледна Айзли и после огледа залата.

— Имаш ли... Няма значение. Видях го. — Той забърза към друг плот и се върна с комплект за снемане на отпечатъци, а после с точността на експерт поръси обувките. — Бинго.

— Вземи ги и ги изпрати в лабораторията — каза Портър. — Обясни им колко е спешно.

— Заемам се веднага.

Портър отново се обърна към Айзли.

— Нещо друго?

Патоанатомът се намръщи.

— Какво? Следите от лекарства не са ли ви достатъчни?

— Това не е...

— Има и още нещо.

Той заведе Портър от другата страна на трупа и вдигна дясната ръка на мъртвеца.

— Забелязах малка татуировка. — Айзли посочи черно петънце на вътрешната страна на китката на мъжа. — Мисля, че е цифрата осем.

Портър се наведе.

— Или символът за безкрайност. — Той извади телефона си и направи снимка.

— Скорошна е. Виждаш ли, че още е зачервена? Направена е преди по-малко от седмица.

Детективът се опита да намери логика във всичко това.

— Може да е нещо религиозно. Той е умирал.

— Ще оставя умозаклученията за вас детективите — каза патоанатомът.

Портър повдигна края на бялата кърпа, с която беше покрита главата. Платът се отдели със звука на отлепяне на велкро.

— Ще се опитам да възстановя лицето.

— Наистина ли? Можеш ли да го направиш? — попита Портър.

— Е, не аз — призна Айзли. — Имам приятелка, която работи в Музея на науката и индустрията. Тя специализира такива неща — стари останки и други такива. От шест години реставрира останките на индианското племе илиниуек, открити в южната част на щата близо до Макхенри Каунти. Обикновено работи с фрагменти от черепи и кости, не толкова... скорошни неща, но мисля, че ще успее да го направи. Ще ѝ се обадя.

— Имаш приятелка, а? — обади се Наш, който приключи с обувките и прибора комплекта за снемане на пръстови отпечатъци. — Снех шест частични и най-малко три цели палеца. Би трябвало да кажа три отпечатъка на палци. Нямам предвид, че неизвестният заподозрян има три палеца, въпреки че това би го направило много по-лесен за

разпознаване. Ще ги проверим. Искаш ли да се съберем в командния център? Може би след час? Ще се обадя и на капитана.

Портър се замисли за дневника в джоба си. Един час не беше зле.

16

ДНЕВНИК

Майка ми ме видя, но аз не избягах. Знаех, че трябва да се махна от там. Съзнавах, че това е интимен момент, нещо, което не е предназначено за моите очи, но въпреки това продължих да гледам. Мисля, че нямаше да престана дори да исках. Стоях до дървото, докато мама и госпожа Картър се скриха от погледа ми. По-точно те се свлякоха надолу, не бях сигурен дали на леглото или на пода.

Кофата под мен се заклати. Олюлях се. Краката ми се разтрепериха. Клатуш-клатуш. Сърцето ми блъскаше като обезумяло. Уверявам те, беше стимулиращо, меко казано.

Бях толкова погълнат в това занимание, че не чух колата на господин Картър, която премина покрай къщата ни. Забелязах я едва когато гумите ѝ изхрущяха по чакълената алея на съседите. И госпожа Картър сигурно чу колата тогава. Като горски мармот в последния ден на зимата главата ѝ се показва на прозореца. Гърдите ѝ се люшкаха и устата ѝ беше отворена в ахване. Тя ме забеляза в същия момент, в който и аз я видях. Нямаше какво да направя. Вцепених се и се втренчих в нея. Госпожа Картър се обърна и извика нещо и после се появи майка ми. Тя не погледна навън към мен. Двете изчезнаха от прозореца.

Вратата на колата на господин Картър се трясна. Той никога не се връщаше вкъщи по това време. Обикновено си идваше от работа след пет, горе-долу по същото време като баща ми. Господин Картър ме видя, че стоя до дървото, покатерил се върху кофата, и ме погледна озадачено. Помахах му. Той не отвърна. Хукна по алеята и влезе в дома си.

Минута по-късно госпожа Картър изскочи забързано от нашата предна врата и прекоси моравата, като оправяше роклята си. Хвърли ми бърз поглед, докато минаваше покрай мен. Поздравих я, но тя не отговори. Влезе предпазливо в дома си и тихо затвори вратата.

Скочих от кофата и я последвах.

Не бих се нарекъл хлапе, което си пъха носа в чуждите работи. Бях любопитен, това беше всичко. Ето защо, без да се замисля, прекосих моравата на семейство Картър. Бях преполовил алеята им, когато чух шамара.

Този звук е непогрешим. Баща ми твърдо вярваше в дисциплината и повече от веднъж ме беше пляскал по дупето. Без да се впускам в подробности, готов съм да призная, че заслужавах един хубав бой във всеки от онези случаи и не му се сърдя, че го правеше. Звукът ми беше добре познат и след като бях изпитвал неприятните последици, познах и писъка, който следва болката.

Когато госпожа Картър извика веднага след шамара, аз осъзнах, че господин Картър я е ударил. Бързо последва още една плесница, последвана от още един писък.

Стигнах до колата на господин Картър. Двигателят още потракваше, докато изстиваше. Над предния капак се вдигаше горещина и отходни газове изпълваха въздуха. Господин Картър изскочи през предната врата, докато аз стоях до колата.

— Какво правиш тук, да ти го начукам? — изръмжа той, мина покрай мен и тръгна по моравата към нашата къща.

Госпожа Картър се появи на вратата, но остана на прага. Притискаше мокра хавлия до лицето си. Дясното ѝ око беше подуто, зачервено и насълзено. Забеляза ме и устните ѝ се разтрепериха.

— Не му позволявай да нарани майка ти — прошепна тя.

Господин Картър стигна до вратата на кухнята ни и удари с юмрук по нея. Стори ми се странно, че е заключена. Почти всеки ден през лятото вратата беше отворена от сутринта до късно вечерта и само мрежата против насекоми предпазваше дома ни от съществата на Майката Природа. Майка ми сигурно я беше...

Забелязах, че мама стои на един от страничните прозорци и гневно гледа господин Картър, който беше на задната ни веранда.

— Отвори вратата, шибана кучко! — изкрещя той. — Отвори проклетата врата!

Майка ми го гледаше, но не помръдваше.

Тръгнах обратно към къщата, но тя вдигна ръка, правейки ми знак да не се приближавам. Заковах се на място, без да знам какво да направя. Като си припомням случката, разбирам, че би било наивно от моя страна да си мисля, че бих могъл да направя нещо. Господин

Картър беше едър мъж, може би по-едър от баща ми. Ако се опитам да го спра по някакъв начин, той щеше да ме размаже като досадна муха, която кръжи около главата му.

— Мислиш, че можеш да превърнеш жена ми в твой личен парцал? — попита господин Картър, докато удряше по вратата. — Знаех си, мамка му, ненаситна мръсно. Знаех си, че става нещо. Тя постоянно е в дома ти. Мирише на твоята воня. Дори я вкусих по нея, знаеш ли? Повярвай ми. Мисля, че си ми длъжница. Око за око, зъб за зъб. Или може би пичка за пичка, ако го опростя. Звучи ли ти по-смислено? Ще има последици, кучко. Ще си платиш. На този свят няма нищо безплатно!

Майка ми се махна от прозореца.

Госпожа Картър зад мен се разрида.

Господин Картър се обърна и гневно насочи пръст към нея.

— Млъкни, да ти го начукам! — Лицето му пламтеше в яркочервено. На челото му блестеше пот. — Не мисли, че съм приключил с теб. Когато свърша тук, с теб ще имаме дълъг и труден разговор. Повярвай ми, когато събера дълговете си от тази пачавра, ще дойде твоят ред. Мислиш, че онези леки драскотини болят? Почакай, докато се върна у дома за десерта!

И тогава задната ни врата се отвори. Майка ми пристъпи на слънчевата светлина и му направи знак да влезе.

Господин Картър остана за момент на мястото си, гледайки гневно мама. Лицето му беше червено като пътния знак „Стоп“ и челото му беше намръщено и изпотено. Ръцете му бяха свити в юмруци. Отначало помислих, че той ще я удари, но господин Картър не го направи.

Майка ми надникна над рамото му, погледна ме в очите за момент и после се обърна към него.

— Предложението е еднократно. Сега или никога... — Тя завъртя на пръста си кичур от русата си коса и после го плъзна по шията си. На устните ѝ играеше усмивка.

— Шегуваш ли се?

Мама се обърна към кухнята и кимна.

— Влез.

Тя влезе, а господин Картър се обърна към съпругата си:

— Смятай го за част от урока. Когато приключи тук, ще дойда у дома да те науча на втората част — Той изсумтя, сякаш беше казал нещо изключително остроумно, а после влезе в нашата къща и трясна вратата. Госпожа Картър хлипаше.

Бях малко момче и нямах представа как да утеша разплакана жена, нито пък имах желание. Хукнах обратно към прозореца на майка ми и отново се покатерих на кофата. В стаята нямаше никого.

Някъде в къщата обаче чух смразяващ кръвта писък. Не беше на майка ми.

17

ЕМЪРИ

Ден първи, 9:31 ч.

Емъри щеше да повърне.

Повръщането се промъкна нагоре към гърлото ѝ, гъсто и гадно. Тя го преглътна, задавяйки се от противния вкус.

Пое си дълбоко дъх между риданията.

Той беше отрязал ухото ѝ! За какво, по дяволите? Защо...

Отговорът дойде миг по-късно и Емъри отново си пое дъх толкова силно и рязко, че гърдите ѝ изсвириха и се закашля, докато хлипаше. Сълзите в очите ѝ преляха и покапаха по коленете ѝ. Тя се опита да ги избърше от лицето си, но потекоха още, солени и парливи. Емъри хълцаше, докато си поемаше дъх на пресекулки.

Тялото ѝ се разтърси от силни спазми. От носа ѝ потекоха сополи и се смесиха със сълзите. Точно когато си помисли, че е престанала да плаче, умът ѝ се изпълни със смесица от страх, болка и гняв, и цикълът се повтори отново и отново, стихвайки само малко всеки път.

Когато най-последно спря и беше в състояние да си поеме дъх и да го задържи, тя откри, че седи в пълна тишина. Съзнанието ѝ беше празно и тихо, тялото и мускулите я боляха и лицето ѝ беше подпухнало и зачервено. Пръстите ѝ докоснаха белезниците, търсейки отключващо устройство и надявайки се, че те не са истински, а такива, каквито може да си купиш от секс магазин или магазин за играчки. Приятелката ѝ Лори ѝ беше казала за тях и че гаджето ѝ искало да ги използва, но тя отказала.

Нямаше копче за отключване и халката около китката ѝ беше стегната. Нямаше да ги отключи без ключ. Можеше да се опита да ги разбие, но това означаваше да намери някакъв инструмент, а това на свой ред означаваше, че трябва да търси.

Кого заблуждаваше? Емъри нямаше представа как се разбива ключалка. Пък и белезниците имаха необикновено дълга верига, най-малко шейсет сантиметра, каквато беше виждала във филми за

затвори, с която ръцете на лошия тип са оковани за глезените и той е принуден да тътри крака по някакъв тъмен коридор. Белезниците бяха предназначени да позволяват известно движение, но не много.

Емъри знаеше за Убиеца „Четирите маймуни“. Всеки в Чикаго знаеше, може би дори целият свят. Той не само че беше сериен убиец, но и първо изтезаваше жертвите си и изпращаше по пощата части от телата им на семействата им. Първо ухо, после... Емъри вдигна свободната си ръка към очите си. В стаята беше тъмно, но тя успя да долови неясни очертания. Той още не беше докоснал очите ѝ. Още не. Може би ще има време, когато се върне.

Сърцето ѝ заблъска силно в гърдите.

Колко време щеше да мине, преди...

Не смееше да си помисли за това. Мисълта някой да избодне очите ѝ, да ги извади, докато тя е жива.

И езикът ти също, скъпа. Не забравяй езика. Той обича да го отрязва и да изпраща по пощата малкото парче плът на мама и татко. Знаеш, точно преди...

Гласът в главата ѝ беше странно познат.

Не ме ли помниш, скъпа?

И тогава Емъри се сети и се ядоса.

— Ти не си моята майка — каза тя, кипейки от гняв. — Майка ми е мъртва.

Господи. Емъри полудяваше. Говореше си сама. Дали беше от инжекцията? Какво ѝ беше инжектирал? Халюцинираше ли? Може би всичко това беше някакъв ужасяващ кошмар, шизофреничен пристъп. Може би беше дрогирана...

После се опитай да разбереш тъмните страни, скъпа. Когато имаш повече време. В момента трябва да се съсредоточиш да измислиш как да се измъкнеш от това място. Преди той да се върне. Не си ли съгласна?

Емъри се улови, че кима.

Искам само най-доброто за теб.

— Престани.

Когато си в безопасност. А дотогава... Положението е трудно, Ем. Този път не мога да ти напиша бележка и да те измъкна. Сега е много по-лошо, отколкото с директора.

— Млъкни!

Тишина.

Единственият звук беше на собственото ѝ дишане и на кръвта, която пулсираше в ухото ѝ, топла и тупкаща под превръзката.

Там, където по-рано беше ухото ти, скъпа.

— Моля те, престани. Моля те, млъкни.

По-добре го приеми и продължи по-нататък.

Емъри спусна крака отстрани на импровизираното легло. Колелата изскърцаха, когато количката измина няколко сантиметра, а после остърга стена и спря. Когато краката ѝ докоснаха студения бетон, тя едва не ги вдигна обратно на носилката. Не знаеше какво има под нея и това я плашеше, но да остане на мястото си и да чака похитителят да се върне, не беше възможност за избор, за която беше готова да се замисли. Трябваше да се измъкне от тук.

Очите ѝ се бореха с мрака, опитвайки да се приспособят и да намерят поне малко светлина, но нямаше достатъчно. Тя вдигна ръка към лицето си и я видя едва когато докосна носа си.

Емъри положи усилия да стане, без да обръща внимание на замайването в главата си и болката в ухото. Пое си дълбоко дъх, хвана се за ръба на носилката точно под мястото, където бяха закачени белезниците, и застана неподвижно, докато престана да ѝ се гади. Беше много тъмно. Твърде тъмно.

Ами ако паднеш, скъпа? Ами ако се опиташ да вървиш, спънеш се в нещо и паднеш? Сигурна ли си, че това е разумно? Защо не седнеш и не помислиш? Какво ще кажеш?

Момичето пренебрегна гласа и предпазливо протегна лявата си ръка в мрака. Пръстите ѝ търсеха пипнешком. Когато не намериха нищо, тя отстъпи назад към количката и стената, до която беше спряла. Подпря се с дясната ръка на количката и протегна лявата. Една стъпка, после още една...

Пръстите ѝ докоснаха стената и Емъри едва не отскочи назад. Неравната повърхност беше влажна и мръсна. Тя бавно прокара ръка по стената, намери бразда и проследи хоризонтално ръба с връхчето на пръста си, докато намери друга бразда, този път отвесна. Схемата се повтори трийсетина сантиметра по-надолу. Правоъгълници. Блокове сгуробетон.

Знаеш ли, там, където има една стена, обикновено има и друга. Понякога има и врата и един-два прозореца. Може би трябва да се

движиш по периметъра? Разбери в каква каша си се забъркала. Но си окована за онази досадна количка, която не е много подходяща за пътуване.

Емъри задърпа веригата, докато количката измина два-три сантиметра на скърцащите си колела, и се хвана за рамката. Чувстваше се малко по-безопасно, докато се държеше за металната тръба. Знаеше, че е глупаво, но...

— Майната ти — измърмори тя.

Подпирайки се с лявата ръка на стената и дърпайки количката с дясната, Емъри бавно тътреше крака. Броеше, докато вървеше, опитвайки се да добие представа какво е разположението в пространството. Направи дванайсет крачки и намери първия ъгъл. Пресметна, че първата стена е дълга около три метра.

Продължи покрай втората стена. Пак блокове сгуробетон. Емъри плъзна пръсти нагоре и надолу по стената, търсейки електрически ключ за осветление, врата или прозорец, но не откри нищо, само още блокове сгуробетон.

Тя спря за секунда, вдигна глава и се зачуди колко високо е помещението. Имаше ли изобщо таван?

Разбира се, че има таван, скъпа. Серийните убийци са умни. Ти не си първото момиче, участвало в това родео. Колко момичета е убил? Пет? Шест? Вероятно вече е издигнал рутината до наука. Сигурна съм, че стаята е затворена отвсякъде, но ти трябва да продължиш да изследваш. Това ми харесва. Много по-добре е, отколкото да седиш със скръстени ръце и да го чакаш да се върне. Би било глупаво и безсмислено. Покажи целеустременост и инициативност.

Емъри продължи да обикаля стаята. Количката оказа съпротива на ъгъла и тя гневно я блъсна.

Хей, току-що се сетих нещо. Ами ако той те наблюдава? Ако е поставил камери?

— Твърде тъмно е.

Инфрочервените камери виждат в тъмното ясно като в ден. Той вероятно е вдигнал крака на бюро някъде и с широка мазна усмивка на лицето следи Емъри. Голо момиче в кутия. Голо момиче, което се опитва да се измъкне от кутия. На последното момиче му бяха нужни трийсетина минути, докато се осмели да стигне толкова

*далеч в стаята. Ти постигна по-голям успех. Стигна дотук за
двайсет минути. Колко вълнуващо. Колко забавно.*

Емъри спря да се движи и се втренчи в мрака.

— Там ли си? Наблюдаваш ли ме?

Тишина.

— Ехо?

Може би е срамежлив.

— Млъкни.

*Обзалагам се, че той е сложил табелка „Не ме безпокойте“ на
вратата, смъкнал е гащите си на глезените и е извадил оная си
работа. Дават филма на ужасите „Емъри по здрач“ и купонът току-
що е започнал. Това момиче не пада духом. Видя ли я колко високо
подскочи?*

*— Сега вече съм сигурна, че ти не си майка ми. Тя никога не би
казала такова нещо — рече Емъри.*

*Е, мисля, че той те наблюдава. Защо иначе ще съблича дрехите
ти? Мъжете са перверзници, скъпа. Всичките до един. Колкото по-
рано го осъзнаеш, толкова по-добре.*

*Емъри вдигна глава и бавно се завъртя в кръг, взирайки се в
мрака.*

— Тук няма камера. Иначе щях да видя червена светлинка.

*Правилно. Защото всички камери имат червени светлилки.
Проблясването им се вижда от един километър. Ако бях
производител на камери, и през ум нямаше да ми мине да направя
някоя без проблясваща червена светлинка. Сигурна съм, че има
контролна комисия, която ги проверява една по една, за да са
сигурни...*

*— Защо не млъкнеш и не си го начукаш? — извика Емъри и
после се изчерви. Спореше със себе си.*

*Искам да кажа, че не всички камери имат червени светлилки,
това е всичко. Не е необходимо да се дразниш.*

*Емъри въздъхна отчаяно и протегна ръка към стената. Представи
си стаята като огромен квадрат. Беше проверила две стени, без да
намери врата. Оставаха още две. Тя започна да се промъква бавно
покрай третата стена, дърпайки количката след себе си. Пръстите ѝ
проследиха вече познатата схема с блокове сгуробетон, оставяйки дيريا
в гъстия прах. Нямаше врата.*

Остана една стена.

Емъри дръпна количката, повече ядосана, отколкото уплашена, и започна да брой крачките си. Когато стигна до дванайсет и пръстите ѝ намериха ъгъла, тя спря. Къде беше вратата? Пропуснала ли я беше? Четири ъгъла, четири завоя наляво. Знаеше, че е извървяла пълен кръг. Нали?

Как беше възможно една стая да няма врата?

*Какъв лош строителен проект. Кой прави стая без врата?
Обзалагам се, че си пропуснала отвора.*

— Не съм го пропуснала. Няма врата.

По стените високо над нея отекна изщракване. Разнесе се толкова силна музика, че в ушите ѝ сякаш се забиха ками. Емъри притисна ръце до главата си. Прониза я остра болка, когато лявата ѝ ръка докосна чувствителната плът, където по-рано беше ухото ѝ. Белезниците се врязаха в другата ѝ китка. Тя се наведе напред и извика от болка, но не можа да заглуши музиката — песен, която беше чувала. Мик Джагър ревеше нещо за дявола.

18

ПОРТЪР

Ден първи, 11:30 ч.

Въпреки че бяха изминали само две седмици от последния път, когато Портър влезе в стая 1523 дълбоко в подземията на Главното управление на полицията в Чикаго на Мичиган Авеню, мястото изглеждаше заспало и безжизнено.

Нищо не помръдваше.

Чакаше.

Той щракна електрическия ключ за осветлението и се заслуша, докато флуоресцентните лампи се включваха, изпращайки заряд в спарения въздух. Приблужи се до бюрото си и прерови листовите и папките, разпръснати на повърхността му. Всичко беше така както го беше оставил.

Съпругата му го гледаше от снимка в сребриста рамка от отсрещния десен ъгъл. Портър не можа да сдържи усмивката си, когато я видя.

Седна на ръба на бюрото, придърпа телефона към себе си и набра номера на мобилния ѝ телефон. След три позвънявания чу познатото съобщение на гласовата ѝ поща.

Свързахте се с телефона на Хедър Портър. Тъй като това е гласова поща, по всяка вероятност съм видяла името ви изписано на екрана и съм решила, че не желая да говоря с вас. Ако сте готови да поднесете почитанията си във формата на шоколадова торта или други подобрени дарения на кулинарна наслада, изпратете ми подробностите в текстово съобщение и аз ще преосмисля позицията в списъка си със светските си ангажименти и може би...

Портър затвори и прелисти папка с надпис „Убиецът «Четири меймуни»“. Всичко, което бяха научили за него, се помещаваше в тази единствена папка, поне до днес.

Портър преследваше Убиеца „Четири меймуни“ от пет години. Седем мъртви момичета.

Двайсет и една кутии. Не можеш да забравиш кутиите.

Никога нямаше да забрави кутиите. Те го измъчваха всеки път, когато затвореше очи.

Стаята не беше много голяма, девет на осем метра. Освен бюрото на Портър, имаше още пет метални бюра, по-стари от повечето служители на градската полиция в Чикаго, наредени произволно в помещението. В отсрещния ъгъл имаше стара дървена маса за конференции, която Портър беше намерил в склад по-нататък по коридора. Повърхността ѝ беше издраскана и очукана. Потъмнелият кленов фурнир беше осеян с кръгчета, останали от стотици стъклени и порцеланови чаши и кенове, които бяха стояли върху нея през годините. Имаше и голямо кафяво петно, което Наш се кълнеше, че прилича на Исус Христос (Портър мислеше, че прилича само на кафе). Много отдавна се бяха отказали да се опитват да изчистят петното.

Зад масата за конференции имаше три бели дъски. На първите две бяха закачени снимки на жертвите на У4М и на различните местопрестъпления. Третата беше празна в момента. Екипът я използваше предимно по време на съвещания.

В командния център влезе Наш и даде на Портър чаша кафе.

— Уотсън отиде в „Старбъкс“. Казах му, че ще се срещнем тук, след като се обади на лейтенанта горе. И другите идват. Какви мисли се въртят в главата ти? Надушвам пушек.

— Пет години, Наш. Започвах да си мисля, че никога няма да видим края на тази история.

— Има най-малко още едно отвлечено момиче. Трябва да го намерим.

Портър кимна.

— Да, знам. И ще го намерим. Ще го заведем вкъщи.

Той беше казал същото и за Джоуди Блумингтън само преди шест месеца, но не я бяха открили навреме. Не можеше да се изправи пред още едно покрусено семейство.

— Ето те най-после! — извика Клеър Нортън от вратата и Портър и Наш се обърнаха. — Това място е като морга без теб, Сами. Дай да те прегърна! — Тя прекоси стаята и уви ръце около него. — Ако се нуждаеш от нещо, каквото и да е, обади ми се, чу ли? Искам да ми обещаеш — прошепна Клеър в ухото му. — Готова съм за теб денонощно, седем дни в седмицата.

Всяка проява на обич и привързаност изнервяше Портър. Той я потупа по гърба и се отдръпна от нея. Помисли си, че изглежда смутен като свещеник, който отвърща на прегръдката на момче от църковния хор, докато богомолците гледат.

— Признателен съм ти, Клеър. Благодаря ти, че удържа фронта.

Клеър Нортън работеше в силите на реда от петнайсет години. Тя беше станала най-младата чернокожа жена детектив в чикагската полиция само след три години като патрулно ченге, когато помогна за разбиването на една от най-големите мрежи за разпространение на наркотици в историята на града. Всички замесени бяха под осемнайсет години. Общо двайсет и четирима ученици, повечето от гимназия „Кули“, въпреки че престъпленията обхващаха шест гимназии. Наркопласъорите действаха изцяло на територията на училищата и това затрудни разследването и означаваше, че младоликата Клеър трябва да премине под прикритие като ученичка. Случката ѝ спечели прякора „Внедрени в час“, на името на стария телевизионен сериал, но никой в работната група не смееше да ѝ го каже в очите.

Клеър поклати глава.

— По дяволите, трябва да ми благодариш, че дундурках партньора ти. Той е тъп като галош. Обзалагам се, че ако го заключиш в някоя стая, след един час ще го намериш мъртъв на пода с език, заврян в електрически контакт.

— Тук съм — обади се Наш. — Чувам те.

— Знам. — Тя се обърна и грабна кафето от ръката му. — Благодаря, кукличке.

Едуин Клозовски, Клоз за повечето, влезе след нея. В едната си ръка държеше претъпкано куфарче, а в другата — остатъци от шоколадово кексче.

— Е, бандата най-после се събира отново. Крайно време беше. Ако трябваше да прекарам още една минута в отдел „Информационни технологии“ в Централата и да анализирам твърдия диск на още един корумпиран любител на порното, може би щях да се замисля дали да не се върна към създаването на видеоигри. Как си, Сам? — Той протегна ръка и потупа Портър по рамото.

— Здравей, Клоз.

— Радвам се, че се върна. — Клозовски сложи куфарчето си на едно от свободните бюра и напъха в устата си остатъка от кексчето.

Портър забеляза, че на прага стои Уотсън, и му направи знак да влезе.

— Клоз, Клеър, това е Пол Уотсън. Взехме го назаем от отдела по криминалистика. Той ще ни помага. Някой виждал ли е Хозман?

Клеър кимна.

— Говорих с него преди двайсетина минути. Той проверява финансите на Талбът, но още не е открил нищо. Каза, че ще ти се обади веднага щом попадне на нещо.

Портър кимна.

— Добре, да започваме.

Всички се настаниха около голямата маса за конференции. Жертвите на Убиеца „Четирите маймуни“ ги гледаха от белите дъски.

— Наш, къде е снимката на Емъри?

Наш извади снимката от джоба си и я даде на партньора си. Портър я залепи с тиксо на третата дъска вдясно.

— Ще разкажа историята от началото. За повечето от вас това е стара новина, но Уотсън не я е чувал и може да предложи нещо ново.

— Той посочи снимката в горния ляв ъгъл. — Кали Тремъл. Двайсетгодишна, отвлечена на петнайсети март 2009 година. Това е първата му жертва...

— За която знаем — прекъсна го Клеър.

— Тя е първата му жертва в схемата му като У4М, но уликите предполагат, че той е опитен и обигран и по всяка вероятност е убивал и преди това — каза Клозовски. — Никой не започва да убива по този начин. Убийците се развиват и с течение на времето разработват методи и техники.

— Родителите ѝ съобщиха за изчезването ѝ в онзи вторник и получиха по пощата ухото ѝ в четвъртък. Очите ѝ пристигнаха в събота, а езикът — следващия вторник. Всичките бяха пакетирани в малки бели кутии, завързани с черна връв, написани на ръка адреси и без абсолютно никакви пръстови отпечатащи. Извършителят винаги е изключително внимателен.

— Това предполага, че тя не е била първата му жертва — повтори Клозовски.

— Три дни след пристигането на последната кутия човек, който тичал за здраве, откри трупа ѝ в парка „Алмънд“. Беше подпряна на пейка с картонена табелка, залепена за ръцете ѝ, на която пишеше: „Не

прави зло“. Ние вече бяхме забелязали метода му на действие, когато пристигнаха очите ѝ, но написаното потвърди теорията ни.

Уотсън вдигна ръка.

Наш завъртя очи.

— Не сме в трети клас, докторе. Чувствай се свободен да говориш направо.

— Доктор? — учуди се Клозовски. — А, разбирам.

— Не съм ли чел някъде, че така убиецът е избирал жертвите си? „Не прави зло“? — попита Уотсън.

Портър кимна.

— Разбрахме го при втората жертва, Ел Бортън. Отначало мислехме, че самите жертви са направили нещо, което У4М смята за грешно и затова ги убива, но с Ел научихме, че фокусът изобщо не е върху жертвите, а върху семействата им. Ел Бортън изчезна на втори април 2010-а, близо една година след първата му жертва. Тя беше на двайсет и три. Случаят ѝ ни беше възложен, когато родителите ѝ получиха по пощата ухото ѝ два дни по-късно. Когато седмица след това беше открит трупът ѝ, Ел държеше данъчна декларация за 2008 година на името на баба ѝ. Поразровихме се и открихме, че бабата е починала през 2005-а. Бащата на Ел три години подавал фалшиви данъчни декларации. На този етап доведохме Мат Хозман от отдел „Финансови престъпления“ и той установи, че измамата е много по-сериозна. Бащата на Ел подавал данъчни декларации от името на повече от един човек, всичките починали. Бяха от дома за стари хора, на който той беше управител.

— Откъде е знаел това У4М? — попита Уотсън.

Портър повдигна рамене.

— Не съм сигурен, но новата улика ни накара да се върнем назад и да проверим семейството на Кали Тремъл.

— Първата жертва.

— Оказа се, че майка ѝ перяла пари от банката, където работела, над три милиона долара за десет години — каза Портър.

Уотсън се намръщи.

— И пак, откъде У4М е знаел какво прави майката? Може би това е връзката. Разберете ли кой има достъп до тази информация, ще откриете самоличността на У4М.

Клозовски изсумтя.

— Да, звучи лесно. — Той стана и се приближи до дъската. — Мелиса Люмакс, третата жертва. Баща ѝ продаваше детска порнография. Бащата на Сюзан Деворо заменяше истински диаманти с фалшиви в собствения си бижутерски магазин. Сестрата на Барбара Макинли беше блъснала и убила пешеходец шест години преди Барбара да изчезне. Никой преди У4М не е свързвал сестрата с престъплението. Братът на Алисън Крамър е имал фабрика, пълна с нелегални емигранти във Флорида. А Джоуди Блумингтън, последната жертва...

— Преди Емъри Конърс — обади се Наш.

— Съжалявам, последната жертва преди госпожица Конърс. Баща ѝ внасял кокаин за картела „Карлито“. — Клозовски почука с пръст по всяка снимка. — Всичките тези момичета са свързани с някого, който е направил нещо лошо, но между тях няма връзка. Престъпленията са произволни, няма обща нишка.

— Той раздава правосъдие — измърмори Уотсън.

— Да, и има по-добра информация от полицията. Не знаехме за никое от тези престъпления. Разкрихме ги, докато разследвахме убийствата — каза Портър. — Ако не беше У4М, тези хора все още щяха да се разхождат безнаказано по улиците.

Уотсън стана, приближи се до дъската, присви очи и разгледа снимките една по една.

— Какво става, докторе? — попита Клоз и прихна да се смее. Всички се втреничиха в него и той се намръщи.

— Какво? Значи е смешно, когато го казва Наш, но не и човекът от отдел „Информационни технологии“. Сега разбирам как стоят нещата тук в подземията.

Уотсън почука с пръст по дъската.

— Той ескалира. Вижте датите.

— Ескалираше — поправи го Наш. — Дните му на убийства свършиха.

— Правилно, ескалирал е. Една жертва на година до петата жертва, Барбара Макинли, а после на всеки шест-седем месеца. — Уотсън посочи снимката на Барбара Макинли. — Тя е единствената русокоса. Всички други са брюнетки. Това има ли някакво значение?

Портър прокара пръсти през косата си.

— Не мисля. Той наказва семействата за престъпленията им с тези убийства. Смятам, че самите жертви не са го интересували.

— Всички останали момичета си приличат на външен вид. Хубави, с дълги кестеняви коси, горе-долу на една възраст. Убиецът, изглежда, е имал предпочитан тип жени. Всички освен Барбара, единствената блондинка. Тя е аномалия. — Уотсън замълча за секунда и след това попита: — Някое от момичетата било ли е сексуално нападнато?

Клеър поклати глава.

— Нито едно.

— А някоя има ли брат?

— Мелиса Люмакс, Сюзан Деворо и Кали Тремъл имат по един брат, а Алисън Крамър има двама — отговори Клеър. — Разговарях с тях, когато разпитвах семействата.

Уотсън кимна, докато трескаво разсъждаваше:

— Ако допуснем, че половината от тези семейства имат най-малко един син и че убиецът е отвличал децата им произволно, би трябвало да има една-две жертви от мъжки пол. Това не се е случило, затова има причина той да предпочита дъщерите пред синовете, но не знаем защо.

Портър се прокашля.

— Честно казано, не знам дали това вече има значение. Не е необходимо да се тревожим за бъдещи жертви на У4М. Както каза Наш, той приключи с убийствата. Трябва да се съсредоточим върху последното отвличане.

Уотсън се върна на стола си.

— Съжалявам. Понякога умът ми започва да броди по тези пътеки и изгубвам фокус.

— Съвсем не. Затова те поканихме да се включиш в екипа ни. Ти си свеж поглед върху стари улики и информация.

— Е, да — рече Уотсън.

Портър взе син маркер и написа ЕМЪРИ КОНЪРС с големи букви най-отгоре на третата дъска.

— И така, какво знаем за жертвата?

— Според служителите на рецепцията на жилищната сграда тя е излязла да тича в парка малко след шест вечерта — отговори Клеър. —

Това е нещо обичайно за нея. Тича почти всеки ден, обикновено вечер. Никой не я е видял да се връща.

— Някой знаеше ли къде е обичала да тича? — попита Наш.

Клеър поклати глава.

— Виждали са я само да влиза и излиза.

— Аз може би ще отговоря на този въпрос — рече Клоз, който тракаше по клавиатурата на лаптопа си „МакБук Еър“. — Носела е „Фитбит Оърдж“.

— Какво?

— Часовник, който следи сърдечния ти ритъм, изгорените калории и изминатото разстояние. Намерих програма, инсталирана на компютъра ѝ, която е записала всички данни, и сега получавам достъп до информацията.

— Някакъв шанс джипиесът още да е активен?

Клоз поклати глава.

— Не става така. Часовникът записва данните на джипиеса, докато го носиш, и след това се синхронизира с облака с приложението на телефона или чрез интерфейса на компютър. Тя го е свързала с телефона си, който също няма сигнал, но мисля, че знам къде е бягала. — Той обърна лаптопа си така, че другите да видят екрана, който показваше карта. Имаше синя пунктирана линия, която започваше от Флеър Тауър и продължаваше по Западна Ери улица към реката. На брега директно ограждаше голямо зелено пространство. — Открих един и същ маршрут почти всеки ден. — Клоз почука с пръст по екрана. — Това е парк „А. Монтгомъри Уорд“.

Портър се наведе по-близо до екрана. Зрението му се скапваше.

— Клеър, ако искаш да провериш, когато приключим тук?

— Ще го направя, шефе.

Той отново се обърна към Клоз:

— Откри ли нещо в компютъра ѝ?

Клоз обърна лаптопа към себе си и затрака по клавиатурата.

— Ти ми даде възможността законно да претърся твърдия диск на красива тийнейджърка. Не е нужно да казвам, че го прегледах.

Клеър сбърчи нос.

— Шибан извратеняк.

Клоз се усмихна самодоволно.

— Гордея се е моята извратеност, мила моя. Един ден ще ми благодариш. — Той се вгледа в екрана за момент.

— Гаджето на Емъри се казва Тайлър Мейдърс. Той учи в гимназия „Уотни Вейл“. И... — Всички мобилни телефони в стаята изпиукаха едновременно. — Изпратих ви скорошна снимка, номера на мобилния му телефон и домашния му адрес. Двамата са влюбени от един месец. Тя мисли, че са нещо изключително.

— А не са ли? — попита Портър.

Клоз се ухили дяволито.

— Може да съм надзърнал в личните му съобщения във фейсбук и нашето момче си пада малко играч.

Всички се втренчиха в него.

— О, я стига! Щом използваш името на съпругата или гаджето си за парола, заслужаваш да те хакнат.

Портър се постара да запомни, че трябва да смени паролата на електронната си поща.

— Следващия път изчакай съдебна заповед. Не ни трябваш да оплескаш разследването.

Клоз му козирува.

— Слушам, капитане.

Портър написа ТАЙЛЪР МЕЙДЪРС на бялата дъска и начерта стрелка до момчето с Емъри на снимката от посрещането у дома.

— С Наш ще посетим Тайлър днес следобед. Нещо друго на персоналния й компютър?

— Емъри има „Мак“, при това много хубав. Моля, не обиждай такова изящно творение на инженерството, като го наричаш персонален компютър. Подобни обиди са под достойнството ти — рече Клоз.

— Прости ми. Нещо друго на нейния „Мак“?

Клоз поклати глава.

— Не, детектив.

— Ами, номерата на трите изходящи обаждания от стационарния й телефон?

Клоз вдигна ръка и отброи три пръста.

— Пицария, китайски ресторант и италианско заведение за храна за вкъщи. Това момиче знае какво да яде.

Клеър се прокашля.

— Има някакъв Т. Мейдърс в списъка с постоянните гости. Единственият друг е А. Талбът.

Портър написа АРТЪР ТАЛБЪТ на бялата дъска и думата ФИНАНСИ? Отдолу.

— Наистина съм любопитен да видя какво ще изрови Хозман за този човек. У4М е отвлякъл момичето поради някаква причина и съм готов да се обзаложа, че господин Талбът е мошеник.

— Защо не го повикаме за разпит? — попита Клеър.

— Повикаме ли го, той ще доведе адвокатата си и няма да изкопчим нищо от него. Ако се наложи отново да говорим с Талбът, мисля, че е най-добре това да стане в неофициална обстановка, например да се опитаме да го хванем неподготвен на някое място, където се чувства удобно. Така е по-вероятно да се изпусне — каза Портър.

— Освен това Артър Талбът е важна клечка в града, приятел на кмета и кой знае още на кого. Ако го повикаме твърде рано, може да не получим нищо и после, ако се опитаме да го призовем пак, той може да се обади на някое от приятелчетата си да се намесят. Най-добре е да изчакаме, докато разполагаме с нещо конкретно.

— Интересно — обади се Клоз. Очите му отново бяха приковани в неговия „МакБук“. — Свръхмодерните асансьори в онази сграда записват целия трафик на влизане и излизане с карти.

Портър изпъшка.

— Със същата съдебна заповед ли действаш, която използва, за да хакнеш страницата във фейсбук на гаджето? Защото ако е така...

Клоз вдигна ръце.

— Я стига. Приличам ли на нарушител рецидивист?

— О, да, по дяволите — измърмори под носа си Клеър.

— И аз да ти го начукам, госпожице Нортън.

Тя се усмихна самодоволно и изплези език.

— Управителят на сградата беше любезен да ни предостави достъп — обясни Клоз.

— И какво видя? — попита Портър.

Клоз нацупи устни, присви очи и се вгледа в текстовия файл.

— Емъри излиза в 18:03 вчера и не се връща. Тишина до 21:23, а след това влиза някоя си Н. Бъроу. Излиза в 9:06 тази сутрин.

— Това е само няколко минути, преди да дойде полицията — отбеляза Клеър.

— Готов съм да се обзаложа, че това е нашата изчезнала икономка — каза Портър.

— Можеш ли да покажеш това на рецепцията на Флеър Тауър и да поискаш да ти кажат цялото ѝ име?

— Ще го направя — отговори Клоз и се постара да го запомни.

Портър си пое дъх.

— И така, това ни води до най-важния човек, жертвата от тази сутрин. — Той разказа на останалите от работната група какво са научили от Айзли.

— По дяволите, умирал е? — изуми се Клоз.

— Оставал му е един месец.

— Мислиш ли, че нарочно се е хвърлил пред автобуса?

— Смятам, че не трябва да изключваме тази вероятност — отвърна Портър, написа У4М на дъската и изброи следното:

Касова бележка от химическо чистене
Скъпи обувки — два номера по-големи
Евтин костюм
Мека шапка

75 цента в дребни монети (две по двайсет и пет, две по десет и една от пет цента)

Джобен часовник
Умиращ от рак на стомаха

— Не мога да повярвам, че шибанякът е умирал — измърмори Клоз и се почеса по ръката.

Портър почука с пръст по бялата дъска.

— Какво ни говорят личните вещи?

— Касовата бележка от химическо чистене е задънена улица — заяви Клеър. — Освен номера няма друга информация, нито дори името и адреса на химическото чистене. Откъсната е от кочан с касови бележки, който може да се поръча от стотици магазини в интернет. Половината химически чистения в града използват същите касови бележки.

— Клоз, искам да проучиш този въпрос. Направи списък на всички химически чистения в радиус от осем километра от мястото на злополуката тази сутрин и се свържи с всяко от тях. Разбери дали използват този вид касови бележки и ако е така, попитай ги дали номер 54873 е валиден. У4М очевидно няма да си вземе дрехите. Дори ако откриеш повече от едно химическо чистене, пак ще можем да стесним кръга, ако другите поръчки са взети и е останал само този номер. Ако не откриеш нищо, разшири търсенето. Но тъй като той е вървял пеша, мисля, че химическото чистене е наблизно.

Клоз му махна с ръка.

— Приемам предизвикателството.

Наш огледа дъската.

— Ами костюма и обувките?

— Клоз може да провери всички магазини за обувки, докато проверява химическите чистения — подхвърли Клеър.

Клоз ѝ показа среден пръст и се изплези.

Портър се втренчи за момент в дъската.

— Предпочитам Клоз да се съсредоточи върху химическите чистения. По-големият номер обувки измъчва и мен, но засега това остава на заден план. Ще запазим информацията на дъската в случай, че по-късно също влезе в играта.

— И монетите не са кой знае каква улика — подчерта Наш. — Всеки в тази стая вероятно има дребни монети в джоба си.

Портър си помисли дали да не изтрие седемдесет и петте цента, но после промени решението си.

— Ще ги оставим и тях. — Той се обърна към Уотсън.

— Провървя ли ти с джобния часовник?

— Ще отида в магазина на чичо ми, след като приключим тук — отговори Уотсън.

Портър отново се обърна към дъската.

— Мисля, че ще разберем кой е чрез това — рече той и подчерта „умиращ от рак“. — Айзли каза, че е открил октреотид, трастузумаб, оксикодон и лоразепам в организма му. Трастузумабът се дава само в няколко центъра в града. Трябва да се свържем с всеки от тях с описание на У4М и да потърсим изчезнали пациенти.

— Аз ще го направя — предложи Клеър. — Колко пациенти с меки шапки, евтини костюми, скъпи обувки и рак на стомаха може да

има? Тук ще ни помогнат дрехите и обувките. Той би се откроявал от другите, ако отиде в център за лечение, облечен по този начин.

— Добра идея — рече Портър. — Айзли е открил и малка татуировка на вътрешната страна на китката на мъжа. — Той зареди снимката на екрана на телефона си и го подаде на другите от екипа. — Скорошна е. Айзли каза, че вероятно е направена миналата седмица.

Клоз я разгледа внимателно.

— Това символът за безкрайност ли е? Малко иронично за човек, който скоро ще умре.

— Очевидно е означавал нещо за него — каза Клеър и се наведе над рамото му, за да види по-добре. — Ако ще поставяш постоянен знак на тялото си, замисляш се сериозно какъв да бъде.

— От личен опит ли говориш? — ухили се Клоз. — Имаш ли нещо, което искаш да покажеш на групата?

Тя му намигна.

— Мечтай си, технологичен гений.

Портър бръкна в джоба си, извади дневника и го сложи на масата.

— И това.

Всички млъкнаха и се втренчиха в тефтерчето.

— По дяволите, помислих, че Наш си го е съчинил — рече Клоз. — Наистина ли шибанякът е носел дневник? Включи ли го в описа на веществените доказателства? Няма го.

Портър поклати глава.

— Не искам медиите да знаят за дневника. Още не.

Клоз подсвирна.

— Писмен манифест на У4М? Мамка му, това струва цяло състояние.

— Не е манифест, а по-скоро автобиография, която започва от детството му.

Клоз се облегна назад на стола си.

— Неца като: „Днес на училище Беки Смит беше облечена с онази къса червена рокличка, която харесвам. Това ме направи щастлив. Реших да я проследя до дома ѝ да я попитам дали иска да ми стане сериозно гадже. Тя отказа и аз я изкормих в дневната. Утре в училищната столова ще има пица. Обичам пица, но не толкова колкото бургерите. Бургерите със сирене са...“

Клеър го замери с химикалката си.

— Ох!

Наш кимна към дневника.

— Добре, ще попитам за очевидното, за което не иска да говори никой. Отгърна ли накрая? Какво пише на последната страница?

Портър протегна ръка и бутна дневника, който се плъзна по масата и спря пред партньора му.

— Хайде, виж.

Наш присви очи и взе тефтерчето. В стаята настъпи тишина. Той прелисти на последната страница и започна да чете на глас:

— Ах, добри господине. Майка ти не ти ли е казвала, че да надникнеш крадешком в края на едно хубаво четиво, преди да си заслужил това право, е смъртен грях? Писателите по цялата тази наша страхотна планета се обръщат в гробовете си, въртят очи от възмущение или направо те проклинат. Бих искал да отбележа, че искрено съм разочарован от теб, но това ще бъде лъжа. Ако ролите ни бяха разменени и аз бях на твоето място, несъмнено бих направил същото. Но, уви, отговорите, които търсиш, не са тук накрая. Предлагам да си налееш чаша хубаво кафе, да настаниш удобно задника си на любимия си стол и да се върнеш в началото. Наистина трябва да започнеш от там, не мислиш ли? Как ще разбереш как завършва нашата история, без да знаеш как съм започнал? Да опознаеш мен, означава да разбереш причините ми, а причини има. Трябва само да знаеш къде да погледнеш. Трябва да умееш да четеш между глупавите ситни редове. Това е половината от забавлението, нали? Да се научиш да играеш играта. Желая ти успех, приятелю. Стискам ти палци, сериозно. Всичко това е много забавно, не мислиш ли?

Наш прелисти още няколко страници и после хвърли дневника на масата.

— Копеле.

Портър взе тефтерчето.

— Чета това нещо и все още не съм сигурен как да го разбирам. Това е автобиографичен разказ за живота на У4М, но засега не съм попаднал на нищо, което да ни помогне да открием Емъри. Намирам само несвързаното бръщолевене на един много психически неуравновесен човек.

— Шибанякът е мъртъв, но продължава да ни се подиграва и да ни дразни.

— Може би трябва да преснимаш дневника. Ако четем всички, ще стигнем по-бързо до края — предложи Клеър.

Портър поклати глава.

— Нямаме време да го превръщаме в литературен кръжок и искам всички да се съсредоточите върху задачите си. Не мога да поверя дневника на никого извън тази стая, затова ще остане в мен. Чета бързо и ако попадна на нещо, веднага ще ви кажа.

— Ами камерата на местопроизшествието? — попита Уотсън. — Някой прегледа ли записа?

— Отправих официално искане, но от Централата още не са изпратили анализ — отговори Клоз. — Ще продължа да работя по въпроса.

— Най-малкото видеозаписът ще покаже дали той е изскочил нарочно пред автобуса, или е било нещастен случай — каза Портър. — Ако извадим късмет, може да се сдобием с ясен кадър на лицето му.

Наш повдигна рамене:

— Аз залагам на самоубийство. Защо иначе ще носи дневника? Знаел е, че скоро някой ще го прочете, иначе нямаше да напише последната страница. Искал е да си отиде от този свят по собствена воля, вместо да го разяде ракът. Готов съм да се обзаложа, че е искал да намерим дневника като едно последно „да ви го начукам“.

— Ако е смятал да се самоубие, защо ще го прави, преди да изпрати по пощата ухото? — попита Уотсън.

— Няма ли да е по-логично първо да приключи с последната жертва?

— Серийните убийци не са най-логичните членове на племето — каза Наш. — Може да е взел ухото, знаейки, че то ще ни помогне да го идентифицираме като У4М.

— Той отново се обърна към Портър: — Не забравяй да им кажеш за гаджето на Айзли.

Портър кимна.

— Да, за малко да забравя. Айзли има приятелка в музея, която вероятно ще може да възстанови лицето по черепа. Ако стане, може да получим снимка, която да използваме.

— Айзли има гадже? Кой ходи с човек, който работи в морга? — зачуди се на глас Клоз.

— Звучи така, сякаш тя е предложила услугите си. Няма да откажа помощта — рече Портър.

Уотсън отново се беше втренчил в изображението на татуировката.

— Знаете ли, може да става дума за завещание.

— Какво искаш да кажеш?

Той остави телефона.

— Убиецът е умирал, затова пише дневника, а след това отвлича последната жертва и изскача пред автобуса, знаейки, че ще го идентифицираме като У4М заради ухото в кутията. Символът за безкрайност на татуировката може би означава точно това — той смята да живее вечно.

— Подреден край на живота на един сериен убиец — тихо каза Портър.

— Наистина, умните серийни убийци, онези, които дълго се изплъзват от полицията, накрая искат хората да разберат за тях. Искат да си припишат заслугата за работата си. Ако ти си У4М, би ли искал да умреш, знаейки, че светът никога няма да разбере кой си бил всъщност? — Уотсън поклати глава. — Не, разбира се. Когато си избягвал залавяне дълго като него, ще искаш да изкрещиш от някой покрив. Вече не можем да го арестуваме и той ще влезе в учебниците по история.

Портър знаеше, че младият мъж е прав.

— Какво означава това за Емъри?

Всички се умълчаха. Никой нямаше отговор.

ДЪСКА С УЛИКИ

Жертви

1. Кали Тремъл, 20 г., 15 март 2009
2. Ел Бортън, 23 г., 2 април 2010
3. Мелиса Люмакс, 18 г., 24 юни 2011
4. Сюзан Деворо, 26 г., 3 май 2012
5. Барбара Макинли, 17 г., 18 април 2013

(единствената блондинка)

6. Алисън Крамър, 19 г., 9 ноември 2013

7. Джоуди Блумингтън, 22 г., 13 май 2014

Емъри Конърс, 15 г., 3 ноември 2014

Излязла да тича, 18:03 ч. вчера

ТАЙЛЪР МЕЙДЪРС

Гаджето на Емъри

АРТЪР ТАЛБЪТ

Финанси?

Н. БЪРОУ

Икономка? Гледачка?

ВЕЩИ, НАМЕРЕНИ В У4М

Скъпи обувки — „Джон Лобс“/\$1500 чифта — № 44/

Неизвестният заподозрян носи № 42

Евтин костюм

Мека шапка

75 цента в дребни монети (две по двайсет и пет, две по десет и една от пет цента)

Джобен часовник

Касова бележка от химическо чистене (№ 54873) —

Клоз проучва химическите чистения

Умиращ от рак на стомаха — лекарства: октреотид, трастузумаб, оксикодон, лоразепам

Татуировка, на вътрешната страна на китката, скорошна — цифрата осем, безкрайност?

НЕОБХОДИМА ИНФОРМАЦИЯ:

- . Била ли е записана на училище Емъри?
- . Взаимоотношенията между Емъри и Тайлър
- . Възстановяване на лицето

задачи:

Клеър — парк „А. Монтгомъри Уорд“, проверка на центровете за лечение на рак

Наш и Портър — при Тайлър

Клоз — проучване на касовата бележка от химическото чистене; видеозаписа от камерата за наблюдение — ще видим ли лицето на У4М?

Уотсън — при чичо му във връзка с джобния часовник. Информация за майката на Емъри.

19

ДНЕВНИК

Баща ми си дойде от работа точно в 17:43. Черното му порше изпълзя по алеята за коли пред къщата ни като дива котка в джунгла, която дебне вечерната си плячка. Двигателят мъркаше от вълнение. Той изскочи от шофьорското място и остави куфарчето си върху покрива на колата.

— Какво правиш, шампионе?

Сигурно беше свалил гюрука по някое време, защото косата му беше накриво. Добре поддържаната му прическа „помпадур“ никога не беше накриво. Той прокара пръсти през гъстата си грива и всичко отново беше наред.

Погледнах нервно към нашата къща. Бяха минали часове, но господин Картър не беше излязъл. Госпожа Картър също беше изчезнала, но аз бях благодарен за това. Да плаче на предната веранда не подобава на една дама, дори ако е красива като госпожа Картър.

— Гладен съм — каза баща ми. — Ти гладен ли си? Обзалагам се, че майка ти ни е приготвила истинско пиршество. Хайде да влезем вътре и да похапнем нещо. Какво ще кажеш?

Татко разроши косата ми с яката си ръка. Дръпнах се, но той го направи отново, като този път се изкикоти.

— Хайде, шампионе.

Баща ми взе куфарчето си, хвана ме за рамото и ме поведе към къщата.

Стомахът ми се присви и си помислих, че може да повърна курабиите, които бях изял, но чувството премина. Опитах се да вървя бавно, за да забавя татко, но усилията ми не се увенчаха с успех. Той ме дърпаше след себе си.

Качихме се по задните стъпала и баща ми бутна вратата на кухнята. Усетих, че някой ме гледа. Обърнах се за момент и видях, че госпожа Картър стои на прозореца и ни наблюдава. Държеше нещо до лицето си. Приличаше на торбичка със замразен грах.

Майка ми стоеше пред умивалника и бършеше чинии. Когато влязохме, тя се усмихна сърдечно и леко целуна татко по бузата.

— Как мина денят ти, мили?

Баща ми също я целуна и остави куфарчето си на плота.

— О, едно и също... Нещо ухае чудесно. Какво е? — Той вдъхна дълбоко мириса и се приближи до голямата тенджерата на печката.

Мама уви ръце около него.

— Сготвих яхния с говеждо месо, любимата ти! Какво друго може да бъде?

Очите ми трескаво се стрелкаха насам-натам — кухнята, дневната, коридора. Вратите на двете спални и на банята бяха отворени. Нямаше следа от господин Картър. Знаех, че той не е излизал. Бях сигурен. Нямаше как да не мине покрай мен и...

— Е, ухае вкусно — каза напевно баща ми. — Защо не сложиш масата, шампионе? Аз ще си наляя нещо хубаво с лед.

Мама ми се усмихна.

— Прибори и дълбоките чинии за супа от сервиза, миличък. Онзи хубавия, червения.

Сигурно бях ококорил очи, големи като палачинки, но майка ми, изглежда, не забелязваше това. Тя започна да си подсвирква, надяна готварски ръкавици и занесе тенджерата с яхнията на масата за хранене.

Застанах вцепенен за момент, приковал поглед в нея, а после отидох до чекмеджето със сребърните прибори и извадих три супени лъжици. Въпреки че бях пораснал много през изминалата година, пак не можех да достигна шкафа с дълбоките чинии. Имахме малка стълба в кухнята за такива случаи. Качих се, взех три дълбоки чинии и продължих да нареждам масата.

Баща ми се върна с питието си, седна и затъкна кърпа за хранене в яката на ризата си.

— Е, какво прави днес, приятел? — попита ме той.

Погледнах мама. Тя беше заета да реже хляб. Господин Картър не беше в кухнята, нито в някоя от спалните или в дневната. Иначе баща ми щеше да го види. Той обаче не си беше тръгнал. Знаех го.

— Ами, мотях се насам-натам. Нищо особено — отговорих.

Майка ми остави хляба на масата и седна. Загреба яхния с черпака и напълни чинията ми догоре.

— Големи порции за всички! — засия тя.

Втренчих се в яхнията.

Татко се усмихна на мама.

— Ами ти? Как мина денят ти?

Майка ми му сипа яхния колкото на мен.

— О, нещата тук бяха много спокойни. Няма нищо интересно за разказване.

Отново се вторачих в яхнията.

Господин Картър го нямаше никъде.

Майка ми не беше... Не би могла. Нали?

Посегнах към лъжицата си и стомахът ми се преобърна. Имах чувството, че ще повърна, като избълвам неவிжданo количество. Опитах се да не вдишвам мириса на месо, който се разнасяше от чинията ми, подправките и другите съставки. Яхнията наистина ухаеше чудесно и тази мисъл накара повръщането да се покатери малко по-близо до гърлото ми.

Наблюдавах как баща ми загреба пълна лъжица, пъкна я в устата си и задъвка с наслада. Майка ми ни гледаше, но и тя изяде една лъжица, много по-внимателно от татко. Усмихна се и после избърса ъгълчетата на устата си с кърпата за хранене.

— Харесва ли ти? — попита тя. — Изпробвах нова рецепта.

Бях втрещен.

Баща ми кимна доволно.

— Това може би е най-хубавата яхния с говеждо месо, която си правила. Ти си кулинарна магьосница, скъпа моя.

— Може ли да ме извините? — попитах. Стомахът ми се свиваше.

Мама и татко се обърнаха към мен, докато дъвчеха горкия господин...

От мазето се чу тихо стенание.

Баща ми и аз се обърнахме по посока на звука. Майка ми не помръдна. Продължи да се храни, втренчила очи в чинията си.

— Какво беше...

И после се чу пак, този път непогрешимо стенание на мъж долу.

Татко стана.

— Чу се от мазето.

— Трябва да довършиш вечерята си, мили.

Баща ми бавно тръгна към вратата, която водеше към мазето.

— Какво става? Кой е там?

— Яхнията ти ще изстине. Никой не обича студена яхния.

Скочих и заставах зад татко, който протегна ръка към валчестата дръжка на вратата и превъртя протрития месинг.

Не исках да слизам в мазето. Стълбите бяха стръмни и скърцаха и под най-малката тежест. Стените бяха влажни и мръсни. Таванът беше убежище на повече паяци, отколкото гората зад къщата ни. Осветлението се състоеше само от една гола електрическа крушка, окачена в средата на помещението. Все се страхувах, че ще угасне, докато съм там долу. Ако това се случеше, нямаше как да избягам. Щях да остана затворен там завинаги и паяците щяха да се спуснах върху мен един по един.

В мазето живееха чудовища.

Баща ми отвори вратата и запали лампата. Крушката озари с жълтеникава светлина основата на дългото стълбище. Пак се разнесе стенание. Този път по-силно и по-настойчиво.

— Стой тук, шампионе.

Увих ръце около него и поклатих глава.

— Не слизай там долу, татко.

Той смъкна ръцете ми.

— Стой тук горе с майка си.

Мама все още седеше до масата за хранене и си тананикаше някаква мелодия. Мисля, че беше песен на Ричи Вальнс.

Баща ми тръгна надолу по стълбите. Беше ги преполовил, когато реших да го последвам.

20

КЛЕЪР

Ден първи, 13:17 ч.

Клеър стоеше пред голяма скулптура от неръждаема стомана в парк „А. Монтгомъри Уорд“. Според месинговата табелка паметникът се наричаше мемориална площадка. Тя го беше виждала няколко пъти от разстояние, докато караше по Ери Стрийт, но сега, когато стоеше толкова близо, трябваше да признае, че няма абсолютно никаква представа какво представлява купчината метал. Имаше такъв вид, сякаш Годзила е излапала инвентара на магазин за уреди от неръждаема стомана и после го е изакала наред чистия парк.

Клеър засенчи с ръка очи срещу слънцето и се огледа наоколо. Паркът не беше голям, но тя разбираше защо е привлекателен, особено за бегачи като Емъри. По периметъра в западната страна имаше пътека, която се виеше по брега на северния ръкав на река Чикаго. Забеляза детска площадка вляво и голяма, опасана с ограда площ вдясно. Вътре тичаха най-малко десетина кучета заедно със стопаните си, гонейки топки, фризбита и от време на време по някое малко дете.

Тя преброи дванайсет души с кучета. В другия край на парка стояха шестима възрастни, които наблюдаваха децата на площадката. Клеър реши да отиде при люлките.

Когато се приближи, няколко майки и двама мъже я погледнаха предпазливо.

— Здравейте! — каза тя с най-обезоръжаващия си тон, който обаче не се оказа достатъчно обезоръжаващ. Двамата мъже се усмихнаха насила и нервно огледаха групата. Три от майките хванаха за ръка децата си. Едната дори избута дъщеря си пред себе си. Човек очевидно се нуждаеше от дете, за да бъде поканен в тази компания. Непознатите възрастни, които се мотаеха сами в парка, не бяха добре дошли. Клеър започна да се съмнява в решението си. Тези хора имаха такъв вид, сякаш можеха да хапят не по-лошо от кучетата в другия

край на парка. Тя им показа служебната си карта. — Аз съм детектив Нортън от чикагската полиция. Нуждая се от съдействието ви.

Зад нея изсвирвайки с гуми спряха три патрулни коли и микробус на отдела по криминалистика. Светлините им проблясваха, но не бяха включили сирените си. От автомобилите се изсипаха дузина униформени полицаи. Задната врата на микробуса се отвори и към групата се присъединиха трима криминалисти. Жена, облечена с черен панталон и сив пуловер, взе дъщеря си от люлката и се приближи.

— Какво става?

Клеър знаеше, че ако спомене У4М, всички ще грабнат децата си и ще изчезнат в оживените улици в следобеда, преди да има възможност да ги попита нещо. Да бъдеш уклончив не означава, че лъжеш, помисли си тя. Може да бъда уклончива.

— Смятаме, че вчера от този парк е изчезнало едно момиче. Ако ни отделите пет минути, бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

Изминаха една-две секунди и после всички започнаха да говорят едновременно — първо помежду си, а после на Клеър, която не разбра нито една дума. Три от децата се разплакаха не за друго, а защото не можеха да надвикат възрастните. Клеър вдигна ръце.

— Моля всички да млъкнат!

Разпищя се четвърто дете. От другата страна на парка излая куче, последвано от друго и после още две. За няколко минути те се включиха сред гласовете в оглушителната врява.

— Достатъчно! — извика Клеър с тон, който обикновено пазеше за гаджетата си, преди да сложи край на връзката и да ги изпрати да си вървят по живо по здраво.

Възрастните млъкнаха и децата бързо ги последваха. Всички освен едно пълничко момченце, което стоеше до климушката. Детето продължи да плаче с хълцащи ридания. Лицето му беше яркочервено и изцапано със сополи и сълзи.

Жената със сивия пуловер взе на ръце дъщеря си и леко я залюля.

— Някой я е отвлякъл от тук? Ние като група правим всичко възможно да държим под око децата. Кварталът е хубав, но човек вече не знае с кого си има работа. Навъдиха се много откачалки. — Жената млъкна за секунда и после отвори широко уста от почуда. — Да не би да са отвлекли момиченцето на семейство Андерсън? Не съм виждала

Джули и майка ѝ цял ден. Тя е толкова симпатично дете. Надявам се, че не ѝ се е случило нищо...

Клеър вдигна ръка.

— Не е дете.

Сред тълпата се разнесе тих шепот на облекчение. Жената със сивия пуловер хвърли на другите поглед, който казваше: „Аз ще се заема“, и отново се обърна към Клеър:

— Тогава кого?

Тя очевидно беше Кралицата на майките, защото групата ѝ се подчиняваше. Дори плачът на децата започна да стихва.

Клеър зареди на телефона си снимката, която ѝ беше изпратил Клоз, и я показа на жената.

— Името ѝ е Емъри Конърс. Петнайсетгодишна. Смятаме, че вчера около шест вечерта е дошла да тича в парка и е била отвлечена. Познавате ли я?

Жената протегна ръка към телефона.

— Може ли?

Клеър кимна и ѝ го даде.

Жената смръщи чело, присви очи и се вгледа в екранчето, а после се обърна към тълпата.

— Мартин?

Двамата мъже стояха най-отзад в групата. Онзи вдясно, с панталон в цвят каки и официална светлосиня риза, намести очилата си с дебели стъкла на носа си и се приближи. Жената му даде телефона.

— Това е тя, нали?

Той кимна.

— Боже, казах ти, че нещо не е наред. Трябваше да се обадим на полицията.

Клеър взе телефона си, закачи го на колана си и извади тефтерче и писалка от задния си джоб.

— Мартин? Как е фамилното ви име?

— Отнър. Мартин Р. Отнър. — Той започна да го изрича буква по буква, но Клеър махна с ръка.

— А вие? — попита тя жената със сивия пуловер.

— Тина Дилейн. Повечето от нас сме тук няколко пъти в седмицата, въпреки че по това време на годината аз се опитвам да

излизам всеки ден. Докато все още е топло. По-добре е децата да изгарят енергия тук, отколкото вкъщи.

Клеър огледа децата. Освен няколко, които се бяха вкопчили в родителите си, повечето се бяха скупчили около люлките. Само момченцето, което бършеше сополите от лицето си с пуловера си, стоеше до климушката. Къде ли бяха родителите му? Клеър отново се обърна към Тина Дилейн.

— Какво видяхте?

— Момичето тича тук почти всеки ден — отговори Тина. — Вчера, когато заобиколи завоя отзад, я изгубих от поглед сред дърветата. Обикновено се появяваше от другата страна след няколко секунди, но този път не се показва. Казах на Мартин и решихме да отидем да проверим. На половината път видяхме, че от горичката излезе един човек, който я носеше на ръце. Той каза, че е навехнала глезена си, паднала и ударила главата си. Познавал я и щял да я закара в болницата. Щяло да стане по-бързо, отколкото да се обади за линейка. Преди някой от нас да успее да реагира, мъжът побягна, сложи момичето на предната седалка на колата си и потегли.

— И не се обадихте на полицията? — намръщи се Клеър.

— Той каза, че я познава — тихо изрече Мартин.

— Каква кола караше мъжът?

Тина стисна устни.

— Бяла тойота.

Мартин поклати глава.

— Не беше бяла, а бежова.

— Не, той беше с бяла тойота. Сигурна съм.

— Определено не беше бяла. Беше бяла или може би сребриста.

И не беше тойота, а форд — „фокус“ или „фиеста“.

— Къде беше спрял?

Мартин посочи малка редица места за паркиране в края на Ери Стрийт.

— Ей там, под стълба с лампата.

Клеър погледна натам, но не видя камери за наблюдение.

— Добре, изчакайте тук един момент. Ще изпратя някой от полицаите да запише показанията ви.

— Ще трябва ли да съставим портрет по описание заедно с полицейски художник? — попита Тина. — Винаги съм искала да го

направя!

— Ами очна ставка? — приглася й Мартин.

— Моля, изчакайте тук — повтори Клеър, обърна се и тръгна към групата полицаи.

Лейтенант Белкин я позна и й махна с ръка.

— Изпратих полицаи да огледат кръстовището между Ери Стрийт и Кингсбъри Стрийт. Каква е историята тук?

Клеър въртна глава към бригадата от родители.

— Онези двамата най-отпред твърдят, че редовно са виждали Емъри да тича в парка. Вчера поела по пътеката зад онези дървета, не се появила твърде дълго и после някакъв мъж я изнесъл на ръце. Може да е била в безсъзнание. Казал им, че паднала и ударила главата си и че щял да я закара в болницата. Познавал я.

Белкин свали фуражката си и прокара пръсти през оредялата си руса коса.

— Господи, значи той я е отмъкнал ей така? Огледали ли са го добре?

— Видели го, че я качва в бяла, бежова или сребриста тойота или форд — отговори Клеър. — Щом си спомнят толкова зле превозното средство, кой знае как ще опишат мъжа. Говорих само с онези двамата най-отпред. Трябва да разпитаме и всички онези хора на площадката за кучета. Изпрати някого там, за да сме сигурни, че никой няма да се измъкне.

Той посочи двама от полицаите, които се бяха събрали пред микробуса на криминалистите, и даде указания на екипа си.

Клеър му кимна в знак на благодарност, а после се дръпна настрана, обади се на Портър и му разказа какво е научила. Не беше много, но все пак беше нещо.

21

ДНЕВНИК

Баща ми вече беше слязъл долу, когато събрах смелост да го последвам. Той се намръщи и ми каза с поглед да се върна в кухнята, а после завъртя очи, когато осъзна, че няма да го направя.

Разнесе се още едно стенание, този път по-настойчиво от другите. Татко се вцепени в основата на стълбите, втренчен в нещо в отсрещния ъгъл на мазето.

— Боже! Майко? Какво си направила?

Майка ми горе вече пееше на висок глас и тракаше с чиниите. Втора порция яхния ли сипваше? Тя не отговори на баща ми, макар да бях сигурен, че го чу толкова ясно, колкото я чувах аз.

Слязох по последните няколко стъпала и проследих погледа на татко до човек, прегърбен в ъгъла. Беше прикован с белезници за дебела водопроводна тръба. От устата му висяха краищата на кърпа, залепена с дълги ивици тиксо, което беше увито около главата му.

Помислих си, че тиксото ще откъсне косата му, когато най-после го махнат, ще я отскубне от скалпа с корените.

Очите на господин Картър умоляваха. Официалната му бяла риза беше разкъсана. Копчетата несъмнено се бяха разпилели някъде из прахоляка на пода. На гърдите му имаше дълги порязвания, някои от които започваха от рамото и се стичаха до пъпа му. Едното се спускаше много по-надолу и аз се опитах да не мисля за него. Заболяваше ме при самата мисъл за това.

Разкъсаната му риза и панталонът бяха потъмнели от кръв. Беше се събрала в гъста локва под него и във въздуха се носеше сладникавата ѝ миризма на мед. Очите му бяха изранени, тъмносини, почти черни, и носът му определено беше счупен.

Баща ми се втренчи в него.

— Ние не се държим така със съседите си. Той, изглежда, здравата е загазил.

Опитах се да кажа нещо, но пресъхналото ми гърло издаде само едно немощно сумтене.

Господин Картър ни гледаше гневно и хленчеше зад кърпата в устата си. Лицето и яката на ризата му бяха изцапани със сълзи.

Майка ми изтрополи надолу по стълбите зад нас и се вгледа ядосано в господин Картър с презрение и раздражение, които повишиха температурата в помещението.

— Този... този човек, който дори не заслужава да бъде наричан така, преби от бой красивата си съпруга по-рано днес, а после реши за уместно да дойде тук, да размахва мъжките си части и да ми каже, че ще ми даде онова, което чувства, че предстои. Е, аз не мислех, че предстои нещо и нямах намерение да търпя отношението, което той показва към горката малка Лиза. Господ знае, че тя никога не би наранила никого, нито дори това жалко подобие на човек.

Баща ми се замисли за момент

— И ти си го пребила и си го оставила в мазето ни?

— О, не го пребих. Бутнах го по стълбите, оковах го за водопроводната тръба и се залових да изрежа злото от него. Работата беше мръсна и дори след три часа, опасявам се, че напреднах съвсем малко. Но работих с голям апетит. Смятах да продължа, след като изядем вечерята, която изстива, докато говорим.

Татко кимна бавно, а след това се приближи до господин Картър и приклепна до него.

— Вярно ли е, Саймън? Преби ли от бой съпругата си? Дойде ли тук, в дома ми, и заплаши ли жената, която обичам? Майката на това хубаво момче ей там? Направи ли тези неща, Саймън?

Господин Картър поклати енергично глава. Очите му се стрелкаха ту към баща ми, ту към майка ми.

Мама извади дълъг нож, който държеше зад гърба си, и нападна господин Картър.

— Лъжец! — изпищя тя и заби ножа в тлъстините на корема му. Той изкрещя от болка и лицето му първо се зачерви, а после преbledня. Майка ми извади ножа от тялото му.

От раната изтече изненадващо малко кръв. Гледах заинтригуван как под бялата му плът сега се виждат жълта тлъстина и тъмни мускули. Раната се отваряше и затваряше, сякаш дишаше сама.

Пристъпих крачка напред, за да виждам по-добре. Мама отново вдигна ножа.

Ако искаше да я спре, татко несъмнено можеше да го направи. Той обаче гледаше спокойно майка ми от мястото, където беше приклепнал до господин Картър.

Мама заби ножа в бедрото на господин Картър с такава сила, че върхът изтрака, когато мина през крака му и се удари в бетонния под. Господин Картър отново извика и се разплака. Това ми се стори малко смешно. Възрастните мъже не трябва да плачат. Татко ми го каза.

Майка ми завъртя ножа в полукръг и после пак издърпа острието. Този път имаше кръв, много кръв. Под потрепващия му крак започна да се образува нова локва.

Не можах да не се усмихна. Не харесвах господин Картър. Изобщо не го харесвах. И след онова, което той направи с госпожа Картър? Беше приятно да го гледам как си получава заслуженото. Жените винаги трябва да бъдат уважавани и ценени. Така му се падаше.

22

ПОРТЪР

Ден първи, 13:38 ч.

Гимназия „Уотни Вейл“ беше ниска триетажна сграда от стомана и стъкло и се намираше на север от Университета на Илинойс в Чикаго. Неизменно класирана сред петте най-добри гимназии в щата, „Уотни“ беше едно от най-желаните училища в града. Пазачът поведе Портър и Наш по коридорите, покани ги в главната канцелария и им каза да почакаат, докато намери директора. След по-малко от минута вътре влезе нисък, плешив мъж, който нервно въртеше в ръцете си айпад.

— Добро утро, господа. Аз съм Колби, директорът на гимназията. Какво мога да направя за вас?

Портър се ръкува с него и му показва полицейската си значка.

— Искаме да говорим с един от вашите ученици, Тайлър Мейдърс. Той на училище ли е днес?

Колби погледна нервно двете жени, които стояха зад рецепцията и съсредоточено наблюдаваха мъжете. На столовете покрай стената седяха трима ученици, които гледаха кръвнишки.

— Защо не влезем в кабинета ми? — усмихна се той и посочи малка стая вляво. Тримата влязоха вътре и след като седна зад бюрото си, Колби попита: — Тайлър? Загазил ли е?

Портър и Наш се настаняха на двата стола срещу директора, които бяха малки, ниски и неудобни. Портър мигновено изпита чувството, че се е пренесъл назад в младежките си години и че има неприятности. Дланите му се изпотиха. Въпреки че беше по-нисък най-малко десетина сантиметра, директорът Колби го гледаше отвисоко от голямото си кожено кресло. Погледът му беше авторитетен и накара Портър да се почувства така, сякаш му оставаха пет минути до изключване от училище. Той се отърси от мислите си и се наведе напред.

— Съвсем не. Искаме само да говорим с него за гаджето му.

Колби се намръщи.

— Гадже? Не знаех, че той има гадже.

Наш зареди снимка на мобилния си телефон и го плъзна по бюрото.

— Името ѝ е Емъри Конърс. Тя ученичка ли е тук?

Директорът взе телефона и се вгледа в снимката, а после написа името на компютъра си и погледна резултатите.

— Не, тя не учи тук. — Той върна телефона на Наш и след това натисна бутон на бюрото си. — Госпожице Колдуел? Моля, намерете Тайлър Мейдърс и му кажете да дойде в кабинета ми.

— Да, господине — отговори безпльтен глас.

Портър погледна Наш, който беше необичайно тих.

Ръцете му бяха сложени на коленете и очите му не поглеждаха Колби. Портър можеше само да предполага какви бели е правил партньорът му като ученик. Сигурно непрекъснато го бяха викали при директора. Колби също забеляза това, но предпочете да не казва нищо, само се усмихна самодоволно и написа нещо на айфона си.

— Тайлър, изглежда, е в час по математика, на третия етаж. Да ви предложи ли нещо за пиене, господа? — попита той.

Портър поклати глава.

— Не — отговори Наш. — Благодаря.

Пет минути по-късно на вратата се почука и в кабинета влезе момче на около шестнайсет години. Погледна двамата детективи и после кимна на Колби.

— Викали сте ме, господине.

Директорът стана.

— Влез, Тайлър, и затвори вратата. Тези двама господа са от чикагската полиция и искат да говорят с теб.

Тайлър отвори широко очи. Мозъкът му несъмнено преговори набързо всичко, което беше правил напоследък, опитвайки се да открие нещо, което би довело полицията при него.

Портър му отпрати най-окуражителната си усмивка.

— Успокой се, синко. Не си направил нищо лошо. Искаме да поговорим за Емъри.

Тайлър придоби озадачен вид.

— Ем? Добре ли е тя?

Портър се обърна към Колби:

— Ще бъдете ли така любезен да ни дадете няколко минути да поговорим с господин Мейдърс?

Директорът на гимназията поклати глава.

— Съжалявам, но той е непълнолетен. Опасявам се, че без да присъства родител, трябва да остана в стаята.

— Добре — отвърна Портър, стана от малкия стол и седна на ръба на бюрото, попречвайки на Колби да вижда ученика. Наш направи същото. Директорът се прокашля зад тях, но не каза нищо.

— Кога за последен път видя Емъри?

Тайлър пристъпи от крак на крак.

— Мисля, че в събота. Ходихме на кино и вечеряхме в центъра на града. Добре ли е тя? Изнервяте ме.

Портър погледна Наш.

— Смятаме, че е отвлечена.

Лицето на момчето пребледня.

— Но кой би... Защо?

— Предполагаме, че е била отвлечена от парк „А. Монтгомъри Уорд“, докато е тичала за здраве вчера. Паркът е на около километър и половина от...

Тайлър кимна.

— Знам къде е. Ем непрекъснато тича там. Боже, казах ѝ да не ходи сама, но тя никога не ме слуша. — Очите му се напълниха със сълзи и той ги избърса с ръкава си. — Ем е много хубаво момиче и носи тесен, прилепнал за тялото ѝ екип за джогинг. Все ѝ казвам, че това не е безопасно. Градът е пълен с откачалки. О, Боже. Изпратих ѝ куп съобщения, но тя не ми отговори. Това не ѝ е присъщо. Обикновено ми се обажда след една-две минути. Но от вчера не съм я чувал. Смятах да отида в дома ѝ веднага щом свършат часовете.

— В кое училище учи Емъри?

— Не учи. Искам да кажа, че учи, но вкъщи. С частни учители — отговори Тайлър.

— Частна учителка ли живее с нея?

Момчето кимна.

— Госпожица Бъроу.

— Как е малкото ѝ име?

— Не знам, съжалявам. Тя предимно стои в стаята си, когато отида при Ем. Не говоря много с нея.

— Имаш ли представа къде можем да я намерим?

Тайлър поклати глава и попита:

— Мислите ли, че Емъри е добре? Не мога да повярвам, че някой би я отвлякъл.

Колби се размърда зад тях. Портър беше забравил, че директорът е в стаята.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Тайлър.

Портър извади визитна картичка от задния си джоб и му я даде.

— Ако чуеш нещо, обади ми се.

— Проследихте ли телефона ѝ? Можете да го направите, нали?

— Телефонът ѝ не работи от вчера — отговори Наш. — По всяка вероятност е изключен.

— И двата ли?

23

ДНЕВНИК

Току-що изкъпан, с още влажна коса и ухаещ на детска пудра, аз излязох наперено от стаята си и се върнах в кухнята. Апетитът ми се беше изострил и яхнията с говеждо месо миришеше чудесно. Седнах на мястото си до масата и започнах да загребвам от чинията, напомняйки си да не забравям да дъвча. Песента на Ричи Валънс, която майка ми беше пяла, се беше набила в главата ми и установих, че си я тананикам, докато ям. Винаги съм бил музикален, дори на такава млада възраст мама и татко все още бяха в мазето. Смехът им се извисяваше по стълбите и отекваше, когато стигнеше до горе. Много се забавлявах. Загубих интерес, когато господин Картър загуби съзнание за трети и последен път. Мисля, че накрая сърцето му не издържа. Определено беше загубил много кръв, но не достатъчно, за да го убие. Човешкото тяло може да загуби четирийсет процента от пълния си обем, преди да умре. Едър мъж като господин Картър сигурно имаше четири-пет литра кръв. Съмнявам се дали беше загубил повече от литър — литър и половина. Понякога е трудно да се каже, но когато кръвта образува локви както сега в мазето, лесно може да се прецени.

Не, уби го не загубата на кръв, а страхът.

Гледах от стълбите, когато баща ми извади с изпукване очите на господин Картър. Мисля, че в първия момент господин Картър не разбра какво е станало, но после татко сложи очите в ръката му. Беше ги стиснал твърде силно. Баща ми се засмя, а майка ми продължи да реже — отначало малки разрези, само няколко по-дълбоки. Тя си играеше с господин Картър. Разрязваше рамото му два-три сантиметра, колкото да привлече вниманието му, а после забиваше ножа дълбоко в крака му и завърташе (тя обожаваше да завърта ножа). Тъй като вече нямаше очи, той не знаеше къде или кога ще бъде следващото разрязване. Мисля, че това напрежение ускори ритъма на сърцето му. Когато господин Картър започна да изпада в шок, татко ме

изпрати горе да донеса ароматните соли. Никой не искаше господин. Картър да припадне наред всичкото това вълнение. Нямах да е забавно. След известно време обаче нямаше какво повече да направим, за да го държим буден. Шокът обикновено разваля удоволствието.

Накрая господин Картър изпусна дълга въздишка. Тялото му се сгърчи конвулсивно в спазъм, а после се скова и се отпусна безжизнено върху бетона. Мисля, че той пак напълни гащите, но вече беше толкова изцапан, че не бях сигурен.

Майка ми беше започнала всичко, затова знаех, че баща ми ще я накара да почисти. Такова беше правилото. Татко обичаше правилата, създадени от него.

От мазето отново се разнесе смях. Какво ли правеха още?

Посягах да си взема поредната лъжица яхния, когато чух, че някой почука на рамката на мрежата против насекоми на кухнята ни. Обърнах се и видях, че от другата страна стои госпожа Картър. Около очите ѝ имаше ужасяващи тъмнолилави сенки, а на лявата ѝ буза — голяма синина. Държеше лявата си китка с другата си ръка.

— Тук ли е мъжът ми? — тихо попита тя.

Взех кърпата за хранене и избърсах устата си. Всъщност нямаше защо, тъй като не бях мърльо и се хранех чисто, без да се цапам.

— Не се е връщал у дома. Минаха часове. — Гласът ѝ беше тих и прегракнал. Госпожа Картър явно беше плакала дълго. Зачудих се защо иска мъжът ѝ да се прибере вкъщи. Той я беше пребил от бой. Наистина ли тя щеше да му позволи да се върне, сякаш не се е случило нищо?

Станах от масата и тръгнах към вратата. Видях, че не е заключена. Нямах намерение да поканя вътре госпожа Картър, но това не означаваше, че тя няма да влезе сама. Не беше непозната в нашия дом. Обикновено почукваше два пъти на рамката на мрежата против насекоми и направо влизаше. И защо не? Този път обаче не го направи. Стоеше на прага и се олюляваше. Гледаше ме с ударените си очи с тъмнолилави сенки, които всъщност представляваха само цепки и искаха да се затворят.

— Ще попитам мама. Дайте ми минута — рекох с гласа си на възрастен, който звучеше напълно безразлично и уверено и говореше: „Може да ми вярвате. Тук съм, за да ви помогна с всичко, любезна госпожо!“

Тя кимна. Движението сигурно ѝ причини болка, защото лицето ѝ се изкриви в гримаса на неприятно чувство.

Предложих ѝ усмивка и после заподскачах надолу по стълбите към мазето.

24

ПОРТЪР

Ден първи, 15:03 ч.

Портър и Наш намериха Клоз прегърбен пред компютъра в отсрещния край на отдел „Информационни технологии“. На бюрото му бяха разхвърляни наръчници, листове, опаковки от готова храна за вкъщи и голяма колекция от сувенири с Батман. Наш посегна към копие на Батмобила, но Клоз го перна с линейка по ръката, преди да успее да го вземе.

— Когато идвам у вас, не си играя с твоите барбита. Не пипай нещата ми — изръмжа той.

— Какво откри? — попита Портър.

— Вторият телефон също не работи, но вижте това.

— Клоз посочи екрана в средата на редицата от пет монитора пред него. В лявата страна няколко души стояха на ъгъла и чакаха да пресекат улицата.

Портър се наведе по-близо.

— Виждаш ли го?

Клоз посочи малко пространство на екрана между едър мъж с черен костюм и жена с бебешка количка.

— Виждаш ли това? Горната част на меката му шапка?

Портър присви очи.

— Не я виждам.

— Ще превъртя напред видеозаписа. — Клоз натисна няколко клавиша на клавиатурата и кадрите се придвижиха напред. Жената се наведе и прошепна нещо на детето в количката. Човекът зад нея се видя за няколко секунди. Меката му шапка беше леко кривната надолу и прикриваше лицето му от камерата, но определено беше той.

— Можеш ли да го увеличиш? — попита Портър.

Клоз завъртя малък контролен уред до компютърната мишка и образът се уголеми.

— Изображението става твърде зърнесто, когато се увеличи много. Това обаче няма голямо значение, защото пречи да видим лицето му. Гледайте сега. — Той отново пушна видеозаписа и картината се придвижи напред на забавен каданс. Автобусът пълзеше на екрана бавно, с малка част от действителната си скорост, приближавайки се към кръстовището. Светофарът в горния десен ъгъл на екрана блесна в зелено.

— Шофьорът не излъга. Светофарът е светел зелено, когато се е приближил.

Клоз почука по екрана с химикалката си.

— Наблюдавайте нашия човек.

Автобусът се приближи до групата хора и мъжът с меката шапка излезе пред другите. Шапката закриваше лицето му. Той се огледа наляво и надясно и с едно бързо движение скочи от тротоара и се изстреля на платното. Краката му така и не докоснаха земята. Рамото му се блъсна в решетката на автобуса и ударът го отхвърли напред. Дори на бавна скорост, нещата се случиха бързо. Тялото му сякаш се сля с предницата на автобуса, а след това се отлепи, полетя във въздуха и изчезна от екрана.

— По дяволите! — измърмори Наш.

Автобусът отмина, оставяйки хората на ъгъла да гледат втрещено.

— Униформените полицаи са говорили с тези хора, но никой не си спомня мъжа — добави Клоз. — Повечето гледали телефоните си и се движели на автопилот. Никой не можал да даде описание. Човек би си помислил, че мъж с мека шапка би се откроявал сред останалите.

— Той очевидно изскача пред автобуса. Това е сигурно — отбеляза Наш. — Изобщо не е възнамерявал да стигне до пощенската кутия. Самоубийство с градски транспорт.

— Гледах видеозаписа стотина пъти, с различна скорост и увеличение. Няма ясен кадър на лицето му — рече Клоз. — Ако питате мен, той е играл пред камерата. Шантавите му дрехи го отличават, но той е кривнал шапката си така, че камерата да не заснеме ясно лицето му. Знаел е точно какво прави и мисля, че е искал да го забележим, но не и лицето му. Затова се е издокарал така.

— Тогава У4М знае, че умира, и вместо да остави природата да следва своя ход, отвлича една последна жертва, облича най-хубавия си

костюм и инсценира някакъв театър, за да гарантира завещанието си? — разсъждаваше на глас Портър. — Очаквал е да намерим ухото и да направим връзката. Остава дневника, защото там е написал историята си от неговата гледна точка и подробности от какво семейство произлиза. Описал е биографията си, за да бъде отразена правилно в учебниците по история. Винаги е бил педантичен. Защо да оставя нещо толкова важно отворено за тълкуване на репортери и откачалки в интернет? Нищо от това не е случайно, както изглежда на пръв поглед. Не съм сигурен дали изобщо нещо е случайно. За мен това включва и другите неща, които намерихме в него — джобният часовник, касовата бележка от химическото чистене и може би дори дребните монети. Всичко може да е умишлено.

Наш се намръщи.

— Мисля, че преувеличаваш, Сам.

— Евтин костюм, мека шапка, обувки, които не отговарят на номера му... Мисля, че не е оставил нищо случайно. Той все още си играе с нас на нещо, разказва история. Всичко е свързано и означава нещо.

— Или пък случайно го е носил в себе си, когато е целунал автобуса.

Портър въздъхна.

— Искам да кажа, че не всичко е конспирация — допълни Наш.

— Този човек убива години наред, без да остави нито една улика. А сега всичко това. Сигурно означава нещо.

— Телефонът на Портър извъня. Той го извади от джоба си и отговори на обаждането. Кимаше, докато човекът от другия край на линията говореше. Приключи разговора и грабна ключовете си от бюрото на Клоз.

— Обади се Мъри от Флеър Тауър. Хванали са Бъроу да се качва със служебния асансьор.

25

ДНЕВНИК

Заварих мама и татко да се търкалят върху обления с кръв под. Крайниците им бяха преплетени в прегръдка. Виеха като ученици в разгара на голямото междучасие. Допрях пръст до устните си и им направих знак да млъкнат

— Какво има, шампионе? — попита баща ми и спря колкото да приглади дълъг кичур от косата на майка ми от лицето ѝ, оставяйки тъмночервена следа и може би малко мастна тъкан. Трудно беше да се каже, защото тя беше цялата изцапана.

— Госпожа Картър е горе, на задната врата — казах тихо. — Търси господин Картър. Тя го видя, че дойде тук и влезе вътре с мама. Наблюдавах я от двора.

Лицето на татко беше трудно разгадаемо. Винаги е било такова. Той се обърна към майка ми:

— Вярно ли е? Видяла ли е?

Мама повдигна рамене.

— Предполагам, че е възможно. Но той се държа абсолютно безразсъдно. Аз само се защитавах. Лиза ще прояви разбиране. Тя е много разбрана жена.

Баща ми бързо огледа мазето, възприемайки сцената. Господин Картър лежеше в окървавена купчина, все още прикован с белезниците за тръбата. Тялото му беше опустошено много по-лошо, отколкото когато се бях отегчил и се качих горе. Те бяха продължили да го режат и кълцат, след като той беше умрял. Онова, което беше останало, не беше човек, а купчина месо, захвърлена играчка на хищник.

— Тя е горе — повторих. — В момента.

Мама въздъхна.

— Ами, не сме в състояние да приемаме гости.

Татко се ухили на думите ѝ.

— Може би трябва да ѝ кажем да дойде по-късно?

— Мисля, че задната врата не е заключена — рекох. — Тя може да влезе. Вече може да е влязла.

Баща ми се освободи от обятията на майка ми и се изправи.

— Това би било жалко.

Нямаше как да не се съглася.

— Мислиш ли, че ще можеш да я отпратиш? — попита ме татко.

— Аз... Не знам — смотолевих.

— Вече си голямо момче, шампионе, почти мъж. По-умен си от нея, не се съмнявам в това. Разгадай ребуса, намери начин.

Госпожа Картър не трябваше да вижда мама и татко в това състояние. И те нямаше да успеят да се промъкнат незабелязано покрай нея. Вратата на мазето се виждаше от задната врата на къщата. Донякъде се надявах, че тя е влязла, стои на стъпалата и слуша. Спомних си я при езерото. Замислих се какво би било да е окована с белезници в мазето.

— Какво ще кажеш, шампионе? Мислиш ли, че ще се справиш с нея?

Кимнах.

— Да.

26

ЕНЪРИ

Ден първи, 15:34 ч.

Емъри се сви в ъгъла под количката с носилката, притиснала едната си ръка до ухото, а другата до стената, но не можа да заглуши музиката, която беше силна, по-силна от всяко стерео, което беше чувала. През пролетта тя ходи на концерт на „Имаджин Драгънс“ на „Олстейт Арена“ с Кирсти Доналдсън и двете стояха на десетина метра от сцената и точно пред най-голямата купчина усилватели, която беше виждала. Бяха толкова мощни, че звукът отвяваше назад косите им, и си направиха страхотни селфита. Сега обаче звукът беше още по-силен. И не само адски силен, но и отекваше в стените. Ехтеше. Ритъмът я разтърсваше.

Когато музиката започна — стори ѝ се, че това беше преди часове, — Емъри се разкреця с пълно гърло, но звуците я заглушиха. Гласът ѝ се изгуби в песните на „Пинк Флойд“, Джанис Джоплин и десетина други групи, които Емъри позна, но не знаеше имената им. Въпреки това тя крещеше. Гневът, омразата и страхът я изгаряха отвътре и търсеха отдушник. Пищя, докато я заболя гърлото и беше сигурна, че е прегракнала, но не можеше да разбере, защото и без това не чуваше гласа си. Пищя, докато езикът ѝ стана като шкурка и болка прониза главата ѝ.

Опита се да зарови глава между коленете си и това помогна известно време, но дясното рамо я заболя от неудобната поза. Емъри отчаяно дръпна белезниците, но те само се врязаха още по-дълбоко в китките ѝ. Искаше да заплаче, но беше изплакала сълзите си преди часове.

Беше ѝ много студено.

Допирът на тялото ѝ до всяка повърхност беше влажен и смразяващ.

— Мамо? — Въпреки че изрече на глас думата, Емъри не я чу, защото я заглуши тематичната песен на „От местопрестъплението“ на

„Дъ Ху“. — Тук ли си още, мамо?

Тя вдигна глава и погледна нагоре. Музиката се разнасяше отнякъде високо над нея. С течение на часовете очите на Емъри малко бяха привикнали с мрака. Въпреки че тъмнината все още беше абсолютна, тя различи леки очертания. Виждаше краката на количката, поне онези до нея. Виждаше ръката си, окована за тръбата на носилката, и дори част от тръбата. Опита се да плъзне белезниците от единия край до другия, надявайки се, че ще се изхлузят в края, но халката мина през заоблен ъгъл и издрънча в друга тръба, която я пресичаше и ѝ пречеше да се придвижи по-нататък. И после...

Нещо изприпка върху крака ѝ и Емъри изпищя и сви крака до себе си.

Какво беше? Хлебарка?

Не. Беше твърде голямо за хлебарка. Може би мишка или... Моля те, Господи, не позволявай да е плъх!

Емъри мразеше плъховете. Понякога ги виждаше да надничат от каналите. Мънички като мъниста очички и остри жълти зъбки, които тракат от глада, докато гризачите изскачат от контейнери за боклук в задни улици, търсейки храна. Ядяха всичко. Емъри беше чувала, че понякога нападат бездомници на орди или глутници. Само че не се наричаха така. Тя знаеше думата. Имаше я в теста по биология преди няколко години. Колония. Да, точно така. Група плъхове се нарича колония. Името ѝ се беше сторило странно, тъй като го свързваше с експлоатирана страна или територия, лишена от държавна самостоятелност, но така беше. Единственото по-лошо нещо от един плъх беше повече от един плъх. Колония.

— Мамо?

Нещо докосна леко бедрото ѝ и Емъри подскочи и удари главата си в носилката. Моля те, Господи, без плъхове. Те виждаха в мрака, вероятно много добре. Тя си представи малкото космато същество, което стои в ъгъла на стаята и я гледа гневно, а малката му уста е пълна със слюнка и зарази.

Не искам да развалям купона, но трябва да попитам. Какво може да изяде един плъх, затворен в бетонна кутия с голо момиче?

Емъри изпъшка и за секунда чу гласа си. После засвири соло на китара и заглуши всякакви следи от други звуци. Тя се покатери върху носилката на количката.

Знам, че плъховете не са придирчиви към храната си. Благодарни са за всяка храна, която им предложат, но предполагам, че едно хубаво, крехко, младо момиче би било върхът в менюто им за вечеря, не си ли съгласна? Ще бъдеш като японско говеждо месо от областта Кобе в сравнение с един съсухрен бездомен старец.

Емъри се взря в мрака около нея. Чувстваше, че плъхът я гледа, но не го виждаше.

Зачуди се дали плъховете могат да се катерят.

Количката изскърца, когато Емъри се размърда, за да се намести в средата ѝ.

Обзалагам се, че ако са много, ще направят малка пирамида от плъхове и ще се покатерят. Те са изобретателни малки същества. Казвали са ми, че понякога ухапват жертвата си по бузата, за да я накарат да отвори очи и да ги отскубнат направо от очната ябълка. Малка стръв и отмъкване. Много са пакостливи.

— Това не е плъх — каза Емъри. — Как може да влезе тук плъх?

А, това е проблемът. Въпреки че той те вкара тук. Може да е пуснал два-три плъха. В края на краищата този човек реже части от тялото и ги изпраща по пощата на семействата на жертвите. Изборът му на развлечения е съмнителен в най-добрия случай. Той може да играе с цялото тесте карти.

Сърцето на Емъри заблъска ритмично в отрязаното ѝ ухо.

Този път, когато плъхът изтърча покрай нея, тя го видя ясно, макар и само за секунда, преди охраненият гризач да изчезне в мрака.

ДНЕВНИК

Изкачих стълбите бавно като охлюв. Мозъкът ми кипеше, опитвайки се да съчини правдоподобна история. Как да попреча на госпожа Картър да влезе в къщата или по-лошо — да слезе в мазето?

Заварих я да седи до масата в кухнята. Пак беше плакала. Избърса очите си с влажна кърпичка, докато чоплеше филия хляб.

Стигнах до горе и затворих вратата зад гърба си. Рамката се издуваше през летните месеци и се наложи да дръпна силно валчестата дръжка, за да я затворя плътно.

Прекоших кухнята и седнах до масата, приковал очи в изстиналата яхния.

— Има проблем с бойлера и мама е долу и помага на татко да се опита да го поправи.

Изрекох думите толкова тихо, че едва ги чух. Лъжата не беше особено остроумна, но трябваше да свърши работа. Погледнах госпожа Картър и умореното ѝ лице.

Тя отвърна на погледа ми. Синините ѝ бяха станали по-тъмни само за няколко минути. Подутините се бяха увеличили. Как беше възможно един човек да причини такова нещо на някого, когото обича? Коляното ѝ подскочи под масата. Когато заговори, гласът ѝ беше немощен и далечен:

— Той е мъртъв, нали?

Това беше по-скоро твърдение, отколкото въпрос, изречено монотонно, без дори намек за някакво чувство.

— Те работят върху бойлера. Стар е и трудно се поправя — настоях.

Госпожа Картър поклати глава и въздъхна.

— Можеш да ми кажеш истината. Всичко е наред.

Баща ми искаше да се справя с нея. Да разгадае ребуса. Ако ѝ кажех, щяха ли да убият и нея? Ако тя умреше, аз ли щях да съм виновен? Госпожа Картър обаче имаше правото да знае. Ако не ѝ

кажех, какво щеше да направи? Да си отиде вкъщи и да се обади на полицията? И по-лошо, да им каже, че господин Картър е дошъл у нас и не се е върнал в дома си? Трябваше да ѝ кажа.

— Той се опита да нарани мама. Тя се защити. Никой не би я обвинил, че го е направила.

Госпожа Картър отново въздъхна. Стисна смачканата си кърпичка.

— Не, предполагам.

— Трябва да ви заведе вкъщи — казах.

Тя избърса носа си с опакото на ръката си.

— Ами какво... какво направиха с... О, Боже, наистина ли е мъртъв?

Госпожа Картър се разплака. Години по-късно щях да размишлявам върху това. Жените имаха неизчерпаем запас от сълзи. Потичаха толкова лесно и с такава сила при подаден емоционален знак. Но не и мъжете. Мъжете рядко плачеха, и не от чувства. За тях болката предизвикваше водопада и пускаше кранчето с пълна сила. Жените бяха способни да се справят с болката, но не и с чувствата. Мъжете се справяха с чувствата, но не и с болката. Понякога разликата беше тънка, но съществуваше.

Аз никога не плачех. Съмнявах се дали изобщо мога да плача.

Станах и предложих ръка на госпожа Картър.

— Елате. Нека да ви заведе у дома.

28

ПОРТЪР

Ден първи, 16:17 ч.

Полицай Томас Мъри посрещна Портър и Наш на входната врата на апартамента на Емъри с чаша кафе в едната ръка и сандвич с шунка в другата. По униформената му риза бавно капеше майонеза. Портър си помисли да му каже, но после реши да си замълчи. Беше любопитен за колко време капката ще се стече по цялата му униформа и ще падне на пода. Наш също забеляза това, но не каза нищо. Двамата си размениха многозначителни погледи.

— Чувстваш се като у дома си, а? — попита Портър, докато влизаше вътре.

Мъри отхапа от сандвича и избърса уста с ръкава си.

— По-добре е, отколкото да си затворен в патрулна кола осем часа — измърмори той, докато дъвчеше, и кимна към дневната. — Онзи диван ей там има вградени „Вълшебни пръсти“ или нещо подобно. Сядаш и възглавниците те масажират. А телевизорът някак разбира кога си тук, защото се включва, когато влезеш в стаята. Не че седя по време на работа, само от една-две минути. А, и долу има ресторант и магазин за деликатеси. От там си купих това. Най-хубавият сандвич, който съм ял. — Мъри отхапа още един залък от хлебчето се отдели парченце шунка и падна върху обувката му.

— Къде е тя, Том? — попита Портър, чието търпение се изчерпваше.

Мъри посочи към коридора, като едва не разля кафето си.

— В стаята си, вратата вляво. Малкото й име е Нанси. Нанси Бъроу. Същински фишек.

Портър мина покрай него и тръгна по коридора. Мъри го последва.

— Искам един от тези — рече Наш.

Мъри се намръщи.

— Сандвича или кафето?

— Диванът — отговори Наш.

— А, да, и аз. — Мъри отхапа още един залък и изруга, когато майонезата измина пътя си и плъкна върху дъсчения под.

Вратата на стаята беше затворена. Портър почука леко.

— Госпожице Бъроу? Аз съм детектив Сам Портър от чикагската полиция. Може ли да вляза?

— Отворено е, детектив — отговори женски глас от другата страна. Имаше лек австралийски акцент, който му напомни за гласа на Никол Кидман.

Портър превъртя валчестата дръжка и отвори вратата.

Е, добре. Огромна Никол Кидман. Най-малко сто килограма, вероятно повече.

Нанси Бъроу седеше пред бюрото в ъгъла с книга на дебелиите си бедра. Тя се намръщи, когато Портър влезе.

— Неандерталецът ей там ме заключи в стаята ми, докато плякосваше кухнята и един Бог знае още какво. Ще се оплача на шефа ви, да не говоря за господин Талбът. Той определено няма да търпи това. Някой дори е имал наглостта да прерови дрехите и личните ми вещи. Какво ви дава правото да направите такова нещо?

Портър ѝ отправи най-добрата си усмивка, означаваща „Идваме с мир“.

— Извинявам се, госпожице Бъроу. Само се опитваме да направим всичко възможно да намерим Емъри. Господин Талбът ни даде разрешение да влезем в жилището ви. Тук нямаше никого и претърсихме стаите за нещо, което да ни помогне да открием момиченцето му. Ако сме ровили в личните ви вещи, направили сме го с най-добри намерения.

Нанси Бъроу присви очи.

— И сте очаквали да намерите някоя улика в чекмеджето с бельото ми?

Портър нямаше отговор на това. Той погледна Наш, който повдигна рамене, и реши да пренебрегне въпроса.

— Ще ни кажете ли къде бяхте?

— Ходих да пазарувам.

— Тя носеше покупки, когато се върна — обади се Мъри от прага на стаята. — Но не знам как е възможно някой да прекара седем часа в супермаркет.

Нанси Бъроу въздъхна дълбоко.

— Ако искате да знаете, днес е личният ми ден. Ходя на фризьор и правя някои други неща за себе си. Откога е престъпление да излезеш от апартамента си?

Портър премести тежестта си на другия крак.

— Кога за последен път видяхте Емъри, госпожице Бъроу?

— Тя излезе да тича в парка снощи около шест, най-много шест и петнайсет. Изглежда, щеше да вали, но въпреки това Емъри искаше да отиде.

— И вие не се разтревожихте, когато тя не се върна?

Бъроу поклати глава.

— Предположих, че е отишла в дома на гаджето си. Двамата прекарват доста време заедно напоследък.

— Кога осъзнахте, че нещо не е наред?

Тя отмести очи към книгата в ръцете си.

— Не съм сигурна дали си помислих такова нещо. Тя понякога идва тук с гаджето си.

— Емъри е на петнайсет — намеси се Наш. — Осем часът? Девет? Десет? В колко е вечерният ѝ час? Имам дъщеря на нейните години. Няма как да я пусна да се разхожда из града, след като се мръкне, особено с момче.

— Аз не съм ѝ майка, детектив.

Портър посочи снимките на нощното ѝ шкафче.

— Вие сте играли голяма роля при отглеждането ѝ. Очевидно ви е грижа за нея.

Бъроу огледа снимките и после отново се обърна към двамата детективи:

— Правя всичко възможно да ѝ помагам и да я подкрепям и признавам, че с течение на годините се сближихме, но баща ѝ ми даде ясно да разбере, че съм само член на обслужващия персонал, нищо повече, и че лесно мога да бъда заменена, ако пристъпя някаква определена граница. Ако оставим настрана чувствата ми към Емъри, работата ми харесва и нямам желание да ѝ слагам край.

— Каква по-точно е работата ви, госпожице Бъроу? — попита Наш.

— Аз съм предимно частна учителка на Емъри, откакто почина майка ѝ. Отговарям за обучението ѝ и за домашния персонал.

— Като „Мисис Даутфайър“^[1]?

Тя се намръщи.

— Коя?

Портър го избута настрана.

— Няма значение. Емъри не ходи ли на училище? — попита той.

Жената отново въздъхна дълбоко.

— Има много да се желае в образователната система на страната ви, детектив. Господин Талбът искаше Емъри да получи възможно най-доброто образование. Такова ниво може да се постигне само в личен контакт между двама души. Завърших първа по успех в групата си в Оксфорд. Имам две докторски степени, една по психология и друга по литература. Освен това прекарах три години в Центъра за изследване на семейството в Кеймбридж. Създадох среда, в която интелектът на Емъри да се развива, вместо да бъде задържан от некомпетентността на вашите учители и връстниците ѝ в някое местно училище. Тя четеше на ниво пети клас, когато беше на шест. Уменията ѝ по математика надхвърляха гимназиалните нива, когато беше на дванайсет. Емъри ще бъде готова за университета догодина. Две години по-рано от повечето ученици във вашата страна.

Нанси изброяваше тези факти, сякаш четеше от препоръката си. По всяка вероятност неведнъж беше защитавала домашното обучение.

— Кой възпитава Емъри? Кой ѝ казва да не пие алкохол? Кой преценява гаджетата ѝ? И защо изобщо тя има гадже, когато е само на петнайсет? — попита Наш.

Госпожица Бъроу завъртя очи.

— Ако внушите правилните ценности на едно дете още в крехка възраст, ще установите, че зрелостта му далеч надминава тази на повечето му връстници. Такова дете заслужава доверие.

— Значи ако Емъри иска да се шляе из града по цяла нощ, няма нищо лошо да си затворите очите? — изръмжа Наш.

— Наш, достатъчно — каза Портър.

— Съжалявам, но ми се струва, че ако това момиче имаше свестни родители, нямаше да тича вечер само в парка. Защо не са упражнявали по-голям контрол?

Нанси се намръщи.

— Емъри не е като другите момичета. Тя е интелигентна и изобретателна. Много повече, отколкото бях аз на нейните години и

далеч повече от останалите ѝ връстници. Стига да учи, няма причина да я ядосваме.

Лицето на Наш се зачерви.

— Да я ядосваме? Кой, по дяволите, е шефът тук?

На Бъроу ѝ писна.

— Детектив Наш, в крайна сметка аз работя за господин Талбът. Обхватът на задълженията ми се ограничава с образованието ѝ. Ако той искаше да изпълнявам роля на родител, бях готова да го направя, но господин Талбът не пожела това, когато ме нае на работа, нито, пък сега иска да играя такава роля. Ако имате въпроси или притеснения за възпитанието или околната среда на Емъри, предлагам да изразите безпокойството си пред господин Талбът. Не очаквайте, че ще седя тук и ще търпя да ме мърят за обстоятелства извън моя контрол. Говоря с вас доброволно и вие не ми давате много причини да продължа.

Наш отвори уста да отвърне, но Портър стисна рамото му.

— Защо не се поразходиш и не изпуснеш малко пара? Аз ще довърша разговора.

Наш погледна раздражено двамата и после ядосано излезе от стаята.

— Извинявам се, госпожице Бъроу. Това беше непрофесионално и напълно недопустимо.

Тя потърка брадичката си.

— Разбирам притесненията му, но без да познава господин Талбът или Емъри...

Портър вдигна ръка.

— Не е необходимо да обяснявате.

— Наистина ме е грижа за нея. Боли ме, като си помисля, че може да е в беда.

— Кога научихте, че Емъри е била отвлечена? — попита Портър.

— Господин Талбът ми се обади преди около час — отговори Нанси. — Беше много разстроен, близо до истерия. Каза, че играел голф с адвокатата си, когато го открили двама детективи, за да му съобщят новината. — Тя замълча за момент. — Тъй като днес е личният ми ден, телефонът ми беше изключен. Иначе щях да разбера по-скоро. Върнах се веднага щом научих вестта. — Бъроу си пое дълбоко дъх. — Ако бях чула по-рано...

Портър сложи ръка на рамото ѝ.

— Всичко е наред, госпожице Бъроу. Сега сте тук.

Тя кимна и се усмихна насила.

— Какви са взаимоотношенията на Емъри с баща ѝ?

Нанси пак въздъхна.

— Знаете ли, до тази сутрин единственото чувство, което той изразяваше, беше гняв. Обикновено е много сдържан и предпазлив, особено с Емъри. Рядко идва да я види. Изисква от мен всяка седмица да пиша доклади за напредъка ѝ в училището. Така я контролира, от разстояние. Разбирам, че е необходима дискретност, но все пак господин Талбът ѝ е баща. Човек би предположил, че трябва да е по-всеотдаен.

— Дватамата говорят по телефона, нали?

Тя повдигна рамене.

— Да, но разговорите им не звучат като между баща и дъщеря. Той ѝ е благодетел, нищо повече, и тя много добре знае този факт. Страхува се от него и се старее да му угажда, но между тях има малко обич. Ето защо реакцията му ме изненада. — Нанси се наведе напред и заговори тихо: — Ако ме бяхте попитали преди една седмица, щях да ви кажа, че господин Талбът по-скоро би се усмихнал, отколкото да пролее сълза, ако Емъри бъде отвлечена. Да има извънбрачна дъщеря, която е бреме на плещите му толкова много години, е проблем, който парите не могат непременно да решат, и това го терзае. Той не обича нищо, което не може да контролира. Господин Талбът може да бъде изключително студен човек.

— Мислите ли, че може да е замесен?

Бароу се замисли за момент и после изправи гръб.

— Не. Той е безсърдечен негодник, но не мисля, че е готов да нарани собствената си плът и кръв или някой друг. Ако е искал да я извади от картинката, щеше да направи нещо преди години. На Емъри не ѝ липсва нищо. Той се грижи тя да има най-доброто, което може да предложи този свят.

— В замяна на мълчание? — попита Портър.

— В замяна на съдействие — отговори Нанси. — Никога не съм го чувала да ѝ казва да пази в тайна връзката им. Между двамата има споразумение, това е всичко.

Мъри стоеше на прага и хрускаше чипс. Портър го стрелна с мръсен поглед и полицаят вдигна ръце в знак, че се предава, и се махна

от там. Портър отново погледна госпожица Бъроу.

— Забелязахте ли нещо странно в дните или седмиците преди отвличането на Емъри вчера? Тя спомена ли нещо? Някой да я е преследвал или някакви странни обаждания по телефона? Нещо необичайно?

Нанси поклати глава.

— Не си спомням нищо особено.

— Емъри би ли ви казала?

— Противно на онова, което може би си мисли партньорът ви, с Емъри бяхме, искам да кажа сме близки. Тя ми се е доверявала по други въпроси. Ако я безпокоеше нещо, предполагам, че щеше да ми каже.

— Други въпроси?

Лицето ѝ се зачерви.

— Момичешки неща, детектив. Нищо, което си струва да бъде споменато.

— Има голяма вероятност човекът, който е отвлякъл Емъри вчера, да я е наблюдавал известно време. Има ли някой нов в живота ѝ? Виждали ли сте напоследък в сградата някой, когото не познавате? Или някой, когото сте видели тук и отново на някое друго място, например в бакалията днес?

— Смятате, че похитителят я е следил?

Портър повдигна рамене.

— Не знаем. Мога да ви кажа, че той е изключително внимателен. Не поема абсолютно никакъв риск. Мисля, че решението да отвлече Емъри в парка не е било спонтанно. По всяка вероятност извършителят я е следил, научил е ежедневната ѝ практика и е преценил къде най-вероятно ще бъде тя и кога. Сигурно е следил и вас.

Тя сведе поглед към ръцете си.

— Не си спомням такъв човек. Сградата е добре охранявана. Мислите ли, че може да е влязъл вътре?

— Той е влизал в много по-добре охранявани сгради в миналото. Мисля, че ако е имал причина да влезе тук, би намерил начин.

Госпожица Бъроу сви устни.

— Учебникът.

Портър се намръщи.

— Какъв учебник?

Нанси стана и тръгна по коридора, като едва не се сблъска с Мъри. Портър я последва и се удиви на бързината, с която тя се движеше. В края на краищата, беше огромна жена. Госпожица Бъроу стоеше до бюрото в кабинета и държеше учебника по математически анализ, който бяха намерили по-рано.

— Видях това преди три дни и попитах Емъри. Тя приключи с математическия анализ преди две години. Стори ми се странно, че си е купила учебник по този предмет, особено толкова елементарен. Емъри учеше много по-сложни неща, отколкото може да предложи този учебник. Тя ми каза, че не го е купила и че не знае откъде се е появил.

Портър огледа предпазливо учебника.

— Моля, оставете го на бюрото, госпожице Бъроу.

[1] „Мисис Даутфайър“ американски комедиен филм от 1993 г. с участието на Робин Уилямс. — Б.пр. ↑

29

ДНЕВНИК

Мрежата против насекоми на кухнята в задната част на къщата на семейство Картър беше оставена отворена. Вятърът си играеше с нея и я блъскаше в боядисаната в бяло, олющена рамка. Хванах дръжката и я задържах за госпожа Картър. Тя мина покрай мен и влезе в тъмната кухня. Не беше проронила нито една дума по пътя дотук. Нито пък аз. Ако не чувах тътренето на краката ѝ, нямаше да знам, че върви след мен.

Затворих вратата и щракнах ключалката. Вятърът навън изрева протестирайки.

Госпожа Картър сложи ръце на кухненския плот и наведе глава към умивалника. Очите ѝ бяха изцъклени. Съзрях бутилка бърбън на масата, до чаша, украсена с изображенията на Снупи и Удсток. Цветовете бяха избледнели и протрити след години на миене. Приблжих се и налях два-три сантиметра бърбън. Баща ми би казал два пръста.

— Не си ли малък за това? — попита госпожа Картър, която се беше обърнала и ме гледаше.

Дадох ѝ чашата.

— За вас е.

— О, не бих могла.

— Мисля, че трябва.

Татко никога не се въздържаше от пиене след дълъг работен ден. Знаех, че един-два коктейла му помагат да се отпусне. И сега, ако някой се нуждаеше от отпускане, това беше госпожа Картър.

Тя се поколеба, оглеждайки кафявата течност, а после взе чашата и я доближи до подутите си устни. Изпи бърбън на една бърза глътка и остави чашата на плота. Потрепери от главата до петите и тихо ахна:

— О, Боже!

Не можах да не се усмихна. Ние споделяхме момент като възрастни. Двама приятели по чашка, които пийват в кухнята. Исках да

опитам бърбъна, но си казах, че моментът не е подходящ. Трябваше да запазя ясно съзнанието си. Нощта съвсем не беше свършила.

— Искате ли още едно? — попитах.

Госпожа Картър кимна и аз ѝ налях пак, добавяйки още един пръст и нещо.

Тя изгълта питието още по-бързо от първото, този път без да потрепери и с лека усмивка, и после седна до масата.

— Саймън беше добър човек през повечето време. Не искаше да ме нарани. Беше... заради всичкото напрежение, това е. Не заслужаваше да...

Седнах до нея.

В училище би ми отнело един час да събера смелост, за да попитам някое момиче дали може да взема назаем молив от нея. В госпожа Картър обаче имаше нещо, което ме предразполагаше. Нямахше следа от обичайното присвиване в стомаха ми или ледени тръпки по гърба ми. Протегнах ръка и докоснах синините на лицето ѝ, които бяха потъмнели значително през последните двайсетина минути.

— Той можеше да ви нарани повече, дори да ви убие.

Тя поклати глава.

— Не и моят Саймън. Той не беше такъв.

— Как да не е бил? Вижте какво ви е направил.

— Заслужавах го.

За миг си представих госпожа Картър и майка ми. Знаеше ли, че съм ги наблюдавал?

— Нищо, което бихте направили, не заслужава такъв побой. Мъжът никога не трябва да посяга на една жена. Не и истинският мъж.

Госпожа Картър се подсмихна.

— Баща ти ли те научи на това?

Кимнах.

— Жените трябва да бъдат уважавани и ценени. Те са дарове, дадени на нас. — Освен това татко ми беше казвал, че жените са безсилни и не са в състояние да се защитават срещу физически или словесни атаки, но аз пропуснах тази част.

— Баща ти е мил човек.

— Да.

Госпожа Картър посегна към бърбъна, наля си отново и после плъзна бутилката към мен.

— Защо не опиташ малко? Пил ли си алкохол?

Поклатих глава, макар че това беше лъжа. Татко ми направи картини за последния ми рожден ден. Мама си наля чаша от любимото си червено вино и вдигнахме наздравица за празника. Изплюх повечето на масата, а останалото опари стомаха ми толкова силно, че не посмях да го довърша. Майка ми се засмя, а баща ми ме потупа по гърба.

— Това е придобит вкус, шампионе. Един ден много ще ти хареса. Но се опасявам, че този ден няма да е днес! — Той също се засмя и след това се пошегува: — Може би си падаш повече по бирата.

Госпожа Картър отново побутна бутилката към мен.

— Хайде, не се страхувай. Няма да те ухапе. Нима ще ме накараш да пия сама? Това би било много грубо.

Гласът ѝ беше загубил острите нотки отпреди малко. Тя все още не заваляше думите, но дори едно момче с беден опит като мен можеше да каже, че е на път да го направи.

Разгадай ребуса, шампионе.

Взех бутилката и магнах капачката. На черния етикет пишеше „Капитан Евън Уилямс, Бърбън от Кентъки“. Кафявата течност блестеше като карамелен бонбон на светлината на лампата над масата. Допрях шишето до устните си и отпих малка глътка. Бърбънът пареше, но не колкото мартинито. Може би този път бях подготвен или си бях изградил поносимост. Не беше... лош. Не беше най-предпочитаната ми напитка, но не можех да я нарека лоша. Всъщност алкохолът ме затопли и в стомаха ми лумна горещина. Изпих още една глътка, този път малко по-голяма от първата.

Госпожа Картър се засмя.

— Виж се само! Ти си като стар професионалист. Ако ти дам пура и хубаво кепе на вестникарче, ще бъдеш готов за нощ на покер с момчетата.

Усмихнах се и ѝ подадох бутилката.

— Искате ли още?

— Какво, смяташ да ме напиеш ли?

— Не, госпожо. Само си помислих...

— Дай ми я. — Тя посегна към бутилката. Този път не си направи труда да си налее в чашата, а пи направо от шишето като мен. Остави го на масата и тялото ѝ отново потрепери от главата до петите.

— Бонбонът е идеален, но алкохолът е моментален — рекох.

Госпожа Картър се засмя:

— Къде чу това?

— Татко го каза веднъж. Напи се в онази нощ.

— Този твой баща, изглежда, е много интересен човек.

Замислих се дали да не изпия още една глътка. Първите две ме сгряха и успокоиха. Хубаво беше да съм спокоен. Кимнах към бутилката и госпожа Картър ми я даде. Тя се ухили и след това прихна да се смее.

— Какво има? Какво направих? — попитах.

Госпожа Картър махна с ръка и смехът ѝ се превърна в кикот. Почувствах, че устните ми се разтягат в усмивка. Не се сдържах и започнах да се смея заедно с нея, въпреки че не разбрах шегата.

— Кажете ми! — рекох. — Трябва да ми кажете!

Тя сложи ръце на масата с дланите надолу, спря да се смее, стисна устни и отговори:

— Помислих си, че ако те изпратя вкъщи пьян, родителите ти може да ме убият.

Втренчих се в нея за момент, а после и двамата избухнахме в гръмогласен смях, който предизвиква сълзи в очите ми и от който ме заболява коремът.

Госпожа Картър взе бутилката и пак отпи.

— Този беше любимият на Саймън, но бърбънът винаги го правеше гаден. Теб не те прави гаден, нали?

Поклатих глава.

— И мен не ме прави гадна. Тогава защо правеше него гаден? Защо трябваше да се ядосва и да ме наранява винаги, когато докоснеше бутилката? Защо не можеше да е като в момента? Да се смеем. Да се забавляваме. О, Боже, той наистина е мъртъв. Моят Саймън вече го няма. Те наистина са го убили, нали?

Третата глътка може би беше лоша идея. Сега пред мен седяха две госпожи Картър. Ако леко присвиех очи, те се сливаха в една, но после отново ставаха две. Закрих едното си око, след това другото и сетне пак първото.

Госпожа Картър се успокои и изведнъж каза тихо:

— Знам, че ме видя онзи ден край езерото.

Във вените ми нахлу адреналин. Двете госпожи Картър се сляха в една и останаха така.

— Наистина... ли?

Тя кимна бавно.

— Аха.

Изчервих се. Отместих очи от нея и погледнах масата и бърбъна. Посегнах към бутилката, но преди да я взема, госпожа Картър хвана ръката ми. Цялата трепереше.

— Мисля, че исках да ме видиш. Забелязах, че ходиш там с въдицата си. Знаех, че ще бъдеш край езерото.

— Но защо...

— Понякога жената иска да бъде желана, това е всичко. — Госпожа Картър отпи от бутилката. — Мислиш ли, че съм хубава?

Кимнах. Кимнах. Тя беше една от най-хубавите жени, които бях виждал. И беше жена. Не като момичетата в училище, които доскоро носеха спортни бюстиета и си играеха на принцеси, а сега си подхвърляха бележки и замечтано въздишаха по най-новата и най-велика попгрупа. Госпожа Картър беше жена, която ми говореше за онова нещо. Чувството там долу се завърна с приток на топла кръв. Знаех, че госпожа Картър не вижда под масата, но въпреки това се смутих. Измъкнах ръката си от нейната и надигнах бутилката. Този път нямаше парене. Бърбънът ми се услади. Дадох ѝ шишето и тя не се въздържа. Близо една четвърт от алкохола изчезна, преди госпожа Картър най-послед да се опита да остави бутилката на масата, но не я уцели. Шишето падна на пода и се разби с трясък. В краката ми се разпръснаха стъкла и бърбън.

— О, Боже, аз... — каза тя. — Виж каква бъркотия направих. Лошо.

— Всичко е наред. Ще почистя. — Станах и се огледах наоколо за парцал. Стаята се завъртя около мен. Хванах се за облегалката на стола и започнах да дишам дълбоко и бавно, докато кухнята застана неподвижно. Госпожа Картър ме гледеше от стола си от жълта пластмаса и метал, а после сложи глава върху скръстените си на масата ръце.

Стоях безмълвно, докато чух, че дишането ѝ стана равномерно в ритъма на съня. След това бутнах вратата и излязох в засилващия се нощен студ.

Трябваше да доведе мама и татко. Нуждаех се от помощ, за да завържа госпожа Картър.

30

ПОРТЪР

Ден първи, 16:49 ч.

— Стар е. Вече не ги печатат. — Уотсън четеше от екранчето на айфона си, докато той, Портър и Наш се бяха надвесили над учебника на бюрото на Емъри.

— „Математическият анализ в съвременното“ от Уинстън Гилбърт, Томас Бродингтън и Кармел Тортън. Публикуван е за пръв път през 1923 година. Последното издание, изглежда, е от 1987-а.

Той се наведе към черната чанта „Пеликан“ встрани от него и извади четка и прах за снемане на пръстови отпечатащи. Потопи четката в праха и започна да я прокарва над горната част на учебника. Ръката му описваше кръгови движения, разпръсквайки равномерно тъмния прах върху корицата.

— Желая ти успех, като го върнеш в библиотеката — намръщи се Наш.

Уотсън не му обърна внимание. Бръкна пак в чантата, извади голямо фенерче, включи го и пак се наведе над учебника.

— От работата ли ви ги раздават? — попита Портър.

Уотсън поклати глава.

— Това е „феникс 750“. Има светодиодна матрица, способна да излъчи две хиляди и деветстотин лумена, близо два пъти повече от фенерчетата, които получаваме от отдел „Снабдяване“. Освен това става инфрачервено и има стробоскопична функция.

Наш подсвирна.

— Еха, готино фенерче! Мисля, че ние, ченгетата трябва да искаме нови пистолети всяка Коледа, а вие — фенерчета. Струва ми се напълно логично.

— Откри ли нещо? — попита Портър.

Уотсън се наведе по-близо.

— Виждам само едни отпечатащи, вероятно на Бъроу. Ще ми трябва проба, за да ги сравня и да я изключа. И виж гръбчето. — Той

посочи ръба на учебника. — Няма нито една гънка. Бих казал, че този учебник не е използван. В забележително добро състояние е.

— Не искам да прозвучи като конспиративна теория, но мислите ли, че може да е зареден?

Портър се намръщи.

— Зареден?

— Да, с бомба или нещо друго. Може би е изтърбушен?

Уотсън понечи да разгърне учебника.

— Не, недей... — извика Наш и отстъпи към стената.

Учебникът тупна на бюрото. Наш затвори очи.

Портър прочете първата страница.

— Само учебник. Няма бум.

— Ще пийна вода — рече Наш и тръгна по коридора към кухнята.

Портър прелисти страниците. Уотсън беше прав. За издание, публикувано за последен път през 1987 година, учебникът изглеждаше нов. Лъскавите страници бяха залепнали една за друга и от тях се разнасяше мирис на „нова книга“, който навя спомени за часовете по английски в трети клас — единственият път, когато Портър получи нов учебник.

— Ако У4М го е оставил тук, какво мислиш, че означава?

Уотсън въздъхна.

— Не знам. Оставял ли е улика някога?

— Нито една.

— Той очевидно се опитва да ни каже нещо. Защо иначе би си направил труда?

— Откъде мислиш, че го е взел?

Уотсън прелисти страниците.

— В града има доста антикварни книжарници, но не знам някоя да продава учебници.

— Кой би искал стар учебник по математика?

— Някой учител по математика?

— Мислиш ли, че учебникът е дошъл от някое училище?

Уотсън се замисли за момент и след това поклати глава.

— Ако се е разпространявал в училищната система, нямаше да е в такова състояние. Учебниците не остават непокътнати. Използват ги и ги окъсват.

— Добре. Ами доставчик?

Уотсън прелисти обратно страниците към началото. Прочете бързо някакъв текст на втората страница, почука с пръст по него и после завъртя учебника, за да го види Портър.

— Отпечатан е тук, в Чикаго. Адресът е на по-малко от пет километра от тук — във Фултън.

Портър се намръщи.

— Ти ли прегъна тази страница?

— Не, детектив.

Ъгълчето на страницата беше прегънато съвсем леко, едва забележимо. У4М искаше да намерят това.

Портър извади телефона си, обади се на Клоз, прочете му адреса и след минута затвори.

— Адресът е на склад, който трябва да бъде разрушен вдругиден.

Портър и Наш разбраха значението. Убиецът „Четири меймуни“ беше оставил трупа на третата си жертва, Мелиса Люмакс, под мушама в средата на изоставен склад, който също предстоеше да бъде съборен. Складът също беше в района на река Фултън.

31

ДНЕВНИК

Не си спомням да съм заспивал, но сигурно съм задрямал в определен момент, защото се събудих в леглото си, облечен с най-хубавата си пижама и със страшно главоболие, пулсиращо в слепоочията. Утринното слънце проникваше през щорите и пареше очите ми толкова ожесточено, та си помислих, че светлината ще ме ослепи.

Снощи татко ми се скара, че съм пил, и аз се опитах да му обясня защо съм го направил, но той не искаше да слуша. Или пък може би ме чу. Голяма част от вечерта представляваше размазано петно в паметта ми.

Отметнах одеялата и провесих крака на пода. Въпреки че го направих много внимателно, сблъсъкът с пода се разпространи в тялото ми и се стрелна право към главата ми. Помислех си да легна отново под топлите завивки и да спя може би година и нещо, но знаех, че ако не стана скоро, родителите ми със сигурност ще влязат да ме потърсят. В нашата къща, ако не си на масата за закуска до девет, обслужването приключва и ще се озовеш пред хладилника с празна чиния и къркорещ корем. Майка ми го заключваше. Точно в девет тя затваряше хладилника и слагаше на вратата лъскав нов катинар „Стенли“. Хладилникът оставаше заключен до обяд и процедурата се повтаряше до вечерята. Можех да постя до обяд, но нещо ми подсказваше, че малко храна в корема ми ще ми помогне с остатъчното въздействие на пианството от предишната нощ и вероятно ще ме оправи за остатъка от деня.

Дрехите ми от вчера бяха захвърлени на купчина в краката ми и се наках да го облека, когато долових миризма на повърнато, разнасяща се от тениската ми. Не си спомнях да съм повръщал, но нямах причина да мисля, че мръсотията е дошла от някой друг. Защо някой би повърнал в стаята ми? Мисълта беше безумна. Не, по всяка вероятност ми беше станало лошо. Бърбънът очевидно беше

почувствал необходимост да напусне малките ми помещения през входната рампа.

Оставих на пода купчината дрехи, постарах се да не забравя да ги изгоря при първа възможност и извадих чиста риза и джинси от дрешника. След това слязох в кухнята.

— Ето го моето момче! — засмя се баща ми, пред когото беше сложена чиния, отрупана с яйца и наденички.

— Сядай, синко. Малко мазна храна ще успокои нервния ти стомах. Определено си малък за махмурлук, но точно това те измъчва, ако си консумирал количеството алкохол, с което се похвали снощи.

Съумях някак да стигна до стола си и направих всичко възможно да удържа съдържанието на моя бунтуващ се стомах. Бърбънът беше мъжко питие и аз изпих всяка капка като истински мъж. Нямах намерение да показвам слабост под зоркия поглед на татко.

Той се пресегна, взе гарафа с портокалов сок и напълни чашата ми. След това махна кърпата от малка стъклена чашка с театралния замах на фокусник, който изважда зайче от черния си филцов цилиндър.

— Приготвих го специално за теб. Най-хубавият бърбън в Кентъки и вероятно най-бързият метод за изтрезняване, известен в цивилизования свят.

Баща ми плъзна чашката към мен, хилейки се широко.

Втренчих се в чашката пред себе си несъмнено с кръвясали очи и пребледняло лице и го зачаках да продължи с поанта към малката си шега, но той не добави нищо повече, само побутна чашката по-близо до мен.

— Изпий го, шампионе. Обещавам ти, че малко „клин клин избива“ ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Наистина ли?

Татко кимна.

Посегнах към чашката и внимателно я поднесох към устните си. Главата ми пулсираше. Мирисът на топъл карамел и препечена ванилия погъделичка носа ми.

— Глътни го бързо. Истинските мъже изпиват чашката на една глътка, без да разлеят нито капка.

Поех си дълбоко дъх, излях бърбъна в устата си и преглътнах с усилие. Трепнах, когато алкохолът се плъзна надолу по хранопровода

ми към стомаха и ме опари. Стори ми се странно, че го почувствах по всеки сантиметър от пътя му. Никога преди това не се бях замислял за пътешествието на храната и напитките. Алкохолът наистина беше странно нещо.

— А сега тресни чашата на масата — весело ми даде указания баща ми.

Направих го и ударих чашката в дървената повърхност на масата толкова силно, че помислих, че стъклото ще се строши в ръката ми.

Татко изръкопляска радостно.

— Браво, момчето ми!

Избърсах уста с ръкава си. Дъхът ми миришеше на бърбън. Мирисът ми напомни на прегоряла препечена филия и меласа.

Баща ми взе чашката и пак я напълни. Този път я изпи той и после силно тресна чашката на масата. Изсумтя и потрепери с шумна въздишка, а после се обърна към мен. Лицето му изведнъж стана сериозно.

— Искам да запомниш този момент като първото ти питие. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш, шампионе? Когато пораснеш и си припомняш живота си, искам да мислиш за нашия малък момент като за първото ти вкусане на забранения плодов сок, чашка с твоя старец. Истински момент между баща и син. Забрави питиетата, които си споделил с красивата ни съседка. Когато пораснеш, не искам да си спомняш, че си се напил с госпожа Картър. Изобщо не мисли за нея. Искам да запомниш само това сега. Какво ще кажеш, шампионе? Ще го направиш ли или няма начин?

Замислих се върху думите му и кимнах.

— Ще го направя, татко — ухилих се. — Със сигурност.

— Заклеваш ли се?

Вдигнах малката си ръка до неговата, допряхме юмруци, преплетохме кутрета и се заклехме.

— Хубаво, защото така трябва да се запомни първото ти питие — щастлив момент с татко ти, а не да се наливаш до обезумяване със смахнатата съседка. Кучка.

Никога преди това не го бях чувал да употребява мръсни думи. Нито пък майка ми. Те никога не псуваха. Думата не беше нова за мен. Бях я чувал много пъти в училище и от други възрастни, но никога от устата на баща ми.

— О, съжалявам, шампионе. Вероятно не трябваше да казвам това пред теб. Не трябва да наричаш никого така, особено жена. Дадох ти ужасен пример. Както често съм казвал, жените трябва да бъдат ценени и да се държим с тях с изключително уважение.

Огледах стаята. Още не бях виждал майка ми тази сутрин.

— Тя е долу при нашата гостенка — рече баща ми, който понякога сякаш четеше мислите ми.

Чудех се дали госпожа Картър все още е жива, и честно казано, фактът, че е така, ме изненада. Въпреки че не бяха в много ясно съзнание снощи, майка ми и баща ми обикновено бяха внимателни, когато ставаше въпрос за недискретността им. Те не оставяха нищо недовършено.

— Ще остане ли при нас госпожа Картър за известно време?

Татко се замисли.

— Да, шампионе, мисля, че ще остане. Виж, не можем да обвиняваме госпожа Картър за постъпките на съпруга ѝ, но тя сигурно е направила нещо, за да го накара да изпадне в такава ярост. Ако не беше така, той нямаше да дойде тук и да заплашва майка ти, и тя нямаше да се озове в онова трудно положение. Нямаше да се наложи майка ти да го нарани. Господин Картър вероятно щеше да седи на верандата си в момента и да се наслаждава на летния ветрец заедно с красивата си съпруга и майка ти нямаше да прекарва сутринта на колене, за да изтърка всички гадости от пода на мазето. — Той поклати глава и се засмя. — Много кръв изтече от онзи човек, нали?

Не можах да не се съглася. И аз се усмигнах.

Баща ми прокара пръсти през косата си.

— А сега въпросът е какво е направила госпожа Картър, че да разстрои съпруга си толкова много? Видял ли е нещо? А ти видя ли нещо, шампионе?

Той изрече думите толкова бързо, че ме свари неподготвен.

Дъхът секна в гърлото ми и когато се опитах да говоря, от устата ми не излезе нищо. Поклатих глава и най-последно казах:

— Не мисля, татко.

Баща ми присви очи.

— Не мислиш?

Не отговорих. Езикът ми сякаш се беше подул в устата и спираше думите, които искаха да излязат. Татко се втренчи напрегнато

в мен. В погледа му нямаше гняв, но той разчиташе всяко мигане на очите ми и всяко потрепване на носа ми. Не отместих поглед, защото баща ми сигурно щеше да изтълкува това като за предстоящи лъжи.

— Искам да кажа, че не мисля, че е видял нещо, татко. Аз определено не видях.

Той наклони глава настрана и дълго ме гледа. Накрая се усмихна и ме потупа по ръката.

— Е, истината скоро ще излезе наяве. Винаги става така и тогава ще се справя със ситуацията много бързо. Засега обаче слънцето грее и въздухът трепти, и не възнамерявам да губя времето си в такъв великолепен летен ден.

Пресегнах се и взех препечена филия. Вече не беше гореща, но беше хубаво да сложа нещо в стомаха си.

— Как е главата ти?

Осъзнах, че главоболието ми почти е преминало. Чувствах само глухо пулсиране зад лявото око. И леко гадене.

— Много по-добре!

Баща ми протегна ръка и разроши косата ми.

— Ето, готово. Хапни нещо. Когато приключиш, искам да занесеш чиния долу на нашата гостенка. Може би и чаша портокалов сок. Предполагам, че апетитът ѝ се е изострил. Аз ще се разходя до дома на семейство Картър и ще пооправя. Мисля да събера малко багаж в една чанта. Най-добре е да изглежда така, сякаш те са заминали на малко пътешествие, в случай че някой реши да провери как са.

— Може би трябва да преместиш колата им — предложих, гризейки препечената филия.

Той отново разроши косата ми.

— Ти наистина си цял бащичко, нали?

Ухилих се.

32

ЕМЪРИ

Ден първи, 17:00 ч.

Музиката спря.

Ей така изведнъж, както беше започнала.

В един момент „Свиден дом Алабама“ блъскаше главата ѝ с ожесточеността на капак на прозорец по време на ураган, а после нищо.

В стаята обаче не настъпи тишина. Силен звън замени музиката и въпреки че Емъри знаеше, че звукът съществува само в главата ѝ, шумът сякаш гърмеше от огромен високоговорител. Тонът не се засилваше, нито намаляваше, а оставаше с постоянна сила.

Бучене в ушите.

Преди три години госпожица Бъроу я беше научила на всичко за опасностите от силния шум, преди да я изпрати на първия ѝ концерт на „Манекенът на Джак“ в „Метро“. Тя искаше да я уплаши и припомняйки си случая, Емъри съзнаваше, че това беше очевидно. Госпожица Бъроу ѝ каза колко лесно продължителното въздействие на силна музика може да доведе до трайни проблеми, особено в затворена среда. Нещо от сорта, че мъничките косъмчета в ушите се увреждат като оръфани жички и карат съзнанието да възприема звук, който не съществува. През повечето време състоянието беше временно.

През повечето време.

Госпожица Бъроу ѝ даде шумозаглушители за ушите и Емъри с радост ги прие, преди да излезе. Разбира се, не ги използва. Отказа да позволи на приятелите си да я видят с онези глупави розови неща, стърчащи от главата ѝ. Шумозаглушителите за уши останаха в джоба ѝ и в края на вечерта ушите ѝ кънтяха както сега.

Онова не беше нищо в сравнение със сега, миличка. Не си ли спомняш? Онова едва се чуваше и продължи съвсем малко. В края на краищата, концертът не беше шумен, нито дълъг. Не беше като канонадата, на която си подложена сега. Колко време гърмя онази

музика? Пет часа? Десет? Вече нямаш едно ухо. Сигурна съм, че това не помага.

— Млъкни! — опита се да извика Емъри, но думите излязоха от устата ѝ като приглушен неразбираем брътвеж. Пресъхналото ѝ гърло протестираше срещу всяка сричка.

Само казвам, че шумозаглушителят може да ти се отрази добре. Едното ти ухо е увито добре и плътно. Ако ужасната музика започне отново, може да вземеш малко парче от превръзката и да го пъхнеш в ушния канал. По-добре да вземем мерки, отколкото после да съжаляваме, нали? Ако се измъкнеш от това неприятно положение, ще бъдеш с едно ухо, затова най-добре е да запазиш другото в отлично състояние, не мислиш ли? Знаеш кое е по-лошо от момиче с едно ухо, нали?

— Моля те, млъкни.

„Знаеш ли кое е по-лошо?“

Емъри затвори очи, потъвайки в още по-непрогледен мрак, и започна да пее „Това е моят купон“ на Джеси Джей.

Единственото по-лошо нещо от момиче с едно ухо е момиче с едно ухо и без очи. Мисля, че това може да е следващата спирка в твоето малко пътешествие, моя любов, защото ако музиката е спряла, това означава, че някой я е спрял.

Дъхът на Емъри секна в гърлото ѝ и главата ѝ бързо се завъртя отдясно наляво и после обратно, когато тя се взря в стената от мрак. Очите ѝ се помъчиха да се приспособят към тъмнината, но губеха битката. Емъри седеше на носилката, свила крака до гърдите си, и не виждаше дори пръстите на краката си. Лъскавият сребрист метал на количката изглеждаше като неясно петно. Това обаче не означаваше, че няма движение. Нещата около нея се движеха. Мракът се въртеше на талази и се носеше във въздуха с осезаема гъстота.

Той може би беше в стаята при нея в момента, но Емъри не знаеше. Може би стоеше на около метър от нея с нож в ръката, готов да забие острието в очите ѝ, да го завърти и да ги извади. Тя нямаше да има време да реагира или да го отблъсне и той щеше да избоде очите ѝ.

Емъри продължи да пее, но ритъмът и мелодията бяха погрешни.

— Продължавам да танцувам сама, та-танцувам — тихо изпя тя.
— Та-танцувам, докато кажа спри. — Емъри протегна напред

свободната си ръка и бавно я размаха, търсейки пипнешком в тъмнината. — Там... там ли си?

Тя си го представи — висок, слаб мъж, облегал се на отсрещната стена с нож в едната ръка и лъжица в другата. Пръстите му са стиснали дръжката на ножа, докато той прокарва острието по ръба на лъжицата. Двете са изцапани със засъхнала кръв, останала от другите преди нея. Вижда я идеално, въпреки мрака. На пода в краката му има бяла кутия и отстрани чака черна връв. Той разперва показалеца и средния си пръст във V — образна форма, посочва очите си, после нейните и се ухилва. Сухите му устни са напукани от липса на вода. Мъжът прокарва език по тях, бавно и целенасочено.

— Не остана нищо, което си заслужава да се види — тихо казва той. — Младите ти очи са опетнени от злото в света и трябва да бъдат избодени. Това е единственият начин да се поправиш, да се пречистиш и да станеш незамърсена.

Емъри се дръпна назад, по-близо до стената.

— Ти не си реален — каза тя. — Аз съм сама тук.

Искаше ѝ се музиката да се завърне.

Ако той беше тук и наистина стоеше в тази стая, готов да я нарани, Емъри не искаше да го чуе как се приближава до нея. Така щеше да бъде най-добре.

Къntenето в ушите ѝ отслабна и тя положи усилия да не обръща внимание на ударите на сърцето си в отрязаното си ухо. Помъчи се да се ослуша за някакъв шум в стаята.

Щеше ли да чуе дишането му?

— Ако ще ме нараняваш, направи го по-бързо, извратено лайно! — извика Емъри. Само че не беше вик, защото гърлото ѝ беше толкова пресъхнало, че гласът ѝ прозвуча пискливо и дрезгаво.

Чу някакъв звук.

Имаше ли го досега?

Равномерно кап-кап-кап на всяка секунда и нещо.

Но къде?

Емъри беше обиколила стаята, когато се свести. Провери всяка стена. Беше боса и ако някъде имаше вода, тя щеше да я открие, нали?

Гърлото я заболя при мисълта за вода.

Може би чуваш вода, защото си жадна, скъпа. Съзнанието е странно нещо. Мисля, че ако искаше да имаш вода, той щеше да ти

даде.

Емъри затвори очи и се заслуша по-напрегнато. Знаеше, че е глупаво, защото и без това не виждаше нищо, но затварянето на очите някак ѝ помогна. Звучите станаха малко по-силни и ясни.

Кап... кап... кап...

Тя наклони глава настрана, със здравото си ухо нагоре, и започна леко да я обръща по посока на звука, докато стана най-силен. Когато отново намаля, Емъри спря и бавно се обърна.

Капенето се чуваше вляво от нея.

Тя се смъкна от количката и стъпи на леденостудения бетон. Кожата ѝ настръхна и Емъри уви лявата си ръка около себе си в опит да се стопли, а с дясната задърпа количката.

Не забравяй за плъховете, скъпа. Тези мъничета вероятно припкат около теб в момента. Сигурно отдавна са намерили водата и искат вечеря, която да прокарат с нея, парченце момичешко месце. Ако аз бях плъх, вероятно щях да се настаня до водата. И бих я пазила с цената на живота си.

Емъри пристъпи крачка напред и после още една, влачейки количката след себе си.

Не искаше да се отдалечава от стената. Стената я успокояваше като голямо безопасно одеяло, но тя се пусна от нея. Остави я зад себе си и пристъпи още една крачка. По-скоро тътреше крака. Без да знае какво има пред нея, не можеше да си позволи повече.

Ами ако той е разпръснал стъкла? Или ръждясали гвоздеи? Ами ако има дупка в пода? Ако паднеш и счупиш крака си, ще си навлечеш всевъзможни неприятности — много по-лоши от сегашното ти трудно положение, това е сигурно. Между другото, не искам да те тормозя, но имам чувството, че си заслужава да го спомена. Разбра ли кой спря музиката? Защото ако той е наблизо, тогава да пиеш вода не би трябвало да е твой приоритет номер едно в момента.

— Ако той смята да ме нарани, ще ме нарани — троснато отвърна Емъри. — Няма да седя със скръстени ръце и да го чакам да действа.

Тя затътри крака напред. Пръстите ѝ се вцепеняваха с всяка стъпка.

Бетонът ли ставаше по-студен?

— Той няма да ме остави да умра, докато не приключи с мен. По новините казаха, че държал живи момичетата най-малко една седмица, преди да ги убие. Все още се нуждае от мен.

Предполагам, че в това има нещо вярно, но той може да ти направи куп неприятни неща, които няма да те убият. Вече взе ухото ти. Знаеш, че следват очите ти. Но ще бъде ли толкова лошо това? В момента не виждаш нищо, нали? Честно казано, на твое място бих се тревожила повече, че ще загубя езика си. Винаги можеш да се движиш пипнешком в мрака, но да загубиш способността си да говориш? О, Боже, това би било гадно. Ти винаги си обичала да говориш.

Емъри се заслуша. Сега беше близо, само още няколко крачки в най-добрия случай. Върху пръстите на краката ѝ изтърча плъх и тя изпищя, и едва не падна по гръб на носилката.

Започна да си поема дълбоко дъх. Трябваше да запази спокойствие. Върху пръстите на краката ѝ отново изприпка плъх. Този път, когато изпищя, гласът ѝ беше силен, не го сдържа, въпреки че гърлото ѝ беше пресъхнало. Имаше чувството, че е повърнала стъкла, и искаше да спре, но писъкът излезе — силен и пронизителен. Вече не ставаше дума за плъха, нито че беше отвлечена и затворена в това място, а за баща ѝ и хората около нея, за отчаянието, че учи вкъщи и че има малко приятели в живота си. Болката в ухото ѝ, сковаността на краката ѝ и уязвимостта, че е гола на неизвестно място. За непознатите очи, които я наблюдаваха. За мъжа, който я отвлече и който можеше да е на километри или на сантиметри от нея, потънал в мрака. За майка ѝ, която почина и я остави да изстрада сама всичко това.

Когато най-последно млъкна, гърлото ѝ пламтеше, сякаш беше преглътнала горещо олово и ръждясало острие беше изстъргало остатъците, но ѝ беше все едно. Писъкът прочисти съзнанието ѝ. Нуждаеше се от яснота. Трябваше да мисли.

Къntenето в ушите ѝ беше преминало.

Емъри се заслуша със здравото си ухо и на фона на прииждащата кръв, която пулсираше в другото.

Кап.

Отляво се чу тихо драскане на нокти върху бетон. Мънички нокти. Ровеци.

„Не им обръщай внимание“ — каза си тя.

Положи усилия и продължи напред, пристъпвайки бавно, стъпка по стъпка. И после...

Кракът ѝ се удари в нещо. Повърхност, която изглеждаше постудена от бетона. И влажна. Емъри коленичи непохватно да я докосне. Дясната ѝ ръка придърпа количката.

Метална плоскост? Да, това беше, доста голяма метална плоскост. Емъри проследи ръба и изчисли, че плоскостта е широка около един метър. На всеки десетина сантиметра бяха забити болтове, които я прикрепяха към бетона.

Емъри плъзна ръка по повърхността. Определено беше мокра.

Кап.

Този път капката падна толкова близо, че фина мъгла от пръски осея ръката ѝ. Емъри прокара пръст по металната плоскост и после го допря до устните си. Още преди да го близне, долови мириса на метала — ръжда или някакъв отпадъчен продукт. Въпреки това го близна, защото мозъкът ѝ казваше, че ако скоро не пие вода, нищо друго няма да има значение.

Вкусът беше ужасен, но все пак беше някаква влага и Емъри искаше още.

Тя наведе глава към металната плоскост, доколкото ѝ позволяваше веригата, протегна шия и изплезе език. Може и да не виждаше нищо в тъмнината, но водата беше там, на няколко сантиметра. Усещаше я. Изопна език, но не докосна друго освен въздух.

Отново чу драскане. Мънички нокти, които копаеха...

На твоє място бих прибрала езика си в устата. Вода или не, езикът ти е вкусно лакомство за един голям гладен плъх, не мислиш ли? Най-малкото улесняваш нещата за домакина си, за да отреже малкия досадник от устата ти.

Емъри се дръпна назад. Не можеше да определи точно източника на драскането. В един момент се чуваше до нея, а после, щом наклонеше глава настрана, звукът сякаш идваше от отсрещната страна на стаята.

Кап.

Капчици вода изпръскаха ръката и лицето ѝ.

— Мамка му. — Емъри се наведе напред, доколкото можа, дърпайки количката след себе си. Протегна се, докато имаше

чувството, че вратът ѝ ще се скъса от напрежението. Металните белезници се впиха в китките ѝ и тя се помъчи да не обръща внимание на болката. Насочи мислите си към едно-единствено нещо — вода.

Дръпна още напред количката.

Езикът ѝ докосна повърхността на металната плоскост за секунда и по устните ѝ полепна вкусът на ръжда. Случи се толкова бързо и металът беше толкова студен, че Емъри не разбра дали наистина е близнала водата, или само си е въобразила, че студеният метал е вода. Определено не утоли жаждата си. Капчицата само я засили.

Нямаше да плаче. Отказваше да плаче.

Емъри се наведе, доколкото можа, дърпайки с всички сили белезниците с веригата. Металът се вряза в китките ѝ, но ѝ беше все едно. Тя използва цялата си тежест, за да се изтегли. Нещо поддаде и лицето ѝ се стрелна напред. Езикът ѝ намери водата. В устата ѝ се събра леденостудена, освежаваща, мръсна, ръждива вода. Езикът ѝ се потопи в локвичката само за миг, а после количката се прекатури, стовари се върху гърба ѝ и блъсна главата ѝ в пода. Пред очите ѝ се спусна още по-гъст мрак.

33

ДНЕВНИК

Намерих поднос в бюфета и сложих на него няколко препечени филии, банан, портокалов сок и чаша корнфлейкс „Чириос“ (любимата ми закуска). Искях да добавя и мляко, но когато проверих в хладилника, видях, че в кутията е останала само една чаша. Баща ми обичаше прясно мляко и през ум не би ми минало да го ядосам, като взема последното, много добре знаейки, че майка ми не е купила ново, когато е ходила в супермаркета.

Стълбите, водещи към мазето, ми се сториха по-стръмни, отколкото последния път, когато бях слязъл по тях. Наблюдавах зорко чашата с портокаловия сок върху подноса. Течността се плискаше насам-натам, спираше, когато стигнеше до ръба, и после се устремяваше към другия край със следващата ми стъпка. Ако сокът се разлееше, щеше да намокри препечените филии, а аз нямаше да го допусна. Чувствах се достатъчно виновен, че подведох госпожа Картър снощи. Нямах намерение да утежнявам вината си с подгизнали препечени филии.

Майка ми тръгна нагоре по стълбите, когато аз се приближих до долу. Носеше кофа, няколко парцала и голяма четка за търкане на под. На ръцете си беше надянала дълги жълти гумени ръкавици, които стигаха до лактите ѝ.

— Добро утро майко.

Тя ме погледна и се ухили.

— Каква добра душичка си ти! Гостенката ни ще остане страшно доволна, когато те види. Мънкаше нещо. Предполагам, че мечтаеше за едно хубаво ядене и нещичко, което да навлажни небцето ѝ.

Докато минаваше покрай мен, майка ми отхапа от едната филийка и остави остатъка върху подноса.

— Погрижи се тя да разбере правилата. Няма да ми е приятно, ако започне лошо още в началото на престоя си.

Нямаше как да не се съглася.

— И не много светлина. Не искаме да вбесяваме баща ти с тлъста сметка за електричество.

— Да, майко.

Гледах я, докато тя се качи по стълбите. Острото ми обоняние долови мириса на смесица от влажен бакър и белина във въздуха.

Съзрях госпожа Картър миг преди тя да ме забележи. Майка ми (или вероятно баща ми) бяха оковали с белезници лявата ѝ ръка за същата водопроводна тръба, за която беше закачен съпругът ѝ само допреди няколко часа. Вместо да седи на пода, госпожа Картър беше настанена на старото походно легло на баща ми. Дясната ѝ ръка беше окована за другата му страна. Веднъж татко ми каза, че донесъл походното легло от войната. Разнебитената вехтория, изглежда, беше свидетел на много сражения в отдавна отминали дни. Дебелият брезент беше протрит и изпокъсан и в избелелия зелен плат имаше няколко дупки. Металните крака, които несъмнено са блестели, когато са били нови, сега бяха потъмнели и покрити с ръжда. Рамката изскърца под тежестта ѝ, когато госпожа Картър леко се премести вляво. Тя лежеше. Не можах да определя дали за удобство или по необходимост. Осветлението беше слабо. Майка ми беше угасила всички електрически крушки с изключение на една, която висеше гола на жица в средата на мазето. Въпреки че въздухът беше неподвижен, лампата леко се поклащаше и хвърляше плътни, танцуващи отблясъци по стените и пода.

Майка ми (или баща ми) предвидливо бяха сложили госпожа Картър от дясната страна на водопроводната тръба, оставяйки свободно пространството отляво, което по-рано беше заемал господин Картър. Яркочервената кръв, която се лееше свободно снощи, я нямаше, заменена от тъмно петно върху бетона. Майка ми сигурно я беше изтъркала със същия ентузиазъм, с който я беше проляла, но кръвта беше упорита любовница и не отпускате хватката си, щом веднъж увиеше кривите си ръце около нещо, което харесваше. Постарах се да не забравя да предложа на майка да използва котешки изпражнения. Те не само че бяха абсорбент, но и замаскираха миризмата. Не можах да не се запитам дали госпожа Картър е разпознала мириса на кръвта и потта на съпруга си.

Едва не изпуснах подноса, когато тя се надигна и се втренчи в мен. Очите ѝ бяха кръвясали и огромни. Госпожа Картър извика нещо,

но устата ѝ беше запушена, и не разбрах какво каза.

— Добро утро, госпожо Картър. Желаете ли закуска?

Тя се помъчи да си поеме дъх през кърпата в устата ѝ. Носът ѝ несъмнено беше запушен от толкова много плач, но аз се опитах да не мисля за това. Въпреки че беше преживяла една от не най-приятните си ноци, госпожа Картър пак беше доста хубава. Охлузванията и дясното ѝ око бяха потъмнели. Лявото изглеждаше по-добре. Не беше съвсем нормално, но вече не беше подутото както преди няколко часа.

Оставих подноса в края на походното легло. Замислих се за главоболието, което ме беше посрещнало тази сутрин, и предположих, че по всяка вероятност нейното главоболие е по-лошо. Освен че я бяха пребили от бой, тя изпи много повече бърбън от мен и макар че, изглежда, имаше опит с алкохола, сериозно се съмнявах, че се е измъкнала без махмурлук.

— Искате ли малко клин?

Госпожа Картър ме погледна озадачено и аз осъзнах грешката си.

— Съжалявам. Малко „клин, клин избива“?

Тя продължи да ме гледа втрещено, леко наклонила глава наляво. Поне не пицеше.

— За главоболието ви? Татко има бърбън горе и една малка глътка извърши чудеса за мен. Знам, че е рано, но няма причина да прекарвате деня в болка.

Госпожа Картър бавно поклати глава, приковала поглед в мен.

Кимнах към подноса.

— Оставени сами, баща ми и аз не сме най-добрите готвачи. Може би утре майка ми ще сготви нещо. Сигурен съм, че ще бъде някакво лакомство. Ще ядете ли?

Тя кимна и се опита да седне в по-удобна поза. Белезниците дръпнаха лявата ѝ китка. Госпожа Картър ме стрелна с гневен поглед и каза нещо зад кърпата в устата си.

Пристъпих по-близо до нея.

— Ако махна кърпата, обещавайте ли да не пицете? Не бих ви обвинил, ако го направите, но ще бъде безполезно. Честно казано, пишъците никога не стигат до горе. Няма начин да ви чуе някой навън.

Пъхнах пръсти под края на кърпата и я дръпнах надолу. В кожата на госпожа Картър имаше нещо. Бързото докосване ме накара да

потреперя. Не се страхувам да кажа, че вероятно се изчервих и сърцето ми заблъска в гърдите.

Кърпата увисна на врата ѝ и госпожа Картър си пое дълбоко дъх, изпусна го и пак вдъхна, и после още веднъж. Помислих си, че може би се задушавя, и ми хрумна да изтичам горе да взема хартиена торбичка, но тя заговори с глух и прегракнал глас, несъмнено от пресъхнало гърло.

— Письци?

Наклоних глава настрана.

— Ти каза, че письците никога не стигат до горе, в множествено число. Правили ли са родителите ти това и преди?

— Кое?

— Това. — Госпожа Картър дръпна белезници, които издрънчаха върху водопроводната тръба.

— О! — Сведох поглед към подноса със закуската. — Не знам.

Тя Се намръщи.

— Не знаеш дали родителите ти са оковавали жена в мазето, а?

Протегнах ръка към портокаловия сок.

— Устата ви сигурно е пресъхнала. Сокът е прекрасен, все едно слънчева светлина в чаша.

— Не искам сок. Искам да ме пуснеш да си вървя. Моля те, пусни ме.

— Тогава банан? Мисля и аз да изям един. Купихме ги преди два дни и те са точно в онзи стадий между зелени и жълти, с лек аромат на незрели, достатъчно за да ти изтръпнат устата.

— Пусни ме! — изкрещя госпожа Картър. Думите дращеца пресъхналото ѝ гърло. — Пусни ме! Пусни ме! Пусни ме!

Въздъгнах.

— Ще ви сложа пак кърпата за секунда, докато ви обясня правилата. Съжалявам, госпожо Картър.

Тя се опита да се дръпне, но аз бях готов за нея. Сграбчих я за косата и рязко дръпнах назад главата ѝ. Не исках да я нараня, но госпожа Картър не ми остави възможност за избор. Ножът ми беше малък, сгъваем джобен „Рейнджър“, който лесно криех в дясната си длан. Извадих го за секунда и с бързо изщракване отворих острието. Прободох врата ѝ за миг и задържах окървавения връх пред нея, за да бъде сигурен, че тя ще го види. Раната не беше дълбока. Исках само да

й пусна малко кръв и да ѝ помогна да разбере, че мога да причиня значително по-големи поражения, ако имам желание.

Госпожа Картър изхленчи, приковала очи в ножа.

Напъхах кърпата в устата ѝ със свободната си ръка и я пуснах. Всичко стана много бързо, но аз бях постигнал целта си. Врътнах китка и острието се прибра, а после пъгнах ножа в джоба на ризата си.

— Правилата са елементарни, госпожо Картър. Ще ми е необходима само една минута да ги обясня и после ще ви оставя да закусите. Сигурен съм, че умирате от глад.

Лицето ѝ се зачерви от гняв.

— Обещавате ли да се държите добре, докато обяснявам правилата?

— Майната ти! — изкрещя тя зад кърпата.

Стъписах се. Колко грубо! Нима не се опитвах да ѝ помогна?

— Ние не търпим такъв език в нашата къща, Лиза, дори от гостите ни — прогърмя зад гърба ми гласът на татко. Обърнах се и видях, че той стои в основата на стълбите и държи в ръката си чаша вдигащо пара кафе. Баща ми пристъпи по-близо. — Така се започва, с такъв език. Тези приказки бързо са последвани от грубост, а после гняв и омраза... Едно цивилизовано общество не се нуждае от това. Преди да се усетиш, всички ще хукнем голи по улиците, размахвайки брадви. Не можем да го допуснем, нали? Ние се опитваме да възпитаваме правилно нашето момче. Той уважава възрастните около него. Учи се от тях. — Татко протегна ръка и разроши косата ми. — Това момченце расте бързо и попива като гъба всичко. С майка му искаме да се погрижим да му внушим най-добрите ценности, преди да го пуснем в този голям, отвратителен и същевременно красив наш свят. И тук именно е ролята на правилата.

— Правилата произлизат от Трите мъдри маймунки — намесих се. Не се сдържах и развълнувано плеснах с ръце. — Някои хора ги наричат Трите мистични маймуни, но има и четвърта, която се казва...

— По-полека, синко. Когато разказваш виц, направо ли прескачаш към поантата?

Поклатих глава.

— Не, разбира се — продължи баща ми. — Същото важи за всяка хубава история. Първо започваш с малко предистория, ако е уместна, след това стигаш до същината на разказа и накрая завършваш

със спретнатата малка панделка, с която да завържеш пакета. Не трябва да избързваш. Трябва да предвкусваш разказването като хубава пържола или любимия си сладолед.

Баща ми, разбира се, беше прав. Той винаги беше прав. Аз бях малко нетърпелив — недостатък, върху който сериозно възнамерявах да поработя.

— Защо не я разкажеш, татко? Ти разказваш историята много по-добре от мен.

— Ако нашата гостенка обещае да се държи добре, убеден съм, че мога да прекарам няколко минути с вас двамата и да ви я разкажа. В края на краищата, най-добре е тя да разбере правилата от самото начало, не си ли съгласен?

Кимнах.

Госпожа Картър ни гледаше втренчено с каменно изражение. Лицето ѝ беше зачервено под синьо-черните напомнания за предишната вечер.

Баща ми придърпа обърната с дъното нагоре кофа, седна до мен и остави кафето си на бетонния под. Малка част от течността се изля и потъна дълбоко в петното кръв.

— Мъдрите маймуни са изобразени на скулптура над вратата на конюшната на прочутия шинтоистки храм Тошогу в град Никко, Япония. Изваяни са от Хидари Джингоро през XVII век и се смята, че изобразяват жизнения цикъл на човека... Е, всички пана изобразяват жизнения цикъл, само вторият включва мъдрите маймуни. Жизненият цикъл се основава на учението на Конфуций.

— Не онзи от курабийките с късмети — изтърсих, — а истинският Конфуций. Той е бил китайски мислител, учител, политик и философ. Живял е някъде между 551 и 479 година преди Христа.

— Много добре, синко! — засия баща ми. — Конфуций е автор на някои от най-влиятелните китайски текстове и правила на поведение, които се използват и до днес не само в Китай, но и в по-голямата част на съвременния свят. Той наистина е бил мъдър човек. Някои твърдят, че идеята за маймуните е дошла в Япония от будистка легенда. Ако питате мен, никой не знае със сигурност. Такава силна пословица устоява на времето. Няма да се изненадам, ако един ден научим, че и Япония, и Китай са черпили мъдрост от още по-древен

източник, който вероятно е дошъл от друг, още по-древен от него. Мъдрите маймуни може би датират от зората на човечеството.

Госпожа Картър го гледаше, без да мига. Баща ми продължи да разказва:

— Скулптурите, изобразяващи жизнения цикъл в храма Тошогу се състоят от общо осем пана. Маймуните са на второто пано. Някой може ли да ми каже имената им?

Аз, разбира се, знаех отговора и настойчиво вдигнах ръка. Ако също го знаеше, госпожа Картър предпочете да не участва.

Татко погледна мен, после нея и накрая пак мен.

— Ти вдигна ръка пръв. Кажи ни имената им.

— Мизару, Киказару и Ивазару.

— Правилно! Дайте на момчето напълно заслужена награда — ухили се баща ми. — Допълнителни точки, ако знаеш какво означават имената им...

На татко му беше ясно, че знам и това, но той обожаваше игрите, затова продължих с играта:

— Мизару означава „Не виждай зло“, Киказару означава „Не чувай зло“ и Ивазару означава „Не говори зло“.

Баща ми бавно кимна и почука с пръст по коляното на госпожа Картър.

— Вероятно си виждала изображенията им. Първата маймуна е закрила очите си, втората — ушите си, а третата е сложила косматата си лапа на устата.

— Ето защо, когато употреби лоша дума, госпожа Картър наруши правилото на Ивазару — заявих уверено.

Татко поклати глава.

— Не, синко. Въпреки че мръсният език е лошо нещо и знак за по-нисш интелект, тя би трябвало да каже нещо лошо за някой друг, който е нарушил правилото на Ивазару.

— Аха. — Кимнах.

Госпожа Картър изръмжа и дръпна белезниците.

— Успокой се, Лиза. Ще дойде и твоят ред, но трябва по-бързо да вдигаш ръка — каза й баща ми.

Тя отново дръпна белезниците, които издрънчаха върху тръбата и походното легло, и изпъшка от отчаяние.

— Може би крака си тогава?

— Има и четвърта маймуна, но никой не знае за нея — обясних.
Татко кимна.

— Първите три маймуни определят правилата, по които всички ние трябва да живеем, но четвъртата е най-важната.

— Шизару — рекох. — Името ѝ е Шизару.

— Четвъртата маймуна символизира „Не прави зло“ — продължи баща ми. — И това, разбира се, е уловката. Ако някой види или чуе зло, няма какво толкова да направи. Когато някой говори зло, пак е нарушение, но да прави зло... Е, когато прави зло, няма място за прошка.

— Такива хора не са неопетнени, нали, татко?

— Не, синко, определено не са. — Той отново се обърна към госпожа Картър: — За жалост съпругът ти попадна в последната група и на нашата страхотна планета няма необходимост от хора като него. Предпочитам да отърва света от тези боклуци с малко повече дискретност, отколкото би сметнала за уместно прелестната ми съпруга, но стореното — сторено и няма смисъл да се тормозим за нещо, което не можем да контролираме. Също така предпочитам да не беше разкривала нашите лудории от снощи, но уви, детективските ти умения са изключителни и ти ги разкри. Оттук следва и сегашното ни затруднение — какво да правим с теб?

— Тя неопетнена ли е, татко? — Трябваше да попитам, защото не знаех отговора.

Госпожа Картър със сигурност беше видяла и чула зло, но татко ми беше казал, че тези нарушения може да се простят. Беше ли говорила зло? Беше ли направила зло? Не знаех.

Баща ми отметна кичур коса от окоето на госпожа Картър, втренчи се в нея дълго и мълчаливо и после рече:

— Не знам, синко, но възнамерявам да разбера. Господин Картър беше противен човек, няма съмнение в това, но нещо го е провокирало — нещо е натиснало последния бутон и е причинило изпускането на парата му. — Той протегна ръка и докосна насиненото око на госпожа Картър с върха на показалеца си. — Не мога да не се чудя какво е било това нещо и дали нашата скъпа госпожа Картър има нещо общо.

В главата ми изплуваха образите на майка ми с госпожа Картър. Не можех да кажа на татко. Още не. Ако действията на госпожа Картър бяха накарали господин Картър да наруши правилата, тогава не беше

ли логично, че майка ми отчасти е виновна за постъпките на госпожа Картър? Ако мама беше нарушила правилата... Мисълта беше непоносима.

Баща ми ме наблюдаваше изпитателно. Знаеше ли? Бях ли се издал с нещо?

Той обаче не се задълбочи по въпроса. Стана и посочи подноса със закуската.

— Опасявам се, че закуската ти изстина. Предполагам, че ще трябва да я ядеш така. Може би следващия път ще приемеш такава хубава храна с усмивка, не с груб негативизъм. — Татко ме потупа по рамото. — И не забравяй, синко, никакви прибори за нашата гостенка.

— Знаем, татко.

— Браво, момчето ми.

Той тръгна към стълбите.

Обърнах се към госпожа Картър и посегнах към кърпата в устата й.

— Искате ли да опитаме пак?

Тя кимна, приковала поглед в гърба на баща ми, докато той се качваше по стълбите.

34

ПОРТЪР

Ден първи, 17:23 ч.

Район Фултън се намираше на северозапад от историческият делови център на Чикаго и беше в сърцето на благоустройството на града. Старите складове се превръщаха в мансарди с високи наеми, а бившите фабрики за обувки — в козметични салони и кафенета. Сред тези свещени места за поклонение на хипстърите тук-там бяха разпръснати обречени на събаряне сгради. Портър предполагаше, че ако можеха да мислят, нервно щяха да наблюдават съседите си и да чакат реда си за повърхностни промени, надявайки се, че отменянето на присъдата ще дойде, преди да са пристигнали булдозерите, готови да освободят пространство за нещо съвсем ново.

Такъв беше случаят с Дес Плейнс номер 1483.

Ниска в сравнение с околните постройки, сградата беше триетажна, с площ най-много три хиляди квадратни метра. При внимателно вглеждане се виждаше, че първоначалната фасада от червени тухли наднича тук-там, но по-голямата част се губеше под пластове боя — цветовете варираха от зелено и жълто до бяло. Повечето прозорци бяха заковани с дъски или строшени.

Някога вероятно се беше извисявала гордо, но историята явно не е била благосклонна към нея. Сградата беше преживяла най-лошите времена. Сухият режим беше израснал от недрата на политиката само за да бъде потъпкан от гангстери, които някога са стояли на прозорците ѝ. Постройката беше свидетел на раждането на града и бе гледала Големия пожар в Чикаго, докато огънят изпепелявал съседните сгради от другата страна на реката. Портър можеше да се закълне, че все още долавя миризмата на пламъците и саждите в този квартал, въпреки че стотина зими се бяха опитали да я отмият.

Всичко, което беше останало от предишното ѝ величие, беше една-единствена табела на покрива, на която с избелели дървени букви пишеше „Издателство Мълифак“.

— Няма много за гледане — отбеляза Наш, който седеше вдясно от Портър на предната седалка на доджа му. Бяха спрели на ъгъла на отсрещната страна на улицата и сградата беше точно пред тях. Телефонът му иззвъня със сигнала за текстово съобщение и той погледна екрана. — Клеър ще дойде след две минути с екип на специалните части.

Портър погледна в огледалото за обратно виждане. Уотсън пишеше нещо на телефона си. Портър никога не беше виждал пръсти да се движат толкова бързо.

— Боже, докторе, това нещо ще се подпали.

— Издателство „Мълифакс“ затваря врати през 1999 година. Оттогава сградата е празна — каза Уотсън, без да вдига глава. — Централният офис на фирмата очевидно е плащал сметките им до 2003 година. След това са фалирали, но не са могли да намерят купувач и градската управа я определя за събаряне през 2012 година.

— Защо не са решили да я ремонтират като другите сгради наоколо? — попита Наш. — Този квартал стана луксозен. Ние няма да живеем тук със заплатите си на ченгета, това е сигурно, по дяволите.

Портър кимна към „Мълифакс“.

— Вълшебният ти телефон може ли да ни каже какво има вътре в сградата?

— Аз мога да ви кажа какво няма вътре — Убиецът „Четири меймуни“ — отвърна Наш. — Защото в момента той си почива удобно в моргата. — Погледът му обходи улицата. — Това ме води до въпроса за десет хиляди долара. Защо чакаме екипа на специалните части? Щом няма убиец, това означава, че няма кой да стреля по нас.

Портър повдигна рамене.

— Заповед на капитана.

— Той каза ли, че иска пръв да влезе екипът на специалните части?

— Капитанът мисли, че това е капан. Да остави учебника ей така... Това не е характерно за убиеца. Нещо не се връзва.

— А ти какво мислиш?

— Не знам какво да мисля.

— Вижте нещо. — Уотсън даде телефона си на Портър. Прозорецът на търсачката беше отворен на страница от „Уикипедия“.

— Оттук са въртели контрабандата на алкохол. Под тези сгради има тайни тунели.

— Той може да ги е използвал, за да идва тук, без да го види някой.

Зад тях спря зелена хонда сивик. Клеър Нортън слезе от нея, наведе се и притича до стъклото на доджа от страната на Наш. Той го смъкна.

— Видяхте ли нещо? — попита тя и кимна към сградата.

— Нищо. Тишина и спокойствие.

— Ами белият седан?

Портър беше забелязал колата, когато пристигнаха. Последен модел буик с красива лепенка на задната лява броня.

— Няма следа от шофьора.

Уотсън взе телефона си от Портър.

— Мислиш ли, че убиецът е използвал тунелите?

— Тунелите за контрабанда на алкохол ли? — Клеър огледа околните сгради. — Преди няколко години работих по случай за трафик на хора в Ист Сайд и извършителите използваха старите тунели, за да се придвижват. Чух, че навремето телефонната компания ги е разширила, за да прокара кабели и дори е направила релсова система там долу. Можели да стигнат от реката почти до центъра на града, без да се покажат на дневна светлина. Някои тунели са достатъчно големи, за да мине камион — обясни тя. — Може да обиколиш целия град, ако знаеш пътя. Там долу е адски студено. Няколко кина в центъра все още използват вентилационни шахти, за да вкарват студен въздух да охлажда салоните.

— Може ли да се стигне дотук от парк „А. Монтгомъри Уорд“?

— Разбирам накъде биеш, Сам, но се съмнявам — каза Наш. — Той е отвлякъл Емъри с кола. Ако се е опитал да се спусне в някой отводнителен канал с момичето, мисля, че все някой щеше да го спре.

Клеър завъртя очи.

— Много са го видели.

Портър продължи да разсъждава на глас:

— И така, той я отвлича с кола. Къде отива? Парк „А. Монтгомъри Уорд“ е на по-малко от една пряка от Северния ръкав на река Чикаго. Може ли да се влезе оттам с кола в системата от тунели?

Уотсън отново тракаше на телефона си.

— Предполагам, че може, но не мога да намеря подробни снимки. Има логика, нали? Строителите сигурно са искали да има достъп до всеки главен воден път. Той може да е изчезнал с момичето под земята и да я е донесъл тук без никакъв риск да го видят дори ако е вървял пеша.

— Възможно е да е пренесъл всичките си жертви по този начин — добави Наш.

— Тогава Емъри може да е тук — тихо каза Клеър.

— Да — съгласи се Портър.

Тъмносин микробус с надпис „Водопроводни услуги Томлисън“, изрисуван с яркожълти букви, пресече кръстовището и спря точно зад седана.

— Това нашите момчета ли са? — попита Портър.

— Да. Решиха да не се набиват на очи. — Телефонът на Клеър иззвъня. Тя го извади от джоба си и отговори на обаждането: — Прието, влизате след три минути. — Клеър отново се обърна към Наш и Портър: — Готови ли сте за действие? Ще влезем след тях. Те ще проверят сградата и ние ще ги последваме след още три минути.

Наш посочи с палец към задната седалка:

— Ами той?

Портър погледна Уотсън в огледалото за обратно виждане.

— Не носиш оръжие, нали?

Уотсън поклати глава.

— Не, детектив.

— А случайно да носиш бронезилетка?

Политиката на Управлението забраняваше да се влиза без бронезилетка на местопрестъпление, където може да има престрелка.

— Не ни раздават в моя отдел.

— Тогава предполагам, че ще трябва да чакаш тук. Съжалявам, хлапе.

Портър и Наш слязоха от колата и се приближиха до багажника. Портър извади две бронезилетки, ловна пушка и голямо фенерче. Даде пушката и едната бронезилетка на Наш и облече другата. Наш отвори пушката и провери цевта. След това Портър измъкна деветмилиметров пистолет „Берета 92FS“ изпод резервната гума и провери пълнителя. Издърпването на плъзгача потвърди, че в гнездото е зареден патрон.

— Резервно оръжие, а? — попита Наш, който проверяваше своя пистолет „Валтер ППК“.

Портър кимна.

— Още не съм виждал капитана. Служебният ми пистолет е в него.

— Технически ти все още не си се върнал на работа. Най-добре е да не те прострелят. За ранен, влачещ се след мен цивилен, трябва да пиша много повече доклади, отколкото за ранен партньор.

— Радвам се, че ще ми прикриваш гърба.

Телефонът на Клеър избръмча с получено съобщение.

— Влизаме след десет секунди. — Тя дръпна плъзгача на своя пистолет „Глок“ и зареди патрон.

Микробусът с надпис „Водопроводни услуги Томлисън“ се разтресе за секунда, а после задните врати се отвориха и отвътре се изсипаха мъже в пълно бойно снаряжение. Първите двама носеха голям черен метален таран, а другите бяха насочили карабини AR-15 и се придвижиха бързо и в унисон към сградата.

Наш хукна по улицата след тях. Портър бягаше до него, а Клеър ги следваше по петите.

Таранът бързо свърши работата си върху предните врати. Един удар и бяха вътре. Катинарът се откъсна от металната рамка и изтрака на земята. Командосите го ритнаха настрана. Мъжете с тарана отстъпиха встрани, за да позволят на другите да влязат вътре един по един, а после смъкнаха карабините от гърбовете си и ги последваха.

Екипът детонира зашеметяваща граната. Разнесоха се приглушени викове „Полиция?“ и „Чисто!“, когато командосите нахлуха вътре. Портър стисна пистолета си, докато пресичаха осветената от слънцето улица към черната бездна на входа на сградата.

— Не виждам нищо, мамка му — измърмори Наш, който се втренчи вътре.

— Всички прозорци са запечатани. Тук е като гробница — каза Клеър.

Портър надникна през вратата. Светлината от улицата озаряваше само квадрат три на три метра, ограден от непрогледен мрак. Сенките сякаш изтласкваха навън светлината.

Той запали фенерчето и обходи с лъча вътрешността, очаквайки да види отвореното пространство на склад, но лъчът освети тесен вход

от прогнило дърво. Акустичният таван от плочки се рушеше, измазаните с гипс стени бяха олющени и напукани и подът беше отрупан с отломки, откъртили се през годините.

Командосите бяха отишли навътре в сградата. Ботушите им тропаха върху бетона, докато командосите претърсваха стая след стая.

И после настъпи тишина.

— Чухте ли?

— Какво?

— Екипът спря да се движи.

— Може да са твърде навътре в сградата и вече да не ги чуваш.

— Не. Те спряха да се движат.

— Може би са открили нещо?

— Може би.

— Прекалено тихо е — отбеляза Клеър.

— Да вървим — рече Портър. — Движете се близо един до друг.

Тримата тръгнаха бавно. Лъчът на фенерчето пронизваше мрака. Входът се превърна в коридор, който стана тясна пътека, докато си проправяха път сред кашони, щайги и други неща, натрупани до стените. Портър преброи не по-малко от пет дюшека първите петнайсет метра. Платът беше протрит и загнил, влажен от мухъл и насекоми, които пълзяха през него. Бетонният под представляваше помийна яма от мръсотия и боклуци и беше осеян с малки локви течност, която миришеше на урина. Хрущящите под краката му спринцовки накара Портър да иска да насочи вниманието си другаде. Той си представи малки скелети на гризачи, които се строшават под всяка стъпка.

На всеки три-четири метра имаше врати. Дървените им рамки бяха напукани и разцепени. Портър знаеше, че командосите са ги разбили с ритници или с тарана, който използваша за външната врата. Той осветяваше с фенерчето всяка стая, покрай която минаваша, макар да знаеше, че няма да открие нищо важно — най-много някое предпазливо движение.

Портър спря пред третата врата и се послуша.

Чу равномерно капене на вода.

Дишането на Наш и Клеър, които вървяха няколко крачки зад него.

Тиктакането на часовника си.

Но не чуваше екипа на специалните части. Отпред не се разнасяше абсолютно никакъв звук.

Той забави крачка, за да позволи на Наш и Клеър да го настигнат.
— Нещо не е наред. Това не ми харесва.

Някъде навътре в сградата се чу силен трясък, последван от два бързи изстрела.

— Тръгвайте! — заповяда Портър и хукна по посока на стрелбата.

Клеър и Наш побягнаха след него, следвайки подскачащия лъч на фенерчето. Портър се движеше бързо към звука. Имаше чувството, че мухълът го задушаваше. Стигнаха до счупен товарен асансьор и стъпала, водещи наляво и надолу. Оттам се извисиха гласове. Без да се колебаят, тримата бързо се спуснаха по стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж, като отбягваха боклуците и отломките и внимаваха да не се подхлъзнат.

— Какво е това, мамка му? — извика някой.

— Откъде идват?

— Не мога да разбера!

— Дръпни се!

— Не, почакай!

Яркочервена светлина обля входа в основата на стълбите. Някой беше изстрелял сигнална ракета. Портър присви очи срещу силната светлина и насочи пистолета си към тавана. Нямаше да рискува неволно да произведе изстрел.

— Разпръскват се! — чу се отдолу.

— Запали още една. Ей там, в ъгъла!

Наш сграбчи Портър за рамото, дръпна го няколко крачки назад и извика:

— Еспиноза? Ние сме детективи Наш, Нортън и Портър. На стълбите сме. Не стреляйте!

— Почакайте, детективи! — отговори Еспиноза.

— Чисто! — извика някой друг.

— Шибаните неща са навсякъде!

Още една сигнална ракета изсвистя силно, пламна и тупна в основата на стълбите.

Изгърчаха най-малко пет-шест плъха. Крачетата им изприпкаха върху обувките на Портър и Наш. Клеър изпищя.

— Мамка му! — изкрещя Наш и отскочи назад към стената.
Портър се втренчи ужасен, когато изскочиха още шест плъха.

— Добре. Може да слезете. Само стойте в светлината — каза им Еспиноза.

— Не съм... — започна Наш.

Клеър го сръга.

— По-живо, бебчо.

Те се озоваха в голям сутерен, който, изглежда, се простираше по цялата дължина на сградата. Осветени от червени сигнални ракети, бетонният под и стените от червени тухли продължаваха, докдето стигаше погледът на Портър. Подът беше отрупан с боклуци — кашони, хартии, кутии от газирани напитки и...

— Не бях виждал толкова много плъхове — каза Портър, вперил очи в земята отвъд обсега на сигналната ракета. Подът трептеше и се движеше. Жив килим от гризачи, които пълзяха един върху друг в опит да избягат от светлината, само че нямаше къде да отидат. Малки нокти тракаха по бетона и се впиваха в гърбовете на други плъхове, докато търчаха назад.

— Казах ви да чакате навън — намръщи се Еспиноза. — Поне докато разбера с какво си имаме работа тук долу.

— Имам работа с проклета масова напаст на вредители — изръмжа друг член на екипа на специалните сили и после хвърли още една сигнална ракета навътре в задната част на стаята.

— Ако ги хвърляш там, плъховете ще дойдат насам. Трябва да ги принудим да отстъпят.

— Накъде?

— Стреляш по плъхове, а? — попита Портър.

— Беше Броган, шибан идиот.

— Хей!

— Проклетите гадини са навсякъде. Сигурно са хиляди — каза Еспиноза и изрита един от ботуша си. Плъхът полетя във въздуха и се блъсна в отсрещната стена, а после се отърси и хукна към далечния ъгъл на стаята.

Наш стоеше абсолютно неподвижно, с пребледняло лице, докато плъховете тичаха около краката им в сляпа паника с оголени жълтеникави зъбки.

Клеър им разказа за тунелите и предположи, че плъховете вероятно са се вмъкнали в подземията през тях.

Еспиноза кимна и натисна бутон на радиопредавателя на рамото си.

— Проверете стените по периметъра. Търсим вход за тунелите.

— Не е необходимо да търсим — каза Портър, докато гледаше плъховете, които прекосяваха пода и се стрелкаха из боклуците. — Само трябва да проследим тях.

— Очите му се насочиха към далечния ъгъл. Плъховете не тичаха хаотично, а се отправяха като поток в онази посока, река от мръсотия и болести. — Бихте ли ми дали сигнална ракета? — попита той.

Еспиноза извади една от колана си и му я даде. Портър издърпа капачката, запали ракетата и я запрати към задната част на помещението. Металната кутия описа дъга и тупна на двайсетина метра от тях.

— Еха! Много надалеч хвърляш, детектив! — възкликна Еспиноза.

Портър хукна след сигналната ракета.

Въпреки че се бяха отдалечили от пламъка, плъховете бягаха към едно определено място — затворена врата с малка дупка в долния десен ъгъл, но достатъчно голяма, за да се промъкнат. И те правеха точно това. Един по един се шумгуваха в пролуката.

Портър понечи да отвори вратата, но Еспиноза сграбчи ръката му.

— Дръпни се, детектив. Трябва да проверим това помещение. — Гласът му беше тих, едва доловим.

Портър кимна и се отмести встрани.

Еспиноза даде знак със свободната си ръка, показвайки на двама командоси да застанат от двете страни на вратата. После се дръпна три метра назад, насочи оръжието си към входа и отброи с пръсти до три. На нула единият командос ритна вратата и се спусна вътре, придвижвайки се бързо и приведен наляво. Друг член на екипа насочи оръжието си над него, обходи стаята с дулото и след това последва партньора си. След тях влязоха още двама мъже.

— Чисто! — чу се приглушен и далечен вик.

— Чисто! — разнесе се друг.

Насочил оръжието си, Еспиноза бързо изчезна в мрака. Миг по-късно вътре пламна яркият блясък на червена сигнална ракета.

— Портър, ела тук! — извика Еспиноза.

Портър погледна Наш и Клеър и после мина през вратата, отбягвайки плъховете, които търчаха в краката му. В тази стая беше постудено и влажно, отколкото в останалата част на сутерена, и миришеше на мухъл и гнило. Той веднага позна миризмата, противният сладникав мирис на гниеща плът. Портър запуши с ръка носа и устата си в опит да блокира вонята, но не успя.

Петимата командоси стояха пред него, приковали очи в нещо.

— Всички да излязат — заповяда Портър, едва поемайки си дъх.

Еспиноза се обърна, готов да възрази, но после размисли. Върна се през разбитата врата и направи знак на хората си да го последват. Портър пристъпи по-навътре в стаята.

Покрай стените и на пода бяха наредени стотици свещи, повечето изгорели до купчинки восък. Няколкото останали мъждукаха с бледа светлина в немощен танц срещу яркия блясък на сигналната ракета.

Портър изпита желание да угаси и ракетата, и свещите.

Искаше да угаси светлината и мястото отново да потъне в мрак.

Не искаше да гледа.

Нищо от това.

В средата на стаята лежеше преобърнатата стара болнична количка с носилка. Металните ѝ тръби бяха покрити с тъмночервени петна ръжда.

Под количката беше прикован с белезници за рамката гол труп, който лакомо гризяха хиляди плъхове.

Купчина кости с оръфана плът.

35

ДНЕВНИК

Госпожа Картър сигурно беше разбрала правилата, защото този път не изпищя, когато извадих кърпата от устата ѝ. Не изруга. Ако в съзнанието ѝ се носеха мисли на омраза, тя ги запази за себе си. Погледна ме с уморени очи и каза:

— Жадна съм.

Доближих портокаловия сок до напуканите ѝ устни, наклоних чашата така, че вече топлата течност да напълни устата и после ѝ дадох възможност да преглътне.

— Още, моля.

Дадох ѝ още. Госпожа Картър изпи всичкия сок и аз оставих чашата до походното легло.

— Банан или „Чириос“?

Тя въздъхна дълбоко.

— Трябва да ме пуснеш.

— Знам, че сухите „Чириос“ не изглеждат много апетитни, но гарантирам, че са вкусни. Малките овални овесени ядки са чудесно лакомство, може би едно от любимите ми. — Изкушавах се да изям малко, но тя се нуждаеше от храна. Щях да се възнаградя с една купа, когато се върна горе.

Госпожа Картър се наведе към мен. Почувствах топлия ѝ дъх върху лицето си.

— Майка ти и баща ти ще те убият. Разбираш го, нали? Това ли искаш? Не съм ти направила нищо лошо.

Винаги съм била добра с теб. Дори ти позволих да ме видиш... Сецаш се, там при езерото. Това беше специален момент между теб и мен. Нещо само за теб. Ако ме пуснеш, обещавам, че ще има още много такива моменти. Ще ти дам всичко, което поискаш. Ще направя неща, които не знае никое момиче на твоите години. Трябва само да ме пуснеш.

— Банан или „Чириос“? — повторих.

— Моля те.

— Добре, тогава банан. — Обелих банана и го поднесох към устата ѝ. Клепачите ѝ потрепнаха, а после тя се наведе и отхапа от банана. — Казах ви, че е хубав.

— Ти си добър — рече госпожа Картър. — Ти си добро момче и знам, че няма да позволиш да ми се случи нещо лошо, нали?

Бутнах банана към устата ѝ.

— Трябва да ядете.

Тя отхапа още едно парче, този път по-бавно от предишния. Червените ѝ устни се плъзнаха по банана и се задържаха за момент, преди да се отдръпнат.

36

ПОРТЪР

Ден първи, 17:32 ч.

Еспиноза и екипът му се изнизаха през вратата и Портър пристъпи по-навътре в стаята.

— Наш, Клеър, вземете фенерче и елате тук! — извика той през рамо.

Портър коленичи до трупа и плесна с ръце с всичката сила, която успя да събере. Силният пукот отекна в помещението и прогони плъховете от тялото. Портър отново плесна с ръце и още два плъха изтърчаха да търсят убежище. Дланите му се зачервиха и го заболяха, но той плесна още веднъж, и изскочи още един плъх. От стиснатите му зъби висяха парченца плът. Приличаха на части от ухо.

По отсрещната стена затанцува лъч бяла светлина. Портър се обърна и видя, че зад него стои Наш, който беше закрил уста с ръкава на якето си.

— Мили Боже! — промълви той.

— Дай ми го — рече Портър и посочи фенерчето.

Наш протегна ръка и му го даде, без да отмества крака от земята.

— По дяволите! — закашля се Клеър и закри с ръка устата си. — Емъри ли е това?

— Клеър, върни се горе и кажи на Уотсън да повика криминалистите и да дойде тук. Да доведат и съдебния лекар.

— Слушам — отговори тя и се отправи обратно по пътя, по който бяха дошли.

— Брайън, не е необходимо да стоиш тук. Разбирам те.

Партнърът му поклати глава.

— Ще се оправя... Дай ми минутка.

Портър насочи лъча на фенерчето към трупа.

Около бледата купчина, притисната между количката и бетонния под, жужаха мухи. Портър се наведе към главата и забеляза фрактура

на черепа на около половин сантиметър под линията на косата. Кожата около фрактурата беше изгризана. По всяка вероятност раната бе кървяла и миризмата беше привлякла плъховете.

— Мисля, че човекът е паднал от количката и е разбил главата си. Не е ясно колко време е лежал тук.

Наш посочи по-надолу.

— Дясната ръка е прикована с белезници за количката. Мисля, че жертвата е съборила количката върху себе си, когато е паднала. Нашето момиче ли е?

Портър придвижи фенерчето надолу и нагоре по трупа, а после отново го доближи до главата.

— Не. Този човек има къса кестенява коса. Мисля, че е по-възрастен. Виждам прошарени кичури и дълбоки бръчки от онова, което е останало от брадичката. Емъри е много по-млада и косата ѝ е по-тъмна.

— Жена ли е?

— Трудно е да се каже. Помогни ми да преобърнем тялото.

Изпод левия крак на трупа изскочи още един плъх и хукна към вратата.

— Копелета... — Наш отскочи назад.

Портър завъртя очи и му даде фенерчето.

— Аз ще го направя. Дръж това и осветявай ръцете ми.

Наш взе фенерчето и го насочи.

— Съжалявам. Проклетото нещо ме стресна, това е всичко.

— Не си ли имал домашен любимец хамстер или песчанка като малък? Те не са по-различни, само малко по-големи.

— Те ядат боклуци и разнасят повече болести от Кардашиян на Сирни заговезни — отвърна Наш. — Ухапе ли те някой от тези дребни шибаняци, ще прекараш остатъка от нощта в спешното отделение и ще те дупчат с инжекции против бяс в корема. Не, благодаря.

— В ръката — каза Портър, бръкна в джоба си и извади зелени латексови ръкавици.

— Какво?

— Инжекциите против бяс. Вече не ги бият в корема, а в горната част на ръката.

— О, какъв напредък.

— И плъховете обикновено не разнасят бяс. В Съединените щати няма нито един регистриран случай на бяс в резултат от ухапване на плъх. Това е мит. Кара ни да се чувстваме по-добре, че ги избиваме. Представяш ли си колко мръсен ще бъде този град, ако няма плъхове, които да изяждат боклуците ни? Хората са истинската напасть, ако питаш мен. Хората правят такива неща. — Портър се беше втренчил в трупа. — Искам да повдигнеш количката, докато аз преобръщам тялото. Отиди от другата страна.

— Не съм предполагал, че си симпатизант на плъховете. — Наш пъхна фенерчето под мишницата си и надяна ръкавици, а после заобиколи трупа и хвана рамката на количката. — На три?

— На три.

Портър отброи. Наш повдигна количката, а Портър хвана рамото на трупа с лявата си ръка и крака му с дясната и го дръпна към себе си. Застаряващият му гръб се възпротиви на движението с остра болка, която се стрелна надолу по бедрото му. Трупът издаде противен джвакащ звук, когато се отдели от бетонния под. Миризмата веднага се вдигна във вълна от смрад, сладникава и същевременно кисела, на гнило и влага. Трупът падна по гръб и Портър видя, че половината корем липсва. На мястото на червата и лигавицата на стомаха имаше само голяма кухня, розови и лигави разтопени тлъстини, гъмжащи от личинки.

Наш дръпна количката настрана, като едва не улучи главата на Портър, когато пусна рамката на земята, и се преви на две. Остатъците от полусмления „Кит-Кат“ се изплискаха върху стената от сгуробетон. Фенерчето се обърна заедно с него и Портър благодари за момента на тъмнина. Нуждаеше се от тези секунди, за да се подготви, преди да погледне отново.

Наш се изправи, обърна се и се опита да се извини, но Портър махна с ръка.

— Дай ми фенерчето.

Наш кимна и му го даде, а после избърса уста с ръкава на якето си.

Лъчът на фенерчето бавно обходи трупа, от онова, което беше останало от лицето до пръстите на краката, и после обратно.

— Мъж, вероятно на петдесет и няколко години.

— Боже, как разбра?

Плъховете бяха изяли гениталиите. По-голямата част от плътта беше оглозгана и бяха останали кости, сухожилия и празни пространства там, където някога е била. Цветът беше странен, смесица от тъмнозелено, бяло и кафеникаво. Между пластове се гърчеха личинки и бавно поглъщаха остатъците от пиршеството на плъховете.

— Изяли са очите — отбеляза Наш.

Портър отново насочи фенерчето към главата. Плъховете бяха изяли много повече, отколкото само очите. Бялото на зрителния нерв в средата и липсата на клепачи придаваха на мъртвеца вид на анимационен герой.

— Малкото сираче Ани от старите комикси.

— От колко време мислиш, че е тук?

Портър въздъхна и съжали в момента, в който противният въздух нахлу в белите му дробове.

— Няколко дни, най-малко. Мисля, че е бил жив най-малко два дни, преди да умре.

— Защо?

Портър посочи врата на мъртвия мъж.

— Виждаш ли наболата брада? Най-малко на два дни. Косата му е къса, добре поддържана. Дори е оскубал веждите си. Такъв мъж се бръсне веднъж, понякога два пъти дневно. Този човек не се е бръснал от два-три дни. Сигурен съм, че съдебният лекар ще ни каже с по-голяма точност.

— Имаш ли някаква представа каква е причината за смъртта?

Портър отново обходи трупа с лъча на фенерчето.

— Няма видими рани. Може би е наръган с нож в областта на корема. Там плъховете, изглежда, са нанесли най-големи поражения.

— Първо са се насочили към кръвта от раната, например травмата на главата.

— Аха.

Наш пристъпи крачка по-близо и посочи лявата ръка на жертвата.

— Какво е това?

Портър проследи погледа му. Пръстите бяха свити в юмрук и стискаха нещо. Той протегна ръка и се опита да ги разтвори.

— Вкочаняване?

— Вече е преминало. Плъховете са гризали пръстите и кръвта ги е слепила. Подръж го пак. — Портър отново даде фенерчето на Наш, използва двете си ръце и успя да разтвори пръстите на мъртвеца. В шепата на жертвата имаше лист лъскава хартия, дълга дванайсет-тринайсет сантиметра и навита като ръчно направена цигара. Портър взе дебелия лист и внимателно го разгърна. — Брошура.

— За какво? — попита Наш.

Портър повдигна пъстроцветната брошура към светлината.

Наш се наведе по-близо и прочете на глас:

— Жилищен комплекс „Мурингс Лейксайд“, „Строителство на недвижими имоти Талбът“. Парцелът край езерото, където се съчетава животът на яхта и крайградски клуб.

— Фирмата за недвижими имоти на Талбът?

— Или строителната му фирма, или вероятно и двете. — Наш взе брошурата. — Виждал съм реклами на това място. Събориха с булдозери десетки складове и индустриални съоръжения на езерото, сгради като тази, и ги замениха с къщи масово производство. Къщите са огромни и луксозни, но нямаш собственост върху земя. Това е безумие. Ако имаш парите да си позволиш жилище над водата, защо ще искаш да живееш над съседа си? Имам приятел, който работи на пристанището, и той каза, че водните парцели идват с доковете, но не ги пресушават достатъчно дълбоко, и там не можеш да вкараш нещо по-голямо от количка за багаж. Ако искаш да докараш по-голяма лодка, те карат да платиш абсурдна такса, за да отидеш по-надълбоко. Това обаче не върши кой знае каква работа, освен ако и съседите ти не направят същото. Наносите нахлуват веднага. След две години трябва да правиш всичко наново.

Портър принуди умореното си тяло да се изправи. Коленете му изпукаха от усилието.

— Трябва да излезем навън и да се обадим на Хозман. У4М е взел на прицел Талбът поради някаква причина. Сигурно е свързана със строителната му дейност.

— Може би има нещо съмнително в счетоводството му?

— Големи проекти като този? Може да е какво ли не. Настъпваш много хора по мазола, когато осъществяваш голям проект с недвижими имоти.

— Портър?

Двамата се обърнаха. На входа стоеше Еспиноза.

— Хората ми намериха тунела, за който споменахте. Отворът е бил закован с дъски, но наскоро някой ги е разбил и го е закрил с няколко щайги. Тунелът се отделя от подземното помещение и води на север. Ако не ви трябва тук, ще взема екипа и ще тръгна по него да видя накъде води.

Портър искаше да излезе навън. Помещението, трупът, плъховете, всичко в тази касапница го караше да изпитва клаустрофобия.

— Наш, изчакай тук съдебния лекар. Повикай Уотсън да обработи местопрестъплението. Аз отивам с екипа на Еспиноза. Ще се върна, когато разберем накъде води тунелът. — Той се обърна към водача на командосите: — Да тръгваме.

37

ДНЕВНИК

— Хей, шампионе. Ще ми помогнеш ли?

Баща ми стоеше до задната веранда. До него беше червената ми количка, натоварена с малки квадратни пакети трийсет на трийсет сантиметра, опаковани в черни найлонови торби и залепени с тиксо.

Трябва да призная, че не бях използвал количката от няколко години. Последния път, когато я видях, тя беше заровена в градинарската ни барака под купчина продукти за грижи за морава и стара скара, която татко беше купил от разпродажба в „Сиърс“ преди много лета. Баща ми харесваше скарата, защото работеше на газ, а майка ми не я харесваше, защото не работеше с въглища. За мен бургерът на скара си беше бургер на скара и нямах предпочитания как е изпечен, стига да се озовеше в моята чиния — може би с малко кетчуп, горчица и майонеза. Не ми се понрави, че татко използва количката ми, без да ме е попитал.

Знаех, че мисълта е глупава. Той беше купил количката, но все пак тя беше моя и беше грубо да вземеш нечия количка, без първо да поискаш разрешение. Аз никога не бих направил такова нещо и макар и на такава млада възраст, се подразних.

— Искам да ми направиш една голяма услуга, приятел. Закарай тези пакети до езерото, залепи за тях тежки камъни и ги хвърли във водата, колкото можеш по-надалеч. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш? Мога ли да разчитам на теб? — Той ми даде половин ролка тиксо. — Смятах да го направя, но ме извикаха в офиса. Боя се, че ако оставя тази малка задача за по-късно довечера, в къщата може да се разнесе лека смрад, а ние не искаме това, особено след като имаме гостенка.

Хванах дръжката на количката и я дръпнах експериментално.

— Тежка е.

Баща ми се усмихна.

— Осемдесет килограма развалено говеждо месо. Малките ни приятели рибите ще бъдат доволни, не мислиш ли?

Рибите ядяха ли говеждо? Бях чувал за екзотични риби като пираните, които обичаха да похапват месо, но бях убеден, че в нашето езеро няма пирами. Там имаше пъстърва и костур, въпреки че не знаех какви са хранителните им навици. Все още изпитвах съмнения дали ядат дори червеи.

— В теб ли е ножът ти? Може да пробиеш малка дупка във всеки пакет, преди да го хвърлиш във водата. Нека рибите усетят вкуса на пиршеството, което ще намерят вътре. Би било чудесно.

— Добре, татко.

— О, дребна работа. — Баща ми погледна към къщата на семейство Картър. — Но трябва да напълним още няколко торби и да инсценираме нещата в къщата.

— Аз мога да го направя — казах сериозно.

Той ме погледна и наклони глава настрана.

— Така ли?

Кимнах.

— Абсолютно, татко. Можеш да разчиташ на мен!

Баща ми присви очи и се замисли, а после кимна.

— Добре, шампионе. Ще оставя тази мъжка работа в твоите способни ръце. Натовари някои неща в колата им, а аз ще се отърва от нея довечера.

— Къде ще я оставиш?

Татко повдигна рамене.

— Все още не съм решил. Летището е далеч. Мислех си за автобусното депо в Марлоу. Все още измисля нещо. — Той тръгна към предната страна на къщата, но после спря.

— И още нещо, шампионе. Ще държиш ли под око майка си? Знаеш каква става след...

Кимнах. Знаех каква става.

Баща ми се ухили.

— Моето момченце е почти един малък мъж. Кой би си помислил? Определено не и аз. — Той се обърна и зави зад ъгъла. — Определено не и аз, не — добави татко и се скри от погледа ми.

Майка ми ставаше малко емоционална след убийство. Можеше да бъде непредсказуема. Понякога се затваряше в себе си, изчезваше в

стаята си и не излизаше дни наред. Когато най-после се появеше, беше в отлично състояние, но в онези дни беше най-добре да я оставим сама. Друг път преливаше от радост и весело се смееше и шегуваше. Танцуваше в кухнята и излизаше на улицата. Харесвах най-много тази майка — закачливата, въодушевената, усмихнатата. Никога не знаехме коя майка ще се появи след убийство и след няколко дни обичайната майка се връщаше от мисловното си пътешествие.

Помислих си да я проверя, преди да тръгна към езерото, но се отказах. Ако днес беше денят за веселата майка, щом чуеше какво се готвя да направя, тя можеше да изпадне в състояние на някоя от другите, а никой не искаше това. Най-добре беше да я оставя сама, докато изпълня сутрешните си задължения. След това щях да посветя остатъка от деня на нейната компания и да ѝ помогна да се справи със събитията от снощи.

Дръпнах силно количката и тръгнах по пътеката към езерото, като си подсвирквах весела мелодия на „Еди енд дъ Крузърс“. За щастие пътеката се спускаше надолу. Господин Картър беше едър мъж.

38

ПОРТЪР

Ден първи, 18:18 ч.

Портър последва Еспиноза от стаята с убийството до главното подземно помещение. Трима от хората на Еспиноза се бяха скупчили в отсрещния десен ъгъл. Встрани от тях имаше купчина щайги. Портър се приближи и видя имената, избродирани на униформите им.

— Броган, Томас и Тибидо. Пръв заговори Тибидо:

— Беше точно както казахте. Проследихме плъховете и повечето от тях се отправиха от трупа към този ъгъл. Скриха се зад боклуците и ние решихме, че тук отзад сигурно има нещо. Открихме отвора на тунела, запушен с щайги. — Той посочи към широка дупка, издълбана в бетонната стена. Овалният отвор беше висок два метра и нещо и широк метър и осемдесет и укрепен с периметър от камък. В началото на тунела започваха тесни релси и чезнеха в гърлото му.

— Дядо ми каза за тунелите. В началото на ХХ век са ги използвали да пренасят въглища от реката до сгради в центъра на града — каза Броган, освети тунела с фенерчето си и разкри малка вагонетка, не по-голяма от количка за пазаруване. Въпреки че вагонетката сигурно беше на стотина години, колелата лъщяха от наскоро сложена смазка.

— Някой от вас има ли комплект за снемане на отпечатъци? Вагонетката е използвана.

Томас кимна.

— Ще се заема. — Той извади малък пакет от колана си, коленичи до вагонетката и започна да я поръсва с дактилоскопичен прах. Пръстите му се движеха сръчно, като на опитен професионалист. Портър не можа да не се зачуди какво е работил този човек, преди да стигне до специалните сили.

Портър беше живял в Чикаго повече години, отколкото го беше грижа да си направи труда да преброи, но и до днес нямаше представа за съществуването на тунелите. Мислите му се насочиха към

предишните жертви на У4М, къде бяха отвлечени и къде бяха намерени. Ако тунелите минаваха под целия град, беше възможно убиецът да ги е използвал през цялото време, за да превозва телата. В това имаше логика. Така и не бяха разбрали как ги е пренасял през града, без да ги види някой. В края на краищата, той беше оставил някои от трупите в райони с оживено движение, без да има нито един свидетел. Сюзан Деворо беше положена на пейка близо до центъра на гара Юниън, покрита с мръсно одеяло. Вероятността някой от тунелите да пресича Юниън беше голяма. За да изнесе тялото ѝ над земята, той сигурно беше минал през охраната, десетина амбулантни търговци и кой знае колко пешеходци. Дори посред нощ маршрутът беше оживен. Но под земята? Да, точно така.

— Проверих вагонетката — каза Томас. — Открих частичен отпечатък тук долу на задното ляво колело. Би трябвало да е достатъчен, за да намерите попадение, ако извършителят е в системата.

— У4М никога не е оставял отпечатък, но предполагам, че щом възнамеряваш да изскочиш пред автобус, потайността вече няма значение.

Томас вдигна лентата с отпечатъка, която беше сложил в прозрачно найлоново пликче.

— Ето го, детектив.

Портър го взе и го вдигна към светлината. Беше повече от половин връх на пръст. Достатъчен бе за идентифициране.

— Добра работа, Томас. — Той го пусна в джоба си и се обърна към сержанта: — Еспиноза, работи ли радиопредавателят ти?

Едрият мъж погледна предавателя си и поклати глава.

— Изгубихме връзка в момента, в който слязохме по тези стълби. И мобилните телефони нямат покритие.

— Ако тръгнем по онзи тунел, какво да направим, за да не се изгубим?

Портър си представяше десетки тунели, които се разклоняват в множество посоки — подземен лабиринт. Предполагаше, че градската управа има карти, но колко точно бяха тунелите? Особено след като някои са били построени за контрабанда на алкохол.

Сержантът извади малък флакон с боя от раницата си.

— Споменах ли, че съм бил бойскаут?

— Добре, води ни тогава.

Еспиноза тръгна пръв, последван от Томас и Тибидо, а после Портър и накрая Броган. Един по един те минаха покрай вагонетката и влязоха в тунела. Въздухът веднага стана влажен и хладен. Портър си помисли, че температурата сигурно е десетина градуса. Стените на тунела бяха гладки и издялани от варовик. Дори в днешния свят прокопаването на такова нещо би било трудна задача. Как бяха успели да постигнат този подвиг преди стотина години? Колко хора бяха умрели тук?

„Най-малко още една душа се е присъединила към тях тази седмица“ — помисли си Портър.

Тук-там от тавана капеше вода. Не беше достатъчно, за да ги разтревожи, но правеше земята хлъзгава. Портър не беше облечен за изследване на пещери. Черните му мокасини предлагаха малко сцепление.

Двайсетина минути по-късно петимата мъже стигнаха до завой, последван от разклонение, и спряха. Еспиноза вдигна високо фенерчето и насочи лъча към три възможни пътя.

— Някакви предложения?

Портър коленичи в средата.

— Освети това тук долу.

Сержантът пренасочи светлината. Другите също осветиха мястото. Портър огледа релсите. Само на едната имаше следи от скорошна употреба, онези, които завиваха наляво.

— Натам.

Еспиноза разклати спрея с боята и нарисува на стената стрелка, която сочеше обратно към пътя, по който бяха дошли, и след това продължиха.

Портър се взря в мрака. Непрогледен. Не проникваше никакъв лъч светлина. Сигурно входът за ада беше нещо такова. Какво щеше да се случи, ако тунелът се срутеше зад тях? Въздухът беше разреден. Чувстваше се отчаяние. Колко изолирани бяха от реалния свят?

Той погледна айфона си. Нямаше покритие.

Еспиноза вдигна десния си юмрук, спря и насочи напред оръжието си.

— Виждам светлина там горе — прошепна той.

— Навън? — попита Томас.

— Не мисля. Не е достатъчно ярка. Ела с мен. Останалите чакайте тук.

Портър се наведе, извади пистолета от кобура под мишницата си, освободи предпазителя и насочи дулото към тавана.

Ами ако в тунела започнеха да летят куршуми? Рикошетът в каменните стени щеше да е смъртоносен. Въпреки че носеше бронирана жилетка, пак имаше много открити и уязвими места. Бързият поглед в очите на другите мъже му каза, че и те си мислят същото. Броган беше извадил голям нож от калъф на бедрото си. Явно предпочиташе това оръжие за бой от близко разстояние пред картечния пистолет, праметнат на гърба му. Тибидо държеше пистолет „Глок“.

— Портър! — Гласът на Еспиноза отекна по гладкия камък.

Портър се изправи и хукна по тунела към светлината. Командосите го последваха. Намериха сержанта и Томас, които стояха в средата на нещо като подземие.

Прожектор високо горе на стената осветяваше пространството, по някакъв начин включен към електрическата мрежа на града. На тавана имаше капак на улична канализационна шахта, водещ към улицата. Еспиноза посочи с оръжието си към пода.

— Там.

Портър проследи погледа му.

На земята една до друга бяха наредени три бели кутии, всяка завързана с черна връв. На кутията в средата беше написана една-единствена сума — „Портър“.

— Ръкавици?

Тибидо извади един чифт от джоба си. Портър ги надяна на ръцете си и внимателно дръпна връвта на първия пакет. След това махна капака...

Върху подложка от памук лежеше човешко ухо.

— Каква гадост — възкликна Броган и отстъпи назад.

Портър отвори следващата кутия, разкривайки две очи. Сини. От едното още висеше зрителният нерв, сбръчкан и втвърден, изсъхнал и залепнал за памука с тънка диря от кръв. Последната кутия съдържаше език.

Портър не беше проверил дали трупът в „Мълифакс“ има език. Очите и едното ухо липсваха, но той предположи, че са ги изгризали плъхове.

— Мисля, че тези принадлежат на жертвата в подземието. Ще трябва да ги предадем на съдебния лекар, за да разберем със сигурност.

— Няма да съм аз — заяви Броган. — Няма да ги занеса.

— Нито пък аз, шефе — присъедини се към него Тибидо. — Тук има лоша магия.

— Шибани страхливци — рече Томас, извади три найлонови пликчета от раницата си и ги даде на Портър.

— Ако ги сложите тук, детектив, аз ще ги занеса.

Портър поклати глава.

— Засега ще ги оставим тук. Ще помоля криминалистите да обработят цялото помещение. — Той се изправи и посочи стълбата. — Убиецът иска да се качим там. Няма друга причина да я остави там. Мястото е отбелязано с кръстче.

— Залавям се. — Еспиноза преметна оръжието си на рамото и започна да се катери по стълбата. — Прикривай ме, Броган.

— Слушам. — Той коленичи под стълбата и насочи картечния си пистолет към капака на шахтата.

Сержантът стигна до горе и бутна металния капак. Трудно му беше да хване здраво и да отмести дебелия стоманен капак от тази позиция. Портър знаеше от опит, че капаките тежат петдесетина килограма. Еспиноза изсумтя и блъсна встрани капака. В помещението нахлу дневна светлина. Портър засенчи очи.

Сержантът извади пистолет „Глок“ от кобур на бедрото си и го зареди, а после с едно-единствено бързо и плавно движение се изтегли през отвора и се претърколи вдясно. Броган остана в основата на стълбата, насочил нагоре оръжието си.

— Чисто! — извика сержантът.

— Качвайте се, детектив — каза Броган.

Портър започна да се катери по стълбата. Чувстваше се уморен. Топлината на слънцето прогони студа от костите му. Подаде глава на повърхността и видя, че се намира в средата на кръстовище в жилищен квартал. Нямаше движение. Къщите бяха в различни етапи на строеж.

— Предполагам, че това е жилищният комплекс „Мурингс Лейксайд“.

39

ДНЕВНИК

Котката вече не миришеше и това беше приятна изненада. Приблжих се и побутнах с върха на обувката си косматите останки.

От трупата излетяха няколко мухи и изскочиха два червея. Малкото останало месо имаше вид на развалена саздърма със сплъстени черни и бели косми. Черепът изглеждаше по-малък, сякаш се беше свил от природните стихии. Това, разбира се, беше глупаво. Котките не се смаяват дори когато са изложени на въздействието на водата. Въпреки всичко изглеждаше по-малък, противно на всякаква логика. Нещо беше офейкало с опашката на котката. Защо би искало точно опашката ѝ? Майката Природа и нейните създания никога не преставаха да ме изумяват.

Дръпнах количката със застрашително натрупаните пакети, които заплашиха да се катурнат, тъй като едното колело подскочи върху оголен корен на дърво. Протегнах ръка към пакетите и ги задържах. Съдържанието беше като желе на допир, като повърхността на балон, пълен с вода. Представих си, че пръстите ми ги пробиват и проникват вътре и се проклех, че не съм отделил малко време да си взема ръкавици. Помислих си да изтичам до дома, но осъзнах, че баща ми вероятно би предпочел да изпълня задачата с голи ръце. Ако носех ръкавици, върху тях или заради тях можеше да се съберат улики и после трябваше да мисля как да ги унищожа. Не можех да занеса ръкавиците вкъщи и да рискувам да ги намери погрешният човек (да не споменавам за голямото петно от господин Картър, което съхнеше на пода на мазето ни), нито пък можех да ги изхвърля в езерото и да рискувам някой да ги намери и да ги проследи до мен. Татко веднъж ми каза, че полицаите могат да снемат отпечатъци от вътрешната страна на ръкавици. Най-добре беше да карам без тях и после да измия ръцете си от мръсотията.

Стигнах до водата, пуснах дръжката на количката и огледах езерото. Наоколо можеше да се мотаят рибари, плувци или други

очевидци, които не бяха желани на моя малък купон. Езерото обаче изглеждаше спокойно. Във водата и на брега нямаше жива душа.

Доволен, че съм сам, аз извадих ножа си, щракнах острието и взех първия пакет. Разрязах го и извърнах глава, когато отвътре се разнесе отвратителна смрад, която подразни носа ми.

Е, татко, наздраве за надеждата, че рибите ще се насладят на вкусна закуска. Запратих пакета към средата на езерото с всичката сила, която можах да събера. Едва ли щяха да ме приемат в училищния отбор по американски футбол, но пакетът прелетя доста голямо разстояние, цамбурна във водата и изчезна под повърхността.

— По дяволите! — изругах. Бях забравил да залепя камъни за него.

Вгледах се в езерото, очаквайки увитият в найлон пакет да изплува, но това не се случи. Изминаха няколко минути и водата се успокои.

Обърнах се към количката и преброих още най-малко трийсет пакета. Щяха да ми трябват много камъни. Започнах да събирам купчина до количката. Натрупах достатъчно и ги залепих с двойни ивици тиксо за пакетите, за да не паднат камъните. След това разрязах пакетите един по един и ги хвърлих към средата на езерото. Допълнителната тежест ограничи разстоянието, но пак ги запратих достатъчно далеч. Бях плувал дотам (и бях сигурен, че след днес никога повече няма да го направя) и знаех, че дъното става значително дълбоко само на няколко крачки от брега. Не знаех колко дълбоко е езерото в средата, но можех да извървя само около три метра, преди водата да стигне до брадичката ми. Още една крачка и щях да бъда принуден да плувам или да потъна. Пакетите падаха на разстояние пет-шест метра и несъмнено потъваха на дъното.

Изпълних задачата за четирийсет минути. Когато погледнах към празната количка, раменете и гърбът ме боляха от усилието и ножът ми лъщеше в тъмночервено. Потопих острието във водата и го търках с палец и показалец, докато металът заблестя. Пуснах го в джоба си и погледнах езерото за последен път. Бях убеден, че никой от пакетите няма да изплува, но бих излъгал, ако кажех, че първият пакет не ме безпокоеше. Може би щях да се разходя тук по-късно днес, за да проверя.

Сложих в количката остатъка от тиксото, хванах дръжката и тръгнах по пътеката обратно към дома, където чакаше къщата на семейство Картър.

40

ПОРТЪР

Ден първи, 21:12 ч.

Портър излезе от тъмната, подобна на пещера паст на сградата на издателство „Мълифакс“. Наш го последва. Двамата започнаха да си поемат дълбоко дъх, вкусвайки киселия мирис на риба, която се носеше от езерото, на гниещи боклуци от уличката вдясно и на влажния спален чувал, оставен да се разпада пред вратата.

Беше чудесно.

Това беше най-хубавият въздух, който Портър бе дишал.

След като стигнаха до края на тунела, той беше казал на Еспиноза и екипа му да претърсят жилищния комплекс „Мурингс“ от горе до долу. След това се върна в стаята с убития мъж, където Уотсън старателно обработваше местопрестъплението, а съдебният лекар извършваше оглед на трупа.

Беше прекарал още три часа в сградата и нямаше намерение да влиза вътре в близко бъдеще. Клеър беше с гръб към него и крачеше напред и назад, докато говореше по телефона.

— Всичко се върти около Артър Талбът. Трябва да го привикаме на разпит. Има нещо повече от... — Тя вдигна телефона над главата си и изля поток от псувни, които Портър не би очаквал и от хамалин, а след това завъртя очи и отново доближи телефона до ухото си. — Но, капитане, аз...

— Може ли капитанът да ѝ се кара за това? — попита Наш, приковал очи в Клеър.

Портър искаше да разговаря с Талбът — не бърбрене на игрището за голф, а разпит очи в очи с ярка лампа, насочена към лицето му и едностранно огледало отстриани. Талбът очевидно беше в центъра на събитията. У4М не само че беше отвлъкъл незаконната му дъщеря, но и сега свързваше похищението пряко с „Мурингс Лейксайд“ един от строителните обекти на Талбът. Колкото и да ненавиждаше убиеца, Портър знаеше, че този човек не действа без план и без причина. Всяка

предишна жертва беше отвлечена като възмездие за някаква незаконна дейност, извършена от член на семейството.

Талбът правеше нещо непочтено.

Ако разберяха какво е, те имаха шанс да се доберат до дъщеря му, докато все още имаше време.

Портър се надяваше, че Еспиноза ще я намери в някоя от незавършените къщи в „Мурингс“, със завързани ръце и очи в мазе или стая, но вероятността беше малка. У4М не би я скрил на място, където можеше да бъде намерена лесно. На строителен обект, някой работник можеше да се спъне в нея. По дяволите, дори някой бездомник, а там ги имаше много.

У4М искаше да намерят Талбът, не момичето.

Тя вече беше в неизвестност повече от едно денонощие. По всяка вероятност оставена без храна и вода. Портър не можеше да си представи болката, която сигурно изпитваше Емъри. Дори ако У4М ѝ беше дал нещо, след като бе отрязал ухото ѝ, въздействието на болкоуспокояващите вече беше преминало.

— Слушам, капитане. Ще му кажа — рече Клеър по телефона. — Да, ще се погрижа. И на теб, капитане. — Тя приключи с разговора и пусна телефона в джоба си. — Шибано безгръбначно лайно!

Наш ѝ даде чаша кафе, която отмъкна от един от униформените полицаи.

— Нека отгатна. Капитанът играе голф с кмета, който е близък приятел на Талбът, и никой от тях не иска да пробие дупка в лодката на даренията.

Ако чернокожа жена можеше да се изчерви, Портър си помисли, че Клеър направи точно това в момента. За момент му се стори, че тя ще хвърли кафето по Наш.

— Мухльо. Тъп клоун. Шибан гъзоблизец.

— Много си секси, когато се разпалиш и говориш мръсотии — каза Наш и стисна рамото ѝ.

Клеър въздъхна.

— Изпратил е насам още дванайсет патрулни коли и още десет към „Мурингс“. Ще претърсят и двете места от горе до долу — всички сгради и тунели. Капитанът иска всички ние да си отидем вкъщи, да се наспим добре през нощта и да започнем свежи сутринта. Смята, че ако стоим тук дядла нощ, утре ще бъдем безполезни, ходещи зомбита. Каза,

че ако намерят нещо, ще ни уведоми, за да дойдем пак, но не иска да се мотаем тук. Не бил готов да повика Талбът на официален разпит, още не. По-добре да сме изчакали Хозман да приключи с ровенето във финансите му, отколкото да го привикаме заради това. — Тя разпери ръце, посочвайки сградата.

— Между другото, и това място е собственост на Талбът. Купил го преди три седмици на търг.

— Каква изненада. Сигурен съм, че е купил и моята къща през трите минути, докато стоим тук — подметна Наш.

— Няма да си отида у дома, майната му — рече Клеър.

— Капитанът е инструмент.

— Мисля, че капитанът е прав за Талбът. По-добре да добием пълна представа за финансите му, отколкото да разкрием картите си с косвени улики. Не разполагаме с достатъчно доказателства, за да го задържим. — Портър прокара пръсти през косата си и огледа комплекса. — Поне още не. И вероятно ще имаме само един шанс с него.

— Тогава какво искаш да направим? — попита Наш.

— Клеър, ти отиди в „Мурингс“ и следи как върви претърсването. Наш, ти направи същото тук. Аз ще отида до дома на Талбът и ще го наблюдавам. Не може да го разпитаме, обаче можем да го следим. Пък и в момента официално не съм на работа. Капитанът не може да ми каже къде да паркирам и къде не. Ще се съберем в командния център на разсъмване. — Той огледа нарастващата група полицаи. — Къде е Уотсън?

— Още е в тунела и обработва помещението, където сте намерили кутиите — отговори Наш. — Каза, че ще остане там най-малко още един час.

Портър бръкна в джоба си и извади пликчето със снетия пръстов отпечатък.

— Може ли да му го дадеш? Или още по-добре, помоли някой от униформените полицаи да те закара до лабораторията, когато приключиш тук. Кажи им да го анализират. Не е необходимо да добавяме още един човек към веригата за проследяване.

— Откъде го взе?

— От вагонетката в тунела.

Наш вдигна пликчето към светлината и после го прибра в джоба си.

— Добре. — Той се обърна към колата на Клеър, поколеба се и после се наведе към Портър. — Хубаво е, че се върна, Сам.

Портър кимна.

— Съгласна съм с Шрек. Хубаво е, че се върна — усмихна се Клеър.

Портър гледа Наш, който се сля с тълпата и Клеър, която се качи в хондата си и потегли, и после пресече улицата, отправяйки се към своя додж.

41

ДНЕВНИК

Колата на господин Картър все още беше паркирана на алеята пред къщата им. Не съм сигурен къде другаде очаквах да бъде, тъй като времето зад волана на господин Картър беше свършило, а госпожа Картър нямаше да кара в близко бъдеще, но като видях колата, изпитах чувството, че в къщата им има някого, макар да знаех, че е безлюдна.

Оставих количката на нашата алея и се приближих.

Бутнах мрежата против насекоми, без да мога да се отърся от усещането, че вътре има някого. Вратата не беше заключена, затова предположих, че някой е влязъл, но нямах основателна причина да смятам така.

Кварталът ни беше безопасен. Хората не заключваха вратите си и приятели и членове на семейството влизаха и излизаха от къщите, без да им попречи някой. Всъщност подозирах, че господин Картър е оставил ключовете си в колата вчера. Родителите ми обикновено го правеха.

Почувствах обаче, че нещо не е наред.

Вратата с мрежата леко изскърца, когато я отворих и влязох вътре, достатъчно силно, за да предупреди някой неканен гост за пристигането ми. Кухнята беше тиха и изглеждаше недокосната от снощи. Стъклата от строшената бутилка все още бяха разпръснати на пода в изпаряваща се локва от бърбън, в която пълзяха мравки. Напиваха ли се мравките? Сигурно. Гледах ги как припкат в лепкавата каша и целеустремено се движат на зигзаг. Не ми се видяха различни от всяка друга група мравки, която можеш да намериш навън на тротоара или да се спотайва под камък, но бяха мокри от алкохола. Две-три чашки бяха замаяли главата ми. Плуването в бърбън може би ги беше изпратило на едностранно пътуване в Алкохоландия. Мравките обаче изглеждаха нормално, неповлияни.

Изпитах желание да им драсна клечката, да ги запала и да гледам как горят. Телцата им щяха да пукат и да пращят с наситен от алкохол

бяс. В един момент живи, а в следващия — овъглени на прах. Щеше ми се да си поиграя на Господ.

Помъчих се да не забравя да извърша експеримента по-късно. Бях дошъл тук с цел и баща ми щеше да бъде разочарован, ако позволих на рояк мравки да ме отклонят.

Погледнах към масичката, където беше заспала госпожа Картър. Представих си я как седи там с изцъклени очи и фъфлейки ми говори как нарочно е искала да я видя гола в онзи ден край езерото. „Жената иска да бъде желана, това е всичко“ — каза тя.

Кръвта ми закипя от тази мисъл.

Съсредоточи се. Трябва да се съсредоточа.

Звукът се чу някъде навътре в къщата.

Тракане или може би трополене.

Не беше шум, който издава самата къща, не скърцане или пукане на къща, която сляга или се намества, както е известно, че правят къщите. Това беше нещо различно.

Чух го отново, този път по-силно. Разнесе се от другата страна на къщата, зад кухнята и от коридора, където несъмнено се намираха спалните и банята. Не бях влизал толкова навътре в дома на семейство Картър и не знаех какво има след кухнята. Можех само да предполагам въз основа на разположението на нашата къща, която беше с подобни размери и стил.

Бръкнах в джоба си и извадих ножа. Не посмях да отворя острието, защото щеше да изщрака и да издаде местоположението ми на онзи (или онова), който беше там. Хванах ножа с едната си ръка и натиснах бутона, бавно освобождавайки острието, като притиснах пружината, докато острието се вдигна напълно и се заключи неподвижно. Наскоро почистеният и наточен метал заблестя на слабата светлина, която проникваше през завесите и озаряваше интериора на дома на семейство Картър.

Още едно изтракване.

Онзи (или онова), който беше там, не знаеше, че съм тук. Бях шумен и небрежен, когато влязох в къщата, но сигурно не ме беше чул. Ако беше крадец, със сигурност щеше да дотича да види какво става.

Татко ме беше научил да ловувам. Научи ме да пристъпвам на пръсти, за да не издавам звук, и да се движа с грациозността на елен, който се промъква в гората. И сега използвах това умение, безшумно

прекосих кухнята и се облегнах на рамката на вратата, за да огледам коридора.

Дневната беше вдясно, а вляво имаше малка баня. В дъното на коридора имаше още две врати — несъмнено на двете спални.

Затворих очи и се заслушах.

Шумолене.

Прелистване на листове.

Издърпване на чекмедже.

Пак шумолене.

Шумът идваше от стаята вдясно. Не знаех дали това е спалнята на господин и госпожа Картър или стаята им за гости, не и от това разстояние. Дланта ми се изпоти от стискането на ножа.

Знаех, че изпотеният нож се контролира трудно. Можеше да се плъзне и да не улучи мишената.

Избърсах ръката си в джинсите и си поех дълбоко дъх. Със силата на волята си наложих на пулса си да забави ритъма си и успокоих тялото си. Предадох се на инстинктите си. Предадох се на лова.

Тръгнах по коридора, притиснал ножа до гърдите си, с острието напред. Татко ме беше научил на тази специфична хватка. Ако се наложеше, щях да забия ножа с пълната сила на мускулите на ръката си и точността на зареден пистолет. За разлика от замахването отгоре, наръгването отвесно се блокира трудно. Освен това този захват ми позволяваше да се прицеля право в сърцето или корема с движение нагоре или надолу. Когато държиш ножа горе, можеш да нанесеш удар само надолу, и с такава атака по-скоро само ще одраскаш жертвата, вместо да проникнеш дълбоко.

Баща ми беше много сръчен с ножа.

Долепих се до стената, сливайки се с мазилката, докато се промъквах към отворената врата.

Пак се чу шумолене и после тиха ругатня.

Видях сянка, която се движеше в стаята, мимолетен поглед на ранната светлина, докато натрапникът тътреше крака насам-натам.

Стигнах до ръба на рамката на вратата.

Веднъж татко ми каза, че ако се промъкваш крадешком към някого, имаш една-две секунди да атакуваш, преди човекът да успее да реагира. Човешкият мозък обработва бавно тази дейност. Жертвата се

вцепенява за момент, докато се опитва да проумее факта, че стоиш там, особено в стая, където мисли, че е сама. Той ми обясни, че някои жертви продължават да стоят вцепенени и само те гледат, сякаш си телевизионно предаване. Стоят и чакат да видят какво ще се случи. Понякога е по-добре да не знаеш какво ще се случи.

Разнесе се звукът от затварянето на едно чекмедже и издърпването на друго.

Поех си дълбоко дъх, стиснах ножа, нахлух през отворената врата и се втурнах към неканения гост.

Майка ми отстъпи встрани. Дясната ѝ ръка удари рамото ми, а лявата грабна ножа от пръстите ми. Опитах се да спра, но инерцията ми беше твърде силна. Блъснах се в леглото, претърколих се настрана и най-после се спрях в отсрещната стена.

— Винаги е най-добре да се промъкваш бавно и равномерно — каза майка ми. — Особено когато изненадата е на твоя страна. Бавно и равномерно, и можеше да ме хванеш. Аз обаче те чух да пухтиш и да пръхтиш много преди ти да хукнеш в галоп към мен. Вярно, някои може би нямаше да имат време да реагират, но всеки с малко по-добър рефлекс не би се затруднил.

Бях ударил главата си в пода и предишното ми главоболие се завърна с пълна сила. Съвзех се и се изправих, бършейки ръце в джинсите си.

— Не знаех, че си ти. Не очаквах, че тук ще има някого.

Тя наклони глава настрана.

— А какво по-точно очакваше да намериш? Празна къща за ограбване?

— Татко ми каза да събера багаж в някоя чанта, за да изглежда така, сякаш семейство Картър са заминали някъде. Трябваше да я оставя в колата им. Той ще я премести някъде, когато се прибере у дома довечера.

Майка ми присви очи.

— Това ли е всичко?

— Честна дума.

— Е, тогава започвай. Не ми позволявай да ти попреча.

Потърках главата си, където се беше появила доста голяма буца.

— Може ли да ми върнеш ножа?

— Трябва да си го заслужиш обратно. Може би следващия път няма да се разделиш толкова лесно с нещо ценно.

— Да, майко.

Вляво от мен имаше двукрилен дрешник. Отворих вратата и видях очукан куфар, пъхнат в ъгъла.

— Идеално! — извадих го и го сложих на леглото.

Майка ми отново се беше заловила с чекмеджетата и внимателно преравяше съдържанието на три от пет в голям шкаф от тъмен дъб, където имаше пуловери.

— Какво търсиш? — попитах.

Тя затвори чекмеджето и издърпа четвъртото.

— Не е твоя работа. — Майка ми погледна куфара на леглото. — Не забравяй да сложиш обувки. Жените винаги пътуват най-малко с два чифта обувки, понякога повече. За разлика от мъжете, които се чувстват удобно само с тези на краката им, независимо къде отиват. Може би и някое яке.

— Яке? Но сега е лято. Твърде горещо е за яке.

Майка ми се ухили.

— Това му е хубавото да сложиш някое яке. Ако намериш куфар с яке вътре посред лято, ще се зачудиш къде е отишъл собственикът, не мислиш ли? Слагай произволни неща и карай хората да гадаят Ако аз намеря такъв куфар, ще си помисля, че те са отишли на някое екзотично място, например Гренландия.

— Или Антарктида.

Тя кимна.

— Или Антарктида.

— Може да хвърля и някой бански костюм. Това наистина ще бъде озадачаващо.

— Не, ще бъде глупаво. Никой не ходи на място, където ще се нуждае и от яке, и от бански костюм.

— Ами ако хотелът в Антарктида има басейн? — възразих.

Майка ми се замисли за момент — не мисля, че ще намериш такъв хотел в Антарктида. Но може би в Гренландия има.

Започнах да изваждам произволни неща от дрешника и да ги слагам в куфара — ризи на господин Картър, рокли на госпожа Картър, няколко панталона, вратовръзка.

— Не забравяй бельо. И чорапи, много чорапи. Хората винаги си взимат купища чорапи.

— В кое чекмедже са?

Тя кимна към малко шкафче до дрешника.

— Второто и третото там.

Приблжих се и издърпах чекмеджетата. И двете бяха претърпени — едното негово, а другото нейно. Грабнах по две шепи и от двете и ги хвърлих в куфара. Вече беше почти пълен.

— Остави няколко чекмеджета издърпани. Безпорядъкът ще създаде представата, че те са бързали да заминат — предложи майка ми.

— Неща от банята?

Тя кимна и издърпа още едно чекмедже.

— Четки за зъби, самобръсначки, дезодорант...

Намерих малка пътническа чанта в дрешника и отидох в банята. Госпожа Картър поддържаеше къщата чиста и подредена. В умивалника нямаше нито едно петънце паста за зъби и огледалото беше излъскано. Всичко в шкафчето беше спретнато подредено.

Взех двете четки за зъби и тубичка паста от зелена керамична чаша и ги пуснах в чантата. След това добавих електрическа самобръсначка, флакон дезодорант „Райт Гард“ розов ролков дезодорант, който леко миришеше на люляк, бурканче почистващ крем за лице „Ноксзема“, конец за зъби и дамска самобръсначка, която видях на ръба на ваната. От шкафчето с лекарствата взех аспирин, две шишенца мултивитамини и три шишенца лекарства с рецепти — лизиноприл, имитрекс и блистер с хапчета против забременяване.

Оставих отворено шкафчето с лекарствата, занесох чантата в спалнята и я пуснах до куфара.

— Мога да ти помогна да търсиш, майко. Само трябва да ми кажеш какво се опитваш да намериш.

Тя махна нетърпеливо с ръка, без да ме поглежда, и продължи да рови в дрехите, наредени спретнато върху лавици от кедрово дърво.

На нощното шкафче имаше екземпляр от „Играта на обаждания се“ от Тад Макалиапър. Хората четяха по време на почивка, нали? Бях сигурен в това.

Хвърлих книгата в куфара и забелязах, че между страниците се подава ъгълчето на снимка.

Снимката беше на госпожа Картър и майка ми. Двете бяха голи, с преплетени крайници и прегърнати в страдна целувка. Беше направена в леглото на семейство Картър. Майка ми и госпожа Картър лежаха върху същата покривка, с която сега беше застлано леглото.

Втречих се стъписано в снимката и си припомних онова, което бях видял вчера. Мислех, че тогава за пръв път между тях се беше случило нещо. Очевидно грешах.

Кога беше правена тази снимка? Нищо в изображението не предлагаше улики. Но сигурно беше направена наскоро. И после в съзнанието ми изплува въпрос.

Не беше важно кога е направена. Бях по-любопитен да разбера кой я е направил.

Не чух кога майка ми се е приближила зад мен. Докато тя не грабна снимката от пръстите ми, не знаех, че е там.

— Мисля, че това не е твое — каза майка ми и пхна снимката в джоба си, а след това посочи куфара и чантата на леглото. — Занеси ги в колата им.

Отворих широко уста от изумление. Какво щеше да си помисли татко?

— И през ум да не ти минава да кажеш на баща си — прошепна тя.

42

ПОРТЪР

Ден втори, 4:58 ч.

Портър намери място за паркиране на три преки от апартамента си и тръгна към жилищната сграда. Беше наблюдавал къщата на Талбът през по-голямата част на нощта и освен Карнеги, която, препъвайки се, се прибра малко след два, нямаше друго раздвижване. Абсолютно никаква следа от Артър Талбът.

Клеър и Наш се бяха обадили. Спасителните екипи не бяха открили никаква следа от Емъри в сградата на „Мълифакс“, нито в строящия се жилищен комплекс „Мурингс“.

Задънени улици.

От наблюдателния си пост пред дома на Талбът Портър беше прочел още от дневника, но и написаното не му подсказа нищо, само детинско бръщолевене. Започваше да си мисли, че това са художествени измислици, съчинени с единствената цел да му губят времето.

Още една задънена улица.

Емъри беше изчезнала безследно и те нямаха представа къде да я търсят.

Портър се приближи до „охраняемия“ си жилищен блок и видя, че външната врата е широко отворена и се блъска от вятъра. Пред стъпалата имаше голяма, вдигаща пара купчина кучешки изпражнения, несъмнено оставени от питбула от апартамент 2В. Той не обвиняваше кучето, но нямаше проблем да натрие с лайната дебелото лице на стопанина му, ако го завареше сам навън. Всички в блока знаеха, че човекът оставя кучето си да свърши работата си точно на това място и че никога не събира фъшкиите.

Кармайн Лупо.

Петдесет и три годишният бивш продавач на вани за бани по цял ден седеше въщи и играеше видеоигри. Излизаше от дома си само колкото да осребри чека си за инвалидност, да попълни запасите си от

говежда саздърма и да придума красивото си куче да се изсере пред стълбите навън.

Миналия месец шестима съседни дежуриха на смени, опитвайки се да го хванат на местопрестъплението, но той някак съумя да се изплъзне от тях. Имаше такъв вид, сякаш тежеше сто и осемдесет килограма — не точно човек, който може да се промъкне крадешком и незабелязано, — но въпреки това вълшебната купчина кучешки изпражнения се появи отново.

Говореха да монтират камера.

Портър предложи да купят телевизионния домейн за видеоклипове с дрискащи кучета, да излъчат кадрите и може би да вземат такса за реклама.

Той пъхна ключа в пощенската си кутия, извади купчина пликове и набързо ги прегледа. Три сметки, съобщение от химическо чистене и телевизионен справочник.

Изхвърли всичко с изключение на телевизионния справочник. Харесваше го. Не гледаше телевизия, защото не му се налагаше. Научаваше всичко от справочника. Колкото до него, телевизията беше изгубила привлекателността си, когато спряха „Невероятният Хълк“ през май 1982 година. Трите етажа стълби се оказаха по-трудни за изкачване, отколкото за слизане, и той се задъха, докато най-после стигна до апартамента си: Хедър беше веган и се кълнеше, че ако Портър промени начина си на хранене, ще отслабне няколко килограма и ще се зареди с енергия. Той предполагаше, че тя е права, но когато я гледаше да яде бургер от зелен фасул и брюкселско зеле, а Портър нагъваше хубавото, старомодно червено месо, знаеше, че скоро няма да поеме по пътя на веганството. Предпочиташе да мъкне нарастващия си корем, отколкото да се откаже от телешкото месо. Беше се примирил с решението си и бе приел последиците. Ето защо торбичката в ръката му съдържаше два студени „Биг Мак“ и голяма порция пържени картофи.

Портър отключи вратата, извършвайки подвиг на сръчност с пръстите си, и успя да влезе, без да изпусне нещо. Остави торбичката от „Макдоналдс“ на кухненския плот, съблече палтото си и отиде в спалнята.

Бележката на Хедър беше на леглото, където я беше оставил сутринта.

Отивам да купя мляко.

Портър се наведе над нея и вдъхна мириса ѝ, а после извади телефона си и набра номера на Хедър. Включи се съобщението на гласовата ѝ поща, последвано от сигнал.

— Здравей, бонбонче. — Думите излязоха от устата му по-немощно, отколкото се надяваше. В гърлото му заседна буца. — Денят беше лудешки. Съмнявам се дали ще мога да се наспя добре, но ще опитам да поспя. Има едно момиче, Емъри Конърс. Трябва да я намеря. Тя е само на петнайсет, бонбонче. Отвлече я Убиецът с маймуните. Шибано копеле. Затова се обади Наш тази сутрин. Затова излязох толкова... — Въздухът му свърши. Очите му се напълниха със сълзи и той ги избърса с ръкава на ризата си. Преглътна първото ридание, но второто беше по-настойчиво. Възрастните мъже не трябва да плачат. Искаше да спре, но в умореното му тяло нахлу поток от чувства. Стомахът му се присви и сълзите потекоха, първо тихо, а после все по-шумно, докато Портър се предаде и зарови глава в ръцете си. Телефонът падна встрани от него.

43

ДНЕВНИК

Татко остана доволен от уменията ми да приготвям багаж.

Когато той се прибра вкъщи един час по-рано, аз чаках навън с бейзболна бухалка в ръката.

Не харесвах особено много бейзбола, всъщност не бях почитател на спорта като цяло, но баща ми ме беше научил колко важен е външният вид и аз твърдо възнамерявах да го поддържам. Майка ми ме беше изпратила на пост и аз не можех да стоя навън и да гледам в земята, нали? Ето защо избрах бейзбола. Подхвърлях топката във въздуха и я улавях с лявата си ръка, след това с дясната и после пак с лявата. Опитен професионалист, който се забавлява. Мъчех се да не мисля за снимката, но образът оставаше всеки път, когато затворех очи. Майка ми и госпожа Картър, чисто голи и преплели тела. Отново хвърлих топката и започнах да броя всяко хващане — нещо, което да ми помогне да подредя мислите си, за да не се задържат на изображението, очевидното, за което не искаше да говори никой. Не знаех дали снимката все още е в джоба на майка ми, или тя ѝ е намерила по-добро скривалище.

Баща ми слезе от колата, кимна одобрително и протегна ръка. Хвърлих му топката. Ръката му се стрелна и я грабна от въздуха със сръчността на играч от Висшата лига. Той завъртя топката между пръстите си и се приближи до мен.

— Тежък работен ден, а?

Татко често говореше закодирано — още един номер, който упражнявахме. Можехме да проведем цял разговор на определена тема, много добре знаейки, че говорим за нещо съвсем друго.

— Знаеш, това-онова — отвърнах, опитвайки се да не се усмихвам.

Между миганията очите ми се стрелнаха към колата на семейство Картър толкова бързо, движението на практика беше

незабележимо, но баща ми го видя и устните му леко се разтеглиха в доволна усмивка.

Той вдигна глава към небето. Слънцето залязваше, приготвяйки се за нощен сън.

— Мисля, че ни очаква чудесна нощ, шампионе. Смятам да попитам дали майка ти иска да отидем на малка разходка с кола, да излезем в големия град. Ще държиш ли под око къщата, докато ни няма?

Думите, скрити между редовете, бяха съвсем ясни. Баща ми щеше да закара някъде колата на Картър и да я остави. Искаше майка ми да го следва, за да го върне у дома. Аз трябваше да наблюдавам госпожа Картър, докато те се приберат.

— Разбира се, татко! Можеш да разчиташ на мен!

Той ми подхвърли бейзболната топка и разроши косата ми.

— И това е самата истина.

Баща ми влезе в къщата и се появи десетина минути по-късно. Майка ми го следваше по петите. Тя ме погледна разтревожено, докато минаваше покрай мен, и се качи в колата на Картър. Вратата изскърца и се трясна. Мама нагласи огледалото за обратно виждане и очите ѝ отново надникнаха към мен. Татко стоеше до поршето си и въртеше ключа между пръстите си.

— Няма да се бавим много, шампионе. Най-много два часа. Боя се, че взех майка ти, преди да е стотвила вечеря. Ще можеш ли да си направиш нещо сам?

Кимнах. Мама беше изпекла хубав пай с праскови по-рано през деня и го беше сложила да изстине на перваза на прозореца. В бюфета имаше и фъстъчено масло и желе. Щях да похапна хубаво.

— Забавлявайте се! — рекох с най-добрия си глас на възрастен.

Баща ми се усмихна, сложи на главата си любимата си шапка и седна зад волана. Включи двигателя, бавно излезе от алеята, подкара по улицата и се скри зад хълма на Бейкър Стрийт. Майка ми не го последва веднага. Когато се обърнах към къщата на семейство Картър, тя дори не беше запалила мотора на колата. Седеше зад волана, вперила очи в мен. Гледаше ме гневно. Направо ме заболя. Не лъжа. Очите ѝ сякаш изстрелваха малки лазерни лъчи, които изгаряха кожата ми. Опитах се да издържа на погледа ѝ. Татко все ми казваше, че е важно да гледаш човека в очите, колкото и неудобно да е положението,

но аз не издържах и отместих поглед. Майка ми запали двигателя, включи на първа скорост със стържене на лоста и бързо потегли след баща ми.

На алеята на семейство Картър се спусна здрач. Лъчите на залязващото слънце трептяха над чакъла.

Пуснах бейзболната топка и влязох вътре.

Чух трясъците, преди да мина през вратата на кухнята, силно дрънчене на метал, разнасящо се от мазето.

Посегнах към дръжката, надявайки се, че вратата на мазето е заключена, но не беше. Валчестата месингова дръжка се превъртя и вратата се отвори. От долу отекваше равномерно дрънчене.

Слязох по стълбите.

Госпожа Картър стоеше до петното кръв на пода. Беше увила ръка около металната рамка на походното легло и я удряше във водопроводната тръба. Всяко замахване беше последвано от сумтене. Тя спускаше леглото, придърпваше го към себе си и се извиваше, използвайки тежестта на тялото си, за да ѝ помогне да блъсне леглото. Като се имаше предвид, че едната ѝ китка беше окована за водопроводната тръба, а другата — за рамката на леглото, беше истинско чудо, че не е счупила ръката си.

Когато леглото се удари в тръбата, видях, че тялото ѝ се разтресе. Самите вибрации сигурно бяха болезнени.

Не знам дали ме видя, защото не каза нищо. Косата ѝ беше разрешена и по челото ѝ се стичаше пот.

— Мазето ще се наводни — подчертах, — ако някак съумеете да пробиете голяма тръба като тази. Водата ще напълни мазето вероятно за един час и вие, окована за тръбата и леглото, ще останете под повърхността.

Госпожа Картър си пое дълбоко дъх, отново премести на позиция леглото и се приготви да замахне.

— Ако счупя тръбата, ще измъкна белезниците от края и ще избягам.

— Тръбата ще се спуска много преди да се счупи. И водата ще нахлуе. И без това е трудно да замахвате с леглото. Можете ли да си представите колко по-трудно ще бъде, когато се изливат стотици литри леденостудена вода? Не казвам, че сте измислили лош план. Само смятам, че има малък недостатък, това е всичко. Може би трябва да

помислите малко повече, преди да продължите. И без това ми се струва, че се нуждаете от почивка.

Тя пусна походното легло. Белезниците дръпнаха китките ѝ, заплашвайки да я съборят, но госпожа Картър се задържа.

— Няма да се опиташ да ме спреш, нали?

Повдигнах рамене.

— Искам да видя какво ще се случи.

Тя се втренчи гневно в мен. Очите ѝ бяха зачервени и блестяха от сълзи. Дишаше тежко. Не можах да не се запитам от колко време работеше по малкия си проект. Майка ми вероятно я беше пренебрегнала. Обзаложих се, че госпожа Картър е удряла тръбата часове наред.

— Тогава не ти пука дали ще умра тук?

Не казах нищо.

— За теб няма значение дали ще се удавя, или родителите ти ще ме убият, така ли? Какво съм направила, за да заслужи това? Не съм наранила никого. Мъжът ми ме преби от бой, забрави ли?

Госпожа Картър се тръсна на ръба на походното легло и се нацупи.

Беше странно. Въпреки че тя беше по-голяма от мен, понякога съзирах много по-младо момиче в израженията и движенията ѝ. Понякога съзирах много по-младо момиче от мен, несигурно и уплашено, момиче, което очаква някой възрастен (или момче) да нахлуе и да го спаси.

Сега, когато съм възрастен, и си припомням този момент, съзнавам, че съм виждал същото това изражение безброй пъти. Когато някой е в беда, очаква някаква авторитетна личност да му помогне. Мисля, че това е защото така става във филмите и по телевизията. Героят винаги пристига в последната минута, осуетява престъплението и спасява изпадналите в беда от сигурна смърт, когато всички други възможности за избор са изчерпани. След това идват сълзите, може би прегръдка, последвани от рекламна пауза, и после програмата продължава.

В реалния живот не става така. Виждал съм края на живота на повече хора, отколкото мога да преброя, и те всичките хранеха такива надежди до края — очите им поглеждат към вратата, очаквайки да се

появи спасителят. Той обаче не идва. В реалния живот единственият спасител си самият ти.

Госпожа Картър беше успяла само да олющи боята на тръбата, нищо повече. Дори не я беше вдлъбнала. Беше се опитала обаче, а за мен това беше важно. Играта ставаше скучна, когато те се предадяха и се откажеха.

И тя щеше да се предаде. Рано или късно. Винаги го правеха.

— Ако ме пуснеш да си вървя, няма да кажа нищо — рече госпожа Картър. — Обещавам. Саймън беше лош човек. Така му се пада. Родителите ти ми направиха услуга. Освободиха ме от него. Длъжница съм им. Те не трябва да се тревожат за мен. Обещавам. Всички можем да се измъкнем безнаказано.

— Вие нарушихте правилата — казах тихо. — За жалост ще има последици.

— И как го направих? Като оставих съпруга си да ме пребие от бой?

— По-добре е да се замислите защо ви преби съпругът ви, не смятате ли?

От окото ѝ се изтърколи още една сълза и се стече по лицето ѝ. Тя се опита да я избърше, но белезниците задържаха ръцете ѝ. Не можа да достигне лицето си.

Седнах на ръба на походното легло, извадих носна кърпа от задния си джоб и избърсах сълзата. Госпожа Картър ме гледаше втренчено, но не каза нищо.

— Намерих снимката — рекох.

— Каква снимка?

— О, мисля, че знаете коя снимка.

Лицето ѝ пребледня.

— Трябва да я скриеш.

— Майка ми я взе. Не знам какво е направила с нея.

— Баща ти видя ли я?

— Още не. Но това не означава, че няма да я види.

— Но ти няма да му кажеш, нали?

Не казах нищо и предполагах, че това отговори на въпроса ѝ.

— Ако види снимката, той ще нарани не само мен, но и майка ти. Това ли искаш?

Пак не казах нищо.

44

ПОРТЪР

Ден втори, 6:53 ч.

Когато Портър влезе в командния център, Наш, Клеър и Уотсън вече бяха там, стояха около едното бюро и се бяха втренчили в екрана на лаптоп. Наш погледна партньора си и му направи знак да отиде при тях.

— Успя ли да поспиш?

— Не можах. А ти?

Съдейки по зачервените им, подпухнали очи, Портър разбра, че никой от тях не е мигнал. Той пусна палтото си на бюрото и се приближи до тях.

— Имаме ли нещо?

— О, да. Няколко неща. Първо, гаджето на Айзли свърши работа. Виж. — Той обърна лаптопа към Портър.

— Това глава от Музея за осъдени фигури „Мадам Тюсо“ ли е?

Уотсън посочи изображението.

— Сварила е черепа и след това е приложила разделители, за да стимулира дълбочината на мускулите и тъканите — на двайсет и едно специфични места. После използвала глина, за да запълни масата. Чувал съм, че криминалисти антрополози възстановяват лица, но не бях виждал такова нещо. Изумителна работа. И да го направи толкова бързо... Айзли каза, че започнала снощи.

Портър се намръщи.

— Почакайте, това ли е У4М?

Уотсън продължи да говори, без да му обръща внимание:

— Тя вече имала косата му, която не била увредена толкова лошо, колкото лицето. Дори зъбите устояли. Цветът на очите вече беше известен... Не мисля, че е далеч от истината. Проверих уебсайта ѝ. Тя обикновено работи с черепа на индианци, намерени на археологически разкопки. Там има много повече неизвестни величини и много предположения. С това лице обаче сигурно е абсолютно точна.

— Мисля, че Уотсън се надървя, когато говори за гаджето на Айзли — подхвърли Наш.

Уотсън го стрелна с поглед изпод вежди.

— Само подчертавам, че според мен това е точен портрет на Убиеца с маймуните, който тя е създала за рекордно време, това е всичко. Майсторството и уменията ѝ са удивителни. Няма да получиш такива детайли с компютърна обработка. Подобна прецизност изисква специално изпипване.

— Полазват ме ледени тръпки, мамка му — рече Наш.

— Все едно те гледа. Като някой от онези портрети, чиито очи те следят из стаята. Зловещо е.

— Клеър, искам да направя няколко снимки на лицето и да посетиш всички центрове за лечение на рак, за които говорихме вчера. Може да го идентифицираме по образа и лекарствата — каза Портър.

— О, имаме и още, голямо момче — рече Клеър. — Докато ти спа до късно, ние останалите работихме.

Портър погледна часовника си.

— Още няма седем.

Вече си пропилял половината ден.

Той завъртя очи.

— Какво друго открихте?

— Жертвата в сградата на „Мълифакс“ е Гюнтер Хърбърт, главен изпълнителен директор на „Строителство на недвижими имоти Талбът“, жилищния комплекс „Мурингс“ и десетина други предприемачески фирми. Съпругата му съобщила, че е изчезнал преди пет дни. Тръгнал за работа и така и не стигнал дотам. Айзли го идентифицира преди около един час. Той определи, че смъртта е настъпила преди пет дни, затова по всяка вероятност е бил отвлечен, докато е отивал в офиса.

— Казахте ли на капитана?

— Има и още, Сам — рече Наш. — Кажу му, Клерче-меченце.

Клеър засия.

— Обувките, които мъртвец номер едно е носил, когато е целунал автобуса. От лабораторията изпратиха съвпадение на отпечатъците, които сне Наш.

— На кого са?

Наш забарабани с пръсти по ръба на бюрото.

— Артър Талбът.

— Клерче-меченце ли ме нарече?

Портър направи знак на Наш да млъкне, преди той да успее да отговори.

— Обувките са на Талбът?

— Той е човек, който би си купил обувки за хиляда и петстотин долара, нали?

— Защо У4М би носил обувки на Талбът?

— По същата причина, поради която е отвлякъл дъщерята на Талбът. Човекът е направил нещо лошо и У4М иска ние да знаем. Това е последното му „ура“, лебедовата песен. Убиецът не иска да зарежем играта, затова нагласява нещата за нас — каза Наш. — Някак е отмъкнал обувките на Талбът, напъхал е вестници, за да станат на мъничките му крачета и ги е обул, преди да се хвърли пред автобуса.

— Клеър, опитай да се свържеш с Хозман по телефона. Разбери докъде е стигнал с финансите. Трябва да ускорим този въпрос — нареди Портър.

Клеър взе мобилния си телефон от бюрото и се отправи към ъгъла на стаята, набирайки номера на Хозман.

Портър се обърна към Уотсън:

— Нещо за часовника?

Уотсън поклати глава.

— Показах снимка на чичо ми, но той каза, че трябва да види истинското нещо, за да може да помогне. Опитах се да взема джобния часовник от склада за веществени доказателства, но ми казаха, че могат да го дадат само на теб или на Наш.

Портър завъртя очи. Не искаше политиката на Управлението да го забави точно сега.

— Когато приключим тук, ще дойда с теб.

— И още нещо — каза Наш. — Федералните власти искат да участват в разследването. Цяла нощ звъняха от местния оперативен офис. Емъри обаче е на повече от дванайсет години и няма доказателство за прехвърлянето ѝ извън границите на щата, затова ние разследваме случая.

— Нека видим докъде е стигнал Хозман. Федералните може да ни помогнат със счетоводството на Талбът. Нещо ново за „Мурингс“ или „Мълифакс“, след като говорихме?

Наш поклати глава.

— Претърсили са всяка къща и са намерили доказателства за няколко души, които са се заселили там незаконно, но нищо повече. Ако У4М е закарал Емъри там, вече я няма. Все още обхождат тунелите, но те продължават с километри, под целия град. Няма да я намерим, като се разхождаме в тъмнината. Трябва ни следа. Освен трупът, в „Мълифакс“ няма друго.

— У4М ни заведе там. Има причина. Вероятно е...

— Във финансите, ясно — прекъсна го Наш. — Федералните, Хозман, финансите. Заемам се.

— Портър? Може ли да поговорим за момент? — На вратата стоеше капитан Хенри Долтън. Никой не го беше видял кога е дошъл. Оредялата му коса беше пригладена назад, все още влажна от душа, а костюмът му беше чист и безупречно изгладен.

Портър погледна Наш и Уотсън.

— Извинете ме.

Капитанът сложи ръка на рамото му и го поведе към коридора. Огледа се наляво и надясно, увери се, че са сами, и тихо заговори:

— Виж, снощи колегите от Петдесет и първи участък са арестували един хлапак при опит за обир. Опитал се да обере денонощен магазин в Ист Сайд с пистолет калибър.38. В магазина случайно бил един полицаи, който не бил дежурен, и успял да се справи с него. Повалил го, без да бъде изстрелян нито един куршум. Обработили са оръжието, което съвпада с онова... пистолетът, с който е била застреляна Хедър.

Стомахът на Портър се сви в толкова остра и силна болка, че имаше чувството, че ще се превие на две. Пое си дълбоко дъх и се помъчи да се пребори с болката. Усети под мишницата си тежестта на пистолета, който не трябваше да носи в момента. Официално Портър беше в отпуск. Нямахше да му позволят да носи оръжие, докато полицейският психолог не напишеше оценка за душевното му състояние и не решаха, че е готов да се върне на работа. Ако случаят с У4М не беше възникнал отново, Портър все още щеше да е вкъщи и да чака новини, нещо, което да му помогне да изкара деня. Но случаят с У4М беше възобновен и го бяха повикали. Той посрещна с радост промяната, защото всичко беше по-добро от чакането и самотата.

Портър бръкна в джоба си и уви пръсти около мобилния си телефон. Искаше да се обади на Хедър. Да чуе гласа ѝ.

Свързахте се с телефона на Хедър Портър. Тъй като това е гласова поща, по всяка вероятност съм видяла името ви изписано на екрана и съм решила, че не желая да говоря с вас...

— Трябва да отида там — заяви той. Гласът му прозвуча като на малко момче. Гласът, който имаше, когато беше дете и когато нямаше злини, и предстояха само хубави неща и живот.

— Знам — отговори капитан Долтън. — Вече им казах да те очакват.

В окото на Портър бликна сълза и той бързо я избърса, а после пъхна в джоба си треперещата си ръка.

Долтън забеляза това и се усмихна загрижено.

— Може би някой трябва да те закара.

Портър отвори уста да възрази, но после размисли. Не искаше да откъсва Наш или Клеър от разследването, не и точно сега.

— Ще помоля Уотсън да ме закара.

Капитанът погледна към стаята и кимна.

— Задържали са го за обира снощи, но не са му казали, че са открили съвпадение с пистолета му. Обясних какво е положението ти и те се съгласиха да изчакат, докато отидеш там. Обещах, че само ще наблюдаваш. Стой от другата страна на еднопосочното огледало и ги остави да си свършат работата. Те ще изкопчат самопризнания от хлапака.

— Слушам, капитане.

Долтън сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, че преживяваш това, искрено съжалявам.

— Благодаря, капитане.

Долтън въздъхна, кимна и тръгна към вратата на командния център.

— Наш! Къде е последният ти доклад, по дяволите? Десетина репортери къмпингуват пред кабинета ми. Трябва да заситя тези кучета с малко късчета.

Наш повдигна рамене.

— Ти ни каза да си отидем вкъщи и да си починем. Нямах време за доклади. Добре си дошъл да поседиш тук, докато разпределяме задачите.

Долтън спря на вратата и се обърна.

— Портър?

— Да?

— Остави резервното си оръжие в колата. Не искам да запишат, че си носил оръжие. Ще го регистрират и на очната ставка.

Портър кимна.

— Слушам, капитане.

Клеър приключи с разговора по телефона и се приближи.

— Хозман може да е попаднал на нещо. Искане да се качим горе.

— Отидете двамата с Наш. Аз трябва да се погрижа за нещо в Петдесет и първи участък. Ще взема и Уотсън...

— Ще ме оставиш сама с онзи неандерталец?

Очите на Портър се насълзиха и той се извърна.

Клеър погледна капитана.

— О... Добре — тихо каза тя. — Само... обади ми се, ако се нуждаеш от нещо.

Портър се усмихна насила и кимна.

— Благодаря, Клерче-меченце.

Тя го ощипа по ръката.

— Не започвай и ти. И двамата сте задници.

Портър ѝ намигна и подаде глава в командния център.

— Уотсън? Хайде да отидем за часовника.

дЪСКА С УЛИКИ

Жертви

1. Кали Тремъл, 20 г., 15 март 2009

2. Ел Бортън, 23 г., 2 април 2010

3. Мелиса Люмакс, 18 г., 24 юни 2011

4. Сюзан Деворо, 26 г., 3 май 2012

5. Барбара Макинли, 17 г., 18 април 2013 (единствената блондинка)

6. Алисън Крамър, 19 г., 9 ноември 2013

7. Джоуди Блумингтън, 22 г., 13 май 2014

Емъри Конърс, 15 г., 3 ноември 2014

Излязла да тича, 18:03 ч. вчера

ТАЙЛЪР МЕЙДЪРС

Гаджето на Емъри

АРТЪР ТАЛБЪТ
финанси?

Трупът, намерен в сградата на издателство „Мълифакс“ (собственост на Талбът), идентифициран като Гюнтер Хърбърт, главен изпълнителен директор на „Предприемаческа дейност Талбът“

Нещо гнило в жилищен комплекс „Мурингс“ (собственост на Талбът)

Н. БЪРОУ

Икономка? Гледачка? По малко и от двете. Частна учителка

ВЕЩИ, НАМЕРЕНИ В У4М

Скъпи обувки — „Джон Лобс“/\$1500 чифтът — № 44/
Неизвестният заподозрян носи № 42 — с отпечатъци на Талбът

Евтин костюм

Мека шапка

75 цента в дребни монети (две по двайсет и пет, две по десет и една от пет цента)

Джобен часовник

Касова бележка от химическо чистене (№ 54873) — Клоз проучва химическите чистения

Умиращ от рак на стомаха — лекарства: октреотид, трастузумаб, оксикодон, лоразепам

Татуировка, на вътрешната страна на китката, скорошна — цифрата осем, безкрайност?

Учебникът по математически анализ, оставен от У4М, води до — СКЛАД НА ИЗДАТЕЛСТВО „МЪЛИФАКС“

Частичен отпечатък, намерен върху вагонетка в началото на тунел. Вероятно използвана за превозване на трупа.

Ухо, очи и език, оставени в кутии (Гюнтер Хърбърт) — брошурата в ръката на трупа. Кутиите водят до — ЖИЛИЩЕН КОМПЛЕКС „МУРИНГС ЛЕЙКСАЙД“ Щателно претърсване — не е открито нищо

Видеозапис — У4М, изглежда, е извършил самоубийство; лицето не се вижда ясно

НЕОБХОДИМА ИНФОРМАЦИЯ

Данни за майката на Емъри

Възстановяване на лицето — извършено

ЗАДАЧИ

Наш и Клеър отиват при Хозман

Клеър — организира разпити в центровете за лечение на рак с изображението на неизвестния заподозрян.

Клоз — проучване на касовата бележка от химическото чистене

Уотсън — посещение при чичо му във връзка с часовника с Портър

45

ДНЕВНИК

Бях заспал, когато родителите ми се върнаха. Е, честно казано, преструвах се, че спя, иначе нямаше да ги чуя. Отначало имаше крясъци, но не можах да различа думите. Майка ми и баща ми никога не се караха и аз не можех да си ги представя да се карат навън, където може да ги чуе някой съсед, но те бяха на алеята пред къщата ни и крещяха.

Не можах да не си помисля как господин Картър се развика на госпожа Картър и майка ми вчера.

Те сигурно се усетиха, защото изведнъж млъкнаха. Вратата се отвори и затвори и в дневната отекнаха гневни стъпки. Мисля, че татко хвърли ключовете на колата, които изтракаха върху плота и паднаха на пода.

— Прави каквото искаш. Аз няма да участвам — каза майка ми, а после изтропа покрай вратата ми и по-нататък по коридора към спалнята и затръшна вратата.

Тишина.

Най-оглушителната тишина, която бях чувал.

Представих си как баща ми стои в кухнята със зачервено лице и стиснати юмруци и разтваря и свива пръсти.

Отметнах завивките и станах от леглото. Тръгнах на пръсти и долепих ухо до вратата.

— Шампионе? — изрева татко от другата страна.

Едва не се спънах, когато отскочих назад. Сърцето ми заблъска като обезумяло. Бях решил да се хвърля в леглото и безопасните завивки, но не успях.

— Шампионе? Буден ли си?

Посегнах към валчестата дръжка, превъртях я и отворих вратата, уверено и бързо. Фигурата на баща ми изпълни отвора, осветена в гръб от лампата в кухнята. Чертите му бяха мрачни и тънеха в сянка. Ръката

му все още беше протегната към дръжката на вратата, а другата държеше нещо зад гърба му.

— Стоиш до късно, а, приятел?

Гневът, който бях доловил в гласа му, докато говореше с майка ми, беше изчезнал или хитро замаскиран, защото сега от него нямаше никаква следа. Лицето му беше усмихнато, а очите му блестяха.

Веднъж татко ми каза как да излъчвам чувства. Обясни ми, че винаги трябва да преценявам какво чувство се очаква от мен в дадени обстоятелства и да се погрижа ясно да го покажа, независимо какво изпитвам отвътре. Упражнявахме го много пъти. Веднъж кучето ни Ридли роди кученца и баща ми прекърши врата на едното пред мен една нощ и после ме принуди да се смея. Когато не можах да го направя, той взе друго кученце и аз се разсмях, защото не исках да видя как ще умре още едно. Това обаче не беше достатъчно. Татко каза, че не звуча искрено. До четвъртото кученце се научих да се контролирам. Можех да ставам от щастлив до тъжен, от ядосан до спокоен, от сериозен до лекомислен само като ми щракнеше с пръсти. Скоро след това Ридли си отиде. Не знам къде. Тогава бях само на пет, а паметта на тази възраст е частична в най-добрия случай.

Баща ми се ухили широко и аз нямаше как да знам какво чувства в действителност, нито пък исках. Ако заподозреше, че си мисля, че той не е щастлив, нощта нямаше да мине добре за майка ми или за мен.

— Не исках да заспивам, докато не се върнете, в случай че се нуждаете от помощта ми за нещо.

Татко протегна ръка и разроши косата ми.

— Ти си моят малък войник, нали?

Кимнах.

— Всъщност много бих искал да ми помогнеш за нещо дребно, ако мислиш, че ще можеш да го направиш. В настроение ли си да се позабавляваш?

Пак кимнах.

— Вземи голямата пластмасова купа за салата на майка ти от бюфета в кухнята и ела с мен долу в мазето. Имам малка изненада за нашата гостенка. — Той извади хартиена кесия иззад гърба си, вдигна я и я разклати. Вътре драскаше нещо. — Ще бъде страхотно! — усмихна се баща ми.

Този път разбрах, че той наистина е щастлив.

46

КЛЕЪР

Ден втори, 7:18 ч.

— Той каза ли защо трябва да отиде там? — попита Наш, докато гледаше екранчето с номерата на етажите в асансьора.

Клеър завъртя очи.

— Казах ти вече три пъти. Портър каза само, че трябва да се погрижи за нещо в Петдесет и първи участък, нищо повече. Никакво тайно ръкостискане или предаване на бележки, нищо.

— Но сигурно е нещо, свързано с Хедър, нали?

— Ако искаше да знаем, Портър щеше да ни каже.

Вратите на асансьора се отвориха на петия етаж.

Двамата слязоха и се озоваха в бъркотия от разхвърляни преградени стаички и разклатени малки бюра с компютри, достатъчно стари, за да имат флопидискови устройства.

Наш бързо се огледа наоколо и после тръгна по тясната пътека с кашони и купчини папки, натрупани от двете страни.

— И защо взе Уотсън? Защо не взе някой от нас?

— Дори не знаем дали е заради Хедър.

— Трябва да е заради Хедър.

Клеър знаеше, че Наш е прав. Капитанът никога не би слязъл в сутерена по друг повод.

— Да, вероятно.

— Затова защо Уотсън?

— Според патлака, който ти е разрешено да носиш, ти си детектив. Защо мислиш, че Портър не пожела да вземе един от нас?

— Аз съм най-добрият му приятел.

Клеър се зачуди дали Наш няма да се разплаче.

— Може би иска да бъде с някого, който не знае за Хедър. Така напрежението ще е по-малко. Не съм споменавала нищо, но ние знаем и това създава напрежение. За него е трудно да се върне на работа, заобиколен от всичко това, и да съзнава, че не може да направи нищо.

Мисля, че Портър се държи по възможно най-добрия начин. Определено по-добре от мен, ако аз бях на неговото място. Аз щях да съм напълно съсипана.

Те намериха кабинета на Хозман, две врати преди дъното на коридора, вляво. Вратата му беше отворена и той им направи знак да влязат.

— Кой е готов за малко математика?

Клеър посочи Наш.

— Това е твоят човек. Наш е печелил щатската олимпиада по математика в гимназията три поредни години.

Хозман погледна Наш и учудено повдигна вежди.

— Наистина ли?

— Наистина. Веднага след като спечелих златото на овчарски скок — кимна Наш. — Освен това правя жесток пай с череша. Трябва да видиш колко нашивки съм получил.

— Тогава няма любители на математиката, така ли?

— Не.

— Знаете ли какво е схема на Понди?

Клеър вдигна глава.

— Това е когато някой човек или фирма плаща на старите си инвеститори от капитала, придобит от нови инвеститори, а не от печалбата от предишните инвестиции.

Наш подсвирна:

— Еха, секси си, когато знаеш отговорите.

Тя го удари по рамото.

Хозман почука с пръст по купчина листове на бюрото си.

— Мисля, че точно това става тук, и не само с „Мурингс“, но и с всички холдинги на Талбът.

Клеър се намръщи.

— Как е възможно? Той е един от най-богатите хора в Чикаго, вероятно в страната.

— Богат е на хартия. Безумно богат на хартия, но има сериозни проблеми. Нещата с „Мурингс“ тръгват на зле преди две години. Талбът купува всичката онази земя и една седмица преди фирмата му да започне да събаря с булдозери сградите, Отделът за планиране и съхранение на исторически сгради на Чикаго спечелва съдебно дело и спира проекта. Те смятат, че кварталът трябва да бъде запазен. По

време на разцвета на Сухия режим в района изникват най-малко десетина контрабандни питейни заведения. Отделът мисли, че ще служи по-добре на града, ако обнови квартала в автентичния му вид и превърне крайбрежната зона в Мека за туристи. В едно от заведенията често идвал Ал Капоне. Гангстерите винаги са печеливш избор.

Клеър наклони глава настрана.

— Но Талбът сигурно го е предвидил, нали? Западнали лайняни дупки или не, Отделът запазва такива места из целия град. Предполагам, че един умен строител на недвижими имоти подсигурява бюджета и сроковете си, за да се справи с тези групи.

Хозман почука с пръст по една ведомост.

— Права си. Талбът е сложил настрана дващест милиона в гаранционна блокирана сметка специално за да се бори с тези момчета. Той не само че го е предвидил, но и адвокатите му чакали в съда в деня, когато било подадено възражението, с техен иск.

— Смятал е да съди Отдела за планиране и съхранение? — попита Наш.

Хозман се ухили.

— Нещо по-добро. Талбът завел дело срещу градската управа. Адвокатите му твърдели, че контрабандните питейни заведения са построени без разрешително и че не само е незаконно да бъдат запазени, но и градската управа е длъжна или да ги обнови по съвременните изисквания, или да ги събори.

Клеър подсвирна:

— Еха! И как реагира Градският съвет?

— Не били доволни и предприели контраудар. На другия ден спрели строежа на два небостъргача, които Талбът изграждал в центъра на града, единият с офиси, а другият — жилищна сграда. Очевидно се е намесил някой, който подал сигнал, че фирмата на Талбът използва нестандартен бетон. Анализирали материала и се оказало вярно. В сместа имало твърде много пясък или нещо друго. Все още се опитвам да проуча детайлите. Сградата с офиси е на четирийсет и три етажа и струва шестстотин осемдесет и осем милиона долара, а жилищната кула е шейсет и четири етажа и с цена близо един милиард.

— И какво означава това? Талбът трябва да ги разруши и да започне наново? — попита Наш.

Клеър разглеждаше снимката на сградата с офиси, която беше разпечатал Хозман.

— Мислиш ли, че градската управа е знаела за лошия бетон през цялото време и е завела съдебното дело само за да отмъсти?

Хозман вдигна ръце.

— Не знам.

— Ние видяхме къщи в „Мурингс“, затова трябва да са постигнали някакво споразумение, нали? — подчерта Наш. — Искам да кажа, че сградите ги няма, заменени са с луксозни еднофамилни къщи, затова някой си е затворил очите.

Хозман посочи друга ведомост.

— Ами, това е загадката. Открих, че близо четири милиона долара са напуснали сметките на Талбът през май и не успях да проследя получателя. Скоро след това обаче строителството в „Мурингс“ започва отново и градската управа разрешава на Талбът да продължи с двата небостъргача, като одобрява много скъпо модерно укрепване.

— Тогава Талбът е подкупил някой градски големец?

— И аз мисля така. И всички съдебни дела са били прекратени.

Наш се намръщи.

— Не съм финансов анализатор, но нищо от това не ми звучи като схема „Понци“. Струва ми се, че един богаташ използва богатството си, за да стане още по-богат.

— Не точно да стане по-богат — отвърна Хозман, докато ровеше в купчините листове. Намери листа, който търсеше, и го даде на Наш.

Той го погледна и му го върна.

— Не съм финансов анализатор, забрави ли?

Хозман завъртя очи.

— Талбът има шестнайсет мащабни проекта, които се осъществяват в момента, всичко от жилищни сгради, магазини, жилищни блокове и луксозни офиси. На всичките им остават няколко месеца до завършването и смучат пари, особено кулите със структурни проблеми. Веднага щом надушили проблема, поддръжниците му започнали да се отдръпват. През последния месец Талбът е платил повече от триста милиона. Той дължи още сто и осемдесет милиона през следващите две седмици и доколкото разбирам, ги няма. Талбът, изглежда, използва парите, които постъпват от нови инвеститори, за да

плаща на старите, и се опитва да взима нови заеми за разходите по строителството.

— Добре, схема „Понци“ — съгласи се Наш.

— Тогава каква е...

Клеър сложи ръка на устата му.

— За да бъде схема „Понци“, Талбът трябва да измоли средства за фалшив проект и да използва постъпленията, за да плати на инвеститорите на другите проекти.

— Това ни връща към „Мурингс“. — Хозман извади копие на брошурата, която бяха намерили при трупа на Гюнтер Хърбърт, главния изпълнителен директор на холдингите на Талбът.

— Това място е фалшиво.

— Но той строи там — подчерта Наш.

— Видели сте къщи в първия етап на строителство, общо шест, никоя от които все още не е продадена. Реалният проблем е вторият етап. Талбът продава парцели, бъдещи домове и дори дялове от луксозен крайградски клуб за голф, който ще бъде завършен през есента догодина. Обадох се на Тери Хеншоу от отдел „Финансови престъпления“ на ФБР и той каза, че наблюдават Талбът от няколко месеца. Той пренасочва парите от втория етап чрез серия подсметки в чужбина и после ги, връща под чадъра на „Предприемаческа дейност Талбът“, за да плаща на инвеститори от други проекти.

Клеър размаха пръст.

— Това все още не е схема „Понци“. Може и да не е етично, но щом корпорацията му притежава всичките тези проекти и те са законни, Талбът вероятно си е покрил задника с някакъв дребен шрифт в договорите.

Хозман бавно се завъртя в кръг със стола си. На устните му играеше усмивка.

— Щеше да си права, но открих още нещо.

— Какво?

— Талбът не притежава земята, където смятат да построят втория етап. Той продава строежи на чужда земя.

— Щом Талбът не я притежава, тогава кой?

Хозман се ухили и очите му се стрелнаха между двамата детективи.

— Момент...

Лицето на Наш се зачерви.

— Изплюй камъчето, математико.

— Емъри Конърс. — Хозман плесна с длан по бюрото.

— Майка ѝ оставила земята в завещанието си. Момиченцето струва сериозни кинти. И тъй като не Талбът, а тя притежава земята, имаме нещо по-лошо от схема „Понци“. Има и още. Вижте това. — Той посочи подчертан с маркер параграф в някакъв правен документ.

Наш го прочете и подсвирна.

— Мислите ли, че сега капитанът ще ни разреши да привикаме на разпит Талбът?

ДНЕВНИК

Стъпалата скърцаха, докато слизах с голямата купа за салата на майка ми в едната ръка и чаша вода в другата. Майка ми ме гледаше напрегнато, докато взимах тези неща, и по едно време дори оформи беззвучно с устни думите: „Не му позволявай да го направи.“ Разбира се, не й обърнах внимание, защото не можех да „позволя“ на татко да прави каквото и да било и нямах намерение да развалям доброто му настроение, като му предам такова послание. Той ми беше казал да донеса купата и знаех, че госпожа Картър не е пила нищо от часове. Реших, че е жадна, и затова взех и вода. Ако знаеше какво предстои да се случи, майка ми беше напълно в състояние да изкаже мнението си. Баща ми вече беше долу и бе приклепнал до походното легло. Приблжих се и видях, че той завързва краката на госпожа Картър за рамката с трипластово найлоново въже. Вече беше завързал свободната ѝ ръка. Тя безуспешно дърпаше въжетото. Татко умееше да прави стегнати възли.

В устата ѝ беше напъхана кърпа, завързана с ивица плат от ризата на господин Картър. Върху плата имаше тъмночервени петънца.

Баща ми подръпна последния възел и потупа по крака госпожа Картър.

— Готино, а? — Той се обърна към мен. Очите му блестяха като на дете на Коледа. — Носиш ли ножа си?

Ножът ми все още беше в майка ми. Търсих го къде ли не, но не открих следа от него. Поклатих глава.

Татко се намръщи.

— Трябва винаги да носиш ножа си. — Той бръкна в задния си джоб, извади неговия нож и ми го даде.

— Ша я убием ли?

— Трябва да кажеш „ще“ не „ша“. Умните момчета не говорят така.

— Съжалявам, татко.

— Ще говориш така само когато искаш хората около теб да си помислят, че не си толкова интелигентен колкото си в действителност. Понякога е по-добре да не си най-умният сред присъстващите. Някои хора се страхуват от онзи с по-висш интелект. Ако се престориш на тъп, на тяхното ниво, те ще те приемат. Така е по-лесно да се слееш с тълпата. Но не са необходими, преструвки, когато присъстват само твоят старец и нашата красива съседка. Щом не можеш да бъдеш такъв какъвто си с приятелите и семейството си, тогава какъв е смисълът, нали така?

Не можах да не се съглася.

— Ще я убием ли, татко?

Той взе ножа от ръката ми и вдигна острието към светлината.

— Отличен въпрос, шампионе, но не мога да отговоря. Госпожа Картър държи картите за тази игра на късмета и ги стиска плътно до гърдите си. Аз лично предпочитам да не я убиваме. Предпочитам да я задържим още малко. Чувам, че тя си пада по купоните и искам да опозная добродетелите ѝ от първа ръка. — Баща ми отново потупа коляното ѝ. — Не е ли така, Лиза? Ти преливаш от удоволствия.

Очите ѝ бяха приковани в острието на ножа, което красиво блестеше на светлината на шейсетватовата крушка, окачена на тавана.

Хартиеният плик на татко беше на пода до него и тихо шумолеше върху бетона. Той отново ми даде ножа.

— Ти вече си голямо момче. Искаш ли да имаш честта?

Госпожа Картър започна да се мята като бясна. Риташе и очите ѝ щяха да изхвърчат. Тя изкрещя нещо зад кърпата в устата ѝ, но беше невъзможно да се разбере какво. Не бях сигурен защо баща ми беше запушил устата ѝ. Половината удоволствие не беше ли да чуваш реакцията?

Татко издърпа бялата блуза на госпожа Картър от джинсите ѝ.

— Искам да отрежеш това от нея. Жалко е да съсипеш такава хубава, чиста дреха, но за съжаление няма друг начин да свършиш работата, когато тя е завързана за походното легло. Жалко, че не носи блуза с копчета отпред.

Госпожа Картър ожесточено клатеше глава, но нямаше шанс с баща ми. Отправих ѝ най-окуражителната си усмивка, а после плъзнах острието в тънкия плат на блузата ѝ и дръпнах леко. Острият ръб срязва памучната тъкан без усилие и продължих нагоре. Кокалчетата на

пръстите ми докоснаха кожата на корема ѝ и аз почувствах, че лицето ми се изчервява. Не можех да погледна нито татко, нито госпожа Картър от страх, че ще разкрия прилива на чувства, който ме завладя. Бях сигурен, че съм горещ на допир. Температурата ми се повишаваше с всяка изминала секунда. Когато опакото на ръката ми докосна сутиена ѝ, помислих си, че ще експлодирам. Натиснах ножа и продължих да разрязвам, докато острието излезе през яката и блузата се разпори на две. Госпожа Картър се разрида.

— Отрежи и ръкавите и раменете. Махни това досадно нещо да не пречи — даде указания баща ми.

Направих това, което ми каза той, и скоро блузата лежеше разрязана на купчина встрани от мен. Госпожа Картър ставаше все по-неспокойна. Дишането ѝ беше затруднено зад кърпата в устата ѝ. Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха с все по-настойчива неотложност. Щеше ли да припадне?

— Да махнем ли кърпата?

Татко погледна госпожа Картър и поклати глава.

— Човек, който пици от страх, е едно нещо, но някой, който пици от болка? Това е съвсем друго животно. А ще боли. Убеден съм. — Той взе въжето и го омота около корема ѝ точно под гърдите, а после заобиколи походното легло и завърза стегнат възел. Повтори същото още четири пъти, докато стигна до края на въжето.

Това изобщо не успокои госпожа Картър, която започна да рита и да се дърпа с подновена енергия. Баща ми сложи голямата си ръка на коленете ѝ и ги натисна надолу, а след това взе друго въже и ги завърза за походното легло. Когато той приключи, госпожа Картър вече не можеше да помръдне.

— Най-добре да започваме. Би ли ми подал плика и купата за салата?

Кимнах и вдигнах хартиения плик. Беше тежък. Каквото и да имаше вътре, тежеше най-малко двеста-триста грама. Плъзгаше се. И се беше напишкало. Дъното на кесията беше мокро от урина и вонеше на топъл амоняк.

Татко взе от мен хартиения плик и го сложи върху корема на госпожа Картър. Тя си пое дълбоко дъх и се помъчи да се надигне, когато мократа хартия докосна кожата ѝ, но въжето не ѝ позволяваше

да се движи. Госпожа Картър изви врат и видя плика, но не издържа дълго в това неудобно положение и отново се отпусна назад.

Баща ми леко разтвори торбичката, за да пусне въздух вътре, и бързо сложи отгоре купата за салатата. Извади ролка тиксо, откъсна няколко ивици и залепи купата за корема и гърдите на госпожа Картър. Купата беше от прозрачна пластмаса, затова ясно виждахме какво става вътре.

Татко почука с пръст по дъното на купата.

— Дребосъкът е обикновен черен плъх. Намерих го навън и без много усилия го прибрах, след като му дадох парченце сирене, подправено с хлороформ. Въздействието му обаче преминава и когато се събуди, плъхът ще бъде ядосан и ще се бори с жестоко главоболие. Плъховете не обичат затворени пространства, затова съм убеден, че ще иска да се измъкне от купата. Може да се опита да забие нокти в пластмасата, но повърхността е гладка и няма къде да се захване. Щом се откаже от този маршрут, мисля, че ще насочи вниманието си към онова, което се намира отдолу, и тогава ще започне истинското забавление. За разлика от пластмасата, остриите му нокти няма да имат проблем да разкъсат крехкия торс и когато впие уста в дивеча, и започне да дъвче... — Баща ми се ухили широко. — Е, тогава, да речем, че такива зъби са направени да поглъщат много по-твърди материи.

Госпожа Картър отново започна да се гърчи и да се мята. Дишането ѝ се превърна в борба. Помъчи се да си поеме дъх, но не можа да вдъхне достатъчно през носа си. По лицето ѝ потекоха сълзи. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Наведох се по-близо към плъха. Гризачът се беше свил в кесията и не мърдаше, но беше ясно, че въздействието на упойващото вещество преминава. Малкият черен плъх подаде глава през отвора на плика и аз едва не изскочих от късите си панталони. Татко се засмя.

— Не се тревожи, шампионе. Той няма да погне теб. Ако се измъкне от там, коремът му ще бъде толкова пълен, че мозъкът му изобщо няма да помисли за още храна.

— Тя ще припадне.

Бях сигурен, че баща ми вече е помислил за тази вероятност, но изражението му говореше друго. Отначало изглеждаше озадачен, а после разочарован.

— Може би си прав, шампионе. Предполагам, че това е малко завладяващо. Но почти приключихме. — Той прокара пръсти през косата на госпожа Картър. — Ще издържиш още няколко минути, нали, Лиза? Достатъчно си корава, за да го направиш, нали?

Главата ѝ клюмна и аз не можах да разбера дали тя кима в знак на съгласие, или я поклати в израз на отрицание.

Плъхът изпълзя от хартиената кесия, катурна се на една страна и после се изправи на розовите си крачета. Не можеше да пази равновесие и очевидно беше зашеметен, но бавно започна да се ориентира в света на живите. Първо подуши плика, след това купата и накрая пъпа на госпожа Картър. Муцунката му се скри вътре и после пак изскочи.

— Ето го нашият малък приятел — рече баща ми, докато плъхът залитайки търчеше около ръба на купата.

— Мисля, че синът ми е прав. Трудно е да дишаш с кърпа в устата, затова ще я извадя и ще ти дам възможност да си поемеш дъх. Освен това искам да отговориш на един елементарен въпрос, който може да сложи край на всичко това, ако си откровена. Съгласна ли си?

Този път госпожа Картър определено кимна.

Татко се замисли, а после се наведе към нея и допря устни към ухото ѝ.

— Спеше ли съпругът ти с жена ми? — Думите бяха прошепнати тихо, едва доловими от мястото, където стоях.

Госпожа Картър отвори широко очи и се втренчи в него. Баща ми посегна към кърпата и я издърпа от устата ѝ. Тя изплю смачканото на топка парче плат и задъхано си пое въздух, сякаш беше прекарала под вода няколко часа.

— Махни това нещо от мен! — извика госпожа Картър и отново започна да се мята, но това не ѝ помогна. Торсът ѝ не помръдна повече от два-три сантиметра и после възето я дръпна надолу. Тя изви врат, но не можа да вдигне глава достатъчно, за да види какво става. Аз обаче виждах. Всичко.

Плъхът се съвземаше бързо, отърсваше се от съня и стъпваше все по-стабилно на краката си. Ако плъховете страдаха от пристъпи на паника, бях убеден, че това косматото чудо скоро ще изпадне в такова състояние. Гризачът обикаляше по ръба на купата, допрял потрепващото си носле до пространството, където пластмасата

докосваше кожата на госпожа Картър, и спираше на всеки няколко крачки, за да изследва пластмасата, и после се връщаше към изучаването на периметъра. Обикаляше купата, всеки път по-настървено от предишния.

— О, Боже, мисля, че изпада в клаустрофобия. Какво ще кажеш, шампионе?

Кимнах.

— Със сигурност! Виж го, татко! Ядосва се!

— Някоя божия твар не обича пленничество. Няма значение дали е червей, гризач или силен човек. Заклучиш ли живо същество, дори да напълниш клетката с вкусни лакомства и удобно място да положи глава, то ще иска да излезе. Този малък гадняр ще изгризе тунел в нашата скъпа съседка в опит да избяга на свобода. Представяш ли си? Дупка точно в средата ѝ. Обзалагам се, че дори това няма да я убие. Поне за известно време. Веднъж гледах как един човек живя три дни с огнестрелна рана в корема. Кълна се, че когато светлината попаднеше под подходящ ъгъл, се виждаше през нея. Разбира се, тази дупка сега ще бъде много по-голяма, затова не очаквам, че Лиза ще живее няколко дни, но се хващам на бас, че двайсет-трийсет минути не са изключени. — Той потрепери. — Представяш ли си болката? Дупка, голяма колкото мъжки юмрук. — Татко вдигна юмрук и го показа на госпожа Картър.

Тя задърпа въжето и зарита с крака, доколкото можеше. Това само развълнува още повече плъха.

— Моля те, махни го от мен! Моля те! Ще ти кажа каквото искаш!

Баща ми се наведе над нея.

— Зададох ти лесен въпрос, но може би наред цялото вълнение ти го забрави или не ме чу, затова ще повторя — спеше ли съпругът ти с жена ми?

Госпожа Картър поклати глава.

— Не! Не, не, не!

Татко ми намигна.

— Какво мислиш, шампионе? Тя откровена ли е или измисля лъжи?

— Ааа! — изпищя госпожа Картър. Очите ѝ изпъкнаха и лицето ѝ се зачерви.

Погледнах плъха, който лекичко беше захапал ръбчето на пъпа ѝ. Не достатъчно, за да пусне кръв, но определено достатъчно, за да се зачерви и подпухне кожата. Главата му беше вдигната и устата му потрепваше, докато вкусваше находката си така, както се оценява хубаво вино.

Баща ми плесна с ръце и съществото забрави за храната, и се обърна към него.

— Малкият гадняр огладнява. И обича месо. Това определено е добър знак! Сигурен съм, че си вкусна — точното количество крехкост и аромат.

— Начукай си го, ненормалнико! — изтърси госпожа Картър, която пак се задъхваше. Изваждането на кърпата беше добър ход. Тя сигурно вече щеше да е припаднала, ако татко я беше оставил в устата ѝ. — Моля те, махни го от мен — добави тя, докато по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Отговорих на шибания ти въпрос, затова махни го.

— Езикът, скъпа моя, внимавай какво говориш.

— Ще направя каквото искаш. Ще ти кажа всичко, само моля те...

Плъхът я захапа и тя изпищя ужасяващо. Този път гризачът не се поколеба. За разлика от първото захапване, което беше само проучващо, това беше мотивирано от глад. Татко беше прав — зверчето обичаше месо. Плъхът отхапа късче с големина пет-шест милиметра от корема на госпожа Картър. Втренчих се със страхопочитание, докато мястото първо стана розово, после червено и накрая се изпълни с кръв.

— Оооо! — изтананика баща ми. — Сега вече играта започна.

Госпожа Картър вкопчи ръце в походното легло. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, докато дърпаше рамката. Тя всмукна глътка въздух. Бях чувал израза изпъкнали очи, но до този момент не бях виждал такова нещо. Очите ѝ наистина бяха изпъкнали, сякаш щяха да изхвърчат от главата ѝ.

И после татко забеляза чашата вода.

— Шампионе, гледай. — Той наклони чашата и изля няколко капчици вода върху купата. Водата потече отстрани и образува локвичка там, където пластмасата се срещаше с кожата на госпожа Картър. След по-малко от секунда плъхът надуши водата, скочи от срещуположната страна на похлупака и бутна с муцуна ръба на купата.

Не можа обаче да достигне водата, защото баща ми беше залепил с тиксо купата. Това, изглежда, раздразни гризача, който започна да рови. Мъничките му криви нокти разрязаха корема на госпожа Картър, без да обръщат внимание на писъците ѝ. А тя пицеше пронизително. Мислех, че ухапването е лошо, но...

Татко разроши косата ми.

— Забавно е, нали? — попита той и после отново се обърна към госпожа Картър. — Виж, Лиза, знам, че тя ходи в дома ти, понякога стои там часове наред и се връща вкъщи, воняща на секс. Идва си у дома, смърдяща от мръсотията на секс и ми се усмихва, сякаш всичко е наред и не е направила нищо лошо. Е, и двамата знаем, че това не е вярно, нали? Мисля, че и двамата знаем какво става. Когато тя го уби, не е било за да защити теб, а за да се опита да защити себе си. Прав ли съм?

Мисля, че госпожа Картър не го чу. Тя си поемаше дъх на дълги, бавни глътки, като издаваше мляскащи звуци, когато въздухът се смесеше със сълзите и сополите, които задръстваха гърлото ѝ. Очите ѝ бяха приковани в тавана. Вече не виждаше мен или татко.

— Мисля, че изпада в шок — рекох.

Плъхът беше престанал да дращи, но беше направил бъркотия. С изключение на последното ухапване, раните не бяха дълбоки, но бяха много. Областта около водата беше осеяна с драскотини — малки белези, сякаш някой беше разрязвал корема ѝ с бръснарско ножче. Баща ми отлепи тиксото и блъсна настрана купата, която заедно с плъха излетя в мазето.

— Проклет гризач... Беше твърде далеч от... — измърмори той, грабна чашата и плисна водата върху лицето на госпожа Картър. Задъханото поемане на въздух спря. Тя ни погледна гневно и изпищя.

Баща ми я зашлеви. Разтворената му длан остави яркочервена следа върху лицето ѝ. Госпожа Картър млъкна. Тялото ѝ трепереше от силни спазми.

— О, я стига! Не беше толкова лошо. — Татко избърса кръвта с хартиения плик. — Виждаш ли? Само малка драскотина. Нищо тревожно. — Той отново се наведе над нея и доближи устни до ухото ѝ. — Ако исках да те нараня наистина сериозно, щях да направя много по-лоши неща. Веднъж отрязвах плътта до костите на пръстите на един човек. Започнах от средата и после изрязвах тънки малки ивици. Отне

ми близо един час, докато приключа с първия пръст. Човекът едва не изпадна в шок в първите минути, но му инжектирах адреналин. Това не само че го свести, но и усили болката.

Татко погали опакото на ръката на госпожа Картър. Тя се дръпна, опъвайки белезниците.

— Знаеш ли, че в човешката ръка има двайсет и седем кости? Някои големи, други малки. Но всичките се чупят. Не съм сигурен дали онзи човек беше в състояние да чувства много на този етап, тъй като изрязах повечето му плът, тъкан и сухожилия, но квичеше като прасе. Обзалагам се, че ако го направя с теб, ако изрежа плътта от пръстите ти един по един, ти бързо ще ми кажеш истината, нали? — Той прокара пръсти по опакото на ръката ѝ, обиколи в кръг китката ѝ и после я стисна. — Обзалагам се, че ако разрежа правилно, ако започна тук и стигна дотук, заобиколя дорзалното разклонение тук, при улнарния нерв, ще изхлузя кожата ти като мокра ръкавица. Трябва да внимавам да не пробия някоя вена, но мисля, че ще мога да го направя. — Баща ми се обърна към мен: — Какво ще кажеш, шампионе? Да опитаме ли?

Спомних си снимката.

Татко допря длан до раната в корема на госпожа Картър и този път тя не изпищя. Очите ѝ се избелиха и главата ѝ клюмна настрана.

— Мъртва ли е?

Баща ми докосна шията ѝ.

— Не. Припаднала е. — Предполагам, че рано или късно щеше да се случи. — Той се изправи и тръгна към стълбите. — Може да я развържеш, но остави белезниците. След това се качи горе и поспи. Нощта беше дълга. Аз трябва да говоря с майка ти.

— Ами плъхът? — извиках след него, но татко вече беше заминал и аз бях сам с нашата гостенка.

ЕМЪРИ

Ден втори, 8:06 ч.

Сладурче? Сериозно, трябва да станеш. Всичкото това дрямане никак не е здравословно.

Емъри махна разсеяно с ръка във въздуха, за да прогони гъстата мъгла, която се беше спуснала над мислите ѝ. Отвори очи, но не видя нищо. Разбра, че са отворени само защото почувства колко са сухи. Студеният въздух беше като пясък в очите ѝ и тя отново ги затвори. Опита да се претърколи, но не можа.

Някой я държеше! Някой натискаше гърба ѝ и я блъскаше към бетонния под. „Боже, не му позволявай да извади очите ми!“ Не му позволявай да отреже езика ми! Емъри се подготви за болката, очаквайки в роговицата ѝ да се забие острие, което да избодне очите ѝ, или ръка, която да стисне гърлото ѝ, да упражни достатъчно натиск, за да разтвори насила устата ѝ, и...

Успокой се, сладурче. Това е количката с носилката. Не си ли спомняш? Това чудовище падна върху теб, когато ти се опита да близнеш малко канална вода като бездомно куче.

Емъри бързо си спомни всичко, което беше последвано от толкова силна болка в слепоочието, че си помисли, че пак ще припадне. Тя докосна челото си и по пръстите ѝ полепна засъхваща кръв.

Поне ти ли вода, преди върху теб да се стовари адът, скъпа? Не знам за теб, но аз съм много жадна.

Съдейки по състоянието на гърлото си, Емъри не беше пила вода.

Отначало китката не я болеше. Не чувстваше нищо, докато не премести тежестта си и не се опита да слезе от количката, но болката се появи изведнъж. Ръката ѝ сякаш се отделяше от китката, все едно гневни зъби бяха прегризали кожата и костта. Емъри се помъчи да изпици, но от пресъхналото ѝ гърло излезе само тихо сумтене.

Болката в китката и в ударената ѝ глава отново заплаши да я завладее в състояние на тъмно полусъзнание, но Емъри се бореше. Каза си, че докато чувства болка, все още е жива, а докато е жива, ще се съвземе, независимо от това, което ще ѝ поднесе сегашното ѝ положение.

О, държиш се, момиче. Момичешка сила и така нататък. Няма нищо по-интересно по националната телевизия от момиче без едно ухо и отрязана ръка, което разказва на света как е оцеляло. Водещите ще те обожават. „Как запази разсъдъка си, когато ръката ти падна и рукна всичката онази кръв? Предполагам, че е хубаво отново да си на свобода, но, по дяволите, обзалагам се, че те е боляло жестоко, нали?“

Кървеше ли?

Емъри протегна назад здравата си ръка и докосна подутия мускул и тъкан около белезниците. Имаше кръв, но немного. Белезниците бяха одрали кожата ѝ, но това не я тревожеше чак толкова много. Тя запази паниката за костта на китката, която стърчеше под странен ъгъл на допир. Не беше пробила кожата, но се бе опитала. Помъчи се да раздвижи китката си, но почувства остра болка, отпусна се и засмука дълбоко въздух през зъби.

Китката ѝ със сигурност беше счупена. Този път Емъри се зарадва, че не вижда в тъмнината.

Нещо ѝ подсказа, че трябва да стане, и преди нещо друго да я разубеди, тя се надигна, влачейки количката с натрошената си китка и с немощно охкане, докато я отмести на четирите ѝ колела. След това се изправи, подпря треперещото си тяло на рамката и мълчаливо зачака болката, която вероятно щеше да последва.

Болката я връхлетя като вълна. Не само в китката, но и в краката и ръцете. Емъри не знаеше колко време е била в безсъзнание, но явно е било по-скоро часове, отколкото минути. Всеки сантиметър на тялото ѝ пламтеше от вцепененост, а после „иглички“ и накрая дълбоко пулсиране, което твърдо реши да остане известно време.

Този път Емъри не изпищя, тъй като се стъписа, когато осъзна, че се е подмокрила за пръв път, откакто се свести на това място. Топлата течност се стече по крака ѝ и образува локвичка върху пръстите ѝ.

Тя стоеше там, когато гласът на Род Стюарт изведнъж започна да крещи отгоре припева на „Маги Мей“.

Емъри стоеше и се питаше колко време ще издържи, преди да умре.

49

ДНЕВНИК

Допрях студена, мокра кърпа до раните на госпожа Картър. Не изглеждаха толкова зле, колкото очаквах. Нищо, което да не може да се оправи с малко прах за зарастване на рани „Неоспорин“ и медицински пластир. За жалост нямах тези неща, затова мократа кърпа трябваше да свърши работа.

Помислих си, че тя ще се събуди, но след двацетина минути госпожа Картър все още спеше дълбоко. Бях убеден, че спи. Шокът не е нищо повече от защитен механизъм, режисиран от организма. Щом нещата станат напечени, организмът се изключва, за да компенсира. Съчетай това с огромните количества адреналин, освободен непосредствено преди това от надбъбречната медула, които карат метаболизмът да заработи свръхактивно, и получаваш рецепта за епичен срив.

Госпожа Картър щеше да си почине и после щеше да се събуди.

Намерих одеяло върху пералната машина, преметнах го върху дребното ѝ тяло и след това се качих горе.

Видях татко заспал на дивана. На пода до него лежеше празна бутилка бърбън. Промъкнах се безшумно покрай него, шумгнах се в стаята си и заключих вратата.

Застанах там, допрях чело до вратата и затворих очи. Не се бях чувствал толкова уморен.

— Каза ли му за снимката?

Завъртях се и видях майка ми, която стоеше в ъгъла. Сенки скриваха чертите ѝ и тялото ѝ представляваше само очертания в мрака.

— Каза ли му за снимката? — тихо повтори тя с дрезгав глас.

— Не — отговорих. Гласът ми прозвуча много по-плахо, отколкото възнамерявах. — Още не — добавих, опитвайки се да говоря по-уверено, отколкото се чувствах.

Майка ми пристъпи към мен и аз осъзнах, че носи нож, един от големите касапски ножове в кухнята. Не ми беше разрешено да си

играя с тях.

— Тя какво каза на баща ти? — Лунната светлина се отрази в острието, което заблестя, когато майка ми го завъртя в ръката си. — Той знае ли?

Поклатих глава.

— Татко мисли, че ти си спала с господин Картър. — Не знам откъде бях научил думата „спя“ в този ѝ смисъл и макар да бях сигурен, че я употребих правилно, се почувствах някак странно, че я изговарям. — Той беше... убедителен, но тя не му каза нищо.

— И какво направи той?

Разказах ѝ, пропускайки факта, че в мазето ни се разхожда плъх. Могат ли плъховете да се катерят по стълби?

— И ти няма да му кажеш, нали? Това ще бъде нашата малка тайна.

Не отговорих.

Майка ми вдигна ножа и пристъпи на лунната светлина. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Плакала ли беше?

— Ако не му кажеш, ще ти позволя да правиш разни неща с госпожа Картър. Интимни неща. Неща, за които момчетата на твоите години могат само да мечтаят. Искаш ли?

Пак не казах нищо. Очите ми бяха приковани в острието.

— Знаеш какво ще направи баща ти, ако разбере, нали? И какво ще направи на госпожа Картър? Не искаш да бъдеш отговорен за това, нали?

— Не мога да лъжа, майко. — Думите се отрониха от устата ми, преди да се усетя, че съм ги изрекъл и преди да осъзная грешката си.

Майка ми вдигна високо ножа, хвърли се към мен и спря само на няколко сантиметра от лицето ми.

— Няма да му кажеш или ще те изкормя като шибано прасе, докато спиш. Разбираш ли? Ще избода очите ти с чаена лъжичка и ще ги напъхам в малкото ти гърло, докато ги глътнеш цели като две зрели гроздови зърна, току-що откъснати от лозата.

Ножът беше толкова близо до върха на носа ми, че ми се виждаше двоен.

Майка ми никога досега не ми беше посягала.

Никога не ме беше наранявала.

Сега обаче ѝ повярвах.

Повярвах на всяка нейна дума.

Тя продължи да говори с тих глас, но все пак достатъчно висок.

— Ако му кажеш нещо, аз пък ще му кажа, че и ти си бил там. Много пъти. Ще разкажа как си стоял в ъгъла, извадил мъжките си части като маймуна в зоопарк. И как лигите ти са течали по твоята скъпа госпожа Картър. Как си гледал собствената си майка през прозореца на спалнята в най-съкровени моменти. Трябва да се засрамиш от поведението си, жалко, окаяно дете.

Нямах намерение да се оставя да ме заплашва. Не и този път.

— Кой направи снимката, майко?

— Какво?

— Мисля, че ме чу. Кой направи снимката? Господин Картър ли? Прав ли е татко? Имаше ли нещо между вас двамата? Затова ли той те последва толкова лесно?

Ръката ѝ, която държеше ножа, затрепери, когато гневът ѝ се засили. Знаех, че я притискам и че трябва да престана, но не можех.

— Някой е щракнал с фотоапарата и аз съм готов да се обзаложа, че е бил господин Картър. Затова ли го уби, майко? Ти не го примамя тук, за да защитиш госпожа Картър. Искаше да прикриеш собствените си следи. Баща ми ще разбере истината. По-добре се подготви за това. Знаеш, че той няма да спре, докато не получи всички отговори. Ти трябва да му бъдеш вярна, майко. Така правят женените хора. Не се промъкват тайно да правят един Бог знае какво с един Бог знае кого.

Лицето ѝ се зачерви.

— Не говори зло, сине.

— Не прави зло, майко — отвърнах. — Тази нощ всички нарушихме правилата.

Тя подхвърли ножа в ръката си и после го пусна. Острието прелетя на по-малко от три сантиметра от крака ми и се заби в дъсчения под. Майка ми отвори вратата, излезе ядосано в коридора и се отправи към стаята си. Баща ми остана неподвижен на дивана, без да съзнава нищо, хъркайки силно.

Извадих ножа от пода, затворих вратата на стаята си и пъхнах стола от бюрото под дръжката. Вратата имаше ключалка, но баща ми ме беше научил да я отварям с шперц, когато бях само на пет, и бях сигурен, че обикновената ключалка няма да забави и майка ми, която несъмнено беше получила същите уроци. Затворих и заключих и

прозорците. Нощта беше гореща, но нямах друг избор. Представих си как майка ми се покатерва и се приближава към леглото ми, с лъжица в едната ръка и нож в другата. „Добро утро, шампионе. Готов ли си за закуска? — чувам я да казва, а после забива лъжицата в очната ми ябълка, наръгва ме в корема с голямото острие и го завърта. — Ще ядем любимото ти.“

Потреперих при мисълта, а след това взех одеялото и възглавницата от леглото си и ги занесох в дрешника, където се свих на пода сред бъркотията от обувки за тенис, футболна топка и различни други момчешки боклуци.

Не исках да спя, но знаех, че трябва. Всичко съвсем не беше свършило и се нуждаех от почивка.

Не можех да спя с отворени очи, но се опитах. Обзеха ме мрачни мисли, докато гледах безучастно вратата на стаята ми. Стисках касапския нож и чаках чудовището да се върне.

50

ПОРТЪР

Ден втори, 8:56 ч.

— Може да ме попиташ.

Уотсън се обърна към Портър, а после отново насочи поглед към пътя отпред.

— Помислих си, че ако искаш да говориш за това, ще го направиш. Не е необходимо. — Той дълго мълча и после колебливо продължи: — Чух това-онова, предимно от Наш. Искях да ти кажа колко много съжалявам, но така и не ми се предостави удобна възможност. Съжалявам.

— Съжаляваш, че не си ми казал, или съжаляваш, че съпругата ми е мъртва?

Уотсън пребледня.

— Аз само...

Портър се прегърби и поклати глава.

— Не, почакай. Не трябваше да го казвам. Нервен съм. Притискат ме да отида на психиатър и аз знам, че трябва, необходимо е, но всяка клетка в тялото ми възразява. Все едно когато си дете и родителите ти кажат да направиш нещо, а ти правиш обратното, защото не искаш да направиш това, което ти казват, дори ако е правилно. Аз съм едно твърдоглаво магаре.

Уотсън леко кимна и се засуети с пликчето за веществени доказателства в ръцете си. Джобният часов ник изтрака вътре.

— Наш каза, че тя била застреляна.

Портър кимна.

— Винаги си правехме кафе сутрин, преди да тръгнем на работа. В онази нощ се свърши млякото, затова тя отиде до магазина да купи една кутия, за да имаме на другия ден. Бях заспал, докато гледах телевизия в спалнята. Не съм я чул кога е излязла. Вероятно не е искала да ме буди. Станах и намерих бележка на възглавницата ѝ, в която беше написала, че отива за мляко. Беше единайсет и половина и

тъй като бях заспал, не знаех дали е излязла преди пет минути или преди два часа, но бях спал три часа. Това прави тази работа с теб — тичаш ли тичаш и когато най-после имаш възможност да си поемеш дъх, те застига и рухваш. Както и да е, реших да чакам. Станах и отидох в дневната да чета книга. Минаха още двайсет минути и започнах да се изнервям. Обикновено ходим в минимаркета на ъгъла през една пряка, най-много десетина минути отиване и връщане и може би още пет вътре в магазина. Тя вече трябваше да се е върнала. Позвъних на мобилния ѝ телефон, но се включи гласовата поща. Десет минути по-късно реших да отида там. — Портър млъкна, вперил очи в пътя. — Видях полицейските лампи. Завих зад ъгъла на „Уиндзор“, видях лампите и разбрах какво се е случило. Разбрах, че е моята Хедър. Побягнах. Стигнах до магазина и видях, че сградата е отцепена. Пет-шест патрулни коли бяха блокирали улицата. Проврях се под лентата за местопрестъпление и един от униформените полицаи сигурно ме е познал, защото си спомням, че чух името си. След това някой ме хвана за ръката, после друг и трети... Струва ми се, че по-скоро беше кошмар, отколкото нещо, което се е случило в действителност.

— Вероятно си бил в шок.

Портър кимна.

— Вероятно.

— Обир?

— Да. Някакъв хлапак. Според Тарек, нощния касиер, Хедър била в дъното на магазина, когато бандитът нахлул и тикнал пистолет в лицето му. Познавам Тарек от четири години. Добър човек, приближава трийсетте, има жена и две деца. Както и да е, Тарек каза, че хлапакът насочил пистолета към него и му заповядал да изпразни касата. Тарек бил обиран и преди това и знаел, че не трябва да се съпротивлява, затова започнал да изважда парите от касата и да ги слага в кесии. Имал триста долара и монети. Хлапакът треперел ужасно и ти знаеш, че това е най-лошият вид обирджия. Спокойните обирджии се държат така, сякаш извършват бизнес транзакция — всеки изиграва ролята си и си тръгва по пътя. Нервните обаче са друга история. Хлапакът едва държал пистолета и Тарек си помислил, че като нищо ще натисне спусъка. И той направил точно това, само че не застрелял Тарек, а жената, която не забелязал, когато влязъл в

магазина. Тя го стреснала. Завъртял се и натиснал спусъка. Куршумът улучил Хедър в дясната страна на гърдите, минал право през подключичната артерия и излязъл.

Уотсън наведе глава и се втрени в ръцете си.

— Кръвта й сигурно е изтекла бързо. Не можеш да направиш нищо.

Портър подсмръкна и рязко зави по „Рузвелт“.

— Стрелецът избягал, без да вземе парите. Тарек се обадил на 911 и се опитал да спре кървенето, но както ти каза... не можеш да направиш нищо.

— Много съжалявам.

— И знаеш ли кое е най-гадното? Когато си тръгнах за вкъщи в онази вечер, спомних си, че млякото е на привършване. Щях да се отбия да купя, но когато се приближих, видях, че в минимаркета има много хора, затова се отказах и реших да отида по-късно. Можеш ли да повярваш? Загубих... защото ме домързя да стоя няколко минути на опашка.

— Не трябва да мислиш така.

— Не знам какво да мисля. Не знам какво трябва да направя. Не смятам, че ще мога да стоя в апартамента още един ден. Съседите ме зяпат в коридора, всички се държат много внимателно и мило с мен. Нищо не е наред. Дори това... — Портър размаха ръка между тях.

— Мислех, че ако взема теб, ще бъде по-лесно, отколкото с Наш или Клеър, но не е по-различно. От една страна, искам да говоря за това с някого, който... — Той се прокашля. — Някой, който не я познаваше. От друга страна, изобщо не искам да говоря за това, а от трета, нямам представа какво да направя. По време на работата ми в отдел „Убийства“ ми се е налагало да съобщавам на много семейства за смъртта на техен близък любим човек. Претръпнах, станах безчувствен. Двайсет и три години съобщавам на хората тази новина. Болката е станала постоянна за мен. Ще повярваш ли, че съм подготвил две-три речи? По една за всеки сценарий. С Наш хвърляме ези-тура кой да изнесе речта за смъртта. Казвам им какво се е случило, обяснявам, че любимият им човек е на по-добро място, че трябва да продължат по-нататък и да превъзмогнат личната си трагедия и че времето лекува. Сега всичко това ми се струва пълни тъпотии. Когато загубих... загубих Хедър... Боже, дори не мога да го изрека на глас,

без да се задавя. Тя сигурно би искала да се съсредоточа върху хубавите спомени и да забравя изминалите няколко седмици, а не да позволя те да определят връзката, която имахме. Но аз не мога да го направя. Задавам се всеки път, когато видя нещо нейно — книгата, която тя четеше и която никога няма да довърши, четката за зъби, която никога повече няма да използва, дрехите ѝ, пощата ѝ. Играехме „Скрабъл“ веднъж седмично и последната игра все още е на дъската. Не мога да се насиля да я прибера. Гледам плочките, които тя е наредила, и се чудя каква ли щеше да бъде следващата ѝ дума. Будя се посред нощ, протягам ръка към нейната страна на леглото и намирам само студени завивки.

Портър отново увеличи скоростта и изпревари такси, което намали, за да завие надясно, а после рязко завъртя волана наляво, за да избегне миниван, който излизаше от „Бъргър Кинг“.

— Може би трябва да включим лампата — предложи Уотсън. — Или може да карам аз, ако искаш.

Портър избърса очи с ръкава на ризата си.

— Не. Добре съм. Ще ми мине. Трябваше да те предупредя, преди да се качиш в колата. Би трябвало да разкажа всичко това на психотерапевт, не на новобранец криминалист.

— Трябва да говориш с някого. Така се лекуваме. Да го държиш в себе си не е здравословно. Ще се разпространи като рак в теб.

Портър се подсмихна.

— Сега пък говориш като психиатър. Това може би е най-дългото слово, което съм те чул да произнасяш, откакто се познаваме.

— Една от научните ми степени може би е психология — глуповато каза Уотсън.

— Сериозно? Почакай, една от степените ти?

Младият мъж кимна.

— В момента работя върху трета.

Портър профуча на жълт светофар и рязко свърна, за да избегне фолксвагена, който се включваше в трафика.

Кокалчетата на пръстите на Уотсън побеляха, когато Портър превключи на трета скорост и направи десен завой от далечната лява лента, като едва не блъсна един червен буик.

— Мисля, че аз трябва да карам. Така поиска капитанът.

— Почти пристигнахме.

— Не съм сигурен дали там е най-доброто място за теб.

— Не мога да не отида. Ако е той, трябва да го видя.

Те завиха по Петдесето Авеню и спряха пред участъка. Паркър паркира на място за инвалиди и сложи на таблото полицейската си карта. Бръкна в кобура под мишницата си, извади пистолета си „Берета“ и го пъхна под седалката, а после погледна джобния часовник в ръката на Уотсън.

— Къде каза, че е магазинът на чичо ти?

— Нарича се „Забравени антики и колекционерски вещи“, на Уест Белмонт.

— Дай ми часовника — рече Портър. — Не искам да оставям без надзор вещественото доказателство.

Уотсън му даде часовника и Портър го пусна в джоба си.

— Сигурен ли си, че идеята е добра? — попита Уотсън.

— Мисля, че идеята е ужасна, но трябва да видя хлапака.

51

ДНЕВНИК

Събуди ме силно тропане на вратата.

Вратът и гърбът ме боляха от спането в седнало положение върху студения дъсчен под. Положих усилия да стана и се протегнах, за да прогоня болката от крайниците си. Пръстите ми все още стискаха касапския нож. Бяха увити толкова плътно около дръжката, че се наложи да разтварям със свободната си ръка.

Оставих ножа на нощното шкафче. Все още бях с дрехите от предишния ден. Слънцето беше изгряло и няхах представа колко е часът.

Почука се още веднъж, този път по-силно. Хлопаше се на външната врата.

Измъкнах стола изпод дръжката на вратата, отместих го встрани и открянах вратата.

Баща ми и празната бутилка бърбън бяха изчезнали. Вратата на спалнята на родителите ми в другия край на коридора беше отворена и леглото беше оправено. Ако там беше спал някой, и него го нямаше. В къщата цареше странна тишина.

— Майко? Татко?

Гласът ми прозвуча по-силно, отколкото очаквах.

На работа ли беше баща ми? Бях загубил представа за дните. Предполагах, че днес е понеделник, но не бях сигурен.

Отново се почука.

Отидох до вратата и дръпнах завесата на страничния прозорец.

На верандата стоеше едър, дебел, як мъж на около седемдесет години, с бежов шлифер и измачкан костюм. Той ме видя и показа полицейска значка с лявата си ръка, затова ясно видях лъскавото сребро.

Пуснах завесата, поех си дълбоко дъх и отворих вратата.

— Добро утро, синко. Вкъщи ли са родителите ти?

Поклатих глава.

— Татко е на работа, а майка ми отиде до магазина да купи нещо за вечеря.

— Имаш ли нещо против да я изчакам да се върне?

Нямах представа къде са отишли родителите ми, затова не ми се стори разумно да кажа „да“. Майка ми можеше да е в мазето и да прави нещо на (или с?) госпожа Картър. Как би реагирала, ако се качи горе и завари непознат в дома ни? Непознат със значка?

— Не знам колко ще се забави — отговорих.

Мъжът въздъхна и избърса чело с ръкава на шлифера си. Стори ми се странно, че е облякъл не само сако, но и шлифер, когато очевидно му беше горещо. Вероятно за да скрие пистолета си? Представих си, че под мускулестото му рамо е пъхнат в кобур магнум 44-ти калибър, и той е готов да го извади и да стреля мигновено като Мръсният Хари в старите филми. Нима всички ченгета тайно не искат да са като Мръсният Хари?

Това ченге изобщо не приличаше на Мръсният Хари. Беше много дебел и косата го беше напуснала отдавна, оставяйки му само голяма глава, осеяна с бръчки и старчески петна. Очите му вероятно са били сини на по-млада възраст, но сега имаха цвета на разреден препарат за почистване на прозорци. Имаше няколко двойни брадички. Кожата му беше нагъната като на шарпей или ябълка, забравена на слънце.

— Може би аз ще ви помогна с нещо? — предложих, знаейки много добре, че той ще откаже. Възрастните рядко приемаха помощ от деца. Мнозина възрастни изобщо не забелязваха децата. Ние бяхме изгубени на фона на живота, като домашните любимци и старците. Веднъж татко ми каза, че животът на възраст между петнайсет и шейсет и пет години е уязвим, когато си напълно видим за света. Остарееш ли малко повече, изчезваш от поглед, потъваш в забвение. Ами младите? Младите започват невидими и постепенно придобиват очертания и плътност до средата на тийнейджърските години, когато се присъединяват към останалия свят във видимия спектър. Пуф! Един ден ти си там и хората те виждат и ти търсят отговорност. Знаех, че този ден идва за мен, но още не беше дошъл.

— Ами, може би — отвърна мъжът за мое разочарование, вдигна ръка към главата си и избърса с ръкав потта, която се стичаше към ухото му, а после кимна към къщата на семейство Картър. — Кога за последен път видя съседите ти?

Обърнах се към къщата, колкото можах по-незаинтересовано.

— Преди два дни. Казаха, че заминават някъде и аз обещах да поливам цветята на госпожа Картър.

Историята беше хубава. Правдоподобна. Имаше обаче един недостатък. Веднага щом думите се отрониха от устата ми, се запитах дали госпожа Картър има цветя. Макар че не бях гледал, татко ме беше научил да запомням обстановката, и аз не си спомнях да е имало цветя.

— Да не би да си начинаещ ботаник?

— Какво?

— Ботаник. Човек, който изучава растенията — отговори мъжът. Отстрани на главата му покапа още пот и аз се опитах да не зяпам. Помъчих се изобщо да не го гледам.

— Не, не изучавам растенията, само ги поливам. В това няма много наука.

— Не, няма. — Очите му се стрелнаха покрай мен и се насочиха към малката ни дневна.

Беше ли там майка ми? Била ли е в мазето и се е качила?

— Може ли да те притесня за чаша вода?

Потта покапа от челюстта му, стече се по всичките му двойни брадички и падна върху ризата му. Изпитах импулсивно желание да протегна ръка и да избърша гнусната солена диря от главата му, преди да потече отново, но не го направих.

— Добре, но трябва да стоите навън — отвърнах. — Не ми разрешават да пускам непознати вкъщи.

— Много умно от твоя страна. Родителите ти са те научили добре.

Оставих го да стои пред вратата и отидох в кухнята да взема чаша вода. Преди да стигна до умивалника, осъзнах, че не съм затворил вратата. Трябваше да я затворя и да я заключа. Човекът можеше да влезе, ако иска. След такова нечувано нахлуване в чужд имот той можеше и да слезе в мазето, където госпожа Картър нетърпеливо чакаше да му разкаже всичко, което се беше случило през последните няколко дни. Ами ако тя се разпищеше?

Дано не се разпищи, не и точно сега. Той със сигурност щеше да я чуе през вратата.

Не исках да го наранявам, но бих го направил. Наложеше ли се, знаех, че ще мога да го сторя.

Преборих се с подтика си да се обърна и да погледна назад. Направех ли го, мъжът щеше да види тревогата в очите ми. Татко ме научи да крия такива неща, но не бях сигурен дали мога. Не и достатъчно добре, за да заблудя полицаи, нито дори този с мъничките светещи очички и дебел корем.

Взех чаша от сушилника, напълних я с вода от чешмата и тръгнах обратно към външната врата, правейки всичко възможно да прикрия облекчението, което изпитах, когато видях, че той все още стои на верандата и пише нещо в малко тефтерче.

— Заповядайте, господине — рекох и му дадох чашата.

— Колко си възпитан — отговори мъжът, допря чашата до челото си и леко я плъзна по набръчканата си кожа, а след това я спусна към устата си, отпи съвсем малка глътка и млясна с устни. — Ах, точно от това се нуждаех — каза той и ми върна чашата.

Наистина ли се нуждаеше от вода или се беше възползвал от възможността, за да огледа по-добре вътрешността на къщата ни?

— Казаха ли къде отиват? — попита непознатият.

Намръщих се.

— Казах ви, татко е на работа, а майка ми отиде до магазина.

— Не, съседите ви. Ти каза, че са заминали на почивка. Споменаха ли къде отиват?

— Казах, че заминаха някъде. Не знам дали са отишли на почивка. Предполагам, че може да са на почивка.

Той кимна бавно.

— Да, прав си. Не трябваше да прибързвам със заключението.

Точно така. Четях много комикси с Дик Трейси и знаех, че добрият детектив никога не прави прибързани заключения, а следва уликите. Уликите водят до факти, а фактите водят до истината.

— Виж, обади ми се работодателят на господин Картър. Той не е отишъл на работа, не се е обадил и не отговаря на телефона си... Тревожат се за него, затова им казах, че ще дойда тук да проверя как стоят нещата и дали всичко е наред. Но у тях, изглежда, няма никого. Надникнах през няколко прозореца и не видях нищо обезпокоително, нищо необикновено.

— Те заминаха.

Мъжът кимна.

— Заминали са. Да, ти го каза. — Той съблече шлифера си и го преметна на ръката си. Под мишниците му имаше големи петна от пот, но нямаше пистолет. — Въпросът е там, че ми се струва малко странно, че са те помолили да поливаш цветята, но не и да прибираш пощата и вестниците им. Забелязах, че пощенската им кутия е препълнена и има два вестника на алеята за коли пред къщата им. Когато хората заминават някъде, обикновено едно от първите неща, за които се погрижват, е да намерят някой да прибира пощата и вестниците им. Купищата кореспонденция привличат крадците.

— Колата им я няма — изтърсих, без да знам защо. — Те заминаха с колата си.

Мъжът отново погледна към празната алея пред къщата на семейство Картър.

— Така ли?

Нещата не се развиваха добре. Изобщо не вървяха добре. Плъзнах ръка в джоба на джинсите си, търсейки познатата дръжка на сгъваемия ми нож, но той не беше там. Ако беше в мен, можех да прережа гърлото на този човек. Щях да срежа всичките му двойни брадички и кръвта му щеше да рукне като от кранче. Бях бърз. Знаех, че съм бърз. Но бях ли достатъчно бърз? Със сигурност можех да убия, преди този дебел нещастник да успее да реагира, нали? Татко би искал да го убия. Майка ми също. Знаех, че те биха искали. Но ножът ми не беше в мен.

Мъжът се наведе към мен.

— Имаш ли ключ?

— За какво?

— За къщата на семейство Картър. Трябва да влизаш вътре, нали? Да поливаш цветята?

Почувствах, че стомахът ми се свива.

— Да, господине.

— Може ли да ми отключиш да вляза? Само ще надникна за минутка.

Предположих, че мога. Нали така би искал баща ми? Нали това беше причината да инсценираме нещата в дома им? Имаше само един проблем — казах на непознатия, че имам ключ, а няхах. Сложих каруцата пред коня, както би се изразил татко. Да говориш, без да

мислиш, беше сигурен начин да се закопаеш в дупка, дълбока до кръста.

— Хората се тревожат, за семейство Картър. Ами ако се е случило нещо?

— Те заминаха някъде.

Той кимна.

— Както ти каза.

— Вие сте ченге. Защо не разбийте вратата и не влезете? — попитах.

Мъжът наклони глава настрана.

— Казах ли, че съм ченге?

Беше ли казал? След като се замислих, той не беше споменал такова нещо.

— Приличате на ченге.

Мъжът вдигна ръка и потърка брадичката си.

— Така ли?

— И казахте, че някой ви се е обадил, защото господин Картър не отишъл на работа. На кого ще се обади, ако не на полицията?

— Ти, изглежда, си начинаещ ботаник и детектив.

— Тогава защо не разбийте вратата?

Той повдигна рамене.

— Ние, ченгетата се нуждаем от вероятна причина. Не можем да влезем без вероятна причина. Разбира се, ако ти не ми отключиш да вляза. Ако ме пуснеш по твоя воля, тогава всичко е наред и никой няма да има неприятности. Ще надникна набързо и после си тръгвам.

— Само това?

— Само това. — Той ми намигна. Беше престанал да се поти, въпреки че лицето му все още беше на червени петна.

Замислих се за секунда. Предложението беше логично. Разумно. Но ако мъжът беше ченге, защо не носеше оръжие?

— Може ли пак да ми покажете значката си?

Като се замислих, онова, което той ми беше показал, приличаше на значка, със съответния цвят и форма, но как можех да знам дали е истинска?

Не бях виждал истинска полицейска значка, само онези, които използваша по телевизията. Обикновено те са в готини портфейли заедно с карта за самоличност. Значката му не беше в портфейл.

Можеше да е истинска, а можеше и да е една от онези фалшиви играчки, които можеш да си купиш в магазин за евтини дрънкулки.

Мъжът наклони глава настрана и устните му се извиха в единия ъгъл. Посегна към задния си джоб, поколеба се и спусна ръка до тялото си.

— Знаеш ли какво, ще дойда пак малко по-късно, когато родителите ти са вкъщи, и ще поговоря с тях. Ще разбере къде... са отишли семейство Картър.

Нещо в изражението му се промени. Чертите на лицето му се втвърдиха и очите му потъмняха. Преборих се с подтика да отстъпя назад.

— Така може би ще е най-добре.

Той кимна бързо и тръгна към колата си, стар „Плимут Дъстър“ смарагдовозелена. Помислих си, че това не е типичният автомобил за ченге. Но определено беше класическа кола, една от най-хубавите, произведени в Детройт.

На половината път по моравата на семейство Картър мъжът спря и извика през рамо:

— Прибери вестниците и провери пощенската им кутия. Не искам някой лош тип да попадне случайно на къщата им и да разбере, че те не са в дома си. И още по-лошо, може да разбере, че ти си сам в съседната къща. Навсякъде се навъртат гадни хора, мой малък приятелю.

Затворих вратата и я заключих.

52

КЛЕЪР

Ден 2, 9:23 ч.

Клеър стоеше от другата страна и гледаше как Артър Талбът нервно тътри крака към единия от алуминиевите столове в стаята за разпити. Той се опита да го премести по-близо до масата, но столът беше закован за пода. Клеър винаги се беше чудила дали проектантът го е направил нарочно — сложил е столовете малко по-далеч от масата, отколкото би било удобно, за да засили смущението, че си заключен в малката стая. Луис Фишман, адвокатът, с когото Наш и Портър се бяха запознали предишния ден в Уийтън, седна до него. Дрехите за голф ги нямаше, заменени с хубав тъмносив костюм, който вероятно струваше повече от нейната хонда „Сивик“ в най-добрите си дни. Талбът беше с официална бяла риза, панталон в цвят каки и един от най-лъскавите часовници „Ролекс“, който беше виждала Клеър.

— Портър трябваше да бъде тук — заяви Наш, който стоеше до нея, приковал очи в Талбът.

— Да.

Фишман се наведе и прошепна нещо на клиента си, а после вдигна глава и погледна към еднопосочното огледало.

— Мислиш ли, че той знае защо е тук? — попита Наш.

Клеър повдигна рамене.

— Вероятно заради всичките гадости, за които може да бъде виновен човек като него? Предполагам, че в момента мисли кои дрехи да даде за пране. На адвокатата му текат лигите за тлъстия хонорар, който ще получи. Сигурно вече си е избрал нова лятна вила край Женевското езеро.

Техническият специалист, който седеше пред отрупана с апаратура маса в малката стая за наблюдение, им кимна.

— Записваме. Готов съм.

Наш също му кимна и се обърна към Клеър:

— Как искаш да го изиграем?

— Както обикновено — доброто ченге и лошото ченге — отговори тя, като посочи с палец първо себе си и после него. Преди Наш да успее да отвърне, Клеър взе голяма кутия за папки и влезе в стаята за разпити.

Талбът и адвокатът му я погледнаха.

— Господа, благодаря ви, че дойдохте толкова бързо — рече Клеър, остави кутията на масата и седна срещу тях. Наш се настани до нея.

— Намерихте ли Емъри? — попита Талбът.

— Още не, но сме изпратили много хора да я търсят.

Фишман погледна голямата кутия.

— Тогава защо е тук господин Талбът?

— Кога за последен път видяхте Гюнтер Хърбърт?

Талбът наклони глава настрана.

— Моят главен изпълнителен директор? Не знам, преди няколко дни. Не бях в офиса. Защо?

Наш пусна кафява папка на масата и я разгърна. Лъскави снимки се втрениха в тях.

— Ние го видяхме наскоро и той не изглеждаше много добре.

— О, Боже! — Талбът извърна глава, за да не гледа снимките.

Фишман погледна гневно Наш.

— Какво ви прихваща, по дяволите? Това наистина ли е Гюнтер или някаква извратена шега?

— О, Гюнтер е.

— Какво се е случило с него? — Талбът отново се обърна към тях. Гледаше право напред, отбягвайки снимките.

Клеър повдигна рамене.

— Чакаме съдебният лекар да определи причината за смъртта, но съм убедена, че Гюнтер Хърбърт не се е самоубил. Позната ли ви е сградата на „Мълифакс“ на брега, господин Талбът?

Фишман вдигна ръка и направи знак на клиента си да мълчи.

— Защо?

Наш се наведе към тях.

— Защото вашият главен изпълнителен директор хранеше плъховете в мазето.

Талбът пребледня.

— Те ли са... направили това?

Фишман го стрелна с поглед и се обърна към Наш:

— Фирмата на господин Талбът купи сградата от общината. Ако изобщо е ходил там, и не твърдя, че е ходил, това е било само за да прецени стойността на постройката.

— Вярно ли е, господин Талбът? — попита Клеър.

— Казах ви вече — изрева адвокатът.

— Предпочитам да го чуя от клиента ви.

Талбът се обърна към Фишман. Адвокатът се замисли и после кимна.

— Ходих там с Гюнтер преди няколко месеца. Както каза Луис, мислехме да я купим, както и още няколко други сгради в квартала. Градският съвет я беше определил за събаряне. Искахме да преценим дали постройката може да бъде спасена и превърната в мансарди или е по-добре да оставим Градският съвет да я разруши и да купим земята — обясни Талбът.

— Сещате ли се за някаква причина той пак да отиде там сам?

— Убиецът с маймуните ли го е направил?

— Не отговорихте на въпроса ми, господин Талбът.

— И да е ходил там, не съм му казвал. Отишъл е по собствена инициатива.

— Убиецът с маймуните ли е бил? — повтори Фишман въпроса на клиента си.

Клеър повдигна рамене.

— Може би да, може би не.

— Какво означава това?

— Означава, че клиентът ви може да е имал причини да иска главния си изпълнителен директор въвн от играта. И дъщеря ви също — отговори Наш.

Талбът отвори широко уста от изумление.

— Това е абсурдно! Защо бих искал...

— Защо държахте скрита Емъри през всичкото това време, господин Талбът? — прекъсна го Клеър.

Фишман вдигна ръка.

— Не отговаряй, Артър.

Клеър забеляза, че адвокатът заряза по-неофициалното Арти от предишния ден, за което беше споменал Портър.

— Не съм я държал скрита — отвърна Талбът, поглеждайки гневно адвокатката си. — На Емъри ѝ беше трудно да се съвземе и да продължи по-нататък след смъртта на майка ѝ. Реших, че ще е най-добре да не се привързва към мен. Аз съм непрекъснато в медиите.

Репортерите щяха да сложат снимката ѝ на първата страница във всеки жълт вестник. „Извънбрачно дете на милиардер“ и така нататък. Щяха да я преследват из целия град и да я тормозят при всяка възможност. Защо да я подлагам на този цирк? Достатъчно лошо е, че Карнеги трябва да търпи всичко това. Искях да дам на Емъри шанс за нормален живот. Да получи добро образование, да си създаде семейство, да бъде самостоятелна, без добавеното напрежение на моята сянка. — Той погледна Клеър в очите. — Най-важното обаче е, че ако Емъри искаше съществуването ѝ да стане публично достояние, незабавно щях да я подкрепя. По дяволите последиците за мен. Имате ли деца, детектив?

— Не.

— Тогава не очаквам, че ще разберете. Когато имаш деца, животът престава да бъде за теб и става изцяло за тях. Бих направил всичко за децата си. Веднъж говорих за това с госпожица Бъроу и тя ми зададе един елементарен въпрос: „Ако Емъри стои по средата на улицата и всеки момент ще я блъсне кола, би ли пожертвал живота си, за да спасиш нейния?“ Без колебание знаех, че отговорът е „да“. Когато тя ми зададе същия въпрос за съпругата ми, установих, че се колебае. Това беше много показателно за мен. Не можеш да обичаш друг колкото детето си, включително себе си. И би направи абсолютно всичко, за да го защитиш.

— Защо според вас би я отвлякъл някой? — попита Клеър.

Фишман присви очи.

— Не искате ли да кажете защо би я отвлякъл Убиецът с маймуните?

— Добре. — Клеър повдигна рамене. — Защо Убиецът с маймуните би отвлякъл извънбрачната ви дъщеря?

Талбът се изчерви, но отговори спокойно:

— Вие сте детективът. Защо не ми кажете?

Клеър сложи ръка върху бялата кутия.

— Ако сме научили нещо за Убиеца с маймуните през годините, това е, че той не прави нищо без цел или без да има предвид ясен

ендшпил. Взел ви е на прицел, защото смята, че сте направили нещо нередно, нещо достойно за наказание. И вместо да наранява вас, отвлича дъщеря ви. Странното е, че е похитил дъщеря, за която не е чувал никой; някой напълно изолиран от империята Талбът, а не наследницата на фамилията Талбът. Другата ви дъщеря, Карнеги, е нещо като светска знаменитост. Разглежено богаташко хлапе, което...

— Внимавайте какво говорите, детектив — прекъсна я Фишман.

— Разглежено богаташко хлапе, което се вихри из града и харчи парите на татко. Отвлечеш ли я, гарантирана ти е медийна сензация. Убиецът с маймуните би привлякъл такова голямо внимание, че дори във вестниците във Филипините би имало една-две статии. Той обикновено иска това, нали така? Ако проучите някой от другите случаи, ще видите, че този човек е търсил удар с голямо въздействие, кръв, за да нахрани медийната машина. Тук обаче убиецът нарушава метода си на действие и отвлича неизвестната дъщеря, онази, която вие сте заключили в кула от слонова кост и сте скрили от света. Защо според вас е постъпил така?

Талбът погледна адвокатата си и после отново Клеър.

— Може би мисли, че когато медиите разберат за Емъри и коя е тя, историята ще се раздуе много повече, отколкото ако отвлече Карнеги.

Клеър наклони глава настрана и се замисли върху думите му.

— Да, това би било и моето първо предположение, но мисля, че убиецът е по-умен. Смятам, че той има съвсем конкретна причина да предпочете Емъри пред Карнеги, причина, която може да обясни преди всичко защо е взел на прицел вас. — Тя протегна ръка и почука с пръст по капака на голямата кутия. — Защо не ми кажете какво става с „Мурингс“ господин Талбът?

Талбът се размърда неспокойно на стола. Размени поглед с Фишман и после гневно погледна кутията.

— „Мурингс“? — попита той с дрезгав глас.

— Не казвай нито дума, Артър. Нито една дума — посъветва го Фишман.

— Детектив, дошли сме да ви помогнем да намерите Емъри. Господин Талбът дойде по своя воля. Ако това ще се превръща в лов на вещици, тогава веднага слагам край на разговора.

На устните на Клеър заигра дяволита усмивка.

— О, мисля, че това е свързано с Емъри много повече, отколкото ви е казал клиентът ви, господин Фишман. Погледнете го. Виждате ли го как трескаво разсъждава? — Тя стана, заобиколи зад тях и застана с лице към еднопосочното огледало. Наведе се и прошепна в ухото на адвоката: — Той се опитва да измисли как да ви убеди, че все още има средства да плати на кантората ви, след като видите извлеченията от последните му банкови сметки.

Наш се приближи до масата и погледна голямата кутия, Фишман и Талбът завъртяха глави към него.

— Приятелчето ви Арти не може да финансира дори едно десертно блокче „Сникърс“. Не е ли така, Арти?

— Той прехвърля активи между различните си проекти като „Тука-има — тука-няма“ — добави Клеър. — Сметките му са източени, има дългове и инвеститорите започват да чукат на вратата му. Вероятно вече е събрал багажа си в колата, готов да напусне града. Има проблем и с втория етап на „Мурингс“. — Тя наклони глава настрана и погледна Фишман. — Вие не сте ли инвеститор в проекта?

Адвокатът се намръщи.

— Каква връзка има това с отвличането на Емъри?

— Като инвеститор, не бихте ли се притеснили да научите, че господин Талбът не притежава земята, върху която се опитва да строи? — попита Клеър.

— Какво?

— Искам само да намерите дъщеря ми — измърмори Талбът.

— Обзалагам се, че искаш — обади се Наш.

— Какви ги говорят те, Артър?

— Карнеги не притежава недвижими имоти, нали, господин Талбът? Но не и Емъри — рече Клеър. — Защо не кажете на приятеля си защо Убиецът с маймуните е предпочел нея пред Карнеги?

Фишман го погледна гневно.

— Артър?

Талбът махна с ръка.

— Майката на Емъри притежаваше строителния парцел на брега от Белшър до Монтгомъри. Когато почина, завеща я на Емъри. — Той отново се обърна към Клеър. — Но това е само формалност. Емъри се съгласи да ми я продаде. Тя напълно подкрепя проекта.

Фишман се зачерви като домат.

— Тя е непълнолетна, Талбът. Не може да ти продаде нищо още три години. Строителният обект трябва да бъде завършен след петнайсет месеца.

Талбът поклати глава.

— Можем да го заобиколим. Работа с попечителския й фонд. Документите бяха изготвени преди месеци. Като неин законен настойник мога да се подпиша вместо нея, когато поискам.

Наш извади от джоба си документи, които Хозман беше преснел, даде ги на Талбът и посочи подчертания с маркер параграф.

— Главният ви изпълнителен директор е мъртъв. Това е неговият подпис като свидетел на законното прехвърляне. Единственият човек, който може да разкрие този проблем, е въвн от играта. Това не ви ли се струва твърде удобно? Като баща на Емъри, ако тя умре, вие поемате пълния контрол върху имуществото й. Попечителският фонд става излишен. Веднага взимате земята и продължавате с „Мурингс“. Започвам да се питам дали Убиецът с маймуните има нещо общо с отвличането на Емъри. За мен всичко случило се облагодетелства единствено вас.

— Това е мотив, господин Талбът — подчерта Клеър. — Вие очевидно имате възможностите и средствата.

Талбът поклати глава.

— Не, не, тълкувате погрешно всичко. Не е така.

— Мисля, че е точно така.

— Не. Попечителският фонд не работи по този начин. — Талбът си пое дълбоко дъх, опитвайки да се успокои. — Ако Емъри умре, земята отново става собственост на общината.

Клеър сбърчи чело.

— Какво?

Талбът завъртя очи.

— Такова беше желанието на майка й. Когато създаде фонда, тя беше категорична по този въпрос. Ако с Емъри се случи нещо, ако тя умре преди осемнайсетия си рожден ден, всичките й недвижими имоти се връщат на общината, а останалите активи се разпределят между различни благотворителни организации. Единственият начин, по който мога да се сдобия със земята, е със съгласието на Емъри. — Талбът се усмихна. — Разбирате ли, детектив, ако някой има интерес да види дъщеря ми спасена, това съм аз.

Клеър се обърна към адвоката:

— Вярно ли е, господин Фишман?

Той вдигна ръце и сви рамене.

— Кантората ми не управлява фонда. Няма как да знам.

— Ще трябва да видим копие от документа — каза Клеър на Талбът.

Той кимна.

— Ще кажа на секретарката ми да ви го изпрати по електронната поща. — Талбът погледна двамата детективи и добави: — Ако няма друго, трябва да се върна в офиса. Освен ако, разбира се, не възнамерявате да ми предявите някакво обвинение? Тогава вероятно ще трябва да платя гаранция.

— Вие сте разорен, Талбът — каза Наш. — Как смятате да го направите?

Талбът стисна устни и го изгледа кръвнишки.

Клеър изсумтя, обърна се и отиде в съседната стаичка, оставяйки Наш с Талбът и Фишман. Записващият инженер вдигна глава и я погледна.

— Всичко мина гладко.

— Я си го начукай — отговори тя, огледа плота, взе една снимка, върна се сърдито в стаята за разпити и я сложи на масата пред Талбът. — Познати ли са ви?

— Трябва ли? — намръщи се той. — Приличат на „Джон Лобс“, черна естествена кожа.

— Ваши ли са?

— Не знам. Имам много обувки. Ако желаете да си купите, мога да ви препоръчам хубав магазин в центъра на града.

— Умник — обади се Наш. — Убиецът с маймуните носеше тези обувки вчера сутринта, когато се хвърли под автобуса. Снехме вашите отпечатъци. Как ще го обясните?

Фишман отново вдигна ръка, наведе се към Талбът и прошепна нещо в ухото му.

— Не мога да го обясня — отговори Талбът. — Вероятно някой ги е откраднал от някоя от къщите ми. Имам десетки чифтове „Джон Лобс“. Много са удобни.

Лицето му разцъфна в самодоволна усмивка. Клеър изпита желание да го фрасне.

— Какъв номер обувки носите?

Талбът погледна адвокатата си, който кимна, и после отново насочи очи към Клеър.

— Четирийсет и четири.

— Същият номер като тези.

Талбът взе снимката и я хвърли настрана.

— Губите си времето с мен, детективи. Независимо дали вярвате или не, аз обичам дъщеря си и никога не бих направил нещо, за да ѝ навлека неприятности. Ако предпочитате да ме мислите за безсърдечен негодник, тогава успокойте се с факта, че тя ми трябва жива, за да завърши успешно проекта „Мурингс“. Така или иначе, докато сте тук мен, вие не я търсите, а това е недопустимо.

Фишман стисна рамото му.

— Достатъчно, Арти.

Пак Арти.

— Мисля, че изгубихте достатъчно от времето на клиента ми, детектив Норстръм — рече адвокатът.

— Казвам се Нортън.

— Добре, простете. Ще предявите ли обвинения? Ако не, ние тръгваме.

Клеър въздъхна отчаяно и направи знак на Наш да я последва в съседната стая. Той влезе след нея и затвори вратата.

— Ти да мълчиш — каза тя на инженера, който вдигна ръце и съдържа усмивката си.

— Не беше пълна загуба — подхвърли Наш. — Талбът поне ще ни свърже с хубав магазин за обувки.

Клеър заби юмрук в гърдите му.

— Боже, Клерче-меченце! — избухна в смях Наш. — Аз съм един от добрите типове, забрави ли?

— Само си загубихме времето, мамка му! — каза тя.

— Талбът е замесен... Трябва да е.

Наш поклати глава.

— Увличаш се прекалено много. Трябва да се отдръпнеш назад и да видиш цялостната картина. Мисля, че У4М си играе с нас. Талбът е неговата мишена. Това не означава непременно, че той трябва да е и нашата. Ако онова, което Талбът каза за попечителския фонд, се окаже вярно, той спасява кожата. Мислиш ли, че той е убил главния си

изпълнителен директор? Ей така? Аз не мисля. Кутиите са същите, които У4М използваше от самото начало. Откъде някой като Талбът ще знае какъв вид точно да вземе? Ако е искал да убие главния си изпълнителен директор, за да прикрие нещо, щял е да наеме някого да го очисти така че да изглежда като нещастен случай — удавяне или автомобилна катастрофа, може би дори инфаркт. Готов съм да се обзаложа, че Хозман ще свърже Гюнтер Хърбърт с финансовите престъпления и това е достатъчна причина У4М да го набележи. Виждали сме го да убива и за по-малко.

Клеър знаеше, че Наш е прав, но нямаше намерение да го признае.

— Ще уличим Талбът за финансовите престъпления, но не и за това. Трябва да продължим с разследването и да се съсредоточим да намерим Емъри.

— Сега не сме по-близо, отколкото бяхме преди дванайсет часа. Момичето ще умре от обезводняване, преди да я намерим — тихо каза Клеър. — Нямаме време.

Наш кимна към голямата бяла кутия на масата в стаята за разпити.

— Ами това?

Клеър повдигна рамене.

— Празна е. Реших, че ще изнерви Талбът.

Наш завъртя очи.

— Остави федералните да го закопчат за финансовите престъпления. Ние трябва да се върнем долу и пак да огледаме уликите.

Телефонът на Клеър иззвъня и тя погледна екранчето.

— Белкин е. — Клеър отговори на обаждането и го включи на високоговорител.

— Детектив? Аз съм в Медицинския център на Чикагския университет. Едната медицинска сестра разпозна У4М на снимката от реконструкцията на лицето.

— Сигурна ли е? — попита Клеър.

— Да. Каза, че той винаги носел меката шапка и гледал старомоден джобен часовник по време на манипулациите. Това е нашият човек. Името му е Джейкъб Китнър. Имам адрес. Изпращам ти го.

— Изпрати го и на Еспиноза от специалните части и му кажи, че ще се срещнем там. Тръгваме веднага. — Тя затвори и се усмихна на Наш. — Щях да те целуна, ако не беше такъв грозен кучи син.

53

ДНЕВНИК

— Подай ми картофите, моля — казах, без да се обръщам определено към някого.

Майка ми се беше върнала вкъщи преди два часа и веднага се залови да приготвя вечерята. Баща ми дойде и седна до масата, без да я поздрави. Потърка главата ми и попита: „Какво прави моят малък мъж?“, но въпросът прозвуча някак насила.

Във въздуха се носеше напрежение и беше силно.

Когато картофите не дойдоха в чинията ми, аз протегнах ръка, взех купата и си сипах щедра порция. Родителите ми не казаха нищо, когато пренебрегнах зеленчуците, оставяйки броколите за възрастните, и си взех допълнително парче руло „Стефани“.

Неравномерното потракване на вилиците ни върху порцелана беше толкова шумно, че бях сигурен, че съседите ни щяха да го чуят, ако единият не беше мъртъв, а другият — окован с белезници в мазето.

Взех чашата с млякото си, изпих го и избърсах брадичка с опакото на ръката си.

— Един човек дойде днес. Търсеше семейство Картър. Отначало помислих, че е ченге, но сега не съм съвсем сигурен.

Баща ми вдигна глава и погледна майка ми. Очите им се срещнаха и той се обърна към мен. Ядеше броколи и между предните му зъби се беше заклещило парченце.

— Не трябва да го наричаш ченге, а полицай. Да му викаш ченге е проява на неуважение.

— Да, татко.

— Той каза ли, че е полицай?

По-рано бях разсъждавал дълго и усилено по този въпрос.

— Имаше значка, но не каза, че е полицай. Обаче се държеше като полицай. Поне отначало, после не толкова.

— Какво искаш да кажеш?

Преразказах разговора ни, доколкото си го спомнях.

— Плимут „Дъстър“? — попита майка ми, когато приключих. — Сигурен ли си?

— Да, майко. Бащата на моя приятел Бо Ридли има същата кола, само че жълта. Бих я познал навсякъде.

Татко се обърна към майка ми:

— Говори ли ти нещо това? Познаваш ли го?

Майка ми се поколеба за секунда и след това поклати глава.

— Не. — Тя стана и започна да събира чиниите.

С баща ми се спогледахме. И той го беше разбрал.

Тя не казваше истината.

ПОРТЪР

Ден втори, 9:23 ч.

Портър и Уотсън тръгнаха след униформения полицаи по коридорите на Петдесет и първи участък и спряха пред врата на втория етаж.

— Разследващият полицаи се казва Роналд Баумхард. Той ви чака вътре. — Ченгето наведе глава за секунда и после отново погледна Портър. — Между другото, съжалявам за случилото се.

Портър кимна и влезе в малката стая.

Баумхард беше нисък и як мъж на четирийсет и пет години с прошарена коса и козя брадичка. Седеше на ръба на масата и преглеждаше досие. Портър протегна ръка.

— Детектив, благодаря, че ми позволихте достъп.

Баумхард стисна ръката му.

— Не мога да си представя какво преживявате. Това е най-малкото, което мога да направя. — Той погледна Уотсън. — А вие сте?

— Пол Уотсън. Аз съм от отдела по криминалистика в Главното управление. Помагам на детектив Портър по друг случай.

— Убиецът „Четириите маймуни“? — Баумхард подсвирна. — Страшна гадост. От колко години го преследвате? Пет? Шест? А той се хвърля пред градски автобус. Спести на данъкоплатците сума пари. Надявам се, че шофьорът е дал на заден ход и после го е прегазил отново.

— Загинал е на място — каза Уотсън. — Шофьорът не е можел да направи нищо повече.

— Е, да — отговори Баумхард и го погледна странно.

Портър кимна към папката в ръката му.

— С какво разполагате?

Баумхард им направи знак да се приближат до масата, сложи там папката и я разгърна.

— Името му е Харнъл Камбъл. Снощи в десет и петнайсет влиза в денонощен магазин на една пряка оттук, насочва пистолет трийсет и осми калибър към лицето на касиера и иска съдържанието на касата и сейфа. Старата банална история, само че изборът му на магазин е бил скапан. Половината полицаи от участъка ходят в този магазин преди и след дежурство. Там направо гъмжи от ченгета. Един полицай, който не бил на смяна, стоял до хладилника с бирата. Извадил кутия „Корс Лайт“ от пакета с шест, който смятал да купи, разклатил я хубаво и после я хвърлил към вратата. Крадецът се обърнал по посока на трясъка и се загледал в експлодиращата кутия бира, а полицаят се промъкнал зад него и опрял пистолет в главата му. Първият арест с бира, за който съм чувал.

— Не знам дали „Корс Лайт“ може да се смята за бира.

— Да, жена ми я нарича тренировъчна бира — каза Баумхард. — Но явно има употреба като тактическо оръжие. Все едно, анализирахме патрон от трийсет и осем милиметровия пистолет, тъй като знаете, че това е стандартна процедура по протокол, и получихме съвпадение с...

— Куршума, който е убил съпругата ми — рече Портър.

Баумхард кимна.

— Учих заедно с вашия капитан Долтън в Полицейската академия, затова му се обадох веднага и му разказах какво става.

— Признателен съм ви за възможността да присъствам на очната ставка. Благодаря.

Телефонът на стената иззвъня. Баумхард вдигна слушалката и я доближи до ухото си.

— Баумхард. Добре, доведи го.

Минута по-късно вратата на стаята за наблюдение се отвори и вътре влезе Тарек. Лицето му се напрегна, когато видя Портър. Той протегна ръка.

— Много съжалявам, Сами. Ако бях помислил, че хлапакът наистина ще стреля, щях... Знаем ли. Щях да направя нещо. Но крадците никога не стрелят. Обикновено само влизат и излизат. Боже... много съжалявам...

Тук, изглежда, всички се чувстваха виновни.

Портър се ръкува с него и стисна рамото му.

— Не те обвинявам, Тарек. Казаха ми какво си направил и как си се опитал да ѝ помогнеш. Благодаря. Намирам утеха във факта, че последното лице, което тя е видяла, е било на приятел. Не е умряла сама.

Тарек кимна и избърса очи с опакото на ръкава си.

Баумхард се приближи до него, представи се и обясни какво ще се случи.

— Ще ви покажем шестима души. Те ще се наредят там и всеки ще държи номер. — Той погледна папката с материалите по разследването на масата. — Според вашите показания човекът, който ви е обрал, е казал: „Всички пари в торбата. Веднага.“ Ще помоля всеки от тях да пристъпи напред и да повтори тези думи. Искам много внимателно да огледате всеки. Не забравяйте, че крадецът може да не е в редицата, затова не се чувствайте длъжен да посочите някого. Трябва да бъдете сто процента сигурен, че това е извършителят. Ако имате съмнения и ако никой от тях не прилича на него, няма проблем, само ми кажете. Разбрахте ли?

Тарек кимна.

— Те не могат да ни видят, така че не се тревожете и за това. Не се тревожете за нищо, освен да откриете крадеца — даде указания Баумхард.

— Добре — отвърна Тарек.

Баумхард натисна бутона на вътрешния телефон на стената.

— Доведете ги.

Портър застана в дъното на стаята. Ръцете му бяха студени и лепкави. Той ги избърса в панталона си. Чувстваше, че сърцето му пулсира отстрани във врата му и чуваше пулса зад ушите си. Уотсън, който стоеше до него, се втренчи в бялата стая за очни ставки, когато вратата се отвори и двама униформени полицаи въведоха шестима мъже.

— Номер четири — каза Тарек. — Това е той, сигурен съм.

Баумхард погледна Портър и после отново свидетеля.

— Не искате ли да преминем през цялата процедура? Трябва да сте абсолютно сигурен.

Тарек кимна.

— Сигурен съм. Никога няма да забравя лицето му. Това е той.

Портър пристъпи напред, за да огледа по-добре хлапака.

Младежът беше висок близо метър и осемдесет според маркерите за ръста на стената, бял, наскоро излязъл от тийнейджърската възраст, с обръсната глава и многобройни пиърсинги на ушите. Дясната му ръка беше покрита с ръкав от татуировки, вариращи от дракон на рамото до птичето Туити на долната част на ръката. На лявата нямаше нищо. Гледаше напред към тях със стиснати челюсти и втренчен поглед.

Баумхард прелисти материалите в папката.

— В показанията си не споменавате нищо за татуировки.

— Той беше с яке. Не видях ръцете му — отговори Тарек. — Но има татуировка на дясното ухо. Това го помня. Знам, че казах на следователя.

— Казаха сте, че крадецът треперел толкова силно, че едва държал пистолета. Сега той не изглежда много нервен — подчерта Баумхард. — Сега е спокоен и хладнокръвен.

— Той е. Вижте ухото му.

Баумхард натисна бутона на вътрешния телефон.

— Номер четири, моля, излезте напред и се обърнете наляво.

Портър можеше да се закълне, че видя хлапакът да се ухилва самодоволно, преди да изпълни заповедта, сякаш това му доставяше удоволствие. Когато заподозреният се обърна, той забеляза тъмния текст, татуиран на вътрешната страна на долната месеста част на ухото му.

— Да, виждам я.

— Къде? — попита Баумхард. — Аз виждам само един куп лайняни пиърсинги.

— Не, на вътрешната страна. Под пиърсингите, с черно мастило.

Баумхард се приближи до еднопосочното огледало и присви очи.

— Мамка му, как я видя. Аз едва я забелязах. — Той взе формуляра за ареста от масата. — Според описанието с мастилото е написано Филтър.

Тарек се обърна към тях.

— Точно така! Казах ви, че е той.

Баумхард въздъхна.

Портър сложи ръка на рамото на Тарек.

— Благодаря ти.

Тарек го погледна. В очите му се четеше болка.

— Иска ми се да бях направил повече.

— Не можеш да се обвиняваш.

Повече, отколкото се обвинявам аз.

Баумхард направи знак на единия от униформените полицаи.

— Заведи номер четири в стая за разпити. Ще имаме много дълъг разговор. — Той се обърна към Тарек и каза: — Ще ви изведем от тук по най-бързия начин. Трябва само да дадете писмени показания.

Портър сръга с лакът Уотсън.

— Хайде да отидем при чичо ти за часовника.

Уотсън се намръщи.

— Не искаш ли да наблюдаваш разпита?

Портър поклати глава.

— В момента кръвта ми кипи. Не мога да стоя тук. Мислех, че трябва да го видя, но открих, че не искам. По-добре да си тръгна.

Баумхард, който стоеше на няколко крачки от тях, започна да събира материалите по разследването.

— Искате ли да ви се обадя и да ви кажа какво е станало?

— Да, бих искал.

— Той се прави на корав, но ще се огъне. Дори ако не го направи, разполагаме с доказателството от балистичния анализ и показанията на Тарек. Виждал съм състави от съдебни заседатели, които осъждат и за по-малко.

Портър стисна ръката му.

— Благодаря още веднъж.

Уотсън го погледна и се намръщи.

— Какво?

— Нищо, малко си блед, това е всичко.

— Ще се оправя. Нуждая се от глътка свеж въздух — отговори Портър. — Да тръгваме.

Той отвори вратата, излезе в оживения коридор и се блъсна в едър детектив, който носеше картонена поставка с четири кафета от „Старбъкс“. Горещата течност изпръска и двамата и потече на пода. Уотсън отскочи встрани.

— Мамка му! — изръмжа детективът. — Не гледаш ли къде вървиш?

— Много съжалявам. Аз...

— Изобщо не ми пука. Опитваш се да изпратиш някого в клиника по изгаряния ли?

Той трескаво се залови да чисти петното върху ризата си със салфетка. Портър не беше в по-добро състояние. От ръкава и сакото му капеше кафе и на крачола на панталона му тъмнееше голямо петно. Имаше чувството, че обувката му е пълна с кафе и чорапът му е подгизнал. Той бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади мокра визитна картичка.

— Работа в отдел „Убийства“ в Главното управление на полицията. Изпратете ми сметката от химическото чистене и ще я платя.

— О, да, ще я платиш, и още как — отговори мъжът и грабна визитната картичка от ръката му. — Имаш късмет, че няма да те накарам да изтеглиш пари от банкомата още сега и да те изпратя до „Старбъкс“ за други кафета. — Той закричи гневно по коридора, като мърмореше нещо за състоянието на кафето в столовата.

— Да вървим — каза Портър на Уотсън. — Апартаментът ми е по пътя към магазина на чичо ти. Ще се отбия да се преоблека.

55

КЛЕЪР

Ден втори, 10:59 ч.

— Трябва да се обадим на Портър — каза Наш.

Бяха пристигнали пред жилищната сграда на Китнър — невзрачна ниска триетажна тухлена постройка с петнайсет апартамента. Еспиноза и екипът му вече бяха на позиция и се готвеха да влязат. Клеър и Наш облякоха бронезилетки и последваха екипа. Влязоха през главния вход и се качиха по стълбите. Апартаментът на Китнър беше на втория етаж, последната врата вдясно.

Клеър провери пълнителя на своя глок и застана до Наш, опряла гръб на стената в коридора.

— Мисля, че не трябва да го безпокоим в момента.

— Той ще иска да знае какво става — рече Наш.

— Трябва да му дадем малко пространство.

— Пригответе се да нахлуем на пет — изрева гласът на Еспиноза в слушалката в ухото на Клеър.

— Готови сме — отвърна тя.

Наш надникна в коридора и видя, че Бруган и Томас удариха вратата с тарана. Разхвърчаха се трески и вратата се отвори и се блъсна в другата страна на стената.

— Влизайте! Бързо! — извика Еспиноза и се втурна вътре.

— Хайде — каза Клеър и хукна по коридора, насочила към пода оръжието си. Стигна до вратата и в слушалката в ухото ѝ се разнесоха гласове:

— Бруган, чисто.

— Томас, чисто.

— Тибидо, в спалнята няма никого.

— Еспиноза, чисто навсякъде. Донякъде.

Наш влезе в апартамента. Клеър го последва.

— Мамка му.

Не се виждаше дали в дневната има мебели. Навсякъде бяха натрупани вестници, десетки купчини. Някои бяха пожълтели и избелели от годините, а други бяха гладки и нови. Вестниците бяха допълнени с купчини книги с твърди и меки корици.

— Подредени са според жанра. Тази купчина са уестърни, после има романтика, а след това — научна фантастика. Тези, изглежда, са романи на ужасите. Как е възможно някой да живее така?

— Прилича на онова шоу, „Вехтошари“ — каза Клеър.

— Хората започват да събират дребни неща от тук и от там и с течение на времето това се превръща в мания. Сигурно твоята колекция от порнографски списания изглежда така. — Тя наклони глава настрана. — Чуваш ли котка?

— Надушвам котка — отговори Бруган.

— Идва от там — каза Тибида. — Кофата с боклук не е изхвърляна от няколко дни.

— Как е намерила кофата за боклук? — зачуди се Наш.

Еспиноза излезе от банята.

— Бъркотията е само в дневната. Останалата част от апартамента е чиста.

Тибида се появи от спалнята. Държеше голяма руска синя котка, която мяукаше в ръцете му и ближеше черната му кевларена жилетка.

— Горката. Сигурно е много гладна.

Наш отстъпи назад от него.

— Дръж котката далеч от мен. Алергичен съм.

Клеър ровеше в купчина вестници и вдигна брой на „Трибюн“.

— Този е отпреди шест години.

— Съдейки по броя на купчините, може да са от цяло десетилетие — отвърна Еспиноза. — Какво търсим?

— Нещо, което може да ни подсказе къде да намерим Емъри — отговори Наш.

Телефонът на Клеър иззвъня.

— Клоз е — каза тя, отговори на обаждането и включи телефона на високоговорител.

— Странно — рече Клоз, без да я поздрави.

— Кое е странно?

— Изтеглих банковите извлечения на Китнър... Портър, преди да ми се скараш, — имам съдебна заповед.

— Портър не е тук в момента.

— Къде е?

Клеър завъртя очи.

— Зает е. Какво откри?

— Открих паричен превод на стойност двеста и петдесет хиляди долара, пристигнал в банковата му сметка преди пет дни. Това обаче не е най-странното, а че Китнър е получил още един четвърт милион вчера следобед, след като вече е бил мъртъв — каза Клоз.

— Разбра ли откъде са дошли парите?

— Номерирана сметка на Каймановите острови. Опитвам се да открия име, но служителите там не са много отзивчиви. Имам приятел в Бюрото, който може би ще успее да ги сплаши. Ще му се обадя веднага щом приключа разговора с теб.

Наш сръга с лакът Клеър.

— Мислиш ли, че парите са от Талбът?

— За какво?

— Не знам, може би подкуп?

Клеър отново заговори по телефона.

— Клоз, Талбът има ли сметки на Каймановите острови?

— Той има сметки навсякъде. Парите са дошли от банка „Роял“ и успях да намеря получени и изпратени парични преводи за няколко от фирмите на Талбът към този филиал, но номерата на сметките не съвпадат. Това обаче не означава, че трябва да го изключим. — Клоз замълча за момент. От другата страна на линията се чуваше само тракане по клавиатура. — Ха.

— Какво?

— Намерих още един превод. Петдесет хиляди са постъпили в сметката на Китнър точно един месец преди депозирането на първите двеста и петдесет хиляди преди пет дни. Ако е плащане за нещо, започнало е преди един месец.

— Какво можеш да ни кажеш за Китнър? — попита Клеър.

— Петдесет и шест годишен. Допреди месец е работил в куриерската фирма „Ю Пи Ес“ и после си е взел дълъг отпуск. Поисках служебното му досие, но се предполага, че отпускът е свързан с поставянето на диагнозата за раково заболяване.

— Имал ли е мобилен телефон? Можем ли да го проследим?

— Не. Не открих мобилен телефон, регистриран на неговото име и от „Ю Пи Ес“ не са му дали служебен. Ако изобщо е имал мобилен телефон, бил е с предплатена карта. В апартамента му има стационарен телефон. В момента преглеждам обажданията.

— Ами някакви роднини? Приятели, познати?

Пак се чу тракане на клавиатура.

— Имал е по-малка сестра, но е загинала в автомобилна катастрофа преди пет години. Амелия Китнър, по мъж Мейдърс.

Наш се оживи.

— Мейдърс?

— Да, защо?

— Емъри има гадже на име Тайлър Мейдърс. Той учи в гимназия „Уотни Вейл“.

— Чакайте малко. Опитвам се да изтегля досието му — каза Клоз.

Клеър отвори широко очи от изумление.

— Емъри се среща с племенника на У4М?

— Бинго — обади се отново Клоз. — Това е той. Шестнайсетгодишен. Живее с баща си в центъра на града.

— Детективи?

Клеър и Наш се обърнаха и видяха, че Еспиноза стои на вратата на спалнята и държи мобилен телефон.

— На Емъри е.

— Клоз? Ще ти се обадя след малко — каза Клеър и прекъсна разговора. — Дай да го видя.

Еспиноза ѝ даде телефона. Тя го взе с нахлузени на ръцете ръкавици и почука с пръст по екранчето. Не се случи нищо.

— Как разбра, че е нейният?

— Извадих батерията и проверих серийния номер. Оказа се, че тя е вписана като потребител от „Предприемаческа дейност Талбът“. Телефонът е бил изключен снощи преди последния разговор в осемнайсет и четирийсет и три — обясни Еспиноза.

Клеър пусна телефона в прозрачен найлонов плик за веществени доказателства и се обърна към Наш:

— Трябва да привикаме племенника. Той може да знае къде е Емъри.

56

ДНЕВНИК

Следващото утро беше истински хубав летен ден и затова реших да се разходя, вместо да го прекарам затворен в пространството на къщата. Не обикалях дълго, най-много един час. Проверих котката, хвърлих няколко камъчета в езерото, уверих се, че господин Картър е погребан завинаги под водата и се върнах.

Зеленият плимут отново беше тук.

Беше спрял на улицата пред дома на семейство Картър и вътре нямаше никого. Приблжих се. Двигателят още беше топъл и потракваше и във въздуха се носеше миризма на изгорели газове. Нямаше следа от мъжа от вчера.

Пристъпих още по-близо, като внимавах да остана скрит зад гъстите храсти и дърветата в гората.

Ключовете проблесваха на слънчевата светлина, оставени на стартера.

Човекът явно беше доверчив.

Щом ключовете бяха на стартера, тогава беше логично, че колата е отключена.

Подадох глава вътре за няколко секунди и погледнах към къщата на семейство Картър.

Предната врата беше затворена, но нещо не беше наред. В къщата имаше някого.

Сигурно мъжът беше вътре. Кой друг можеше да е?

Колата от страната на шофьора беше обърната към къщата им, а дясната страна гледаше към улицата.

Поех си дълбоко дъх, престаших се, изскочих от скривалището си, хукнах и спрях на чакъла до дясната страна на автомобила. Оттам виждах ясно през стъклата на плимута къщата на семейство Картър. Това обаче означаваше, че ако някой излезе от там, също ще ме види. Нямах голям избор, затова трябваше да действам бързо.

Повдигнах дръжката и изключително внимателно дръпнах вратата на колата към себе си. Вратата изскърца пронизително. Отначало помислих, че мъжът ще чуе шума, затова я оставих отворена, хвърлих се на земята и надникнах към къщата изпод колата. Когато измина една минута и той не се появи, станах и се наведох вътре.

Плимутът дъстър имаше черна кожена седалка и дълъг лост за скоростите, стърчащ от пода, с черна топка с цифрата осем най-отгоре, вероятно най-готиният лост за скорости, който бях виждал през всичките си години на тази планета, и тогава и там се зарекох, че ще си купя такъв плимут веднага щом дойде моментът да взема първия си автомобил. Покупката все още беше далеч във времето на този етап, но правилното планиране е задължително за всичко, от покупки на коли до проникване с взлом.

Нямах време обаче да планирам добре това проникване с взлом и когато протегнах ръка към жабката, безмълвно се замолих на боговете в небето да е отключена. Ако не беше, нямаше да мога да я отворя без шперцове си. Бях ги оставил в най-горното чекмедже на нощното си шкафче, под последния брой на „Спайдърмен“.

Жабката изщрака и се отвори.

Надявах се да намеря регистрационен талон или някакъв документ, който да ми помогне да идентифицирам непознатия, но веднага разбрах, че няма да извадя такъв късмет. В жабката нямаше документи, но имаше голям револвер. Не бях запознат с оръжията и бих излъгал, ако кажа, че при нормални обстоятелства бих познал някое от пръв поглед. Познах обаче този револвер, защото преди няколко месеца бях гледал филмов маратон с Мръсният Хари и това беше любимото оръжие на героя на Клинт Истуд.

„Магнум .44“, най-мощният револвер в света, който може да отнесе главата ти, особено ако си нещастник без късмет.

Аз не бях нещастник без късмет. Аз бях умен нещастник. Взех револвера, извадих барабана, наклоних го и изсипах патроните в шепата си. Пуснах ги в джоба си, върнах барабана и сложих револвера в жабката точно както го бях намерил.

Когато господин Непознат решише да извади револвера си (събитие, което бях сигурен, че ще се случи в близко бъдеще), щях да се забавлявам, като знаех, че оръжието ще бъде ефективно колкото воден пистолет Ако си носех инструментите, щях да извадя ударника и

да оставя патроните, и мислех да направя точно това, но трябваше да отида до дома и да се върна, а от къщата на семейство Картър можеше да ме видят. Нямах да поема този риск. Ако ми се предоставеше възможност, щях да размисля.

Затворих жабката и потърсих под седалката. Не открих нищо освен опаковка от стар сандвич, която вонеше на горчица. И на задната седалка нямаше нищо.

Мъжът, който може би беше ченге, но вероятно не беше, представляваше загадка, която бях твърдо решен да разкрия.

Исках да претърся багажника, но здравият ми разум и усетът ми подсказаха, че вече насилвам късмета си, затова се измъкнах от колата и се върнах в безопасната гора. Тръгнах внимателно между най-големите дъбове и се приближих до къщата на семейство Картър. Щом стигнах до предната веранда, хукнах по тревата и приклекнах под прозореца на дневната. Затворих очи и се заслушах.

Веднъж татко ми каза, че сетивата ни работят в тандем едно с друго, но ако блокираш едно или повече и се съсредоточиш върху останалите, те се обострят много повече. Често установявах, че това е вярно и когато затворех очи, ушите ми сякаш чуваха по-добре.

Господин Непознат тътреше крака вътре, това беше ясно. Бях сигурен, че той е в дневната над мен.

Изведнъж чух силен трясък.

Стори ми се, че се разнесе от дневната, но не си спомнях там да има нещо, което да вдигне такъв шум, а имах отлична памет. Баща ми често ме караше да влизам в непозната стая и после веднага да затворя очи и да кажа всичко, което си спомням, и къде точно е поставено всяко нещо. За да се упражняваме, ходехме в къщи, обявени за продажба в отворените за посещение дни, и обикаляхме стаите. Щом приключехме с една къща, отивахме в следващата, и ако имаше достатъчно време, намирахме още една. Веднъж се отбихме в шест къщи за един ден. Татко гордо ми каза, че способността ми да запомням съдържанието на стаите, е почти фотографска. Неговата обаче беше още по-добра и след маратона с шестте къщи той ме накара да си спомня съдържанието на определени стаи във втората къща. Не бях подготвен за този вторичен изпит и въпреки че помнех някои неща, не можах да си спомня всичко. Баща ми обаче помнеше всичко и...

— Дошъл си да полееш цветята ли?

Гласът ме стресна и аз едва не изскочих от кожата си. Завъртях се да видя източника. Господин Непознат стоеше зад мен. Очите му бяха присвити и лицето му беше намръщено. Явно се мръщеше често, защото имаше бръчки. Въртеше нещо в дебелиите си пръсти.

— Семейство Картър са на почивка и ми се стори, че някой се движи в къщата им — изтърсих бързо. Това беше правдоподобна причина да дойда тук. Понякога най-добрите отговори са най-простите, защото ако лъжеш и се заплетеш в разговор, лъжите може да се увият около гърлото ти и да спрат дъха ти.

— Това е моят делови партньор господин Смит — рече господин Непознат. — Като мен и работодателят ми, господин Смит също се безпокои, че съседът ти не идва на работа вече няколко дни. Мисля, че споменах, че господин Картър не е поискал отпуск, преди да замине на тази почивка. Всичко това е много тревожно.

Не си спомнях дали той каза това, когато разговаряхме онзи ден, но кимнах.

— Не трябва да влизате в дома им. Може би трябва да се обадиш на полицията.

— Мисля, че идеята е отлична — каза господин Непознат. — От тук ли искаш да се обадиш или от твоя дом?

По дяволите.

Той протегна свободната си ръка към рамото ми. Наведох се, завъртях се и застанах от другата му страна.

Господин Непознат се подсмихна и почука на прозореца, а после сви пръст и ми направи знак да се приближа.

— Успокой се, хлапе. Само казвам на господин Смит да излезе.

Въздухът по посока на нашата къща се изпълни с бръмчене и аз забелязах, че поршетото на татко завива в алеята. Той и майка ми слязоха от колата. Казаха си тихо нещо и се втренчиха в господин Непознат и мен, а после се приближиха. Баща ми сияеше в усмивка, а майка ми го беше хванала под ръка. Беше облечена в прекрасна зелена рокля на цветя, която се увиваше около краката ѝ с всяка игрива стъпка. Мястото им беше в списание. Татко подаде ръка и се здрависа с господин Непознат.

— Приятно ми е, любезни господине. Приятел на семейство Картър ли сте?

— Служител съм на работодателя му. Господин Картър не е идвал на работа от вторник и се разтревожихме, затова реших да дойда тук и да проверя как стоят нещата.

Мрежата против насекоми на къщата на Картър се тресна и всички се обърнахме. На верандата излезе як, жилав мъж с дълга руса коса и очила с дебели стъкла. Вместо да дойде при нас, той се облегна на перилата и извади пакет „Марлборо“. Драсна върха на кибритена клечка с палеца на дясната си ръка и после запали цигара, която някак се озова между устните му, макар че не видях да я изважда от пакета.

— Това е моят колега господин Смит.

Господин Смит докосна с пръст периферията на несъществуваща шапка и продължи да ни наблюдава отдалеч. Очите му се задържаха на майка ми по-дълго от необходимото и аз знаех, че това вероятно ядоса баща ми, макар че той не го показва, и сърдечно рече:

— Приятно ми е да се запознаем. — След това отново насочи вниманието си към господин Непознат. — Не чух как се казвате.

Господин Непознат се усмихна.

— Не, предполагам. Аз съм господин Джоунс.

— Полицай ли сте, господин Джоунс?

Господин Непознат нагони глава настрана.

— Защо мислите така?

Баща ми не отмести поглед от него.

— Синът ми каза, че имате значка.

Господин Непознат отмести очи и ме погледна.

— Не знам защо е казал такова нещо. Сигурно се е объркал. — Той ми намигна, разроши косата ми и пак се обърна към баща ми: — Семейство Картър споменаха ли къде отиват?

Татко поклати глава.

— Не сме толкова близки.

— А споменаха ли кога ще се върнат?

— Вече ви казах, че...

— Не сте толкова близки.

— Именно.

Господин Смит пусна остатъка от цигарата си на пода на верандата и го смачка с черния си ботуш, който подхождаше много повече на някой мотоциклетист бунтар, отколкото на дребния мъж,

който стоеше пред нас. Той не беше много по-висок от мен, но гласът му беше много по-плътен, отколкото би се очаквало, и дрезгав.

— Господин Картър работеше по доста чувствителен проект за нашия работодател и тъй като не се обади в офиса за тази почивка и не можем да се свържем с него, предполагаме, че е избягал от задълженията си. Имайки предвид това, цялата свързана с проекта документация, собственост на нашия работодател, трябва да бъде върната незабавно. Надявахме се, че тази документация ще е тук, в дома му, но изглежда не е така. Или ако е тук, не я видяхме. Господин Картър говорил ли е за работата си? Може би е споменал върху какво е работил?

— Не сме толкова близки — отново повтори баща ми. — Съжалявам, но дори не знам каква е професията на господин Картър.

— Той е счетоводител — каза господин Непознат.

Видях, че очите му се стрелнаха за секунда към майка ми, и тя също го погледна. Те си съобщиха нещо, но не разбрах какво.

Господин Смит протегна ръце напред и описа правоъгълник във въздуха.

— Господин Картър държеше документите в бежова метална кутия, висока трийсетина сантиметра и широка шейсет, огнеупорна, с ключалка на капака. Подобна на голяма депозитна кутия. Намерих я под леглото им, абсолютно празна, като чаша на пияница. Бих искал да знам какво е направил със съдържанието.

Майка ми, която до този момент мълчеше, заговори с твърд тон:

— Мисля, че семейство Катър няма да останат доволни, когато разберат, че сте ровили в нещата им, без предварително разрешение да търсите такава кутия, независимо какво е съдържанието ѝ. Смятам, че е най-добре да напуснете дома им, господо. Когато те се върнат, лично ще се погрижа господин Картър да се свърже с офиса ви. Предполагам, че пропускат му да поиска отпуск, както е редно, се дължи единствено на недоглеждане, и всичко може да бъде изгладено с някое много скучно обяснение.

Господин Непознат се усмихна, но усмивката му беше изкуствена, насила, в каквато се разтегля лицето ти, за да бъдеш учтив, когато ти поднесат горчив десерт.

— Сигурен съм, че сте права и всички ние реагираме прекалено емоционално. — Той сведе глава в престорен поклон. — Беше

абсолютно удоволствие да се запозная с вас. — Господин Непознат отново разроши косата ми. — Имате чудесно момче. Моля, кажете на господин Картър да се обади в офиса веднага щом се върнат.

— Разбира се — отвърна баща ми.

Двамата мъже бавно тръгнаха към плимута до тротоара. Дори не се обърнаха. Баща ми, майка ми и аз останахме на местата си, докато колата се скри от очите ни, разпръсквайки ветрилообразна диря от прах.

ЕМЪРИ

Ден втори, 11:57 ч.

Емъри притисна колене до гърдите си и уви свободната си ръка около тялото си в опит да се стопли. Трепереше неудържимо и зъбите ѝ тракаха. Беше опипала счупената си китка със здравата си ръка и се наложи да я дръпне. Толкова се беше подула, че кожата ѝ сякаш беше сраснала с краищата на белезниците и металът се беше впил в нея. Пулсът ѝ блъскаше в острата стомана, топла и влажна. Емъри се уплаши, че може да загуби ръката си, ако скоро не намери начин да се измъкне от там, но не знаеше какво да направи.

Нямаше изход.

Нямаше таван.

Обграждаше я само студен бетон. Музиката гърмеше. Емъри не знаеше песента.

Беше ѝ трудно да разсъждава ясно. Знаеше, че това се дължи на липсата на храна и вода, но нямаше смисъл да си го казва. Освен това главата ѝ пулсираше от болка и умът ѝ беше замъглен.

Тя се беше напивала веднъж.

Двете с Колийн Макдугъл.

Бяха намерили бутилка „Уайлд Търки“ под бюфета в кухнята в дома на Колийн и решиха да опитат бърбъна. В края на краищата, ако не тренираха да пият, как щяха да знаят какво количество е безопасно да изпият, без да се натръснат. Оказа се, че им трябва съвсем малко и майката на Колийн изобщо не се зарадва, когато ги завари, връщайки се къщи един час по-рано, отколкото се очакваше. Емъри не си спомняше колко изпиха, но на другия ден имаше особено главоболие, което започваше някъде зад очите и се засилваше към тила ѝ.

И сега имаше такова главоболие.

Спомням си, когато се случи това. Ти не можеше да вървиш по права линия, дори ако животът ти зависеше от това. Но се опита. И Колийн също. Надявахте се, че майка ѝ няма да разбере.

— Това беше миналата година, мамо. Ти беше мъртва.

Това не означава, че не гледах, сладурче. Как бих те наказала да не излизаеш! Щях да взема компютъра, телефона и телевизора ти. Можеш да направя онова, което стори моята майка, когато за пръв път ни хвана да пием с брат ми. Спомняш си твоя чичо Роджър, нали? Тя завари Роджър и мен с бутилка водка, от която беше останала една пета, и ни накара да я довършим. Беше ми лошо няколко дни, но три години не докоснах алкохол. Как е Роджър напоследък?

— Кой е Роджър? Не си спомням да имам чичо Роджър.

Как може да забравиш чичо Роджър? Той живя с нас близо една година, след като ти се роди.

И тогава Емъри си спомни чичо Роджър. Възпълен, с черна коса, разрошена в напразен опит да скрие плешивото петно, което постепенно се разпростираше на темето му. Веднъж той отпуши умивалника, когато госпожица Бъроу претъпка със спагети кухненската мелничка за отпадъци. Освен това ѝ помогна да си вземе нова карта за достъп до асансьора, когато нейната се повреди от стоене под мобилния телефон в чантата ѝ. Почакай...

— Нямам чичо Роджър. Роджър е управителят на жилищния блок.

Роджър ли казах? О, Боже, имах предвид чичо ти Робърт.

— Нямам чичо. И да съм срещала някой от роднините ти, не ги помня — тихо каза Емъри. Можеше да вика, ако иска, но никой нямаше да я чуе от гърмящия звук на „Крийм“, които пееха „Роден под лош знак“.

Не помниш ли чичо си Стив? Той много ще се разстрои. Обожаваше да те люлее, за да заспиш, когато ти беше бебе. Пееше ти онази песен... Как беше? Спомняш ли си? Нещо за деня, в който музиката умря...

— „Вкарах шевролета си в дерето, но дерето беше пресъхнало — изграчи Емъри със сухи и напукани устни и прокара език по тях. — Това ще бъде денят, в който ще умра...“

Точно така! Чичо ти Райън обожаваше тази песен.

— Нямам никакви чичовци. Нямам и майка. Ти не съществуваеш. Моля те, престани да ми говориш.

Мислиш ли, че днес е денят?

— Какво?

Ами, сецаш се, денят, в който ще умреш.

Емъри допря пръстите на здравата си ръка до слепоочието си и ги притисна в меката кожа.

Мисля, че е най-добре да се примириш с ограниченото си бъдеще, скъпа. Дори ако Убиецът с маймуните не те убие скоро, ти не си яла и не си пила вода от седмици. Колко още мислиш, че ще издържиш?

— Не са минали седмици, а само два дни, най-много три.

О, мина най-малко една седмица, сладурче.

Емъри поклати глава и трепна, когато движението разтреса раненото ѝ ухо.

— Мисля, че музиката е на таймер. Ако е така, включва се веднъж на ден. Това означава, че днес е вторият ден.

Дори ако малката ти теория се окаже вярна, а аз не я вярвам, пак питам, колко още ще издържиш без храна и вода?

— Ганди е постил двацет и един дни — рече Емъри.

Двацет и един дни без храна, но е пил вода.

— Така ли?

О, сигурна съм. Няма да се изненадам, ако някой му е пробутал едно-две десертни блокчета. Знаеш какви са знаменитостите.

— Той не е бил знаменитост, а...

Защо говореше с нея?

Тя не беше реална. Говореше съзнанието ѝ. Емъри губеше разсъдъка си. Щеше да превърти много преди да я убие липсата на вода. Мозъкът ѝ постепенно се обезводняваше като гъба, оставена на слънце. Както и органите ѝ. Имаше чувството, че ѝ се пишка, но когато се опита, не излезе нищо. Представяше си как бъбреците и черният ѝ дроб изсъхват и се сбръчкват. Колко време щеше да мине, преди да престанат да функционират? Въпреки че не се движеше, сърцето ѝ ускоряваше ритъма си и блъскаше в гърдите ѝ. Отначало си помисли, че това е плод на въображението ѝ, но когато преди няколко часа измери пулса си, беше деветдесет удара в минута. Много висок. Когато тичаше, пулсът ѝ рядко надвишаваше осемдесет.

Емъри допря пръст до врата си и отново измери пулса си, като броеше ударите на петнайсет секунди. Двацет и шест. Двацет и шест

по четири прави... По дяволите, не можеше да се съсредоточи. Двайсет и шест по...

Близо двеста, скъпа. Доста е ускорен.

— Сто и четири — каза Емъри, без да обръща внимание на гласа. Когато си почиваше, пулсът ѝ обикновено беше петдесет и пет. В момента не правеше нищо, а сърцето ѝ препускаше с бясна скорост. Тя не знаеше какво точно означава това, но знаеше, че не е хубаво.

Когато Убиецът с маймуните се върне, може да го помолити да те убие бързо. Ще бъде много по-добре, отколкото онази работа с очите и езика, не мислиш ли?

Емъри прокара език по вътрешната страна на устата си. Беше загубила по-голямата част от вкусовите си възприятия, но малкото, което беше останало, ѝ напомни на дървени стърготини. Уста, пълна с дървени стърготини.

Искаше да плаче, но вече нямаше сълзи. Сухите ѝ очи горяха в мрака.

Някъде високо над нея Джими Хендрикс грабна китарата си и започна да вие.

ДНЕВНИК

Плъхът беше мъртъв.

Докато вървах след майка и татко надолу по стълбите към мазето, това беше първото, което забелязах. Малкото му черно тяло приличаше на мокър парцал с очи. Главата му беше извита назад и краката му бяха разперени. Осакатеният гризач лежеше в малка локва кръв до походното легло, където седеше госпожа Картър. Свободната ѝ ръка беше окървавена.

Тя се усмихна, когато ни видя. Страхът, който изпълваше очите ѝ преди няколко часа, беше изчезнал, заменен с леденостуден поглед.

— Той ще ни убие всичките, да знаете. — И гласът ѝ беше различен, спокоен и сдържан. Уверен.

— Кой? — попита баща ми, макар да бях сигурен, че знае за кого става дума. В съзнанието ми изникна въпросът откъде знае госпожа Картър кой или какво сме дошли да обсъдим, но тя очевидно знаеше. Много добре знаеше защо сме слезли тук.

— Тръгна ли си? Защото ако е така, очаквам скоро да дойде пак. — Госпожа Картър избърса окървавената си ръка в брезента на походното легло и после ритна мъртвия плъх, който се плъзна по пода на мазето, оставяйки червена диря. — Не трябваше да убивате съпруга ми.

Татко вдигна ръка и аз помислих, че ще я удари. Не можех да си представя, че той би направил такова нещо. Все ми казваше никога да не удрям жена дори ако тя ме удари, при това с нещо тежко. Нямахше оправдание да удариш жена. Никога. Баща ми спусна ръка, взе хавлия от пералната машина и я хвърли на госпожа Картър.

Тя се усмихна в знак на благодарност и избърса доколкото можа кръвта от ръката си.

— Ако ме пуснете да си вървя, ще се опитам да обясня какво се е случило, но не мисля, че той ще ми повярва. Дори да ми повярва, съмнявам се дали ще му пука.

— Той иска работните документи на съпруга ти. Каза, че работи за шефа на мъжа ти — рече татко.

Госпожа Картър наклони глава настрана.

— Е, това не е лъжа.

— Знаеш ли къде са?

Тя се усмихна отново, но не каза нищо и дръпна белезниците. Майка ми, която мълча по време на размяната на реплики, се хвърли към нея. Баща ми я хвана, когато тя скочи във въздуха в опит да нападне госпожа Картър. Майка ми се замята в хватката на татко. Ръцете ѝ деряха въздуха, протягайки се към госпожа Картър.

— Какво си довела в къщата ми! — изкрещя тя.

Госпожа Картър се намръщи.

— Вие доведохте мен в къщата си. Не съм го искала. И не съм ти казвала да убиваш съпруга ми, смахната кучко.

Това вбеси майка ми и за секунда си помислих, че баща ми няма да може да я удържи, но той някак съумя да го направи. Уви ръце около врата ѝ и ѝ приложи задушавача хватка, не достатъчно стегнато, за да я приспи в безсъзнание, но достатъчно, за да разбере, че той може да го направи, ако иска. Майка ми най-последно се умири и застана неподвижно. Баща ми обаче не отпусна хватката и аз знаех защо. Когато ме учеше как да използвам задушавачата хватка, татко каза, че понякога жертвата се преструва, че заспива или че се подчинява, и в секундата, в която разхлабиш хватката, нанася удар. Обясни ми го не само за да се науча правилно да правя задушавачата хватка, но и за да знам какво да направя, ако някога я приложат на мен. Той дори ме научи как да се престоря, че съм припаднал. Баща ми беше изключително мъдър човек.

— Ако те пусна, трябва да ми обещаеш, че ще се държиш добре — прошепна той в ухото на майка ми.

Тя кимна и татко бавно спусна ръце. Остана готов да я сграбчи отново, ако майка ми предприеме нещо, но тя не го направи. Облегна се на пералната машина и гневно се втрени в другата жена.

Баща ми отново отправи поглед към госпожа Картър.

— За кого работи съпругът ти?

— Не искаш ли да кажеш, за кого работеше съпругът ти?

Той махна пренебрежително с ръка.

— Въпрос на семантика.

Госпожа Картър се умълча и за пръв път, откакто беше дошла тук, видях, че в очите ѝ се промъкна предишният страх. Тя се опита да го сдържи и да изглежда корава, но страхът беше там, непогрешим. Баща ми също го видя. Когато госпожа Картър най-последно заговори, гласът ѝ беше тих и слаб:

— Трябва да се махнем от тук, всичките.

Татко приклепна до походното легло и сложи ръка върху нейната.

— За кого работеше?

Тя погледна майка ми, после мен и след това отново баща ми.

— За престъпници. Десетина, може би повече. Дори няколко членове на фамилията Дженовезе. Помагаше им да укриват парите си.

Татко не трепна.

— Какво е взел от тях?

Госпожа Картър си пое дълбоко дъх, затвори очи и бавно го изпусна.

— Всичко. До последния цент.

ПОРТЪР

Ден втори, 12:18 ч.

— Чувствай се като у дома си — каза Портър на Уотсън и пусна ключовете на колата си на масичката до входната врата. — Може да ровиш в хладилника. Не знам какво има там.

Двамата мълчаха по време на пътуването от Петдесет и първи участък до апартамента му. Уотсън нещо не го свърташе на едно място, а Портър правеше всичко възможно да се опита да забрави лицето на хлапака, който беше застрелял съпругата му, но не успя.

Всяка клетка в тялото му искаше да се върне в участъка, да завре пистолета си под брадичката на хлапака и да натисне спусъка, докато изстреля и последния си патрон, а после да размаже от бой каквото е останало от главата му. Не се гордееше с тези мисли. Не ги искаше. Портър не беше склонен към насилие човек и Хедър би му се скарала, ако знаеше, че той изпитва дори грам омраза към младежа. Щеше да му каже да се извиси над тези неща и да не се предава на гнева. Щеше да му каже, че гневът и омразата няма да я върнат и че подобни мисли не постигат нищо освен да помрачат душата му.

Тя, разбира се, щеше да бъде права. Хедър винаги беше права и Портър го знаеше, но това не променяше нищо.

— Добре ли си? — попита Уотсън, който се беше втренчил в него.

Портър кимна.

— Ще се оправя. Само трябва да си поема дъх и да се овладея. — Той се поколеба и после добави: — Благодаря, че дойде с мен в участъка.

— Винаги. Това тя ли е? — Уотсън посочи снимка в края на масичката.

Беше на Хедър, снимана преди една година.

Портър протегна ръка и я взе.

— Да. Бях много горд с нея в онзи ден. Тя искаше да бъде писателка и постоянно драскаше нещо в тефтерче, все пишеше нещо. Изпратих един от разказите ѝ на комисията за наградите „Шърли Джаксън“ и Хедър спечели. Направих снимката веднага след церемонията по награждаването.

Портър беше благодарен, че Уотсън не настоя за повече информация.

— Връщам се веднага. Вземи си нещо за ядене. — Той пак кимна към кухнята и Уотсън тръгна натам. Телефонът в джоба му започна да вибрира, докато влизаше в спалнята, и Портър си помисли дали да не остави гласовата поща да приеме обаждането, но после промени решението си. Погледна екрана и видя, че се обажда Клоз. Натисна бутона и доближи телефона до ухото си.

— Сам?

— Да?

— Имаме сериозен проблем.

— Какво става?

— Спомняш ли си отпечатъка, който ти сне вчера от вагонетката в тунела?

— Да.

— Получихме съвпадение.

Портър се приближи до дрешника, съблече сакото си и започна да разкопчава ризата си. Кафето беше студено и лепкаво и беше изцапало половината му ръкав. Вероятно трябваше да изхвърли ризата.

— Сам, пръстовият отпечатък е на Уотсън. Само че той не се казва Уотсън. Името на документа за самоличност в полицейската база данни е Ансън Бишъп. Току-що говорих с лабораторията по криминалистика. На пръв поглед досието му изглежда легитимно, но щом се разрових, открих празноти. Самоличността му в базата данни е фалшива. Пол Уотсън не съществува. Това е измислено име на Ансън Бишъп. Все още се опитвам да свържа парчетата на ребуса, но той е докоснал вагонетката по някое време, преди ти и екипът на специалните части да слезете там долу. Това означава, че той е замесен по някакъв начин. Лоша работа, Сам. Много лоша. Който и да е този човек, той не работи в силите на реда. Къде каза, че сте го намерили ти и Наш?

— О-хо!

— Мамка му. Той е с теб в момента, нали?

— Да.

— Къде сте? Сами ли сте?

Портър подаде глава от вратата на спалнята и погледна към кухнята.

— Сам, там ли си?

— Уотсън? — извика Портър. — Останала ли е бира в хладилника?

— В твоя апартамент? Ти си вкъщи?

— Да, вярно е.

Портър чуваше, че Уотсън е в кухнята или в дневната, но не отговаряше.

Той събу обувките си, излезе безшумно от спалнята и тръгна по коридора. Очите му се стрелнаха към празната дневна и после към отворената врата на кухнята.

— Уотсън? — Портър бавно протегна ръка и разкопча кожения си кобур. Пръстите му се увиха около ръкохватката на беретата и той извади пистолета. — Знам, че е рано, но може да изпия една бира, за да се успокоя.

Той чу, че Клозовски крещи заповеди от другия край на линията:

— Задръж го там, Сам. Изпратих екипи.

— Добре, Клоз, ела. Уотсън и аз ще отидем в магазина на чичо му след това. Може да дойдеш с нас.

— Най-близката патрулна кола пристига след четири минути. Къде е той? Виждаш ли го? Може ли да ни чуе?

— Уотсън, ако ядеш остатъка от пицата, няма да съм доволен.

Портър насочи пистолета и нахлу в малката кухня.

Там нямаше никого.

Големият нож се плъзна в бедрото му миг преди Портър да съзре Ансън Бишъп с периферното си зрение.

— Не мърдай — прошепна Бишъп в ухото му, застанал зад гърба му. — Ножът е точно върху бедрената ти артерия, главната в долния крайник. Опитай ли се да извадиш ножа, кръвта ти ще изтече за секунди. Ще ти помогна да легнеш на пода. Пусни пистолета.

— Кой си... — успя да изрече Портър през стиснати зъби.

— Пусни пистолета. И телефона.

Портър се подчини и остана неподвижен. Бишъп ритна встрани пистолета и после стъпка телефона му.

— Уотсън?

— Тихо, не говори — каза Бишъп. — А сега, полека. Първо на колене, а после по корем... Точно така. Внимавай с ножа.

Портър го остави да му помогне да легне на пода. Усещаше тежестта на ножа в крака си, но Бишъп държа острието със свободната си ръка, докато Портър легна по лице на дъсчения под.

— Предполагам, че приятелят ти е изпратил помощ, затова няма да чакаш дълго. Ако забелязваш, няма много кръв. Ще бъде така, докато държиш ножа в раната. Изчакай професионалистите. Те ще знаят как да го извадят. След това няколко шева и ще бъдеш като нов. Съжалявам, че се наложи да те нараня, искрено съжалявам. Надявах се, че ще прекараме повече време заедно. Много се забавлявах. Но всички хубави неща все някога свършват, а ние бързо се приближаваме към ендшпила.

— Къде е Емъри?

Бишъп се усмихна.

— Моля те, предай поздрав на Наш и Клеър. Между другото, много съжалявам за жена ти.

Портър изви глава и видя, че Бишъп зави зад ъгъла и изчезна в коридора. В далечината се чуха сирени.

60

ДНЕВНИК

— Е, поне такъв беше планът да открадне всичките пари и да избяга. Но не знам дали ги е задигнал. Саймън говореше много, но в действията му имаше какво да се желае.

— Те са намерили бежова метална кутия под леглото ви. Там ли сложи парите съпругът ти? — попита баща ми.

Госпожа Картър повдигна рамене.

— Не знам.

Майка ми отново се хвърли към нея и този път беше по-бърза от татко. Ръцете ѝ сграбчиха косата на другата жена и я дръпнаха силно. Госпожа Картър изпищя и замахна към майка ми със свободната си ръка. Ноктите ѝ оставиха червена драскотина върху ръката на майка ми.

— Достатъчно! — изрева баща ми, разтърва ги и застана между тях.

Майка ми пусна госпожа Картър, изсумтя и отстъпи крачка назад.

— Тази жена прави така, че да убият всички ни.

— Какво точно взе той? — попитах. Въпросът беше логичен и се надявах, че ще разсея напрежението.

Госпожа Картър докосна леко скалпа си и потрепери, а после присви очи и погледна майка ми.

— Мъртви сме.

Баща ми я бутна на походното легло.

— Отговори на въпроса на момчето ми.

Тя се ухили самодоволено.

— Колко си корав. Блъскаш жена, окована с белезници в мазето ти. — По ноктите ѝ беше засъхнала кръв и госпожа Картър започна да я чопли. — Саймън познаваше делата им по-добре от тях. Ако те мислят, че той е избягал, сигурно са разтревожени. — Тя погледна обвинително родителите ми. — Вие двамата явно сте свършили

отлична работа, за да изглежда така, сякаш Саймън е офейкал, затова съм убедена, че те са вбесени. Доведохте ги право при вас.

— Какво е откраднал от тях? — отново попита баща ми. Беше ядосан. Нямахме да пита трети път, не и учтиво.

Госпожа Картър заряза ноктите си и въздъхна дълбоко.

— Преди около месец Саймън ми каза, че двамата собственици на фирмата започнали да се държат странно, потайно — поне повече от обикновено. Не го поканили на няколко съвещания, на които мислел, че трябва да присъства. Започнали да работят по никое време. На няколко пъти му се сторило, че някой е ровил в нещата му. Имал чувството, че хората шушукат зад гърба му и че се готвят да го уволнят или нещо по-лошо. Саймън започна да носи документи вкъщи и да им прави копия. Казах му, че е луд. Ако го хванеха, не се знаеше какво може да се случи. Той обаче продължи. Копира десетки папки. Каза ми, че било застраховка. Ако те се опитали да го наранят или да го отстранят от бизнеса, щял да оповести публично документите.

Баща ми прокара пръсти през косата си.

— Звучи като много опасна игра.

Госпожа Картър кимна.

— Миналата седмица, когато го изтеглиха от най-голямата му счетоводна задача, той каза, че ще използва информацията, която е събрал, за да присвои пари в офшорна банка, за да можем да избягаме, да изчезнем.

— Но ти не знаеш дали го е направил, така ли?

Тя поклати глава.

— И да го е направил, не ми каза. Миналата седмица се карахме толкова много, че не знам дали би ми казал.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и ми стана неудобно, докато я гледах. Наведох глава и подритнах прахоляка на пода.

— Какво направи съпругът ти с документите, които е копираше? — попита баща ми.

Госпожа Картър повдигна рамене.

— Не знам. Не ми каза. И сега е мъртъв.

Татко се обърна към майка ми:

— Хора като тези по-скоро ще ни убият всичките, отколкото да рискуват кирливите им ризи да излязат на бял свят. Може би трябва да заминем.

— Може би първо трябва да ги убием — тихо отговори майка ми.

— Познавам онзи човек. Това е само началото — каза госпожа Картър. — Той ще дойде пак, вероятно скоро, вероятно с други. Бягството е единствената възможност за избор.

61

КЛЕЪР

Ден втори, 13:23 ч.

— Какво става тук, по дяволите? — Лицето на Стивън Мейдърс беше зачервено, когато той гневно влезе в кабинета на директора на гимназията Колби.

Колби вдигна ръце.

— Успокой се, Стивън. Обадох ти се веднага щом те дойдоха.

Стивън Мейдърс погледна сина си, който седеше в отсрещния ъгъл на стаята с наведена глава, притисната между ръцете, и после се обърна към детективите.

— Какво искате от сина ми?

Клеър посочи свободен стол пред голямото дъбово бюро.

— Защо не седнете, господин Мейдърс?

Това, изглежда, го ядоса още повече.

— Ще взема сина си, ще го заключа в нашия апартамент и ще изпратя трима от адвокатите си да побъбрят с шефа ви. Ето, това ще направя.

Клеър си пое дълбоко дъх и го изпусна.

— Синът ви може да е замесен в отвличането и евентуалното убийство на Емъри Конърс-Талбът.

Мейдърс се намръщи.

— Талбът? Онзи с недвижимите имоти?

Наш кимна.

— Синът ви се среща с дъщеря му.

— Срещите са много далеч от отвличането, детектив.

— Моля, седнете, господин Мейдърс — настоя Клеър.

Този път Мейдърс се подчини и остави куфарчето до себе си.

— Какво можете да ни кажете за Джейкъб Китнър? — попита тя.

— Братът на съпругата ми?

Клеър кимна.

— Не съм говорил с него, откакто почина съпругата ми Амелия, преди пет години.

— А синът ви? Кога за последен път е говорил с господин Китнър?

— И той не е имал никакъв контакт с него. Ние не говорим с нейните роднини — отговори Мейдърс.

Тримата погледнаха Тайлър, който все още беше закрил с ръце лицето си.

— Не е ли така, Тайлър? — попита го баща му.

Момчето вдигна глава. Очите му бяха зачервени и подпухнали.

— Аз съм виновен за всичко. Не мислех, че някой ще пострада.

Мейдърс стана и отиде при сина си.

— Какви ги говориш?

— Чичо Джейк каза, че тя няма да пострада.

Клеър и Наш се спогледаха, а после отново се втрениха в Тайлър.

— Чичо Джейк? Откога имаш такива близки отношения с този човек?

Момчето въздъхна.

— Мама и аз често се виждахме с него. Не ти казахме, защото вие двамата не се спогаждахте и тя не искаше да се карате. Когато той ми каза, че умира, аз започнах да му помагам в дома му. Правех дребни неща за него след училище, това е всичко.

— Умирал е?

Клеър погледна директора на гимназията, който наблюдаваше иззад бюрото си.

— Господин Колби, бихте ли ни извинили за малко?

Той се намръщи и се приготви да възрази, но после размисли.

— Ще бъда отвън, ако ви трябва нещо.

Колби излезе и Клеър отново насочи вниманието си към Мейдърс.

— Вашият шурей е имал рак на стомаха в напреднал стадий. Вероятно е щял да умре до няколко седмици.

Мейдърс поклати глава.

— Чакайте малко. Как така „щял е да умре“? Какво се е случило?

Наш прокара пръсти през косата си.

— Вчера сутринта в шест часа и няколко минути Джейкъб Китнър беше блъснат и убит от градски автобус, докато е вървял към пощенска кутия на Петдесет и пета улица и Удлоун. Смятаме, че се е опитвал да изпрати малка бяла кутия. В кутията имаше човешко ухо... Ухото на Емъри. Шурейт ви е бил Убиецът „Четириите маймуни“.

Мейдърс пребледня и се размърда неспокойно на стола си.

— Джейк? Не може да бъде.

Наш кимна.

— Той е отвлякъл Емъри и тя все още е в неизвестност. Без храна и вода или някой, който да се грижи за нея. Не ѝ остава много време. Синът ви може да е единственият останал жив човек, който знае къде да я намерим.

Сега Мейдърс изглеждаше по-зле от сина си. Лицето му беше бледо. Дишаше повърхностно.

— Тайлър, вярно ли е?

Момчето въздъхна дълбоко.

— Чичо Джейк не е Убиецът „Четириите маймуни“. Не е каквото си мислите.

Клеър прекоси стаята и приклепна пред стола му.

— Разбирам, че си държал на него, но той е направил ужасяващи неща. В момента обаче трябва да се съсредоточим върху Емъри и ако знаеш къде я е завел, трябва да ни кажеш.

— Чичо Джейк не е Убиецът „Четириите маймуни“ — повтори Тайлър.

Мейдърс стана и отиде при сина си.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Чичо Джейк се опитваше да ни помогне.

— Как? — попита Клеър.

Тайлър погледна баща си и после отново наведе глава.

— Татко имаше парични проблеми. Миналата година го понижиха в работата и оттогава му е трудно да покрива разходите и бръкна в моя фонд за колежа.

— Откъде знаеш за...

Клеър вдигна глава. Тайлър продължи:

— В зависимост от оценките ми, имам шанс да вляза в някой колеж от Бръшляновата лига, но успехът няма да ми стигне за стипендия. Татко все още изкарва достатъчно пари, за да поискам

субсидия, затова трябва да платим от джоба си. Студентските заеми няма да стигнат за всичко. Чичо Джейк каза, че единственият начин, по който може да се случи това, е да му позволя да ми помогне. Когато разбра за рака, той се опита да вземе застрахователна полица „Живот“, но му отказаха, щом научиха за диагнозата. И после чичо Джейк ми каза, че има друг начин. Преди около месец с него се свързал някакъв човек и му казал, че може да спечели много пари, ако му помогне за нещо. Не било незаконно. Е, не много незаконно. Знаел, че чичо Джейк е болен и че не му остава много време. Това бил начинът да помогне не само на мен, но и на много хора. Чичо Джейк обаче не можеше да го направи сам и аз трябваше да му помогна.

Лицето на Стивън Мейдърс отново се зачерви.

— Какво те накара да направиш копелето?

— Господин Мейдърс, моля ви — рече Клеър.

Тайлър въздъхна.

— Не ме накара да направя нищо, татко. Поне нищо, което не исках да направя. Каза, че трябва да се сближа с Емъри Конърс и дори да я поканя на среща няколко пъти. Тя е готина, затова си помислих, защо не? Срегнахме се два пъти и после я заведох на купона за завръщането ми у дома... — Момчето погледна Клеър в очите. — Отначало исках да видя дали ще я убедя да излезе с мен, но след като я опознах, я харесах. Много се забавлявахме. Разговаряхме. Емъри е много умна. Дори ми помогна по някои учебни предмети. Нещата вървяха добре. И после чичо Джейк ми каза да взема обувките.

— Обувките на господин Талбът? — попита Клеър.

— Да. Миналия четвъртък бяхме в апартамента ѝ и гледахме филм. Господин Талбът се отби за дващестина минути. Дрехите му бяха изцапани. Не каза защо. Изкъпа се набързо, преоблече се и тръгна. Остави мръсните си дрехи в стаята за гости. Дващестина минути след като той излезе, ми се обади чичо Джейк. Каза, че трябвало да му занеса обувките на господин Талбът. Не обясни защо, само спомена, че онзи човек казал, че ги иска. Нямах представа откъде знае, че господин Талбът е идвал там, още по-малко, че е оставил дрехи и обувки. Стори ми се странно. Помислих си, че е поставил камери в апартамента. Емъри отиде в тоалетната и аз пъхнах обувките в раницата си. На другия ден ги занесох на чичо Джейк. Той не ми каза защо ги иска онзи човек, само че е изпратил достатъчно пари за

обучението ми, дори повече. За чифт обувки! Не можах да повярвам. Очаквахме, че ще си прибере обратно парите, но той не го направи. На другия ден чичо Джейк получи учебник по математически анализ от онзи човек и ми каза да го оставя в апартамента на Емъри. И това ми се стори странно, но си помислих, че няма нищо лошо. Щом някакъв особняк иска да плати стотици хиляди долари за едни обувки и да оставя...

— Колко? — изумено попита Мейдърс.

Тайлър се обърна към баща си:

— Чичо Джейк каза, че първоначално му дал петдесет хиляди, когато се съгласил да помогне, и после още двеста и петдесет хиляди за обувките и...

Мейдърс се обърна към детективите:

— Мисля, че не трябва да казваме нищо повече, докато не дойде адвокатът ми.

Клеър завъртя очи.

— Тайлър, къде е Емъри?

— Не знам.

— Детектив, не ме ли чухте? — попита Мейдърс.

— Как изглежда онзи човек?

Момчето повдигна рамене.

— Не съм го виждал. Мисля, че и чичо Джейк не го беше виждал. Разговаряше с него само по телефона.

— Имаме права, детективи!

— Един момент. — Клеър сграбчи за рамото Наш и го измъкна в коридора. — Вярваш ли на това?

— Вече не знам на какво да вярвам. В този случай нищо не се връзва.

Телефонът на Клеър започна да вибрира. Тя погледна екрана и прочете съобщението:

ОБАДИ МИ СЕ!

КЛОЗ.

62

ДНЕВНИК

Оставихме госпожа Картър в мазето.

Тя каза, че ще дойдат пак, и те дойдоха. След по-малко от час чухме бученето на плимута, който идваше по улицата.

Господин Непознат форсира двигателя три-четири пъти, преди да го остави да бръмчи на място. Искаше да знаем, че са тук.

Тримата се събрахме пред прозореца и гледахме зелената кола пет минути, а после баща ми изсумтя, отвори вратата на кухнята и тръгна към улицата.

С майка ми застанахме на прага. Татко закрачи по моравата, отправяйки се към плимута, който беше спрял на улицата между нашата алея и тази на семейство Картър. Той беше на десетина крачки от колата, когато господин Непознат включи на скорост и бързо потегли, разпръсквайки прахоляк и чакъл.

Баща ми спря и се втрени в пространството, където беше стоял автомобилът. Дълго го гледа, а след това се върна в къщата. Затвори вратата и я залости. Рядко затваряхме дървената врата през летните месеци. В къщата ни нямаше климатик и ставаше горещо и задушно, затова течението от отворените врати и прозорци беше един от начините да се борим с жегата.

Той забеляза, че двамата с майка ми го гледаме.

— Тази история ще завърши зле.

— Те не знаят, че тя е тук — отговори майка ми.

— Знаят — възрази татко. — Не знам как са разбрали, но знаят.

— Тогава защо не им я дадем и не ги оставим да правят каквото искат?

Баща ми се замисли за момент и сетне поклати глава.

— Мисля, че тя знае къде са скрити работните документи на съпруга ѝ.

Майка ми прекоси стаята, отиде до кафемашината и я включи. Извади кафява торбичка от „ПТ Роустинг Къмпани“ сипа две лъжици

кафе във филтъра и натисна копчето. Минута по-късно уханието на прекрасно изпечено блаженство изпълни стаята и макар татко да казваше, че съм твърде малък да пия кафе (кофеинът щял да забави растежа ми и да увеличи опасността ми за безсъние, когато порасна), аз се наслаждавах на мириса. Намирах го за отпускар, внасящ спокойствие в стаята. Майка ми взе две големи чаши, напълни ги и ги занесе на масата в кухнята. Двамата с баща ми седнаха.

— Може би трябва да я заведем на езерото, да я удавим и да направим така, че да изглежда като нещастен случай — предложи майка ми.

— Това може да отвори по-голяма кутия с червеи. Господин Картър храни рибите на дъното на езерото. Не мисля, че трябва да привличаме внимание към този воден басейн — отговори баща ми.

— Тогава във ваната в дома ѝ?

Татко отпи глътка кафе, сложи чашата на масата и започна да я върти.

— Онези мъже вече претърсиха къщата им и знаят, че тя не е там. Тъй като изглежда така, сякаш семейство Картър са бързали да заминат, съмнявам се, че госпожата би се върнала да се изкъпе.

Изведнъж ми хрумна идея. Не знам откъде се появи, но си заслужаваше, затова я представих.

— Може да я удушите и да сложите трупа ѝ в багажника на колата им. Ако инсценирате правилно нещата, ще изглежда така, сякаш господин Картър я е убил и е избягал някъде.

Родителите ми се обърнаха и се втренчиха в мен с озадачени погледи. Щях да имам неприятности. Не трябваше да си отварям устата. Трябваше да отида в стаята си и...

— Отлична идея, шампионе! — възкликна баща ми. — Оставихме колата на гарата. Това може да е идеалната постановка за съпруг, който бяга.

Майка ми кимна в знак на съгласие.

— Но първо трябва да разберем къде са скрили документите.

Татко впери поглед в кафето си.

— Застраховка?

Майка ми кимна.

— Застраховка. Ако онези мъже не повярват на този малък номер, няма да е лошо да имаме нещо ценно с цел пазарлък. Ами ако

той е откраднал и парите? Ще ни дойдат добре.

— Ние не сме крадци — заяви баща ми.

— Трябва да се махнем от тук. Ще се нуждаем от парите. Кой знае как ще се развие това фиаско? Семейство Картър са виновни, че ние се забъркахме в тази каша. Длъжници са ни.

Като имах предвид, че майка ми уби господин Картър и сега госпожа Картър беше окована в мазето ни, не виждах как може те да са виновни, но татко сигурно беше съгласен до известна степен, защото повече не възрази.

Майка ми изпи кафето си, стана и занесе празната си чаша в умивалника.

— Довечера ли ще го направим или утре?

— По-добре да отидем през деня. На гарата става тихо през нощта и мисля, че е по-вероятно да ни види някой — отговори баща ми.

— Как смяташ да я накараш да ни каже къде са документите? — попита майка ми.

Татко също изпи кафето си и остави чашата си в умивалника.

— Ще бъде трудно. Тя е корава. Може би ти би искала да опиташ?

Майка ми се усмихна широко.

— О, да!

63

КЛЕЪР

Ден втори, 15:56 ч.

Клеър смачка празната кутия от пепси кола и я хвърли в кошчето за боклук до Наш.

— Колко време мина?

— Откакто той влезе ли или от последния път, когато ме попита?
— отвърна Клоз.

Тя поклати глава.

— И от двете... Не знам. Защо се бавят толкова много?

— Дванайсет минути, откакто ме попита последния път. Три часа и половина, откакто той постъпи в болницата. Три часа и дванайсет минути, откакто го закараха в операционната зала.

— Аз съм виновен — рече Наш, без да се обръща определено към някого. — Аз предположих, че хлапакът е от отдела по криминалистика. Той правеше снимки на местопрестъплението. Имаше съответните документи. Наоколо се мотаеха още десетина други криминалисти и той не се открояваше като измамник.

— Не е бил измамник — каза Клоз. — Поне на хартия е бил легитимен. Говорих с шефа му. Според официалните документи на отдел „Човешки ресурси“ е бил прехвърлен от Тусон преди два месеца. Никой не е потвърдил прехвърлянето по телефона. Разчитали са само на електронните данни.

— Които са били фалшифицирани?

Клоз кимна.

— Едно от най-добрите хаквания, които съм виждал. Според лейтенанта му Уотсън — искам да кажа Бишъп, — е работил по десетина и повече случая, откакто е дошъл тук. Половината от отдела му се кълнат, че той е суперкриминалист. Разкрил две убийства само като огледал бегло пръските кръв. По дяволите, ако беше останал, вероятно след две години щеше да е шеф на отдела по криминалистика.

Клеър изглеждаше озадачена.

— Но ти каза, че пръстовите му отпечатащи са регистрирани под друго име. Как ти успя да ги откриеш, а лабораторията по криминалистика и отдел „Човешки ресурси“ не са могли?

— Пръстовите му отпечатащи се появиха на двама души. Едните подкрепяха самоличността на Пол Уотсън, но в досието му на непълнолетен нарушител излязоха като на Ансън Бишъп. Мисля, че той е хакнал полицейската база данни и си е създал друга самоличност, но вече на пълнолетен, за да заблуди проверките на миналото му. Те нямат достъп до досиетата на непълнолетните престъпници.

— Но ти имаш.

Клоз завъртя очи.

— Е, не официално. Досието му на непълнолетен нарушител беше запечатано. Трябва само да знаеш къде да търсиш. Забравете как съм го намерил. Въпросът е, че не можеш да видиш името в досие на непълнолетен нарушител, докато не получиш достъп до файла, затова те вероятно са предположили, че е на Пол Уотсън. Кодът е за кражба от магазин, не достатъчно сериозно нарушение, за да му попречи да работи в лабораторията по криминалистика, затова онзи, който е прегледал досието му, когато е започнал работа, вероятно е пренебрегнал обвинението и е продължил по-нататък. Ако изобщо са видели досието. Това е едно голямо ако. Искрено се съмнявам дали някой се е разровил толкова надълбоко, особено след като той е дошъл с документи за прехвърляне.

— Какво знаем за Ансън Бишъп? — попита Клеър.

Клоз изсумтя.

— Абсолютно нищо. И веднага щом го разбрах, се обадох на Портър. — Той въздъхна дълбоко. — По дяволите, мислите ли, че аз съм виновен? Искам да кажа, че ако не се бях обадил на Портър, двамата все още щяха да обикалят насам-натам, търсейки улики. Бишъп нямаше да има причина да го наранява. Мамка му, аз обърках нещата.

В стаята настъпи тишина.

Клоз ги погледна в очите.

— Хайде, трябва да кажете, че вината не е моя. И че и без това щеше да се случи нещо такова.

Наш го перна по рамото.

Клоз подскочи и потърка мястото.

— Какво?

— Ако Портър умре, ще избия шибаните ти зъби — изръмжа Наш.

— Престани да се правиш на неандерталец — каза Клеър и после се обърна към Клоз. — Разбира се, че вината не е твоя. Опитал си се да предупредиш Портър. Всеки от нас би направил същото.

От коридора зад тях влезе лекар с очила с телени рамки и черна коса. Погледна странно двамата мъже и се обърна към Клеър.

— Детектив Нортън?

Тя стана.

— Да?

— Приятелят ви излезе от операцията без никакви проблеми. Провървяло му е. Ножът е проникнал на два сантиметра от главна артерия. И при най-лекото отклонение на траекторията на ножа кръвта му е щяла да изтече за една минута. Но за щастие при това положение раната е повърхностна, нищо повече от увреждане на тъканта. Вероятно ще го задържим тази нощ, но не виждам причина да остава по-дълго.

Клеър прегърна лекаря и едва не изби тефтера с подложка от ръцете му.

— Може ли да го видим? — попита Наш.

Лекарят се дръпна непохватно от Клеър и кимна.

— Той току-що излезе от упойката и пита за вас. Обикновено не пускам посетители толкова скоро след операция, но той ми обясни, че сте в разгара на разследване и че ако не ви пусна, той ще дойде при вас. Не мога да му позволя да се разхожда из болницата, затова ще направя изключение. Моля, бъдете кратки. Пациентът се нуждае от почивка. — Той посочи към коридора. — Елате с мен.

Стая 307 беше за двама души, но леглото до вратата беше празно. Клеър почувства, че сърцето ѝ пропусна един удар, когато зави зад ъгъла и видя Портър на второто легло, свързан с монитор за следене на сърдечната дейност, и система за интравенозно лечение. Той се обърна към тях, когато влязоха в стаята. Очите му бяха изцъклени и унесени.

— Десет минути — каза лекарят, обърна се и тръгна към стаята на медицинските сестри.

Клеър се приближи до леглото и хвана ръката на Портър.

— Как се чувстваш, Сам?

— Така, сякаш някой ме е наръгал в крака със собствения ми кухненски нож — отговори той. Гласът му прозвуча дрезгаво и задавено.

— Ще го хванем — заяви Наш.

Клоз се приближи колебливо, навел глава.

— Съжалявам, Сам.

— Ти не си виновен — каза Портър. — Аз трябваше да разчета сигналите. В него имаше нещо странно.

— В него нямаше нищо странно — възрази Наш. — Той заблуди всички ни.

— Какво знаем за него?

Клоз обясни за пръстовите отпечатъци и досието на Ансън Бишъп като непълнолетен нарушител.

— С изключение на това не знаем нищо. Изтеглихме снимката от досието му и я дадохме на медиите. Те показват лицето му при всяка възможност. Капитанът даде три пресконференции и ще има още една по новините в шест вечерта.

Мобилният телефон на Клеър избръмча и тя погледна екрана.

— Тайлър Мейдърс е в Централния арест. Ще го задържат колкото могат по-дълго, но вероятно ще излезе след няколко часа. Настоява, че не знае нищо повече от онова, което ни каза. Показали са му снимката на Бишъп, но той не го е разпознал.

— Тайлър Мейдърс? — намръщи се Портър. — Къде се вмести той в цялата тази история?

Клеър му разказа какво са научили — как на Китнър му е било платено да отнеме живота си и как Тайлър е откраднал обувките на Талбът и е подхвърлил учебника.

— Пол Уотсън е У4М — тихо каза Наш. — Или Бишъп, или както и да се казва. Малкият шибаняк режисира всичко под носа ни.

Портър се помъчи да осмисли информацията. Мозъкът му се бореше с болкоуспокояващите.

— Знам, че искате да сте тук, но трябва да се върнете в Управлението и да проучите този човек. — Той премести тежестта си на дясната страна. — Бишъп все още държи Емъри и сега, след като самоличността му е разкрита, предполагам, че ще ускори плановете си.

Времето ѝ изтича. Нашето време изтича. Вписал ли е адрес в документите си за отдел „Човешки ресурси“?

Клоз кимна.

— Да, но там е регистриран Китнър.

Портър се извъртя в леглото и веднага изкриви лице в гримаса.

— Внимавай, Сам. Не трябва да влошаваш раната — загрижено каза Наш.

— Копелето знаеше точно къде да забие ножа. Бяха необходими само седем шева, за да се затвори раната, но адски боли.

— Ако е искал да те убие, щеше да го направи. Искал е само да те забави — рече Клоз.

Портър отново премести тежестта си.

— Трябваше да взема някого от вас. Трудно ми е и все още не знам дали съм готов да говоря с вас. Предполагам, че решението да взема Уотсън с мен в Петдесет и първи участък беше лесен начин да се измъкна.

Клеър хвана ръката му.

— Ние сме семейство, Сам. Можеш да говориш с всеки от нас или да не говориш с нас. Само знай, че ще бъдем до теб, когато си готов.

— Заловиха го. Човекът, който я е застрелял. Арестували са го за друг обир и касиерът от минимаркета го разпозна. Всичко свърши — каза Портър.

Клеър стисна ръката му.

— Предположихме, че си отишъл в участъка във връзка с нещо такова. Ако се нуждаеш от нещо, само кажи. Чу ли?

Портър се съгласи:

— Да се върнем към случая и да преговорим какво знаем.

— Сигурен ли си, че си в състояние за това? — попита Наш.

— Все още съм малко замаян от упойката и ми дадоха чудесни болкоуспокояващи. Предполагам, че те притъпяват ума до вашето ниво, а вие, изглежда, функционирате добре.

— Достатъчно си умен, за да не те наръгат с нож.

Портър махна пренебрежително с ръка.

— Клеър, мислиш ли, че ще можеш да докараш дъската с уликите тук?

Тя кимна и вдигна телефона си.

— Имам всичко тук. — Клеър натисна няколко икони и отвори на екрана приложението със записките. — И така, мъжът в моргата не е Убиецът „Четири меймуни“. Сега заподозреният е загадъчният Ансън Бишъп. — Тя се обърна към Клоз: — Искам да се върнеш в Управлението и да изровиш всичко, което можеш, за него. Особено движенията му из града. Може да извадим късмет и да намерим Емъри въз основа на джипиеса в мобилния му телефон. Аз ще издайствам съдебна заповед.

— Той вероятно е използвал телефон с предплатена карта и го е изхвърлил — подчерта Клоз.

— Може би да, а може би не. Той не очаква, че вече знаем кой е. Няма да е лошо да се разровиш и в самоличността на Пол Уотсън. Там може да има нещо.

— Трябва да проверим в регистъра — каза Портър.

Клеър се намръщи.

— Какъв регистър?

— В Петдесет и първи участък трябваше да се регистрираме. Това означава, че той е написал телефонен номер за връзка и адрес.

Наш извади телефона си и започна да набира номер.

— Залавям се веднага.

— Знаем, че Бишъп е дал обувките на Китнър. Искал е той да умре с тези обувки, за да ги проследим до Талбът. Това означава, че всяка друга вещ, която е била в него, е евентуална улика.

— Дребни монети, касова бележка от химическо чистене, мека шапка, джобният часовник... Какво означава всичко това?

— Разгадай ребуса — измърмори Портър.

— Какво?

Портър поклати глава.

— Това е израз, който Бишъп е употребил няколко пъти в дневника. Може ли да ми го дадеш? Беше в джоба на панталона ми, когато ме докараха тук.

Клеър огледа стаята и видя нещата на Портър в запечатан найлонов плик на лавица в шкафа вдясно от банята. Тя извади дневника и му го даде.

— Тъй като трябва да стоя тук, ще го прочета до края. Не ми остава много — каза Портър.

Наш приключи разговора по телефона и се върна до леглото на Портър.

— Написал е адрес на „Ла Сал“. Не е адресът на Китнър. Това е нещо ново. „Апартаменти Бериин“.

— Добре, това сигурно означава нещо. Кажете на Еспиноза, че ще се срещнете там — рече Портър.

— Какъв мислиш, че е ендшпилът? — попита Наш.

— Имаме много информация за Талбът, но нищо достатъчно уличаващо за твърдо обвинение. Според мен това означава, че Бишъп още не е приключил. Все още пропускаме нещо.

— Талбът се нуждае от Емъри жива, за да довърши строителния си проект на брега — каза Клеър.

— Защо? — попита Портър.

Тя му разказа за разговора им с Артър Талбът.

— Това обаче не означава, че Бишъп се нуждае от нея жива — възрази Наш. — Ако не друго, той може да я убие само за да провали проекта.

Портър се замисли върху думите му.

— Съгласен съм с Наш. У4М винаги убива любимия човек на онзи, който извършва престъплението. Мисля, че изобщо не му пука за Емъри, стига да съсипе Талбът. Предполагам, че след като е излязъл от дома ми, той е отишъл право на мястото, където я държи. Исква да довърши работата си. Мисля, че за него всичко свършва с Емъри.

дЪСКА С УЛИКИ

У4М = ПОЛ УОТСЪН = АНСЪН БИШЪП

Жертви

1. Кали Тремъл, 20 г., 15 март 2009

2. Ел Бортън, 23 г., 2 април 2010

3. Мелиса Люмакс, 18 г., 24 юни 2011

4. Сюзан Деворо, 26 г., 3 май 2012

5. Барбара Макинли, 17 г., 18 април 2013 (единствената блондинка)

6. Алисън Крамър, 19 г., 9 ноември 2013

7. Джоуди Блумингтън, 22 г., 13 май 2014

Емъри Конърс, 15 г., 3 ноември 2014

Излязла да тича, 18:03 ч. вчера

АЙЛЪР МЕЙДЪРС

Гаджето на Емъри — племенник на —

ДЖЕЙКЪБ КИТНЪР — човекът, блъснат от автобуса

АРТЪР ТАЛБЪТ

Финанси?

Трупът, намерен в сградата на издателство „Мълифакс“ (собственост на Талбът), идентифициран като Гюнтер Хърбърт, главен изпълнителен директор на „Предприемаческа дейност Талбът“

Нещо гнило в жилищен комплекс „Мурингс“ (собственост на Талбът)

Емъри притежава земята/Жилищен комплекс „Мурингс“

Н. БЪРОУ

Икономка? Гледачка? По малко и от двете

Частна учителка

ВЕЩИ, НАМЕРЕНИ В У4М

Скъпи обувки — „Джон Лобс“/\$1500 чифтът — № 44/
Неизвестният заподозрян носи № 42 — с отпечатъци на Талбът

Евтин костюм

Мека шапка

75 цента в дребни монети (две по двацет и пет, две по десет и една от пет цента)

Джобен часовник

Касова бележка от химическо чистене (№ 54873) — Клоз проучва химическите чистения

Умиращ от рак на стомаха — лекарства: октреотид, трастузумаб, оксикодон, лоразепам

Татуировка на вътрешната страна на китката, скорошна — цифрата осем, безкрайност?

Учебникът по математически анализ, оставен от У4М, води до — СКЛАД НА ИЗДАТЕЛСТВО „МЪЛИФАКС“ Частичен отпечатък, намерен върху вагонетка в началото на тунел. Вероятно използвана за превозване на трупа. Отпечатък = Уотсън/Бишъп/У4М

Ухо, очи и език, оставени в кутии (Гюнтер Хърбърт) — брошурата в ръката на трупа и кутиите водят до — ЖИЛИЩЕН КОМПЛЕКС „МУРИНГС ЛЕЙКСАЙД“

Щателно претърсване — не е открито нищо. Видеозапис — У4М, изглежда, е извършил самоубийство; лицето не се вижда ясно

задачи:

Клеър и Наш да отидат на адреса на „Ла Сал“ (апартаментът на У4М/Бишъп)

Клоз да проучи Уотсън/Бишъп/У4М

Портър да прочете до края дневника.

64

ЕМЪРИ

Ден втори, 16:18 ч.

В света на Емъри настъпи тишина.

Тишината беше толкова оглушителна, че сякаш разкъсваше пространството зад очите ѝ с нажежена до червено горещина, нахлуваше през здравото ѝ ухо в мозъка и излизаше от другата страна с ожесточеността на врящо олио. Тя притисна главата си със свободната си ръка и прокле окованата си ръка.

Защо не свършваше този кошмар?

— Моля те, убий ме — промълви Емъри с глас, който не приличаше на нейния. Тънък, сух глас, който издраска гърлото ѝ. Гласът на момиче, което тя не искаше да познава.

Музиката беше спряла, заменена със силно къртене, което Емъри знаеше, че съществува само в съзнанието ѝ, но въпреки това сякаш отекваше в стените. Музиката засили мигрената ѝ, която се разрасна от главоболие, дължащо се на странното ѝ желание да умре, вместо да издържи още един час на този ад.

Музиката спря, но щеше да започне за пореден път. Винаги започваше пак.

Последната песен беше „Цялата голяма любов“ на „Лед Цепелин“.

Емъри знаеше песента, но нямаше представа откъде. Изненада се, че веднага се сети за името на групата, когато не можеше да си спомни кой ден на седмицата е днес. Те бяха изпели и „Стълба към небето“ и тя чакаше нея. Беше я чула вече четири пъти, откакто се свести на това място, и започваше да я смята за знак, че е минал още един ден, но днес песента не прозвуча. Или пък звуча? Кога я чу за последен път? Не помнеше. Не си спомняше нищо.

Обезводнена си, скъпа. Мисля, че сега и ръката ти е инфектирана. Много си зле. Никой няма да те покани на абитуриентския бал в това състояние, това е сигурно.

Ръката ѝ вероятно беше инфектирана. Болката в китката ѝ беше почти толкова силна, колкото главоболието ѝ.

Емъри отказа да докосне отново китката си.

Нямаше да го направи.

Не.

Последния път, когато я докосна, китката сякаш изобщо не беше част от тялото ѝ. Имаше чувството, че е натъпкана с нещо ръкавица. Беше страшно подута.

— Най-малко два пъти повече от нормалния ѝ размер — и плътта около белезниците беше станала влажна и кашава. Странно, но тази част не я болеше толкова много, колкото самата китка, и Емъри се зачуди защо е така. Дали белезниците бяха прерязали нервите?

И костите стърчаха под странен ъгъл. Пръстите ѝ сочеха на обратно — жест, който можеха да правят само анимационните герои. Това не беше хубаво. Никак не беше хубаво.

Емъри трябваше отново да измери пулса си, но тези неща вече не ѝ се виждаха важни.

Обзалагам се, че можеш да изядеш плъх.

— Няма да изям плъх — заяви тя и потърка слепоочието си. — Предпочитам да умра.

Така ли, скъпа? Защото аз бих предпочела да изям плъх. Бих изяла плъх, без дори да се замисля, ако съм в твоето положение. Можеш да прекършиш вратлето му и да използваш острия ръб на количката, за да го разкъсаш. Ако го направиш бързо, месото все още ще бъде топло. Все едно ядеш остатъци от пиле от кофичката от магазина за храна за вкъщи. Правила си го. Виждала съм те.

— Няма да изям плъх — повтори Емъри, този път по-силно и по-предизвикателно.

Тъмно е и може да си представиш, че ядеш нещо друго. Например ребърца? Ти обожаваш ребърца.

Стомахът на Емъри изкъркори.

Приятелите ти няма да разберат и дори да разберат, мислиш ли, че ще те обвинят? Обзалагам се, че ще те поздравят за смелостта и съобразителността ти.

Въпреки че не виждаше плъхове, Емъри беше сигурна, че в затворническата ѝ килия има повече от един. От време на време те притичваха върху краката ѝ, когато лежеше на пода. Дори сега, докато

седеше на количката, тя чувстваше, че нещо я наблюдава. Кожата ѝ настръхна. Виждаха ли плъховете в мрака? Вече беше ли мислила по този въпрос? Не помнеше.

Разбира се, първо трябва да хванеш един. О, мисля, че трябва да се опиташ, нали? Това ще бъде нашата малка тайна. Обещавам, че няма да кажа на никого. Малко храна ще ти се отрази много добре. Ще възвърнеш силите си и ще можеш да се съсредоточиш. Може би ще помислиш върху тази малка дилема и ще измислиш начин да се измъкнеш. Чувала съм, че плъховете са отлична храна за мозъка, добри за паметта.

Емъри затвори очи и си пое дълбоко дъх, а после започна да брои обратно от десет в опит да заглуши гласа. Когато стигна до едно, настъпи тишина.

Обзалагам се, че очите им имат вкуса на бонбони.

— Млъкни! — извика Емъри. — Няма. Да изям. Плъх!

Както искаш, скъпа. Сигурна съм обаче, че те няма да се поколебаят да изядат теб, когато най-после умреш от глад. Вероятно в момента хвърлят жребий кой да те гризне пръв.

Изведнъж се чу силно изщракване.

Заслепи я ярка бяла светлина. Емъри стисна очи и когато това не беше достатъчно, отвори окото си и го закри с ръка. И всичко блестеше в розово, виждаше кръвта около себе си. Навсякъде около нея светлината така грееше, че изгаряше очите ѝ.

Някой изпищя. Смразяващ кръвта писък. Едва когато осъзна, че писъкът се чува от нея, преглътна и млъкна. Чуваше хриптенето, докато дишаше.

Емъри положи усилия, отвори очи и през сълзите видя, че ярката светлина блести някъде далеч горе. Изви врат, обърна лице и погледна към нея.

Високо горе се раздвижи сянка, невъзможно високо горе, и се разнесе глас, който проехтя надолу към Емъри и отекна в стените, сякаш човекът стоеше само на няколко крачки от нея.

— Здравей, Емъри. Извинявай, че се забавих. Аз съм много заето момче.

65

ДНЕВНИК

Не си спомнях да съм заспивал, но сигурно съм задрямал по някое време, защото лежах по гръб, а сега бях на една страна и на възглавницата имаше локвичка слюнка. Все още бях с дрехите от вчера, с изключение на маратонките, защото никога не трябва да си лягаш с обувките, независимо дали са над покривката на леглото или не. Татко каза на майка ми и мен, че ще е най-добре да останем облечени, за да можем да действваме бързо, ако господин Непознат дойде през нощта.

Според часовника на нощното ми шкафче приближаваше осем.

Станах, протегнах се и се приближих до вратата на стаята ми.

Снощи бях подпрял със стол дръжката. Бях сигурен, че майка ми вече не иска да ме нарани, но реших, че е по-добре да бъда предпазлив.

Столтът изскърца, когато го отместих. Отворих вратата и излязох в коридора.

Баща ми пак спеше на дивана в дневната. Може би се беше напил. На пода до него лежеше празна бутилка ром „Капитан Морган Спайс“ и той хъркаше доста силно.

Вратата на спалнята на родителите ми беше затворена. Майка ми вероятно също спеше дълбоко. Двамата стояха до късно снощи и обсъждаха положението ни. Исках да бъда с тях, но татко настоя да си почина. Мисля, че освен това той искаше да говори насаме с майка ми.

Слушах ги, макар напълно да съзнавах, че подслушването не е прилично поведение за един начинаещ млад джентълмен. За жалост те предугадиха действията ми, защото разговаряха тихо и шепотът им беше напълно неразгадаем от мястото, където стоях. Предположих, че обсъждането не е завършило добре, щом майка ми спи сама в спалнята, а баща ми е на дивана втора поредна нощ. Ако сам си беше възложил тази задача, не се справяше добре.

Ако майка ми още беше в спалнята, това означаваше, че още не е говорила с госпожа Картър. И това беше хубаво, защото исках да

участвам в разговора, при условие, че ми разрешат.

Татко сигурно щеше да се събуди скоро и знаех, че по всяка вероятност ще има силно главоболие, последвано от също така огромен апетит, затова отидох в кухнята да приготвя закуска. Двайсетина минути по-късно бях сложил на нашата малка маса чиния с препечени филии, намазани с масло, нарязани портокали и тиган с бъркани яйца с американско сирене.

Като дете, следващо Хамелнският ловец на пльхове, майка ми излезе от спалнята, прозя се и седна на мястото си.

— Направи ли кафе?

Бях направил кафе, затова сложих чаша пред нея и я напълних догоре. Добавих две бучки захар и няколко капки сметана.

— Благодаря.

Баща ми изпъшка от дивана и се събуди. Провеси крака на пода и избърса уморените си, зачервени очи.

— Колко е часът? — попита той с дрезгав, прегракнал глас.

— Осем и седем минути — отговорих. — Искаш ли закуска, татко?

Баща ми кимна, стана и се протегна пред големия прозорец на дневната.

— О, Боже! — Той гледаше навън. Лицето му беше отпуснато и бледо. — Елате да видите.

Майка ми и аз станахме и отидохме при него. Почувствах, че около сърцето ми се обви юмрук и го стисна.

Автомобилът „Додж Арис“ на семейство Картър отново беше на алеята пред къщата им. Двете врати бяха отворени и дрехите, които аз бях приготвил толкова старателно, бяха разпръснати из двора и алеята. И не само в техния двор и алея, но и на нашите. Забелязах, че от голямата дива череша в ъгъла на имота ни виси риза, безценният розов храст на майка ми е украсен с маратонки и джапанки и...

О, не. Поршето на татко. Черният гюрук беше вдигнат и дясната врата беше отворена. Баща ми никога не би оставил гюрука вдигнат нощем, освен ако колата не е в гараж, а оставянето на вратата отворена беше недопустимо при всякакви обстоятелства.

Татко ни разбута и хукна навън. Опитах се да го спра, защото се страхувах, че онзи, който е направил това (по всяка вероятност

господин Непознат и приятелят му, но не исках да правя прибързани изводи), може още да е там, но не бях достатъчно силен да го задържа.

Докато се приближавах към поршето, осъзнах, че гюрукът не е вдигнат, а изобщо го няма. Някой го беше нарязал с груби удари на нож и бе напъхал остатъците зад шофьорската седалка.

Пораженията обаче не свършваха дотук.

И четирите гуми бяха спукани. Огледах най-близката до мен и веднага видях къде ножът е пробил гумата. Имаше два разреза отстрани, които изключваха всякакъв шанс гумата да бъде залепена. Трябваше да бъде сменена. Предположих, че и другите са в подобно състояние.

Фаровете бяха строшени. Върху бронята и на алеята се бяха посипали стъкла. Стоповете също бяха разбити. Някой ги беше ритал или удрял с бухалка. Трудно беше да се каже.

Как го бяха направили, без да вдигат шум? Ние със сигурност бихме чули.

В боята бяха надраскани обидни, мръсни думи. А седалката? Ножът, който бързо беше свършил работа върху гюрука и гумите, беше проникнал в меката черна седалка и я бе нарязал на тънки ивици, разпилявайки пълнежа из купето.

Забелязах, че предният капак на колата е открехнат, в същия момент, в който и баща ми го видя. Двамата протегнахме ръце и го вдигнахме. Кабелите, които водеха към акумулатора, бяха извадени и обърнати наопаки, и това гарантираше, че всички електрически съставни части в автомобила са съсипани.

Долових миризма на сярна във въздуха. Повредата от такава маневра би била мигновена, но виновникът беше отделил време да затегне кабелите както са обърнати наопаки, гарантирайки още по-големи поражения. Акумулаторът беше изгорял от огромното напрежение, а сярната киселина беше изгорела въздуховодите отгоре и бе покапала върху резервната гума и кутията с инструменти, които баща ми държеше там отпред.

Багажникът също беше отворен. Капачката за маслото липсваше, както и тази на резервоара за охлаждащата течност. И двата бяха поръсени със захар, която несъмнено беше изсипана в тях. Намерихме още захар и около резервоара за бензин.

Баща ми гледеше втрещен.

Очите му бяха приковани в любимото му порше и ръцете му трепереха.

Колата на майка ми не беше в по-добро състояние. И четирите гуми на нейния форд темпо бяха срязани и предният капак беше вдигнат.

Огледах се наоколо за зеления плимут, но от него нямаше следа.

Майка ми стоеше с лице към къщата на семейство Картър. Външната врата беше отворена.

ПОРТЪР

Ден втори, 16:40 ч.

Телефонът на масичката до болничното легло на Портър започна да звъни толкова силно, че той трепна. Остра болка прониза крака му. Портър потрепери и потърка пресните шевове на бедрото си, а после протегна ръка и вдигна слушалката.

— Ало?

— Как се чувстваш, Сам? — попита мъжът, който преди време беше Пол Уотсън, а сега — Ансън Бишъп. В гласа му звучеше странна увереност, каквато липсваше досега. Портър знаеше, че това е истинската му същност и че самоличността на Уотсън е била само фасада.

— Чувствам се така, сякаш някой се опита да ме убие — отговори той и със свободната си ръка несъзнателно докосна раната на крака си.

— Не се опитах да те убия, Сам. Ако се бях опитал, щеше да си мъртъв. Защо ще убивам моя любим участник в играта?

Портър огледа болничния поднос на нощното шкафче, търсейки мобилния си телефон, но после си спомни, че Бишъп го беше строшил на парчета в апартамента му. Ако можеше да се свърже с Управлението, те щяха да проследят обаждането.

— Обаждам се от един от онези евтини телефони за еднократна употреба, който можеш да си купиш от всяка дрогерия, Сам. Активирах го с карта подарък, купена с пари в брой преди повече от един месец. Предполагам, че може да проследиш обаждането, ако се опиташ, но какъв е смисълът? След няколко минути телефонът ще потъне в река Чикаго при всичките други боклуци там, а аз ще бъда на километри от мястото.

— Къде е Емъри?

— Да, къде е Емъри?

— Жива ли е?

Бишъп не отговори.

Портър положи усилия и седна, без да обръща внимание на болката.

— Не е необходимо да я нараняваш. Само ни кажи какво знаеш за Талбът и ние ще го приберем. Имаш думата ми.

Бишъп се засмя.

— Вярвам ти, Сам, наистина. Но и двамата знаем, че тази игра не се играе така, нали?

— Никой друг не трябва да умира.

— Разбира се, че трябва. Как иначе ще си вземат поука?

— Ако я убиеш, ще направиш зло, Бишъп. Това те прави не по-добър от тях.

— Талбът е боклук. Той е зелена, слузеста инфекция в този свят, нещо, което трябва да бъде изрязано и изхвърлено, преди да унищожи тъканта наоколо.

— Тогава защо нараняваш Емъри? Защо не убиеш него?

Бишъп въздъхна.

— За да падне царят, трябва да бъдат пожертвани пионки.

— Това не е игра.

— Всичко е игра, Сам. Всички ние сме играчи на дъската. Нищо ли не научи от дневника ми? Мислех, че популярният психолог в теб вече ще е свързал парчетата. Отдавна научих, че за да накажеш най-добре бащата за греховете му, трябва да го накараш да преживее болката на детето си. Човек като Талбът очаква рано или късно да плати за престъпленията си. Той е психически подготвен. Чака да дойде денят. Ако го хвърлиш в затвора, Талбът няма да си вземе поука, няма да еволюира, няма да се поправи. Ще излежи присъдата си, ще излезе и ще направи нещо още по-лошо. Но отнемеш ли детето му като наказание за провиненията му? Е, това е съвсем нова игра. Той ще проклина действията си всяка минута до края на живота си. Няма да мине и час, в който Талбът няма да съзнава, че детето му е умряло заради неговите грехове.

— Емъри е невинна — каза Портър.

— Тя е много смела. Казах ѝ, че саможертвата ѝ ще донесе промяна към по-добро. Обясних ѝ, че баща ѝ им е навлякъл това, и мисля, че разбира.

Бишъп говореше за нея в сегашно време. Дали все още беше жива?

— Моля те настойчиво да се опиташ и да разбереш и ти. За мен е важно да разбереш. Да свържеш всичко, което ти предоставих. Да разгадаеш ребуса. Ти държиш отговора на дланта си, или по-скоро го държеше.

— Ти каза, че всичко, от което се нуждая, е в дневника.

Бишъп отново въздъхна.

— Така ли казах?

Портър прелисти с палец страниците на тефтерчето.

— Стигнах почти до края.

— Да, Сам. Почти до края. — Бишъп си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. — Предполагам, че твоите приятели вече са в апартамента ми. Вероятно това ще хвърли малко светлина.

— Къде е Емъри, Бишъп?

— Елементарно е, както ти каза вчера. Жалко, че се наложи да прекратим фарса. Много се забавлявах, докато играех на детектив с теб и приятелите ти. Липсват ми и колегите ми от лабораторията по криминалистика.

— Защо го правиш? Защо се престори на криминалист? Защо убеди Китнър да се самоубие? Какъв беше смисълът?

Бишъп пак се засмя.

— Да, защо. — Той замълча за момент. — Предполагам, че бях любопитен за теб, Сам. Ти ме преследваш вече пет години в тази наша малка игра на котка и мишка. Искях да те разбера по-добре. Веднъж татко каза: „По-добре е да танцуваш с дявола, да знаеш.“ Трябваше да те опозная. Няма да лъжа, предизвикателството интригуваше и мен. Хубаво е да отправяш предизвикателства към себе си, не мислиш ли?

— Мисля, че си напълно откачен — отговори Портър.

— О, недей така. Учи се от уроците на баща ми. Да говориш зло води до повече зло, а в света вече има достатъчно.

— Пусни я, Бишъп. Отстъпи. Сложи край на това.

Бишъп се прокашля.

— Имам още няколко кутии за теб, Сам. Нови кутии. Опасявам се обаче, че няма да имам време да ги изпратя по пощата. Нали няма да имаш нищо против, ако ги оставя за теб? Някъде, където ще можеш да ги намериш.

— Къде е Емъри? — за пореден път повтори Портър.

— Може би вече съм ги оставил. Вероятно трябва да попиташ Клеър и Наш.

— Ако я нараниш, ще те убия — изръмжа Портър.

— Тук-там, Сам. Тик-так.

Щрак.

Линията прекъсна.

Портър задържа слушалката до ухото си. Чуваше само собственото си дишане. След това я остави на вилката.

Тик-так.

Бишъп играеше друга игра.

Портър стана от леглото. Движеше се бавно и притискаше с ръка раната. Шевовите дърпаха плътта му, но устояха. Той прекоси стаята, отиде до шкафа и извади найлоновата торба с обувките си. Нямаше следа от дрехите му. Бяха срязали панталона му. Вероятно вече беше в контейнер за боклук заедно с ризата му.

По дяволите.

Портър започна да издърпва чекмеджетата, докато откри зелени хирургични дрехи и ги облече. Бяха му малко тесни, но трябваше да свършат работа. Посегна към обувките си и спря, когато забеляза, че вътре има нещо, — пликчето за веществени доказателства с джобния часовник.

Часовникът блестеше на светлината на флуоресцентните лампи.

Сърцето му заблъска в гърдите и дъхът му секна в гърлото.

Възможно ли е да е толкова елементарно?

ДНЕВНИК

Тревата още беше влажна от утринната роса и пружинираше под обувките ми. Без да мисля, тръгнах към къщата на семейство Картър, и макар да не ги чувах, знаех, че родителите ми вървят само на няколко крачки след мен. Очаквах единият да ми каже да спра или да почакам, или да мина зад тях, но не дойдоха такива указания. Предположих, че баща ми е в шок, и можех само да си представям какви мисли се въртят в главата на майка ми.

Докато минавах покрай колата на Картър, забелязах, че тя не е в съвсем същото състояние като поршето на татко. Да, бяха я обездвижили напълно, но разрухата не беше толкова лична. Не бяха разрязали седалките, нито бяха разбили фаровете или стъклата. Бяха ограничили опустошенията до неща, които биха попречили на превозното средство да се движи, и бяха спрели дотам. С поршето на баща ми те бяха нападнали не само колата, но и него. Бяха изпратили послание.

Пътническата чанта, която не бях приготвил толкова старателно, беше отворена и съдържанието беше разпиляно на предната веранда на семейство Картър — лекарства, четки за зъби, дезодоранти. Някой беше стъпкал тубичката с пастата за зъби, която беше изпръскала дъсчения под. Мравките бяха развълнувани и вече бяха започнали тежкия и труден процес да я отнасят към някаква невидима колония някъде между дъските на верандата. Исках да ги настъпя и да ги размажа с крак, но размислих.

— Не стъпвай върху пастата за зъби. Не искаме да оставяме следи от обувките си — измърморих.

Баща ми изсумтя зад мен. Бях убеден, че оценява предпазливостта ми, но не можех да го обвиня, че не ме похвали.

Вътрешната врата и мрежата против насекоми бяха отворени. Видях кухнята.

Обърнах се към улицата, за да се уверя, че зеленият плимут не е дошъл отново, и влязох вътре.

Локвата бърбън беше пресъхнала и гъмжеше от тела на пияни, мъртви мравки. Дирята изтъняваше до тънка линия и чезнеше под умивалника в кухнята. Някой беше измел счупените стъкла на купчинка в отсрещния ъгъл.

На масата в кухнята бяха наредени шест снимки. Не ги бях виждал, но въпреки това изглеждаха познати.

Снимки на майка ми и госпожа Картър голи в леглото.

КЛЕЪР

Ден втори, 16:47 ч.

Клеър настъпи педала на газта до пода, докато хондата ѝ летеше с бясна скорост по Уест ван Бюрен. Червената и синята светлина на лампата се отразяваха в боядисаните в бяло бетонни стени на тунела.

— Какъв е шансът той да я е заключил в апартамента си? — попита Наш. Пръстите му се бяха вкопчили в дръжката на вратата толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

Клеър изсумтя.

— Не си почитател на шофирането ми, а?

Наш се изчерви, пусна дръжката и раздвижи пръсти.

— Караш със сто и двайсет през центъра на Чикаго в началото на най-натоварения час на вечерта. Изненадан съм, че все още не си се качила на тротоара и не си сгазила няколко пешеходци.

Клеър зави рязко, засичайки мъж на средна възраст с черно беемве. Той натисна клаксона и ѝ показа среден пръст.

— Моторните превозни средства със специален режим на движение имат предимство, задник! — извика Клеър и също му показа среден пръст през стъклото.

— Не отговори на въпроса ми — напомни ѝ Наш.

— Искаш мнението ми? Мисля, че Уотсън или Бишъп, или каквото е там името му, си играе с нас. Ще разбием вратата му и цялото място ще се взриви в лицата ни, ето това мисля. И знаеш ли какво още? Ако има вероятност Емъри да е там, мисля, че рискът си заслужава. Това е игра за него от самото начало. Ние сме като мишки, които търчат в лабиринт. Отиваме в апартамента му, защото той иска така, ясно и просто. Защо иначе е написал адреса? Предполагам, че...

— Мамка му! — извика Наш.

Клеър стисна здраво волана, качи се на бордюра и се размина с боклукчийски камион на по-малко от метър. Докато завърташе волана наляво, колата скочи на платното, отбягвайки сергия за хотдог на

толкова малко разстояние, че Наш можеше да протегне ръка през стъклото и да си грабне закуска.

— Мисля, че докато той все още дърпа конците ни, Емъри е жива някъде.

— Нима ще се престориш, че току-що едва не се случи нещо?

Клеър кимна.

— Да.

Наш завъртя очи.

— Изключи сирената и лампата. Вече сме близо. Жилищният блок на Бишъп трябва да е точно отпред.

— Ето го Еспиноза. — Клеър посочи към тъмносиния микробус с надпис „Водопроводни услуги Томлисън“ на две преки пред тях. Паркира успоредно три коли зад него и се обади на сержанта на високоговорител.

— Двуетажната сграда с червената тойота камри отпред — каза той.

Клеър и Наш погледнаха едновременно.

— Виждам я.

— Хората ми са на позиция. Апартаментът на Бишъп е на първия етаж, вторият вдясно към улицата. Наблюдаваме го от двайсетина минути. Щорите са спуснати. Не получаваме топлинни сигнали отвътре, но е трудно да се засекат през тухлените стени. Ще разбием вратата, ще претърсим жилището и после ще ви дадем знак да ни последвате. Ясно ли е?

— Прието — отвърна Клеър. — Готови сме по ваш знак.

Еспиноза започна да крещи заповеди. От микробуса изскочиха трима командоси и побягнаха към жилищния блок. Сержантът и още един мъж се насочиха към предната врата, а трети заобиколи сградата и се отправи към задния вход. Първият командос стигна до вратата, извика: „Полиция!“ и после я разби с малък таран, докато Еспиноза го прикриваше. Двамата хлътнаха вътре и се скриха в сенките.

— Чисто е, детективи — чу се гласът на сержанта по предавателя.

Клеър и Наш слязоха от хондата, извадиха оръжията си и хукнаха по улицата.

Еспиноза излезе навън и ги пресрещна.

— Знаел е, че ще дойдем. Искане тук.

— Защо? Какво има вътре?

Той кимна през рамо.

— Елате да видите.

Клеър се намръщи и влезе в апартамента. Не беше голям. Дневна с малка кухня отстрани, баня вдясно и още една врата в дъното. Нямаше мебели и кухнята изглеждаше неизползвана. Стените бяха голи. В средата на стаята имаше бяла кутия за папки, завързана с черна връв.

ДНЕВНИК

Събрах снимките и ги натъпках в джоба си точно, когато родителите ми влязоха в кухнята след мен.

— Тук мирише ужасно — възкликна майка ми и сбърчи нос.

Баща ми посочи хладилника:

— Някой е оставил вратата отворена. Вероятно всичко е започнало да се разваля.

Ръката ми все още беше пъхната дълбоко в джоба. Страхувах се да погледна надолу, очаквайки да видя снимките да летят към пода, но те останаха прибрани на безопасно място в джоба ми.

Татко подсвирна.

— Обърнали са с краката нагоре това място.

Наистина беше така. Всички шкафове и чекмеджета в кухнята бяха отворени и съдържанието им беше разпиляно на пода. Диванът в дневната беше разкъсан. Възглавниците бяха разрязани и изтърбушени. Перушината им се разнасяше из стаята като бели тръни, понесени от вятър.

На екрана на телевизора беше надраскан голям хикс. Книгите от колекцията на госпожа Картър бяха извадени от лавиците и накъсани на парчета. Страниците бяха разхвърлени навсякъде. Нямаше нищо недокоснато.

— Това не е хубаво — каза майка ми. — Да се махаме оттук.

Баща ми надникна в спалнята и после се върна в кухнята.

— Ако онова, което са търсили, е било тук, те сигурно са го намерили. Претършували са всяка стая, всяко възможно скривалище.

— Искам да си тръгна. — Майка ми затътри крака.

Чух колата миг преди татко да я чуе, но той ме изпревари и стигна пръв до мрежата против насекоми. Застанах до него и видях, че зеленият плимут дъстър се отклони от улицата и пое по чакълената алея към къщата. Утринното слънце се отрази и заблестя върху предното стъкло и не видях кой е вътре.

— Бързо вкъщи! Веднага! — заповяда баща ми.

Тримата изскочихме през предната врата и хукнахме през моравата да спасяваме живота си. Майка ми тичаше най-отпред, а татко — след мен. Едва ли не очаквах, че той ще спре и ще отмъсти по някакъв начин за поршето, но баща ми не го направи. Той беше много умен и не се поддаваше на гнева.

Изкачих стъпалата на нашата къща точно когато плимутът спря някъде зад нас. Една от вратите му изскърца и се отвори, бързо последвана от характерното изщракване от зареждане на пушка.

— Здравейте, съседи! Липсвахме ли ви? — прогърмя гласът на господин Непознат.

70

ПОРТЪР

Ден втори, 16:57 ч.

Докато излизаше през главния вход на болницата, Портър забеляза млада жена, която слезе от такси, спряло до тротоара. Той пъхна два пръста в устата си и изсвири толкова пронизително, че стресна възрастен мъж вдясно от него. Портър се усмихна насила, кимна му и закуцука към таксито.

Той се намести на задната седалка и шофьорът се ухили.

— Бягаш ли?

Портър затвори вратата и трепна, когато движението дръпна шевовете.

— Какво?

— Облечен си с хирургични дрехи и изглеждаш малко раздърпан, за да си дежурен.

— Не, нищо подобно. Един от колегите ми ме наръга с кухненски нож в крака и ме остави да лежа там, като помисли, че съм умрял. Не можах да намеря дрехите си, затова облякох тези.

— Голям си шегаджия — ухили се шофьорът. — Накъде?

— Място на име „Забравени антики и колекционерски вещи“ на „Белмонт“ — отвърна детективът.

— Адрес?

Портър осъзна, че не знае номера. Понечи да извади телефона си и пак се сети, че Бишъп го беше строшил.

— Не знам. Казаха ми, че е на „Белмонт“.

Шофьорът завъртя очи, взе телефона си и почука с пръст по екрана.

— „Уест Белмонт“ 316. Изглежда, че е от другата страна на улицата срещу „Апартаменти Белмонт Едж“.

— Там трябва да е. — Портър погледна през стъклото към сгъстяващото се улично движение в натоварения час. — Ако ти кажа, че съм ченге, предполагам, че няма да ме закараш там по-бързо, нали?

Шофьорът потегли и го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Дай да видя значката ти.

Портър понечи да бръкне в задния си джоб, но си спомни, че е с хирургични дрехи.

— Значката е в...

— В панталона, от който стърчи ножът?

— Да.

— Ще видя какво ще мога да направя.

Портър извади дневника и продължи да чете от там, докъдето беше стигнал.

71

ДНЕВНИК

Мисля, че усетих куршума, преди да чуя изстрела на пушката. Куршумът изсвистя покрай главата ми и се заби в рамката на вратата на петнайсетина сантиметра вдясно от мен, разпръсквайки тресчици във въздуха. Едната закачи бузата ми и разкъса кожата. Преди да успея да вдигна ръка и да я докосна, за да преценя пораженията, баща ми се стовари върху гърба ми и ме блъсна напред. Загубих равновесие, полетях към пода и се ударих в дивана. Претъркожих се и видях, че майка ми е приклепнала до дивана и обезумелите ѝ очи се стрелкат ту към мен, ту към предната врата. Татко затвори с ритник вратата и се хвърли на пода. Протегна ръка, заключи вратата и отново залегна.

— Той те е прострелял! — изпищя майка ми.

Поклатих глава.

— Не, майко, това е само тресчица, нищо сериозно. Ще се оправя.

Едва след известно време осъзнах, че тя не говори на мен, и проследих погледа ѝ до татко. Лявата му ръка беше притисната до дясното рамо. Между пръстите му надничаше уголемяващо се червено петно.

Майка ми се изправи и се приближи до него.

— Наведи се — каза той.

Тя коленичи до него.

— Дай да видя.

— Само ме одраска. Мисля, че раната не е дълбока.

Майка ми разкопча ризата му и прегледа раната.

— Донеси ми медицинския комплект и мокра хавлия и се движи приведен — каза майка ми.

Отидох в кухнята и извадих малката червена кутия под умивалника. Държахме еднакви медицински комплекти във всяка стая, както и в банята. Майка ми обикновено използваше този комплект за мен, когато охлузех коляно или ожулех лакът, а това се случваше доста

често, и се запитах дали е напълно зареден. Помислих си да взема някой от другите комплекти, но реших, че е най-добре да занеса този на майка ми и да отида за друг, ако е необходимо. Намерих чиста хавлия за ръце в чекмеджето до умивалника, намокрих я с вода под чешмата и хукнах обратно към дневната.

Челото на баща ми блестеше от пот. Не си спомнях кога за последен път го бях виждал изпотен.

Майка ми взе медицинския комплект, вдигна капака с една ръка и извади бутилката с алкохола. Избърса кръвта с хавлията и изля алкохол върху разкъсаната плът. Баща ми си пое дълбоко дъх, съскайки през зъби.

Куршумът не беше минал през кожата, но я беше одраскал, оставяйки червена бразда. Наведох се да видя по-добре, но майка ми ме блъсна.

— Препречваш светлината.

— Извинявай, майко.

Тя отново почисти раната и извади ролка марля със свободната си ръка. Минута по-късно вече беше превързала раната. Марлята стана розова, но кръвта намаля. Татко щеше да се оправи.

Той се усмихна на майка ми.

— Благодаря.

Тя кимна и сложи останалия алкохол и марлята в кутията и после я бутна настрана.

— А сега какво?

— Ще сложим край на тази история.

72

КЛЕЪР

17:09 ч.

Клеър пристъпи по-близо.

— Отворихте ли я?

Еспиноза поклати глава.

— Искахме да запазим честта за вас. Ако мислите, че може да е нещо опасно, ще повикам сапъорите.

Наш приклезна пред бялата кутия, надяна латексови ръкавици и почука с пръст по черната връв, завързана отгоре.

— Това не е в стила на нашия човек. Той обикновено оставя части от тела в кутиите, но те не са толкова големи.

— Отвори я, Наш — Каза Клеър.

— Може би трябва да хвърлим ези-тура. Аз отворих последната.

— Не. Настоявам, Гледала съм филма „Седем“. Ако главата на Гуинет Полтроу е там, образът ще се запечата в паметта ми месеци наред. Тази кутия е за теб. Бъди мъж.

Наш завъртя очи и отново се обърна към кутията.

— За протокола, това е стандартна кутия за папки, която може да се купи от всеки магазин за канцеларски материали. — Той се наведе по-близо. — Не долавям никаква миризма и няма следа от нещо мокро или изтекло, и не е написано нищо.

Наш дръпна връвта и развърза възела, а после протегна ръка към капака и Клеър и Еспиноза отстъпиха крачка назад.

— Може би трябва да изчакаме криминалистите — предложи Наш.

— Отвори я. Вътре може да има нещо, което да ни подсказва къде да намерим Емъри.

Той кимна без желание, махна капака, наведе се над кутията и надникна вътре.

— Ха.

73

ДНЕВНИК

Трепнах, когато на външната врата се почука.

— Улучих ли ви? — попита господин Непознат от другата страна. — Съжалявам. Предполагам, че се поувлякох. Отдавна не съм ходил на лов и тръпна от вълнение да стрелям с плюкалото си, откакто излязох от града.

— Стой далеч от прозорците — прошепна татко.

Кимнах и се свих в ъгъла на дивана. Не се страхувах.

Е, добре, може би малко, но нямаше да се издам пред родителите си. Исках моя нож.

Господин Непознат отново удари силно по вратата. Не можах да разбера дали той използва юмрука си или приклада на пушката, но въпреки това подскочих.

— Опитах се да попитам учтиво — каза приглушеният глас на господин Непознат — Сега ще попитам не толкова учтиво. Трябват ми документите, които е откраднал онзи хубавец, вашият съсед. Знам, че са във вас, затова зарежете преструвките, че не е така. Не съм сигурен какво става тук и честно казано, не ми пука. Дайте ни документите и ни кажете къде се крият семейство Картър и ние ще си тръгнем, без да задаваме повече въпроси. Сделката не е лоша, нали? Мисля, че изясних честно и почтено положението.

— Той мисли, че и двамата са живи — тихо каза майка ми, която се беше отместила от баща ми и се опитваше да надникне през страничния прозорец.

— Разбира се, ако те са там при вас и вие ги криете, тогава това е съвсем друга история. Не искате да предоставяте убежище на престъпници, нали? Господин Картър е такъв, да знаете. Всеки, който краде от работното си място, дори да е само информация, за мен очевидно е в лагера на престъпниците, наред с изнасилвачите и убийците. И жена му не е стока. Тя има цяла кутия със скрупули, скрити в дрешника.

Гласът му беше силен, но спокоен. Останах с убеждението, че той стои на верандата, пред вратата ни. Ако имахме пистолет или пушка, щяхме да го застреляме през дървената плоскост. Един куршум в средата вероятно би свършил работа. Господин Непознат може би мислеше, че имаме голяма пушка, иначе вече щеше да е разбил вратата. Баща ми обаче не вярваше в огнестрелните оръжия и никога не би ги допуснал в дома ни. „С огнестрелните оръжия стават нещастни случаи — повтаряше той. — Ножовете, от друга страна — не можеш да наръгаш някого случайно. С ножа няма случаен изстрел.“ Зачудих се дали в момента татко не променя мнението си. Не можех да разгада изразението му. Той не беше помръднал. Не куршумът го задържаше неподвижен — това беше само драскотина, — а баща ми се съсредоточаваше. Предположих, че измисля план. Татко не изпадаше в паника. Нито реагираше емоционално. Той винаги знаеше какво точно да направи и кога.

Майка ми допълзя до страничния прозорец, който гледаше към двора, вдигна глава и надникна над перваза. Появи се някакво лице и тя отскочи назад, и изпищя. От другата страна на стъклото стоеше мъжът с дългата руса коса и очилата с дебели лупи. Тънките му червени устни бяха разтеглени в усмивка. Той безмълвно оформи с устни думата „здрости“ и притисна длан до стъклото. Наоколо се насъбра влага и когато мъжът дръпна ръката си, остана идеален отпечатък на дланта му. След това той вдигна дулото на пушка и почука с него по стъклото. Ухили се още по-широко и се скри от погледа ни. Майка ми и аз се спогледахме и после отпратихме очи към татко, търсейки указания.

На вратата пак се похлопа.

— Там ли сте още?

Баща ми вдигна пръст към устните си да ни направи знак да мълчим.

— Цялата тази работа с колата им ми се струва озадачаваща — продължи господин Непознат — Предполагам, че оставянето ѝ на гарата е абсолютно логично, защото изглежда така, сякаш те са заминали някъде, но защо куфарите им са в колата? Кой заминава някъде и забравя да вземе багажа си? Когато намерихме колата и видях багажа, стана ми ясно, че някой е инсценирал нещата. Отначало си помислих, че семейство Картър се опитват да създадат това малко

главоболие, да ни отклонят от следата и да ни объркат. Когато обаче поразсъждавах по-задълбочено, отхвърлих идеята. Саймън не е толкова умен. Вярно, той е факир с цифрите, но като повечето образовани хора няма здрав разум, не е тарикат. Ако е щял да избяга, щеше да го направи. Това означава, че ако наистина той беше изоставил колата на гарата, щеше да вземе и багажа. След. Като разкрих тази малка загадка, не ми отне много време да се досетя, че вие сте замесени. Къщите ви са единствените в края на тази затънтена улица. Къде другаде биха отишли семейство Картър? Хлапето ви едва не напълни гащите, когато го заговорих онзи ден. Умно е, признавам, но трябва да поработи в областта на лъжите. Още няколко години и ще се научи.

Татко посочи майка ми и после към кухнята и завъртя ръка във въздуха, сякаш наръгва някого. Майка ми разбра и запълзя към кухнята да търси ножове.

— Все едно, много се разприказвах. Няма значение как стигнах до вашата врата. Важното е, че съм тук и вие сте там, и нещата, които ми трябва, са някъде по средата. Предполагам, че не сте готови да рискувате живота си за няколко листа хартия, нито дори вероятно да скриете вашите съседни престъпници. Защо да умираете за тях? Защо хлапето ви да умира заради чужд проблем? Това обаче ще се случи, ако не излезете скоро.

Майка ми се върна. Държеше два големи кухненски ножа. Даде единия на баща ми и запази втория за себе си.

Господин Непознат се прокашля.

— Както казах, попитах учтиво. Сега ще попитам не толкова учтиво. Докато с вас бърбехме, моят приятел господин Смит обиколи хубавата ви къща с две туби бензин. Тук навън мирише много силно! Той го изля високо по стените, ниско долу в основите и дори по дърветата ви, за да запалим това място добре и ярко.

Нещо трясна на покрива, търкаля се няколко секунди и после спря.

— Пфу! Искане ми се да бяхте видели това! Той хвърли пълна туба на покрива и сега бензинът тече по всичко. По дяволите, стича се по водосточните тръби. Господин Смит заля къщата ви от горе до долу с деветдесет и три октана. — Господин Непознат се засмя и гласът му се извиси от вълнение. — Това е моментът, в който питам не толкова

учтиво. Имате пет минути да излезете заедно със семейство Картър или ще започнем да драскаме клечки и ще си направим хубав, голям огън. Разбира се, това означава, че ще изгубим документите и съседите ви, но аз нямам проблем с това. Ще спя като бебе, като знам, че всичко е свършило. Ако се опитате да избягате, ще ви гръмна като гълъби на стрелбище. Пет минути. Нито секунда повече.

74

ПОРТЪР

Ден втори, 17:12 ч.

Таксито изсвири с гуми и спря на „Уест Белмонт“ на изток от езеро Шор Драйв, срещу жилищната сграда „Белмонт Едж“. Шофьорът посочи с палец към сградата вдясно.

— Ето я. Мисля, че дойдохме за рекордно време.

Портър се премести на седалката и надникна през стъклото. Постройката беше типична за този район — тухлена, вероятно построена в края на ХХ век, с витрина на партера и жилище на втория етаж. Много собственици на магазини в тази част на града живееха на горните етажи. Останалите обитаваха апартаменти на наеми, които струваха цяло състояние. Бяха на един хвърлей от езерото Мичиган и гледките към водата винаги се котираха на високи цени. Разстоянията в квартала обаче не бяха големи и можеха да вървят пеша.

Портър посегна към дръжката на вратата и понечи да слезе.

— Хей! — извика шофьорът. — Дължиш ми дващсет и шест долара и дващсет и два цента!

— Нямам пари — отвърна Портър. — Но чикагската полиция ти е благодарна за помощта.

— Да, и още как, по дяволите! — Шофьорът разкопча предпазния си колан и отвори вратата.

Портър вдигна ръка.

— Спокойно, шегувам се. Ще се обадя на партньора си от магазина да донесе пари. Дай ми минута.

Шофьорът се пригответи да спори, но после изведнъж промени решението си и рече:

— Кракът ти кърви.

Портър погледна бедрото си, където се беше образувало тъмно петно, голямо пет сантиметра.

— Мамка му, разкъсал съм шев.

— Наистина ли те наръгаха с нож?

Портър протегна ръка към раната и леко допря върха на пръста си, който се намокри с кръв.

— Трябва да те върна в болницата.

Портър поклати глава.

— Ще се оправя.

Шофьорът кимна без желание и се подпря на колата.

В „Забравени антики и колекционерски вещи“ беше тъмно. Портър закуцука към предната врата и натисна дръжката. Беше заключено. Той сви ръце в шепа и допря лице до стъклото.

— Затворено е — каза шофьорът зад него. — Работното време е на вратата. Затварят в пет. Закъснели сме с петнайсет минути.

Портър отстъпи крачка назад и видя малката червена табелка с работното време. Шофьорът беше прав. Той отново доближи лице до витрината и надникна вътре. На стените бяха окачени часовници — всевъзможни, от малки електронни модели до големи часовници в красиви кутии. Махалата им неуморно се люлееха наляво и надясно. Някои се движеха в унисон, а други — независимо от групата. Гледката беше хипнотична. Портър можеше само да си представя как звучат на кръгъл час. Той удари с юмрук по вратата, а после отстъпи назад и огледа апартамента горе. Може би собственикът живееше там.

— Не искам да ти казвам как да си вършиш работата, но ако имаш някаква спешна задача на това място, а аз мисля, че имаш, като виждам, че си готов да стоиш тук и да удряш по вратата, докато кръвта ти изтече на тротоара, може да попиташ съседите. Те може да знаят как да се свържеш с управителя или собственика.

Портър се обърна и проследи погледа на шофьора. От съседния магазин излезе жена, която носеше три плика от химическо чистене. Тя едва не се спъна, когато заобиколи автомата за паркиране, за да стигне до багажника на колата си. Сърцето на Портър заблъска в гърдите. Той се приближи до автомата за паркиране и прочете табелката с цената.

Седемдесет и пет цента на час.

— Може ли да използвам телефона ти?

— Шегуваш ли се?

Изречението на Портър сигурно говореше, че е напълно сериозен, защото шофьорът повдигна рамене, заобиколи колата до шофьорското място и извади мобилния си телефон от поставката на таблото. Портър набра номер.

— Клозовски — чу се от другия край на линията.

— Клоз, обажда се Портър.

— Нов номер ли имаш?

— Дълга история. Близо ли си до дъската с уликите?

— Да, защо?

Портър си пое дълбоко дъх.

— Колко дребни монети намерихме в джоба на блъснатия от автобуса?

— Имаш предвид Китнър, който вече не е У4М? Седемдесет и пет цента. Защо?

Портър се приближи до химическото чистене.

— Какъв беше номерът на касовата бележка от химическото чистене?

— Какво правиш? Не трябва ли да си почиваш?

— Клоз, кажи ми номера на касовата бележка. — Портър влезе и отиде право на гишето.

Дебел мъж с черна коса, очила с дебели стъкла и две, големи торби с пране го изгледа мръсно. Младежът зад гишето нямаше такива скрупули.

— Нареди се на опашката, приятел — каза той, но после видя петното кръв на панталона на Портър. — По дяволите, нуждаеш ли се от лекар?

Детективът посегна към задния си джоб, за да извади значката си, и за втори път си спомни, че тя не е в него.

— Аз съм от чикагската полиция. Искам да провериш една касова бележка — каза той и след това попита по телефона: — Клоз, номера?

— А, да. 54813.

Портър каза номера на служителя, който го огледа подозрително, и после въведе номера в компютъра.

— Един момент. — Той изчезна зад някаква врата, отправяйки се към склада.

Портър чу, че дебелият мъж — зад него пусна двете чанти с пране на пода, въздъхна и каза:

— Съжалявам.

Мъжът изсумтя, но не отговори.

Младежът се върна. Носеше три закачалки. Сложи ги на кукичка, прикрепена отстрани на бюрото.

Портър отлепи найлона, видя женски спортни гащета, бяло бюстие, чорапи и бельо, всичките изпрани и изгладени. В другата торба имаше маратонки „Найки“ в бяло и розово.

Младежът посочи маратонките.

— Казах на мъжа, който ги донесе, че не почистваме маратонки, но той настоя всичко да бъде заедно на едно място.

— Портър? — попита Клоз. — Кажи нещо. Какво става?

— Намерих дрехите на Емъри.

ДНЕВНИК

— Вземи Лиза и я доведи тук — каза татко на майка ми.

Тя кимна и отиде в кухнята. Чух изскърцването на вратата на мазето и стъпките ѝ, докато слизаше долу. Той се обърна към мен:

— Шампионе, отиди в кухнята и вземи тенджерата за супа на майка ти. Нали знаеш коя имам предвид? Голямата със стъкления капак.

Кимнах.

— Напълни я с два-три сантиметра олио и я сложи на печката, на максималните градуси. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш?

Пак кимнах.

— Добре, тогава побързай.

Втурнах се в кухнята, извадих тенджерата за супа от бюфета и я сложих на котлона. Намерих олиото в шкафа до печката, почти пълна бутилка от четири литра. Махнах капачката, излях една четвърт в тенджерата и завъртях копчето на котлона до най-високата температура. Не се случи нищо. Секунда по-късно долових миризма на газ.

— Глупости — рекох, без да се обръщам определено към някого и извадих кутия кибрит от чекмеджето до печката. Майска ми вероятно използваше по една кутия кибрит всяка седмица. Драснах в джинсите си клечка, която пламна, и я поднесох към котлона. Газта изпуфка и се запали. Сини пламъци близнаха дъното на металната тенджера. Пуснах кибрита в джоба си, върнах се в дневната и вдигнах палец на татко.

Той кимна.

На вратата отново се почука.

— Там вътре е ужасно тихо. Наред ли е всичко? Според моя часовник остават четири минути.

— Саймън Картър е мъртъв! — извика баща ми.

От другата страна на вратата настъпи мълчание, а после господин Непознат попита:

— Какво се случи?

— За жалост понякога на хората без късмет се случват разни неща.

— Така е — отвърна господин Непознат — И без това не ми пукаше много за него. Ами госпожата?

Майка ми и госпожа Картър влязоха в дневната. Мама беше преметнала хавлия на раменете ѝ в опит да покрие голите ѝ гърди. Ръцете на госпожа Картър бяха оковани с белезници пред нея. Не можах да не се изчервя, когато я видях. Въпреки че беше живяла няколко дни в мазето в собствената си мръсотия, тя пак беше красива. Върхът на ножа на майка ми беше насочен на два-три сантиметра под гръдния ѝ кош, допрян до голата ѝ плът.

Татко я погледна и после отново насочи вниманието си към мъжа навън.

— Тя ни е гостенка от няколко дни, но се опасявам, че прекали с гостоприемството ни. Абсолютно съм готов да я изпратя навън при вас, при условие че я качите в онази хубава ваша кола и се върнете в града. Моето семейство няма нищо общо с тази история и искаме да ни оставите на мира. Заминете си тихо и спокойно и не виждам причина някой от нас някога да спомене за това пред някого. Вие получавате каквото искате, ние получаваме каквото искаме и всички печелят.

— Факт ли е това?

Госпожа Картър настойчиво поклати глава.

— Ако ме предадете на тези хора, те ще убият всички ни, включително момчето ви. Те не оставят недовършена работа. Не можете да им имате доверие.

— Три минути! — извика господин Непознат.

— Тя не знае нищо за изчезналите документи. Каквото и да е кроил съпругът ѝ, не е споделил подробности с нея — каза баща ми.

— Трябва ли да вярвам на това?

— Това е истината — извика госпожа Картър.

— Там ли си, Лиза? — попита господин Непознат. — Обеща ли част от парите на тези хора, ако те пазят? За това ли става дума? Защо не излезеш да поговорим? Ще прегракна, като викам през вратата:

Татко се обърна към вратата.

— Както казах, нямам нищо против да я предам. Не ми пука какво ще направите с нея, стига да ни оставите на мира. Вашият проблем не е наш проблем.

— О, тук не съм съгласен с вас.

— Кажи на шефа ти, че Саймън е мъртъв! — извика госпожа Картър. — Каквито и тайни да е криел, умрели са с него.

— Боя се, че няма да си върша работата, ако вярвам само на думите ви.

Зад нас се разби стъкло и всички се обърнахме към кухнята. Една ръка се провря през тясното прозорче до задната врата и затърси пипнешком ключалката. Баща ми хукна натам. Вдигна ножа и заби острието в пръстите на натрапника с едно-единствено плавно движение, разрязвайки един-два. От раната бликна кръв, преди човекът от другата страна да изкрещи от болка. Ръката изчезна. Татко грабна тенджерата с врящото олио от печката, докато се връщаше към предната врата.

Господин Непознат се засмя.

— Добре закова господин Смит! Казах му, че така няма да влезе достатъчно бързо, но той не ме послуша. Искаше да направи нещата по свой начин. Това е младото поколение. Вече не слушат по-възрастните. Не е така, както когато ти и аз бяхме млади, нали, брато? Те нямат уважението, на което учеха нас и което ни насаждаха от малки. Твоето момче може би проявява уважение. Възпитано е, има добри обноски. Обзалагам се, че когато порасне, ще стане стълб на обществото, ако му се предостави възможност. Разбира се, дали това ще се случи или не, е в твоите ръце в момента.

— Ще убия шибаното копеле! — извика господин Смит някъде зад господин Непознат.

Допълзях до прозореца, който гледаше към предния двор, и видях, че мъжът с дългата руса коса и очилата стои в края на верандата. В краката му се образуваше локва кръв. Той откъсна ивица плат от края на тениската си и я уви около ранената си ръка. Платът веднага почервеня.

Господин Непознат ме забеляза и ми намигна.

— В цялото това вълнение съвсем загубих представа за времето — каза той. — Предполагам, че ви останаха трийсетина секунди. Нали така?

Наведох се и бързо се отдалечих от прозореца.

— Те са само двама, татко. Ако някои от нас излязат отзад, а останалите — отпред, те няма да могат да спрат всички.

— И къде ще отидем? Те разбиха и двете коли.

— Ще вземем неговата.

Баща ми поклати глава.

— Това трябва да свърши тук и сега, иначе вечно ще бягаме и ще се крием.

— Те имат пушки и пистолети.

— Ние сме по-умни от тях. Трябва да измислим изход, да разгадаем ребуса.

Майка ми беше странно мълчалива и спокойна.

— Ще убием Лиза и ще им хвърлим трупа ѝ.

Госпожа Картър започна да се съпротивлява, но мама вдигна ножа към очите ѝ. Тя млъкна и се втренчи в сребристото острие.

— Съпругът ми прехвърли близо четиринайсет милиона долара в офшорни сметки. Знам номерата и паролите. Половината от тези пари са ваши, ако ме измъкнете жива от тук.

Татко се приближи до нея.

— Ами документите? Те искат тях.

Госпожа Картър въздъхна дълбоко.

— Депозитни кутии в „Мидълтън“ в центъра на града. Достатъчно информация, за да получите лесно достъп до още сто милиона.

— Къде са ключовете?

Госпожа Картър не отговори.

Баща ми я сграбчи за косата, издърпа я от ръцете на майка ми, повлече я към тенджерата с врящото олио и наведе главата ѝ към нея. Госпожа Картър се бореше. Извиваше гръб и се опитваше да го ритне, но татко беше силен. Той задържа лицето ѝ на няколко сантиметра от кипящата течност.

— Ще те попитам още веднъж и после ще те потопя. Къде са ключовете?

Госпожа Картър се извъртя назад и поклати глава, но баща ми я държеше здраво, невъзмутим към ритането ѝ. Ръцете ѝ бяха оковани пред тялото и не можеха да ѝ послужат много.

— Не... — успя да каже тя.

Татко повдигна рамене и бутна главата ѝ по-близо до тенджерата. Олиото цвърчеше и пукаше и ситни капчици изпръскаха кожата ѝ, оставяйки мънички червени изгаряния.

Госпожа Картър изпищя и се дръпна назад с всичка сила. Косата ѝ се осея с капки олио.

— Под котката! Боже, престани! Под котката са!

— Какво? — Баща ми разхлаби хватката си и увеличи разстоянието между лицето на госпожа Картър и тенджерата.

Аз обаче я разбрах. Знаех точно какво има предвид госпожа Картър.

— До езерото? Моята котка?

Тя кимна бързо.

— Знаеш ли за какво говори?

— Да, татко.

Баща ми се обърна към нея и присви очи.

— Ще правиш точно каквото ти казвам. Разбираш ли?

На вратата отново се потропа силно.

— Времето ви изтече!

76

КЛЕЪР

Ден втори, 17:12 ч.

— Какво има? — попита Клеър.

— Много книжа и някаква бележка — отговори Наш, бръкна в кутията и извади лист хартия, поставен върху хиляди документи, пристегнати с широки ластици.

Клеър се наведе по-близо.

— Какво пише?

Наш започна да чете на глас:

Ах, приятели мои!

Хубаво е да знам, че най-после стигнахте дотук! Надявах се да бъда с вас, когато дойде този момент, но уви, не е било писано така. Утешавам се с факта, че тези материали си проправиха път до способните ви ръце и съм убеден, че ще ги занесете на колегите си от отдел „Финансови престъпления“, за да ги добавят към нарастващата купчина доказателства срещу господин Талбът и компания. Макар да смятам, че тази кутия съдържа повече от достатъчно информация за значителна присъда, опасявам се, че не можех да чакам до съдебната част на програмата и изпреварих процеса и издадох присъда, каквато мисля, че е много по-подходяща за въпросните престъпления. Също като дългогодишния си делови партньор Гюнтер Хърбърт, днес господин Талбът ще се изправи очи в очи с правосъдието и ще отговори за провиненията си по възможно най-бързия начин. Може би ще му позволя да целуне дъщеря си за последен път, преди да си кажат „сбогом“? А може би не. Вероятно най-добре

ще бъде само да се гледат един друг, докато кръвта им изтича.

Искрено ваш: Ансън Бишъп

Наш присви очи.

— Още ли има кола, която следи Талбът?

Клеър вече беше извадила мобилния си телефон.

— Залавям се.

Наш се върна при кутията и извади една от купчините документи. Беше дебела пет сантиметра и съдържаше триста страници. Най-горният лист беше бял, на зелени редове и изписан със ситен, четлив почерк.

— Прилича на страница от счетоводна книга. Стара е. Датата е отпреди двайсет години. Кой пази счетоводството си на хартия в днешно време?

Клеър махна с ръка, обърна се с гръб към него и започна да крачи из стаята, допряла телефона до ухото си.

Наш повдигна рамене и отново насочи вниманието си към документа. На първия ред имаше различни съчетания от букви и цифри.

— Това някакъв код ли е?

Той бръкна в кутията и започна да изважда други счетоводни листове, общо дванайсет. Всеки съдържаше подобни вписвания. Наш ги подреди на купчина настрана. На дъното на кутията имаше кафяв плик.

— А, това вече е нещо — каза той и го взе.

Клеър приключи с разговора и се върна при него.

— Полицаите в патрулната кола не отговарят. И диспечерът не може да се свърже с тях. Трябва да отидем в дома на Талбът.

Наш посочи кутията.

— Ами тези неща?

— Кажете на някой да ги занесе на Клоз — отговори Клеър.

Той кимна и отвори плика. Беше пълен с моментални снимки. Наш бръкне вътре и извади една — снимка на голо момиче на не повече от тринайсет-четиринайсет години.

ДНЕВНИК

Отворих вратата — не татко, не мама и определено не госпожа Картър, а аз. Господин Непознат стоеше на верандата ни. Беше облечен със същото сако, с което беше по време на първото си посещение само преди няколко кратки дни. По челото му се стичаха струйки пот и той ги избърса с бяла носна кърпа, която държеше в лявата си ръка. Дебелите пръсти на дясната му ръка бяха увити около ръкохватката на револвера „Магнум .44“, който бях намерил в жабката на колата му вчера. Дулото беше насочено към земята.

— Здравей, приятел. Надявам се, че си добре.

Господин Смит стоеше зад него и държеше ранената си ръка във вече напоеното с кръв парче плат. На върха на обувката му и на земята около него се събираше локвичка кръв. Държеше пушка под мишницата си и лицето му беше на червени петна, пламтящо от гняв.

— Ще изкормя шибания ти баща заради това. — Той вдигна окървавената си ръка в случай, че не знам какво е „това“, и я разтърси, разпръсквайки капчици кръв върху белите дъски на безупречно чистата ни веранда. Майка ми нямаше да остане доволна.

— Стига, стига — рече господин Непознат — Не е необходима враждебност. Не можеш да обвиняваш тези любезни хора, че защитават дома си.

— Да им го начукам.

Господин Непознат отново избърса потта си. Яката на ризата му беше мокра.

Долових миризмата на бензина. Изпаренията се разнасяха от верандата в рехавя мъгла. По стените се стичаха струйки. На алеята ни имаше четири туби от бензин.

— Защо сте със сако, щом ви е топло? — Въпросът беше елементарен. Реших, че трябва да получа отговор независимо от обстоятелствата в момента. Понякога ми е трудно да продължа по-нататък, ако ме глождат неотложни въпроси.

Устните на господин Непознат се разтеглиха в широка усмивка.

— Да, защо наистина. Ти си интересен малък човек, нали? Много любопитен. Ами ако ти кажа, че това е любимото ми сако, което имам от повече години, отколкото ти вероятно правиш чест на тази планета? Ами ако ти кажа, че това е късметлийското ми сако и имам чувството, че днес е един от онези дни, които изискват малко късмет, затова го измъкнах от дрешника и го облякох, и по дяволите, температурата? Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че сакото е грозно и вероятно смърди до небесата от всичката пот, която вие отделяте.

Усмивката остана на лицето му, но очите му станаха студени.

— Изживявам дежа вю на тази малка размяна на реплики, синко, затова ще ти задам същия въпрос, който ти зададох, когато се запознахме. Така ще направим пълен кръг. Вкъщи ли са родителите ти?

Той много добре знаеше, че те са вкъщи, затова си помислих, че въпросът е тъп. Въпреки това кимнах и леко бутнах вратата, за да се отвори.

Госпожа Картър беше на няколко крачки зад мен. Зад нея стоеше баща ми, увил едната си ръка около кръста ѝ, а другата провесил на рамото ѝ. Държеше до врата ѝ единия от кухненските ни ножове. Острият връх беше опрян в югуларната ѝ вена. Главата ѝ беше леко наклонена под ъгъл от острието и очите ѝ бях приковани в мъжа на вратата.

— Лиза. — Господин Непознат кимна. — Моите съболезнования за съпруга ти.

Тя не каза нищо. Окованите ѝ с белезници юмруци се свиха над сутиена ѝ.

Господин Непознат погледна към майка ми, която се беше подпряла на дивана и отпуснала ръце от двете страни на тялото си.

— Приятно ми е да ви видя отново, мадам.

Майка ми се подсмихна, но не отговори.

Той пхна носната кърпа в джоба си и насочи магнума към баща ми.

— Пусни ножа.

Татко поклати глава.

— Не.

— Тогава какво? — попита господин Непознат.

— Документите са в депозитна кутия в сейф. Моето момче знае къде е скрила тя ключовете, затова ще ги донесе, докато ние останалите чакаме тук. Ще държа ножа там, където е, и ако ти или приятелят ти опитате нещо, което дори малко ми се стори заплашително, ще прережа гърлото ѝ. Няма да е необходимо много. Държа го точно над артерията. Застреляш ли ме, ще я разрежа широко, докато падам на земята. Нараниш ли съпругата ми или сина ми, тя е мъртва. Ще го направя и няма да остане никой жив, за да ти каже в коя банка е депозитната кутия.

Господин Смит отвори уста да възрази, но господин Непознат вдигна ръка и му направи знак да мълчи.

— Откъде да знам, че момчето няма да изтича да се обади на полицията?

Баща ми повдигна рамене.

— Защото ние убихме Саймън. Всички имаме участие в играта. Той ще се върне след трийсет минути и ще донесе ключовете.

Господин Непознат погледна госпожа Картър.

— Тези хора са шибани откачалки — каза му тя. — Те убиха Саймън и ме държаха завързана в мазето им близо седмица.

Ножът беше опрян плътно в гърлото ѝ. Само движението от говоренето беше достатъчно, за да пусне капка кръв върху острието.

Господин Непознат се обърна към баща ми:

— Значи хлапето ти хуква нанякъде, докато ние стоим тук, насочили оръжия един срещу друг, и се връща с ключовете за депозитната кутия. Ти предаваш Лиза и приятелят ми и аз си тръгваме и оставяме семейството ти да изживее остатъка от дните си. Никой друг не трябва да умира? Какво ни пречи да ви убием всичките веднага щом научим името на банката?

Татко повдигна рамене.

— Предполагам, че в определен момент трябва да си имаме доверие.

Господин Непознат се замисли за секунда и след това поклати глава.

— Не. Този план не ми харесва — каза той и насочи револвера към главата на баща ми.

— Не е зареден! — изпищях. — Извадих патроните!

Татко блъсна госпожа Картър към господин Непознат.

Магнумът изтрещя с оглушителен гръм.

ПОРТЪР

Ден втори, 17:22 ч.

— Как така си намерил дрехите на Емъри? — попита Клоз.

Портър взе закачалките от кукичката и тръгна към вратата.

— Хей! Трябва да платиш! — извика младежът зад гишето. —
Върни се!

— Портър? Там ли си?

— Намирам се в химическо чистене на „Белмонт“. Касовата бележка е издадена тук и...

— Почакай! Не си ли в болницата? — попита Клоз.

— Портър, моля те, кажи ми, че не си напуснал болницата.

Служителят на химическото чистене изскочи навън. Държеше макетен нож.

— Върни се и плати, иначе ще имаме сериозен проблем, приятел.

Портър видя, че шофьорът на таксито заобиколи колата и се приближи до младежа.

Грабна ножа от ръката му и го плесна по тила.

— Този човек е ченге, тъпако. Наистина ли ти се ходи в затвора?

Младежът потърка главата си.

— Ченге ли е? Защо е по пижама?

Портър му кимна.

— Влизай вътре. Веднага.

Служителят се завъртя и влезе в химическото чистене.

— Портър?

Той отново доближи телефона до ухото си и разказа на Клоз за обаждането на Бишъп и интуитивното си чувство да тръгне по следите на джобния часовник. Главата му се замая.

— Автоматът за паркиране взима такса седемдесет и пет цента на час и в съседство има химическо чистене. У4М ни е казал как да стигнем дотук от самото начало, но ние не го разбрахме.

— Добре, но къде е тук? Къде е Емъри?

Портър извади часовника от джоба си, вдигна го към светлината и го повъртя между пръстите си. Натисна копчето отгоре и капакът се вдигна. Стрелките на циферблата бяха спрели, застинали във времето.

3:14.

Той се обърна към шофьора на таксито:

— Какъв е адресът на това място?

— „Уест Белмонт“ 316.

Портър се обърна наляво. Строителни заграждения опасваха съседната сграда, висок небостъргач, най-малко петдесет-шейсет етажа.

— Клоз, кой е собственикът на „Уест Белмонт“ 314?

— Чакай малко. — Клоз затрака по клавиатурата. — Офис пространство, купено миналата година от „Интринсик Валю“, ООД, собственост на „КомънКор Партнършипс“, изцяло притежавана дъщерна фирма на „А. Т. Корпорейшън“, една от компаниите на Артър Талбът. В момента извършват основен ремонт. Ще отворят врати през пролетта.

— Изпрати тук екип на специалните части. Веднага.

ДНЕВНИК

Видях как баща ми се издигна във въздуха и ръцете му посегнаха към гърлото на госпожа Картър. С отворена уста и зачервено лице, татко изгаряше от гняв като гориво.

Когато револверът гръмна, даде откат и произведе изстрел, светът забави хода си до пълзене. Видях как куршумът излезе през края на дулото и полетя във въздуха. Видях как проникна в челото на баща ми, над лявото му око, оставяйки малка червена точка. Видях стъписаното изражение, което се изписа на лицето му. След това видях как тилът му се взриви в облак от червена мъгла.

Той се строполи на земята в неподвижна купчина.

— Татко?

Не познах собствения си глас, който прозвуча тънко, немощно и някъде отдалеч, сякаш някой извика под вода.

— Аз... аз извадих патроните.

Господин Непознат извади барабана и после пак го прибра.

— Добрият войник винаги проверява оръжието си преди битка, хлапе. — Той посочи с револвера госпожа Картър, която сега лежеше просната на пода в краката му. — Стани.

Тя бавно се изправи на крака.

Майка ми стоеше неподвижно. Устата ѝ беше отворена, когато си пое дълбоко дъх.

Очите ми бяха приковани в безжизненото тяло на татко. Знаех, че той е мъртъв, но не можех да приема този факт. Очаквах, че баща ми ще стане и ще довърши човека, който беше нахлул в дома ни и беше заплашил живота му.

От гърлото ми се изтръгна писък, толкова пронизителен и остър, че почувствах вибрации до мозъка на костите си. Пръстите ми се плъзнаха в джоба и се увиха около моя нож. Успокояващата дръжка и сребристите втулки бяха топли на допир, дори горещи. Сграбчих ножа с ожесточена сила, извадих го и щракнах острието с едно-единствено

плавно движение. И после се нахвърлих върху господин Непознат Той се опита да вдигне револвера, но аз бях твърде бърз. Замахнах и забих острието в меката кожа под брадичката му, прониквайки през плътта и костта, докато разряза устата и разкъса езика му. Когато ножът най-после спря, заседнал в небцето, аз го издърпах и прерязах гърлото му, разсичайки мускули, сухожилия и артерии. Кръвта изпръска лицето, косата и очите ми, но не ми пукаше. Разрязах го отново, когато тялото му започна да се свлича на земята, яхнах го и го наръгах в гърдите, отново и отново, вероятно стотици пъти. Забивах ножа, докато...

Изведнъж отворих очи и пак се втренчих в безжизненото тяло на татко. Не бях помръднал, нито сантиметър. Ръката ми бръкна в джоба, търсейки ножа, но той не беше там. Майка ми го беше взела. Пръстите ми не откриха нищо освен кутийката кибрит и снимките, които бях отмъкнал от дома на семейство Картър.

— Извади ръката си от джоба бавно, хлапе — каза господин Непознат.

Почувствах дулото на магнума, опряно в слепоочието ми. Още беше горещо.

Извадих ръката си, оставяйки кибрита и снимките.

Дулото се притисна в главата ми.

Проехтя изстрел и аз затворих очи. Тялото ми се вцепени, очаквайки куршумът да пробие черепа ми като на баща ми, да отнеме живота ми и да ме хвърли в мрак, където отново ще се срещна с него.

Мракът не се спусна.

Господин Непознат се свлече на земята до мен. От голяма дупка в тила му се разнасяше дим.

80

КЛЕЪР

Ден втори, 17:26 ч.

Патрулните полицаи бяха мъртви. И двамата бяха застреляни, шофьорът от упор, в лявото слепоочие, а партньорът му — с три куршума в гърдите.

Доколкото знаеше Клеър, У4М никога досега не беше застрелвал някого. На таблото беше оставен деветмилиметров пистолет „Берета 92FS“. Резервното оръжие на Портър.

„Ендшпил“, помисли си тя.

Наш я потупа по рамото и Клеър извърна поглед от колата.

Той посочи къщата на Талбът. Беше извадил оръжието си.

Предната врата беше открехната няколко сантиметра.

Слънцето залязваше и по двора плъзваха сенки. Вътре не светеха лампи, макар че беше достатъчно тъмно, за да бъдат запалени. Не се чуваха звуци. Само вратата беше отворена.

— Той може да е още там — каза Клеър и извади пистолета си.

— С Портър бяхме тук вчера. Талбът има съпруга и дъщеря и най-малко една прислужница тук, вероятно повече.

Клеър се обади на диспечера, затвори и поклати глава.

— Колите са потеглили, но са попаднали в задръстване в натоварения час. Ще дойдат най-малко след десет-петнайсет минути. Екипът на Еспиноза е в апартамента на Бишъп.

Наш тръгна към входа на къщата.

— Пази ми гърба.

Клеър кимна мрачно. Не можеха да чакат. Ако Бишъп все още беше вътре, не се знаеше какво може да направи на това семейство. Смъртта на двамата полицаи падаше право върху главите на тяхната работна група. Изобщо не й пукаше за Талбът, но Клеър нямаше намерение да позволи да се случи нещо с него или със семейството му, ако можеше да го предотврати. Нито пък на Наш.

Те стигнаха до вратата.

Наш се подпря на рамката и изви врат, за да погледне вътре. След момент той поклати глава.

— Щорите са спуснати — прошепна.

Клеър кимна и допря пръст до устните си.

Наш бутна вратата. Пантите изскърцаха.

Уличните лампи светнаха и Клеър се зарадва на светлината, но после видя сянката си, удължена на пода, както и тази на Наш до нея. Той сигурно също я забеляза, защото веднага се дръпна зад ъгъла и се скри в тъмното преддверие. Клеър го последва и очите ѝ претърсиха мрака за признаци на живот.

От коридора се чу приглушено стенание.

Наш бързо се вмъкна вътре, насочил пистолета си надолу и напред. Ясно си спомняше разположението, защото без усилие заобиколи масичката в коридора. Клеър сигурно щеше да се блъсне в нея. Светлината отвън сякаш спираше на прага и не искаше да влезе вътре.

Двамата стигнаха до голяма отворена площ и нещо като библиотека или стая за отдих. В каменната камина пращеше и догаряше огън. Ъгловата масичка беше разбита на трески, оградени от счупени стъкла — остатъци от кристална гарафа или може би ваза. Диванът беше преобърнат на една страна. В средата на килима лежеше просната жена.

Наш огледа стаята и после приклепна до нея. Клеър предположи, че жената е икономката, съдейки по униформата ѝ. Тя насочи пистолета си към коридора.

Ръцете и краката на жената бяха завързани с телефонен кабел и устата ѝ беше запушена. Очите ѝ се стрелкаха бързо в сумрака и тя се втренчи в двамата детективи. Наш ѝ направи знак да мълчи и след това извади кърпата от устата ѝ. Жената се закашля и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Той още ли е тук? — тихо попита Наш.

81

ДНЕВНИК

— Трябваше да гръмна онзи шибаняк преди двайсетина минути — каза господин Смит, който стоеше на прага с пушката в здравата си ръка.

— Защо не го направи? — попита майка ми.

— Не бях сигурен какво да сторя със съпруга ти. Не трябваше да става така.

— Понякога се налага да импровизираш — каза тя. — Дай да видя ръката ти.

Господин Смит тръгна към нея. Госпожа Картър неочаквано зашлеви майка ми с две ръце, все още оковани с белезници, и едва не я събори на пода.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — злобно изсъска майка ми. Устните ѝ кървяха.

— Можеше да сложиш край на това преди няколко дни. Знаеш ли какво ми направи той с плъха? Можеше да ме убие!

Господин Смит протегна ръце и издърпа господин Непознат в къщата, към вратата на мазето.

— Престанете да се карате. Нямаме време. Бригс повика подкрепления, докато идвахме насам.

Безжизненото тяло на татко все още лежеше на пода.

Аз не бях помръднал.

Не бях в състояние да помръдна.

Госпожа Картър бавно се приближи до мен и прокара пръсти през косата ми.

— Добре ли си?

Кимнах. Главата ми беше замаяна и мислите ми бяха объркани. Извадих снимките от джоба си и ѝ ги подадох.

— Тези са ваши.

Тя взе снимките и бавно ги разгледа. Лицето ѝ се изчерви.

— Къде ги намери?

— На масата в кухнята ви тази сутрин. Някой ги беше оставил там.

Господин Смит се изкикоти.

— Бригс ги остави. Извратено копеле. Намери ги в готварска книга върху хладилника и ги сложи там.

Чух стенание и осъзнах, че идва от мен. Мрачно ридание дълбоко в гърлото ми.

— Казах ви, че момчето не е добре. Не е наред с главата, никога не е било — каза майка ми. Очите ѝ бяха студени и тъмни. Това не беше майката, от която се нуждаех в момента. Това беше другата майка. Тя не виждаше труповете на пода. Гледаше през тях, сякаш изобщо не бяха там.

Госпожа Картър се намръщи.

— Не трябва да говориш такива неща.

Майка ми се приближи до мен, хвана брадичката ми и вдигна главата ми.

— Кога за последен път взе лекарствата си?

— Аз... не знам.

— Не знам, не знам, не знам — имитира ме майка ми с напевен глас. — Искам да изтичаш до езерото и да донесеш ключовете от мястото, където ги е скрила госпожа Картър. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш?

Кимнах.

— Да, мамо.

— Не ме наричай така. Знаеш, че мразя да ми викаш така.

— Съжалявам, майко.

— Хайде, върви. Трябва да побързаме и да заминем, преди да довтасат приятелите на този човек. — Тя кимна към трупа на господин Непознат.

Минах покрай господин Смит и госпожа Картър и тръгнах. Когато погледнах през рамо, майка ми отключваше белезниците на госпожа Картър. Те издрънчаха на пода и госпожа Картър разтри китките си.

Двете си прошепнаха нещо, като ме гледаха. Господин Смит преместваше трупа на татко.

Без да пророня нито дума повече, аз хукнах по тясната пътека, която водеше към гората.

ПОРТЪР

Ден втори, 17:27 ч.

Портър взе макетния нож от шофьора на таксито и го пусна в джоба си.

— Как се казваш?

— Маркъс. Маркъс Инграм.

— Имаш ли пистолет, Маркъс?

Клоз извиси глас, който се разнесе от телефона, въпреки че не беше включен на високоговорител.

— Няма да влизаш там, Сам. Изчакай подкрепленията. Преди малко те наръгаха с нож, забрави ли? Дори не трябва да си на крака, точка по въпроса. Клеър ще те застреля, ако опиташ.

— Имаш ли пистолет, Марк? — повтори Портър.

Шофьорът на таксито поклати глава.

— Не обичам оръжията, но имам това. — Той бръкна под шофьорската седалка и извади малка бейзболна бухалка с надпис „Чикаго Къбс“, щампован с разноцветни букви на дръжката. — Купих си я през 2008-а, когато играха с „Доджърс“ за дивизията. Загубиха, но тази палавница ми помогна да се отърва от няколко крадци и хулигани. Това не е една от онези евтини сувенирни бухалки. Направена е от северен бял ясен. Няма да се счупи.

— Портър? Говорих с диспечера. Колите са тръгнали. Стой там и не прави нищо.

Портър взе бухалката и премери тежестта ѝ на дланта си. Не беше тежка.

— Ами фенерче?

Маркъс кимна.

— Да. — Той протегна ръка в колата и извади малко LED фенерче. — Малко е, но ярко. — Шофьорът го даде на Портър.

— Клоз? Ще те държа на линия, докогато мога, но ще сложа телефона в джоба си, за да използвам и двете си ръце. Не вдигай шум.

Ако той е там, не искам да ме чуе, че идвам.

Бишъп знаеше, че Портър ще дойде. Портър беше сигурен в това. Човекът, който по-рано се казваше Уотсън, беше оставил спретнатата малка следа от трохи и не само знаеше, че Портър идва, но и го чакаше.

— Той иска да отида сам, Клоз. Ако момичето е живо и е там, единственият ни шанс да стигнем до нея е аз да отида сам, така както иска Бишъп — каза Портър.

Клоз въздъхна.

— Той ще те убие. Разбираш го, нали?

— Можеше да ме убие досега. Бишъп иска да види всичко до края.

— За да те убие — отвърна Клоз. — Това е последното му действие и той иска да играеш роля. Това е единствената причина да те държи жив. Щом завесата се спусне и ти изиграеш ролята си, с теб е свършено. Изчакай навън подкрепленията. Ще дойдат след по-малко от десет минути. Влезеш ли сам, все едно извършваш самоубийство.

Не беше необходимо Портър да се замисля дори за момент. Без Хедър в живота му той и без това нямаше за какво да живее.

— Кажи им да търсят Маркъс. Той ще стои отпред и ще чака екипа на специалните части. Ще им покаже къде съм отишъл.

И после, преди Клоз да има време да отговори, Портър пусна мобилния телефон в джоба си и се отправи към „Уест Белмонт“ 314, с фенерчето в едната ръка и малката бейзболна бухалка в другата.

ДНЕВНИК

Езерото беше странно неподвижно, когато се приближих. Имаше само леки вълнички, създадени от патица, която лениво се носеше по повърхността близо до средата. Тичах по целия път и едва не се строполих на брега. Дишах тежко и затруднено. Надявах се, че бягането ще проясни съзнанието ми и ще ми помогне да забравя онова, което бях видял преди малко и което се беше случило, но веднага щом затворех очи, виждах как куршумът пронизва баща ми. Виждах как майка ми гледа и стои неподвижно като мен, докато убиват баща ми. Наведох се и сложих ръце на коленете си, докато силите ми се възвърнаха, а после огледах брега, търсейки котката.

От нея бяха останали само козина и кости. Малкото месо, което бях забелязал при последното си посещение, беше оглозгано. Върху трупа не пълзеше дори мравка. Предположих, че са се преместили върху по-големи и по-хубави неща. В гората постоянно умираше нещо и се раждаше нов живот.

Побутнах котката с носа на обувката си, очаквайки да изпълзи бръмбар или някое друго скитащо същество; но не изскочи нищо.

Майка ми беше казала да бързам.

Коленичих, бутнах настрана котката и започнах да разкопавам пръстта под крехкия ѝ труп. Долових лека миризма, смесица от лук и изгнил спанак, и се опитах да не мисля за разтопената тлъстина и вкиснатите телесни сокове, които вероятно се бяха просмукали в почвата, докато котката се е разлагала. Опитах се изобщо да не мисля за такива неща, защото ми се гадеше, и знаейки, че трупът на господин Картър лежи на дъното на езерото до мен, не можех да оставя купчинка повърнато на брега, което да намерят властите, ако случайно открият мястото му на вечен покой.

На петнайсетина сантиметра дълбочина пръстите ми докоснаха найлоново пликче с цип. Извадих го и изтръсках пръстта.

Вътре беше ножът ми.

Нямаше ключове от депозитна кутия.

Само моят сгъваем джобен нож „Рейнджър“, нищо друго.

В стомаха ми започна да нараства буца, болезнен юмрук, който стисна вътрешностите ми.

Грабнах плика и тръгнах обратно към къщата. Чух гласовете, преди да прекося гората и да се върна в нашия двор. Мъжки гласове.

На алеята ни бяха спрели два бели микробуса. На вратите и на двата пишеше „Предприемаческа дейност Талбът“ с яркочервени букви. Близо до вратата на нашата къща стояха трима мъже.

Плимутът беше изчезнал.

Майка ми и госпожа Картър бяха заминали с господин Смит. Бях сигурен в това.

Бях сам.

ПОРТЪР

Ден втори, 17:31 ч.

„Уест Белмонт“ 314 имаше остъклена фасада и въпреки че повечето прозорци бяха заковани с шперплат, голямата въртяща се врата беше оставена непокрита. Портър я бутна, очаквайки, че ще е заключена, но вратата се завъртя около оста си. Той погледна Маркърс за последен път и влезе вътре. Звучите и миризмите на града бързо се изпариха, заменени от абсолютна тишина и мирис на голи, небоядисани стени. Портър излезе от въртящата се врата и се озова във фойето на сградата.

Първата му мисъл беше, че няма начин това място да отвори врати до пролетта. Стените бяха от гол бетон и стоманени рамки шейсет сантиметра на метър и двайсет, разпръснати произволно. В последния етап на строителството сигурно щяха да бъдат затворени и да образуват стени и прозорци, но в момента пространството не съдържаше нищо друго освен изчислен хаос. Подът беше осеян с десетки стъпки, отпращащи се във всички посоки. От уличните лампи проникваше светлина през големите прозорци зад гърба му и озаряваше помещението, но видимостта бързо намаляваше заедно със залязващото слънце.

Портър приклепна и огледа стъпките. Запали фенерчето и обходи с лъча пода, бавно и равномерно като морски фар, който се плъзга по залив. Всички стъпки, изглежда, бяха оставени от ботуши, с едно изключение. Портър се изправи и тръгна, като се наведе, за да вижда по-добре. Официални мъжки обувки. До тях имаше дيريا в прахоляка, сякаш беше влачено нещо.

Той проследи стъпките и дирята до задния западен, тъгъл на фойето и стигна до редица асансьори, общо шест, наредени на задната стена. Портър натисна бутона, но не се случи нищо. Всъщност не очакваше, че ще работят. Електричеството, изглежда, беше

прекъснато. Стоманените врати бяха запечатани с червено тиксо и имаше бележка „Опасност! Забранено за автомобили!“

Дирята в праха продължаваше покрай асансьорите и по-нататък във фойето наляво. Портър зави зад ъгъла и се озова пред врата. Предположи, че е на аварийно стълбище. Върху избелялата зелена боя с яркочервени букви бяха написани думите: „Не виждай зло“ На пода в краката му имаше две човешки очи, които се бяха втренчили в него с изнервящо спокойствие.

85

КЛЕЪР

Ден втори, 17:31 ч.

— Миранда, той още ли е в къщата? — повтори Наш, този път по-твърдо.

Очите на икономката бяха зачервени. Тя изплака тихо, поклати глава, повдигна рамене и после бързо кимна.

— Не знам — отговори жената. — Не видях къде отиде.

— Колко време мина, откакто го видя за последен път?

Въпросът, изглежда, я озадачи. Очите ѝ леко се разшириха.

— Аз... не знам.

— Упои ли те?

Тя се втренчи в Наш и се замисли.

— Не знам. Така мисля. Не си спомням да ме е завързвал. Всичко е мъгла в главата ми.

— Има ли някой друг в къщата? — попита детективът.

Икономката си пое дълбоко дъх и погледна към стълбите.

— Госпожа Патриша и господин Талбът са в стаята си. — Очите ѝ се разшириха още повече. — Той се качи там. Спомням си, че тръгна към стълбите.

Наш проследи погледа ѝ. Стълбището едва се забелязваше в сумрака.

— Ами Карнеги?

— Не съм сигурна дали си е вкъщи. Не съм я виждала от сутринта. Може би е в стаята си.

Клеър приклепна до жената, все още насочила погледа и оръжието си към коридора.

— Миранда, нали?

Тя кимна.

— Сега ще те развържа. След това искам да излезеш навън. Ще видиш колата ми, зелена „Хонда“. Не е заключена. Качи се и чакай да

дойде полицията. Наведи се и се скрий, докато те пристигнат. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш?

Миранда кимна.

Клеър бързо развърза кабела около краката ѝ, а Наш освободи ръцете ѝ. Икономката се опита да стане, олюля се и едва не падна. Наш я хвана и ѝ помогна да запази равновесие.

— С каквото и да те е упоил, ще мине известно време, докато организмът ти се изчисти, затова се движи бавно.

— Мисля, че ще повърна — каза Миранда и се подпря на ъгловата масичка. Лицето ѝ беше пепелявосиво.

— Полека — каза ѝ Клеър. — Помощта ще дойде скоро.

Държейки се за стената, жената стигна до входната врата и излезе навън в сгъстяващия се мрак. Когато се скри от погледите им детективите се обърнаха към стълбите и насочиха оръжията си.

ПОРТЪР

Ден втори, 17:32 ч.

Портър прокара пръст по боята. Още беше влажна.

Очите бяха сини.

Той искаше да извика името на Емъри, но знаеше, че това няма да помогне, само ще издаде местоположението му. Освен това знаеше, че трябва да прибере очите в пликче за веществени доказателства, но нямаше пликче. Портър се наведе, за да ги разгледа по-отблизо. Бишъп ги беше извадил целите, със зрителния нерв и всичко останало. Не беше лесно да го направиш. Очите се избождаха доста лесно, но се искаше сръчна ръка и подходящи инструменти, за да бръкнеш зад тях и да ги извадиш непокътнати от очната кухина. Изглеждаха изтръгнати наскоро. Кръвта току-що беше започнала да се съсирва и да засъхва.

Портър бръкна в джоба си и извади мобилния телефон.

— Клоз? Вътре съм. Намерих очите на Емъри пред аварийното стълбище на първия етаж. Повика ли и линейка?

Не чу нищо и погледна телефона. Нямаше сигнал.

— Мамка му.

Той отново прибра телефона в джоба си.

Стисна здраво бейзболната бухалка, прекрачи очите, бутна вратата, отвори я и излезе на стълбите. Лъчът на фенерчето освети пращинки, увиснали във въздуха като суха мъгла, и Портър трябваше да се пребори с подтика да се закашля. От тук беше невъзможно да проследи дирята. На първото стъпало се смесваха толкова много стъпки, че не можеше да бъде сигурен колко хора са минали, но бяха десетки.

Той насочи лъча право напред.

Колко висока беше казал Клоз, че е сградата? Спомена ли това изобщо? Отвън изглеждаше най-малко петдесететажна. Портър не беше сигурен дали би могъл да ги изкачи дори в най-добрия си ден, още по-малко с прясна прободна рана в бедрото. Той смъкна зеления

болничен панталон и огледа раната. Лекото кървене беше спряло, но кракът му все още пулсираше. И го болеше повече, отколкото когато го наръга ножът. Плътта около превръзката и пластира беше тъмнолилава.

Портър извади макетния нож от джоба си и изрязва ивица плат от ризата си. Уви я около превръзката и я стегна. Отрязва още едно парче и го завърза точно над раната — не толкова стегнато, колкото турникета, но достатъчно, за да забави изтичането на кръвта. Надяваше се, че това ще бъде достатъчно, за да му помогне да издържи поне известно време.

И след това се заизкачва по стълбите.

87

КЛЕЪР

Ден втори, 17:33 ч.

Наш тръгна пръв и прекоси коридора с едно-единствено плавно движение. Клеър го последва. Слънцето все още не беше залязло, но във въздуха вече се прокрадваше есенен хлад. Кожата на врата и раменете ѝ настръхна и тя си каза, че е от студа, но забързаните удари на сърцето ѝ говореха друго.

Първото стъпало изскърца под тежестта на Наш и Клеър чу, че той тихо изруга. Тя стисна рамото му със свободната си ръка. Чу, че дъските изскърцаха и под нейната тежест, и си помисли да събуе обувките си, но после реши, че това вероятно няма да помогне много в тази къща. Старите постройки обикновено имаха дъсчени подове, които скърцаха под краката.

Двамата се качваха бавно в опит да намалят до минимум шума от придвижването си и се промъкваха пипнешком нагоре по стъпалата. Пръстите на Клеър докоснаха нещо влажно на перилата и тя спря и ги помириша. Нямахше съмнение, че е кръв. Беше долавяла бакърения ѝ мирис повече пъти, отколкото си спомняше, но това не улесняваше нещата.

Наш също спря, обърна се и я погледна. Лицето ѝ беше забулено в сенки.

Клеър му показва пръста си и на един дъх прошепна:

— Кръв.

Той погледна ръката си, избърса кръвта в панталона си и продължи нагоре.

Дланите на Клеър започнаха да се потят и пистолетът натеза в ръката ѝ.

На площадката те откриха коридор, който се разклоняваше наляво и надясно, а пред тях имаше баня. Наш влезе вътре приведен и насочил пистолета си и потвърди, че там няма никого.

Клеър притисна гръб към стената и насочи оръжието си към коридора, докато той излезе и се върна на площадката.

Малка редица светлодиоди, вградени в перваза, осветяваше коридора и двамата видяха три затворени врати вляво и двойни врати в дъното на коридора вдясно. На стените бяха окачени семейни снимки с различна форма и големина. Клеър предположи, че двойните врати водят в спалнята, а другите са стаи за гости и стаята на Карнеги.

— Накъде? — попита шепнешком тя.

— Спалнята — отговори Наш и тръгна.

ПОРТЪР

Ден втори, 17:33 ч.

Портър спря малко преди площадката на третия етаж. Тясното пространство с размери метър и осемдесет на метър и двайсет беше отрупано с прах и изхвърлени опаковки от сандвичи. Стените бяха боядисани в лимоненозелено.

Той чу глас.

Стиснал бейзболната бухалка в ръката си, Портър изкачи последните няколко стъпала и обходи с лъча на фенерчето сгъстяващия се мрак.

— Умори ли се вече, Сам?

Гласът беше последван от статично пращане и после настъпи тишина.

— Къде си, Бишъп? — попита той. Гласът му прозвуча по-силно, отколкото се надяваше, и думите отекнаха в бетона.

— Знам, че не си във форма, но я стига. Виждал съм старици с проходилки, които изкачват един етаж по-бързо от теб.

— Да ти го начукам.

— Може би гимнастиката ще ти се отрази добре и ще изгориш малко тлъстини. — Пращане.

Портър забеляза радиопредавателя, когато стигна до площадката. Малка черна „Моторола“ с гумирана антена, подпряна в основата на следващия ред стъпала.

Бишъп заговори отново и малкият червен светодиоден екран запулсира с гласа му:

— Какво ще кажеш за едно стихче, за да мине по-бързо времето? Готов ли си за това, Сам?

Портър взе предавателя, от който пак се разнесе гласът на Бишъп:

— Гуси, гуси Гъсоко, накъде да вървя? По стълбите нагоре-надолу и при моята жена ще се прибера. Старец, който не си казваше

молитвите, видях. За левия крак го хванах и по стълбите го метнах. Питал ли си се някога за какво е това детско стихче, Сам? Малко е мрачно за деца, но пак им го казваме. Майка ми обичаше да ми го повтаря всеки път, когато се качвахме или слизахме по стълби.

Портър натисна бутона на предавателя и доближи микрофона до устните си.

— Идвам за теб, шибан откаченяк.

— Сам! — възкликна Бишъп. — Ти най-последно успя. Тревожих се за теб.

— Къде си, Бишъп?

— Наблизо съм, Сам. Искан да те изчакам. Ти си умният в твоята малка група нещастници. Наложил се малко придумване, но ти схванал. Много се гордея с теб.

— Намерих очите. Жива ли е Емъри?

Бишъп въздъхна.

— Много съжалявам, че нямал време да ги опаковам за теб. Опасявал се, че може да ги намери някой плъх, преди ти да дойдеш тук, и да избяга с вкусна закуска в устата. Нямах какво повече да направя, но се радвам, че ти дойде пръв.

Портър осъзна, че трябвало да покрие с нещо очите. Не му мина през ума, че може да има плъхове.

— Къде си?

Бишъп се изкикоти.

— О, боя се, че трябва да извървиш още доста път. Изкачването с онази рана сигурно не е лесно. Наистина съжалявам за това. Надявам се, че не съм те ранил много сериозно, но се наложи да импровизирам. Ти и твоите приятели ме принудихте да действам на момента. — Той млъкна за секунда и после добави: — По-добре побързай, Сам. Не ни остава много време. Ранен или не, очакват те много стъпала.

Портър отново започна да се изкачва. Стоенето неподвижен, дори за толкова малко време, скова крака му. Той принуди мускулите си да реагират и стисна зъби, когато изпита болка. С всяка стъпка имаше чувството, че ножът отново се забива в бедрото му и разрязва мускула и тлъстините.

— Дай ми да говоря с нея. Дължиш ми поне това. Искан да се уверя, че тя още е жива.

Отговори му статично пращане, а после от малкия високоговорител отекна гласът на Бишъп:

— Опасявам се, че в момента Емъри не е на разположение.

Детективът зави зад ъгъла на площадката на четвъртия етаж и продължи да върви. Белите му дробове пламтяха.

— Е, приключи ли? — попита Бишъп.

— Какво да приключи?

— Знаеш какво.

— Шибаното ти дневниче ли?

— Не ми се подигравай, Сам. Никога не ми се присмивай. Подигравката също е зло, което не обичам.

Портър избърса потта от челото си с ръкава на хирургичните дрехи.

— Майка ти се е подиграла с теб накрая. Хареса ли ти?

— Тогава си прочел всичко.

— Да, прочетох го.

— Майка ми беше зла вещица, която заслужаваше онова, което ѝ се случи — каза Бишъп.

— Струва ми се, че майка ти е била страхотна курва. Въртяла е всички на малкия си пръст. Знойните мацки винаги са откачени.

— Разбирам какво се опитваш да направиш и няма да проработи, затова веднага престани с хапливите подмятания — отвърна Бишъп.

— И какво, не се ли върнаха? Там ли те оставиха?

От предавателя се разнесе щракане, сякаш Бишъп бързо натискаше бутона за говорене, като нервен тик.

— Спомняш ли си кибритата? Изгорих къщата до основи и хората на Талбът се изпържиха вътре. Реших да използвам бензина, който господата Непознат и Смит изляха. От пожарната извикаха социалните служби и ме закараха в нещо, наречено Рехабилитационен център за деца, лишени от родителски грижи. Прекарах там две седмици, а после ме предадоха на първото ми приемно семейство. Никой не подозираше, че аз съм запалил пожара. Не ми е известно дали майка ми се е върнала за мен.

— Изглежда, тя се е отпратила към залеза с онази жена Картър и не е искала да влачи със себе си досадния си син в тяхната фантазия по подобие на „Телма и Луиз“. Никога не са възнамерявали да те вземат с тях.

— Бях по-добре без тях.

— В приемни семейства? Може би си прав. Ако поне, половината от това, което си написал, наистина се е случило, израснал си в едно много шибано в главите семейство.

— Езикът, Сам. Внимавай какво говориш.

— Да, вярно. Не говори зло. Съжалявам. Няма да ми е приятно да наруша едно от свещените правила на баща ти.

Петият етаж.

— Майка ти е искала баща ти да умре в онзи ден, планирала е смъртта му. Била е приключила с него. Коя се чукаше с русокосия тип? Майка ти или госпожа Картър? Или и двете? По дяволите, бас лоя, че той е праскал и двете, докато ти си играел с пишлето си на ъгъла.

— Мери си приказките, Сам.

— Майната ти, Бишъп. „По дяволите“ не е мръсна дума.

Бишъп въздъхна.

— Ругатните са признак на слабоумие, а аз знам, че ти изобщо не си слабоумен. Обзалагам се, че вече си измислил план как да отмъстиш на човека, който застреля съпругата ти. Как му беше името? Камбъл? Излезе от участъка спокоен и незлобив, но аз видях, че в очите ти горят гняв и омраза.

— Не всички търсим отмъщение.

Бишъп се изхили.

— Ако те заключа с него в една стая и те уверя, че няма да има последици, каквото и да направиш, няма ли да го нараниш? Няма ли да му пуснеш куршум между очите? Няма ли да извадиш нож и да го изкормиш от врата до слабините и да гледаш как кръвта му изтича, докато умре? Не се заблуждавай, Сам. Всички го имаме в себе си.

— Но не го правим.

— Някои го правят и благодарение на тях светът е по-добро място.

Портър се изсмя.

— Може би ако ти не беше такъв сополив, хленчещ малък дрисльо, майка ти нямаше да избяга без теб. Може би тримата щяха да те включат в плана си. Щеше да си създадеш живот с новия си баща и двете си майки и онова, което те са криели в депозитната кутия.

Бишъп се изкикоти тихо.

— Обзалагам се, че приятелите ти от Петдесет и първи участък смятат да оставят отключена вратата на килията на Камбъл тази нощ и да те пуснат вътре през задния вход, за да си побъбриш с него. Ако сутринта го намерят обесен на гредите, ще му пука ли на някого? Никой не пролива сълза за загубата на такива отрепки. Ти го заслужаваш, нали така? Заради онова, което той ти причини.

— Какво беше истинското име на русокосия?

Бишъп не отговори веднага, но после гласът му се разнесе от високоговорителя, придружен от статично прашене:

— Франклин Кърби.

— Майка ти и госпожа Картър са планирали да избягат с Франклин Кърби от самото начало.

— Да.

— Баща ти не е бил част от плана.

Бишъп не каза нищо.

— Откъде майка ти и госпожа Картър са познавали Кърби? — Портър вече говореше каквото му хрумне. Изобщо не му пукаше за Кърби, нито за семейство Картър или за родителите на Бишъп, но знаеше, че докато поддържа разговора, Бишъп няма да нарани Емъри. Портър не искаше той да я наранява още повече.

Бишъп отново защрака микрофона — петдесет пъти.

— Кърби работеше със Саймън Картър в счетоводната фирма в Оперативния отдел. Мисля, че отговаряше за изнасянето на парите. По всяка вероятност двамата са смятали да си поделят парите, за да се подсигурят, че никой няма да ги преследва.

— Никой няма да ги преследва за няколко милиона долара и да рискува да изтече информация, която може да унищожи цялата им операция.

— Именно.

— Кърби обаче някак го е измамил, с помощта на майка ти — каза Портър. — И партньора си също, защото го е убил.

— Саймън Картър биеше съпругата си. Тя е съзряла изход и се е възползвала. Мисля, че майка ми се е съгласила да ѝ помогне, а другият мъж е бил непредвидена жертва.

Портър почувства, че по крака му се стича нещо топло и го погледна. Раната се беше разтворила и отново кървеше. Той притисна ръка до бедрото си и продължи да се изкачва.

— Видял си името на Талбът на микробусите и си направил връзката, така ли?

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Бишъп?

— Баща ми ме научи да подхождам към всички ситуации с добре обмислен план. До шестнайсетата си година вече имах един куп фалшиви самоличности. Лесно е да се сдобиеш с такива документи, когато си в системата на приемните семейства. Запознах се с много обучаващи се престъпници от момента, в който стъпих в първия си групов дом. Обаче останах чист. Избягвах сбиванията и наркотиците. Съсредоточих се само върху едно нещо и накрая си намерих работа при Талбът. Бях търпелив. Започнах като стажант и се издигнах. Винаги съм бил добър с компютрите. Предполагам, че имам дарба. Не след дълго постъпих в отдел „Информационни технологии“. Проследих стъпките на Саймън Картър. Той беше улеснил нещата за мен. Файловете, които беше откраднал? Картър беше направил копия в техните сървъри. Беше ги оставил под носовете им с имена на измислени, несъществуващи клиенти. За две години имах всичко, което той беше събрал, и още. Господин Картър беше натрупал информация за десетки престъпници от града, датираща от двайсетина години. Той имаше не само подробни данни за престъпленията им, но и счетоводни документи за почти всеки долар, който беше сменил собственика си. Те бяха лоши хора, Сам. Занимаваха се с всичко от хазарт до сексуално робство. Всичките бяха свързани и работеха заедно. Тази тайна престъпна групировка на злото дишаше като жив организъм. Денем работех за Талбът, а нощем свързвах късчетата на мръсната им игра.

— Живял си сам на шестнайсет години?

— Живях в необитаван апартамент в Уест Сайд. Делях го с пет други хлапета, с които се бях запознал в системата на приемните семейства. Всичко беше по-добро от груповите домове. И не ме прекъсвай, Сам. Невъзпитано е.

— Съжалявам.

— Всички онези престъпници бяха свързани в мрежа, като паяжина. Един човек стоеше в средата, един човек, който имаше пръст във всичко.

— Талбът.

— Партньорът на Кърби натисна спусъка срещу баща ми, но всички онези хора стояха зад оръжието — тържествено заяви Бишъп.
— И най-вече Талбът.

— Колко души си убил? — попита Портър, почти останал без дъх, докато завиваше на ъгъла на стълбището на деветия етаж.

— Вече не съм толкова неопетнен, Сам, но направих каквото трябваше.

— Убил си невинни хора.

— Никой не е невинен.

— Дай да говоря с Емъри — повтори Портър.

Десетият етаж.

— Хей, искаш ли да чуеш нещо забавно?

— Разбира се.

Някъде отгоре и от малкия високоговорител в ръката на Портър изригна писък — смразяващ кръвта вопъл на болка, толкова пронизителен, че той почувства болката под собствената си кожа.

— По-добре побързай, Сам. По-живо.

КЛЕЪР

Ден втори, 17:34 ч.

Вратата беше заключена.

Наш превъртя валчестата дръжка отново, сякаш очакваше друг резултат, а после се обърна с отчаяно изражение.

Клеър допря ухо до вратата.

Нищо.

Наш ѝ направи знак да отстъпи назад, наведе се и вдигна три пръста.

Клеър разбра.

Приклезна и насочи пистолета си към вратата с прибрани до тялото лакти.

Наш сви единия си пръст, после втория и на третия блъсна вратата с цялата тежест на тялото си и едва не се претърколи в стаята, когато рамката поддаде с предизвикателен трясък.

Все още приведена, Клеър огледа стаята, насочила пистолета си.

В дъното имаше голямо легло на четири крака, поставено под изящен таван с формата на поднос. Тя забеляза вляво малка зона за отдих с отрупани с книги лавици, бюро и голям диван, отделящ пространството от останалата част на помещението. В камината в ъгъла на зоната за отдих тлееше жарава. В отсрещния край на спалнята имаше друг коридор, който завиваше под ъгъл.

Наш тръгна предпазливо и Клеър го последва.

На пода до дивана лежеше жена, завързана и със запушена уста като икономката долу.

Наш се приближи до големия дрешник в отсрещния десен ъгъл и разбута дрехите, за да се увери, че няма никого. Клеър продължи нататък, зави зад ъгъла и се озова в голяма баня от бял мрамор.

Красивото пространство не предлагаше скривалища. Душкабината беше от прозрачно стъкло и очевидно празна. Вляво имаше шкафче, на което бяха наредени дебели хавлии и достатъчно

шишенца шампоан, балсам и почистващи лосиони, за да се зареди един малък хотел. Никой не се криеше там.

Тя се върна в спалнята. Наш проверяваше под леглото.

Клеър приклепна до жената и махна кърпата от устата ѝ.

— Той тук ли е още?

— Аз... Не мисля — с треперещ глас отговори Патриша. — О, Боже, мисля, че той отвлече Арти! — Тя се замята ожесточено, опитвайки се да принуди тялото си да заеме седнало положение.

Наш ѝ помогна да стане, развърза я и я настани на тапициран стол до леглото.

— Ами дъщеря ви? — попита той.

— Карнеги ще се прибере в... — Госпожа Талбът изви врат към камината в отсрещния ъгъл, където малък часовник на полицата отброяваше минутите. — Колко е часът? Тъмно е. Не мога да видя.

— Пет и половина?

— Минава пет?

В далечината се чу вой на сирена.

Клеър се приближи до големия прозорец до леглото и дръпна завесата. Не видя нищо.

— Госпожо, преди колко време си тръгна той?

Наш беше развързал ръцете на Патриша и тя разтриваше слепоочията си.

— Арти си дойде вкъщи малко след два, за да се преоблече за среща. Върна се веднага след това, най-много десетина минути по-късно.

— Какво се случи?

— Не знам точно. Всичко стана много бързо. Аз бях ей там на дивана и четях и някой почука на вратата на спалнята. Помислих, че е Миранда. Арти каза, че ще отвори. Секунда по-късно чух силен трясък и когато станах да видя какво се случва, вътре се втурна някакъв мъж. Врълхлетя върху мен и ме събори на дивана. Мисля, че ме удари по главата, защото припаднах за малко. Когато се свестих, ръцете ми бяха завързани и той завързваше краката ми. Разпищях се, но мъжът само ми се усмихна. Дори ми се извини, че се е натрапил в следобода ми, и каза, че трябва да поговори със съпруга ми. След това напъха кърпа в устата ми. Видях, че Арти лежи ей там. — Тя посочи към коридора. — Движеше се, но не много бързо. Мисля, че се опитваше да стане.

Мъжът се върна при него и заби спринцовка във врата му. Сигурно беше някакъв опият, защото Арти изгуби съзнание. После мъжът отново дойде при мен, пак се извини и заби спринцовка в ръката ми. Отново припаднах и когато се свестих, повечето дърва в камината бяха изгорели, затова сигурно съм била в безсъзнание известно време. И после дойдохте вие двамата.

Клеър зареди на екрана на телефона си снимка на Бишъп и ѝ я показва.

— Това той ли е?

Госпожа Талбът кимна и попита:

— Ще нарани ли Арти?

Наш намери ключа за осветлението и го щракна. И в следващия момент му се прииска да не го беше правил.

На стената на спалнята с кръв бяха надраскани думите: НЕ ПРАВИ ЗЛО.

ПОРТЪР

Ден втори, 17:40 ч.

Портър стигна до единайсети етаж и му се догади. На вратата с прясна кръв, която се стичаше надолу по избелялата зелена боя, бяха написани думите „НЕ ГОВОРИ ЗЛО“. В прахоляка в краката му бяха захвърлени човешки език и окървавени клещи.

Това беше неговият етаж.

Портър пусна предавателя в джоба си, изключи фенерчето, стисна бейзболната бухалка и бутна тежката метална врата. Влезе в пространството бързо и приведен, без да обръща внимание на пулсирането в крака си.

Коридор, осветен от свещи.

Покрай стената вляво бяха наредени малки бели свещи, широки два-три сантиметра и високи пет сантиметра. Бяха поставени на разстояние десетина метра и после чезнеха зад ъгъла.

Портър извади мобилния телефон от джоба си, но пак нямаше сигнал. Прибра го и завъртя бухалката в ръцете си.

Изведнъж във въздуха се разнесе песен на „Гънс енд Роузис“.

Добре дошла в джунглата. Ние я приемаме всеки ден...

Портър едва не изпусна бухалката, когато се опита да запуши ушите си. Той притисна длани от двете страни на главата си, държейки бухалката с върховете на пръстите си. Не беше чувал такъв силен звук. Все едно стоеше на първия ред на концерт. Не виждаше тонколони, но музиката явно звучеше отгоре и зад ъгъла.

Тръгна по коридора.

Не изглеждаше възможно, но музиката се засили. Портър можеше да се закълне, че пламъците танцуваха в ритъм с бас китарата.

Когато стигна до дъното на коридора и беше готов да завие зад ъгъла, той нямаше друг избор, освен да свали длани от ушите си и да хване бухалката с две ръце. Втурна се иззад ъгъла, вдигнал бухалката и

влачейки кървящия си крак. Озова се в преддверие, осеяно с останките от бизнеса, който някога беше заемал пространството.

В средата на помещението имаше бюро, обградено от свещи, поставени на пода. На бюрото беше сложен очукан преносим стереорадиокасетофон, какъвто Портър не беше виждал от двайсет години. Черната пластмасова кутия беше покрита с прах и боя, едната от двете вратички липсваше и цифрите на радиостанциите под стъклото едва се виждаха под паяжина от пукнатини. На дисплея в ритъм с музиката потрепваха и танцуваха разноцветни светлини, море от червено, зелено, жълто и синьо. Отгоре се подаваше жица, която се виеше като змия върху бюрото и свършваше в четири големи тонколони, натрупани до една от трите отворени асансьорни шахти. На бележка, прикрепена на предната страна на радиокасетофона, пишеше: „Смениш ли канала от 97.9, ще те хвърля от покрива. Подпис, приятелите ти местните инженери.“ Отдолу някой беше надраскал: „Да живее класическият рок.“

Цялата апаратура беше включена в червен генератор „Бригс енд Стратън“, който пухтеше вдясно от Портър. Той протегна ръка и щракна лостчето. Генераторът изпращя и се изключи. Музиката спря.

— Не харесваш ли „Гънс енд Роузис“? — разнесе се гласът на Бишъп от малкия предавател в джоба на Портър.

Той го извади и натисна бутона за говорене.

— Къде си, да ти го начукам?

— Забравих да ти кажа коя стана госпожа Картър в новия си живот.

— Какво?

— Лиза Картър умря в същия ден като баща ми, но възкръсна, с чисто нова самоличност, която да съответства на новия ѝ живот. Искаш ли да знаеш новото ѝ име? Мисля, че ще го познаеш.

Портър чуваше гласа на Бишъп не само от пращящия предавател, но и отнякъде другаде. Реалният му глас отекваше като ехо някъде наблизо. Детективът обаче не можеше да определи къде е източникът. Ушите му все още кънтяха. Около асансьорите имаше четири отворени входа, по два от всяка страна. Свещите около бюрото не позволяваха да се види в мрака отвъд. Портър усещаше очите на Бишъп, които го гледаха.

— Не искаш ли да знаеш коя стана госпожа Картър след онзи ден в дома ни?

Портър тръгна към първия отворен вход, вдигнал бухалката, готов да замахне.

— Недей.

Той се вцепени.

Сянката в отсрещната страна на помещението се раздвижи. От мрака се появи Ансън Бишъп, който буташе Артър Талбът на канцеларски стол с колелца. Ръцете, краката и торсът на Талбът бяха залепени с тиксо за стола. На очите му имаше грубовата превръзка и от устата му капеше кръв. Ансън Бишъп стоеше зад него, опрял нож в гърлото му.

— Здравей, Сам.

Портър се приближи предпазливо, оглеждайки помещението.

— Къде е тя?

— Имаш ли пистолет, Сам? Ако имаш, ще те помоля да го оставиш в коридора.

— Нося само това. — Портър вдигна бухалката.

— Може да я задържиш, ако ще се чувстваш по-добре. Но спри там. Не е необходимо да идваш по-наблизо.

Талбът издаде плачливо стенание и главата му клюмна настрана.

Портър чу сирени в далечината.

— Позволи ми да го закарам в болница. Не е нужно да умира.

— Всички ще умрем, Сам. Само че някои са по-добри в това отношение от други. Не е ли така, Арти?

Бишъп натисна ножа в гърлото на Талбът, откъдето се появи тънка струйка кръв. Талбът не реагира. Сигурно беше в шок. Бишъп отново погледна Портър и се намръщи.

— Трябва да отидеш да прегледат крака ти. Всичките онези стъпала може би не бяха добра идея.

Портър погледна надолу и видя, че целият крачол на панталона му е подгизнал от кръв. Шевовете явно се бяха разкъсали. Той притисна ръка до раната и през пръстите му се процеди кръв. Зави му се свят. Бухалката се изплъзна от лявата му ръка и падна на пода.

— Нищо ми няма.

— Ти си добър детектив, Сам. Би трябвало да го знаеш. Знаех си, че ще разгадаеш ребуса. И винаги поставяше другите преди себе си.

Това е достойно за възхищение. Нещо, което не се среща напоследък, вече не.

Портър си пое дълбоко дъх и положи усилия да остане прав, без да обръща внимание на снежинките, които затанцуваха пред очите му. Сирените се приближаваха.

— Скоро ще дойдат. Все още имаш време да постъпиш правилно. Кажи ми къде е Емъри и пусни Талбът. Избягай. Не мога да те гоня в това състояние.

Бишъп доближи стола с колелца до първата отворена асансьорна шахта. На устните му играеше усмивка.

— Да го пусна ли?

— Не! Недей! — Портър се втурна към него.

Бишъп вдигна ръката си с ножа и го насочи към детектива.

— Спри! Не се приближавай!

Портър застана неподвижно.

Кръвта на Талбът капеше от върха на острието и се стичаше по ръката му. Столът беше на не повече от метър и половина от шахтата, спускаща се единайсет етажа надолу плюс сутерените. Портър се опита да пресметне височината, но съзнанието му беше замъглено. Трийсет метра? Трийсет и седем? Не беше сигурен. Всъщност нямаше значение. Беше достатъчно високо.

— За Емъри разбирам, но защо искаш да защитиш този боклук? Скоро ще видиш файловете, Сам. Сигурен съм, че Клеър и момчетата вече са ги намерили. Този човек има пръст във всяка мръсна сделка, която се е осъществявала в града от трийсет години. Всички убийства и корупцията, които ти живееш, за да предотвратиш, той живее, за да ги създава. Колко души са умрели заради него? Колко още ще умрат, за да може Талбът да пълни джобовете си?

Отвън се чу равномерно тракане на перки на приближаващ се хеликоптер, който се снишаваше над покрива. Бишъп също го чу и бързо стрелна очи към тавана и после отново към Портър.

— Струва ми се, че приятелите ти вече пристигнаха.

— Те идват от покрива, а специалните части сигурно вече изкачват стълбите. Времето ти изтича, Бишъп. Играта свърши. — Зрението на Портър се замъгли за секунда и краката му се огънаха. Той положи усилия да остане прав.

— Дръпни се от Талбът и падни на колене.

Бишъп бавно завъртя стола в кръг.

— Този свят ще бъде по-добро място без него, не мислиш ли? Това би искал татко.

— По какъв начин е свързан партньорът на Кърби? — попита Портър, за да отвлече вниманието му. — Мъжът, който е застрелял баща ти.

— Какво?

— Кърби е планирал да избяга с майка ти и онази госпожа Картър, но другият мъж? Онзи, когото ти наричаш господин Непознат? — На Портър му беше трудно да стои прав. Тялото му натежа. Доспа му се. Трябваше обаче да кара Бишъп да говори, достатъчно дълго, докато дойдат подкрепленията. Достатъчно дълго...

— Името му беше Фелтън Бригс. Работеше за нашия приятел тук — отвърна Бишъп и отново завъртя стола с Талбът. — Мисля, че беше специалист по охраната. Попитах Арти за него, но той не пожела да ми отговори, само бръщолевеше за очите си. „Не виждам! Не виждам!“ Дрън-дрън. Накрая се наложи да го накарам да млъкне. Трябваше да видиш това.

— Замесен ли беше Бригс?

— Докато не застреля баща ми, той вероятно беше единственият невинен човек в дома ни в онзи ден. Само си вършеше работата. Нямаше представа, че Кърби е замесен и със сигурност не знаеше, че Кърби смята да го убие.

Тялото на Талбът рязко потрепери на стола и главата му се отпусна назад. Пръстите му се разпериха в странна форма, сякаш всеки мускул в тялото му започна да се гърчи конвулсивно.

— Той изпада в шок. Трябва да ми позволиш да го закарам в болница — каза Портър.

Бишъп се усмихна.

— Приятелите ти ще дойдат скоро. Но се тревожа за теб. Добре ли си? Изглеждаш ужасно блед, Сам.

Портър не беше добре. Виждаше двоен образа на Бишъп и ръцете му бяха вцепенени. Искаше да протегне ръка, да вземе бейзболната бухалка, да се нахвърли върху Бишъп, да го пребие до безсъзнание и да превърне главата му в купчина кървава пихтия, но в момента трябваше да се съсредоточи да стои на краката си и да не припадне.

— Какво е новото име на госпожа Картър?

Лицето на Бишъп засия.

— А, да! В цялото вълнение за малко да забравя. Благодаря ти, че ми напомни, Сам.

Талбът се беше отпуснал неподвижно. Портър не можеше да разбере дали той диша.

— Майка ми смени името си на Емили Джерард — продължи Бишъп. — Отне ми няколко години, докато го науча. За жалост мисля, че тази самоличност престана да съществува или пък тя е измислила как да живее анонимно. Опитах се да я издиря, но името така и не се появи. Никакви данни за кредитни карти или за продажби на земи, нищо. Мисля, че никога не го е използвала. Госпожа Картър обаче използва новата си самоличност. Дори не се опитва да се скрие. Името сигурно ти е познато. Чувал си го през последните няколко дни. Госпожа Картър се прекръсти на Катрина Конърс.

Мозъкът на Портър беше замъглен. Все още можеше да разсъждава, но мислите му се движеха бавно, тежки като меласа. Той позна името, знаеше го, но не се сецаше на кого е. И после...

— Майката на Емъри?

Лицето на Бишъп се разтегли в широко ухилване. Той завъртя като пумпал стола с Талбът.

— Ти ме помоли да събера информация за нея в командния център и аз отчаяно исках да ти кажа какво вече знам, но така нямаше да е забавно.

— А как?

— Саймън Картър беше прехвърлил над четиринайсет милиона в офшорни сметки и знам, че майка ми и тя са живели с тези пари известно време. Купували са обаче и недвижими имоти, много. Катрина Конърс е знаела, че един ден Талбът ще поиска тези имоти. Когато най-после той се обръща към нея по финансов въпрос за един парцел със складове на брега, тя го прелъстява. Резултатът е Емъри. На първия рожден ден на Емъри майка ѝ прехвърля всичката си собственост на името на дъщеря си и после казва на Талбът коя е всъщност. Освен това му казва, че в нея са всички документи, които съпругът ѝ е откраднал преди години и че ще ги даде на медиите, ако Талбът не се съгласи да припише всичките си законни холдинги на

Емъри, когато Катрина умре. И скоро след това той променя завещанието си.

— Как научи всичко това? Написал си, че не знаеш къде са отишли майка ти и госпожа Картър.

— Гюнтер Хърбърт беше много отзивчив и словоохотлив — отговори Бишъп. — Побъбрихме си чудесно преди една седмица.

— Главният изпълнителен директор на Талбът?

— Да.

— Тогава ако Талбът умре...

— Емъри наследява милиарди и цялата престъпна дейност, с която той е свързан, ще рухне.

Портър погледна Талбът, който отново мърдаше. Главата му клюмаше ту наляво, ту надясно и от гърлото му се надигна дълбоко, дрезгаво стенание.

— Не можеш да го убиеш.

— Така ли? — попита Бишъп и бутна стола.

Талбът се плъзна по пода към отворената асансьорна шахта в отсрещния ляв край и Портър се хвърли към търкалящия се стол, напругайки всеки грам сила, останал в краката му. Строполи се тежко върху бетона, плъзна се и протегна ръце. Пръстите му докоснаха студената стомана и се вкопчиха в едното колело, което се търкаляше към ръба. Задържа се за секунда, а после колелото хлътна надолу и изчезна в мрака. Портър чу трясък, когато Талбът падна някъде далеч долу, последван от писък. Приглушен, немощен писък на момиче, който се разнесе от следващата асансьорна шахта, тази в средата на помещението, само на няколко крачки от Портър. Емъри.

Със замъгленото си периферно зрение той видя, че Бишъп спокойно се приближи до третата асансьорна шахта и застана на ръба с гръб към отвора. Помаха му за последен път и рече:

— Довиждане, Сам. Беше забавно. — След това отстъпи назад към шахтата и изчезна в тъмната бездна.

Пред очите на Портър се спусна мрак и той най-после припадна.

91

ПОРТЪР

Ден втори, 17:58 ч.

— Сам? Чуваш ли ме? Мисля, че се свестява...

Беше Клеър.

Клерче-меченце.

Пет мечета чули силен рев. Избягало едното и останали четири от пет.

Къде беше Бишъп?

— Моля, дръпнете се, госпожо.

Ярка светлина.

Най-ярката от всички възможни светлини.

— Детектив?

Светлината угасна с едно изщракване и Портър примигна. Главата му думкаше.

— Къде?

Клеър изблъска парамедика.

— На партера, пред входа на сградата. Смъкнахме те с коша на хеликоптера. Да носим дебелия ти задник по всичките онези стълби не беше възможност за избор.

— Бишъп уби Талбът.

Клеър отмести кичур коса от очите му.

— Знаем. Хей, виж...

Портър проследи пръста ѝ.

Наш мина през въртящата се стъклена врата и я задържа отворена, докато двама парамедици изкараха количка с носилка с младо момиче. Над нея беше окачено пликче на интравенозна система за лечение. Главата и китката ѝ бяха увити с бели бинтове.

— Тя...

— Ще се оправи — каза Клеър. — Бишъп я беше оковал с белезници за количка с носилка на дъното на асансьорната шахта. Жестоко обезводнена е и белезниците са се врязали в китката ѝ, но

мисля, че няма да загуби ръката си. Освен ухото Бишъп не я е докоснал. Само я е оставил там долу. През цялото време в сградата са влизали и излизали строителни екипи, но никой не е имал представа, че тя е там долу. Работили са на горните етажи.

Портър облиза устни. Гърлото му беше пресъхнало.

— Бишъп скочи в другата асансьорна шахта. Мъртъв ли е?

Клеър си пое дълбоко дъх и после го изпусна.

— Не е скочил, а се е спуснал с въже. Пригответе въже и сбура и ги е сложил на сервизната платформа под ръба на отвора на шахтата и се е спуснал до дъното. Когато отидохме там, намерихме дупка в стената, водеща до друг тунел под сградата на „Мълифакс“. Избягал е, Сам. Изпратихме патрулни полицаи да проверят всички входове и изходи на тунелите, които фигурират в официалния градски регистър, но мисля, че няма да го намерим. Докато половината полицаи в града бяха в сградата и се опитваха да стигнат до твоя етаж от горе и от долу, Бишъп се е спуснал покрай нас и е изчезнал някъде под града.

— Госпожо? — прекъсна я единият парамедик. — Трябва да го закараме в болницата. Загубил е много кръв.

Клеър го стрелна с кръвнишки поглед и после се усмихна на Портър:

— Ти се справи добре, Сам. Откри Емъри и идентифицира У4М. Той все ще направи грешка и ще го намерим. До довечера светът ще познава лицето му. Няма къде да се скрие.

Портър стисна ръката ѝ и видя, че качиха Емъри в линейка вдясно от него, и след това затвори очи. Искаше да спи.

ПОРТЪР

Ден трети, 8:24 ч.

Когато Портър отново отвори очи, забеляза, че се намира в болнична стая. Изглеждаше същата, в която беше преди това... Колко беше часът? Той потърси часовник или телефона си, но не видя. През прозореца струеше слънчева светлина и топлеше одеялото на леглото му. Наистина ли беше спал цяла нощ?

— Къде е проклетият бутон за повикване на медицинските сестри? — Портър плъзна ръка под чаршафите, за да го потърси, но успя само да увие тръбичката на интравенозната система около главата си.

— Не мога да те оставя сам нито за минута — рече Наш, който влезе в стаята. Носеше чаша кафе от автомат и пакетче продълговати лакрицови бонбони. — Вече виждам заглавието: „Детектив избягва от сериен убиец само за да се обеси в болнично легло“.

— Не избягах. Той не възнамеряваше да ме убие — с дрезгав глас каза Портър.

Наш взе картонена чаша от нощното шкафче и му я даде.

— Опитай ги. Сестрата ги донесе преди няколко минути.

— Какво е това?

— Ледени късчета.

Портър взе чашата и я поднесе към устата, разливайки студена вода по брадичката и гърдите си.

— Е, добре, предполагам, че е било преди повече от няколко минути, защото са се разтопили.

Наш протегна ръка под леглото ѝ натисна звънеца за повикване.

— Ще ѝ кажа да донесе още.

Портър надигна чаршафа и огледа наново превързания си крак. Имаше нови одрасквания и охлузвания по ръцете. Той разказа на Наш какво се беше случило с Талбът.

— Може би Уотсън или Бишъп, или каквото и да е името му, да го вземат дяволите, ни е направил услуга.

Портър повдигна вежди озадачено, но не каза нищо.

— Намерихме кутия с папки в апартамента на Бишъп с достатъчно информация да уличим двайсет и трима престъпници, които действат в Чикаго и района. И знаеш ли кое е общото между тях?

— Талбът?

— Талбът.

— Бишъп ми каза.

Наш изсумтя.

— Ако ме беше попитал за него преди една седмица, бих си помислил, че той има шанс да стане следващият кмет на града.

— Можеше и да стане, ако не се беше случило това.

— Нещо обаче все още ме гложди. Как е финансирал Бишъп всичко това? Изпратил е триста бона на Китнър да изскочи пред автобуса. Откъде е взел толкова много пари? — попита Наш.

— Може да ги е намерил под котката.

— Каква котка? — намръщи се Наш.

— Трябва да прочетеш дневника.

Наш отпи глътка кафе и отвърна:

— Мисля да изчакам филма.

Портър погледна лакрицовите бонбони.

— Може ли един?

На вратата се появи Клеър Нортън.

— По дяволите, дали са ти същата стая?

— Хей, Клерче-меченце.

Тя се приближи и прегърна Портър.

— Смахнато копеле. Искане ми се да те окова с белезници за това легло, за да не избягаш отново.

Наш се оживи.

— Ако той не иска, аз искам.

Клеър взе празната чаша от ледените късчета и я хвърли по него.

— Извратеняк.

— С гордост нося членската карта на клуба.

Тя отново се обърна към Портър.

— Готов ли си за посетител?

Той повдигна рамене.

— Щом издържам вас двамата, мисля, че съм готов да понеса почти всичко.

Клеър оправи завивките му и се усмихна.

— Не мърдай оттук. Връщам се веднага. — Тя излезе от стаята и след няколко секунди се върна, бутайки тийнейджърка в инвалидна количка. Главата и едната ѝ китка бяха бинтовани и кожата ѝ беше бледа като на мъртвец, но Портър веднага я позна.

— Здравей, Емъри — тихо каза той.

— Здравей.

Портър се обърна към другите:

— Бихте ли ни оставили насаме?

Клеър хвана Наш за ръката и го повлече към вратата.

— Да отидем да намерим закуска.

Наш се усмихна на Емъри и Портър.

— Мисля, че тя ме харесва.

Вратата се отвори зад тях и Портър отново погледна Емъри. Въпреки преживяванията си тя изглеждаше добре. Съдейки по няколко нейни снимки, които беше видял, Емъри беше видимо отслабнала. Лицето ѝ беше изнурено и имаше няколко бръчки, които обикновено не се появяваха на кожата на едно момиче, докато не минат още десетина години. Портър знаеше, че по всяка вероятност това се дължи на обезводняване и след време ще се изгладят. Очите ѝ обаче я издаваха. Те не бяха очите на петнайсетгодишно момиче, а на много по-стар човек, който беше виждал неща, които тя никога не би трябвало да вижда.

— И така? — каза той.

— И така?

Портър посочи нощното шкафче.

— Бих ти предложил нещо, но вече нямам дори ледени късчета.

Както всички останали болнични стаи, и тази не е добре заредена.

Емъри показа пликчето на интравенозната система на инвалидната ѝ количка.

— Донесла съм си закуска. Но благодаря все пак.

Портър се надигна и седна. Стаята сякаш плуваше пред очите му.

— Еха.

— Болкоуспокояващи?

— Мисля, че са ми дали от хубавите.

Емъри вдигна китката си.

— И на мен ми дадоха някои хубави неща за това и за ухото. Помолих ги тази сутрин да спестят дозата, за да мога да дойда да ви видя.

Портър наведе глава.

— Съжалявам, че не те намерих по-скоро, Емъри. Аз...

Тя обаче поклати глава и сложи ръка върху неговата.

— Не си причинявайте това. Вие ме намерихте. Детектив Нортън ми разказа за всичко, което сте направили за мен през последните няколко дни, и аз не знам дори откъде да започна, за да ви благодаря. — Емъри проследи погледа му до превързаната си китка. — Снощи я оперираха. Има увреждане на нерв и съм счупила ладиевидната кост — малката кост под палеца, — но ще се оправи. Загубила съм малко чувствителност, но пръстите ми работят както трябва, и лекарят каза, че ще извършват всички движения. — Тя размърда пръсти, за да покаже, а после трепна, когато я заболя.

— Ами ухото? — Портър не знаеше защо попита. Обикновено никога не би задал такъв въпрос, освен ако тя не спомене нещо първа. Той обвини лекарствата.

— Мисля, че ще ми сложат ново.

— Какво?

— Тази сутрин говорих с един лекар, който ми каза, че може да ми присади ухо на ръката, използвайки костен материал от реброто ми — обясни Емъри. — Ще продължи три месеца, но той каза, че няма да се различава от истинското.

Портър се облегна на възглавниците.

— Определено са ми дали хубави лекарства. Помислих, че ти току-що каза, че ще ти присаждат ухо на ръката.

— Е, после ще ми го трансплантират на лицето. Има такива случаи. Вече са го правили.

Той се вгледа в нея, в онези очи, които таяха преживявания, на които не трябваше да стават свидетели, и в момичето, и разбра, че тя ще се оправи и че всичко с нея ще бъде наред.

— Защо не поговорим за майка ти? Напоследък чувам много за нея. Може да сравним записките си.

Емъри се усмихна.

— Бих искала.

ЕПИЛОГ

Два дни по-късно

— Мамка му. — Наш вдигна крак и се втрени в кучешкото изпражнение, което се беше залепило за обувката му.

— Трябваше да те предупредя да внимаваш за това — каза Портър и извади ключовете си. — Тук това е нещо обичайно. Вероятно няма да се чувстваш у дома си, ако няма кучешки лайна пред входа.

Беше се спуснала нощ и градът бе оживен от светлини. Заедно със залязващото слънце се беше промъкнал хлад, но Портър се радваше, защото ободряващият студен въздух му напомняше, че е жив.

Двамата стояха пред жилищната сграда с апартамента му. Преди да му разрешат да се прибере у дома, лекарите го бяха задържали в болницата два дни, за да се уверят, че шевовете са добре. Очевидно му нямаха доверие, след като малко след операцията той беше избягал от болницата и бе преследвал сериен убиец по стълбите на десететажна сграда. Тревожеха се да не се е получила инфекция, но безпокойството им премина, защото Портър се възстановяваше чудесно.

— Не беше необходимо да ме водиш вкъщи. Щях да се справя.

Наш махна с ръка.

— Клеър щеше да ме побърка.

— Нямах ми доверие.

— И това също. — Наш се приближи до тротоара и изстърга фъшките в ръба на бордюра.

Малко преди да напусне болницата, Портър получи телефонно обаждане от детектив Баумхард от Петдесет и първи участък. Харнъл Камбъл, човекът, който беше убил Хедър, някак беше успял да се измъкне под гаранция.

— Откъде е намерил половин милион долара този лайнар? — попита Наш.

— Ако е използвал гарант-посредник, нужни са му били само десет процента — изтъкна Портър.

— Ако обира квартални магазинчета, сигурно няма и тези пари.

— Вероятно има приятел наркопласьор или някой, който му дължи услуга. Няма значение. Баумхард смята, че имат убедително обвинение. Ще го осъдят, само че няма да е днес.

Наш повдигна рамене.

— Стига да реши да дойде на процеса.

— Не ми помагаш.

— Извинявай.

Двамата влязоха в преддверието и Портър отвори пощенската си кутия. Беше препълнена.

— Откога не си я отварял?

— От няколко дни. — Той прегледа купчината, взе телевизионния справочник за следващата седмица, напъха обратно останалите писма и затвори вратичката. Тръгна към стълбите, но Наш го хвана за рамото и го насочи към асансьора.

— Никакъв шанс. Следващата седмица ще работиш върху фигурата си. Никаква гимнастика, особено по стълби. Нарезждане на лекаря.

— Ще се преместя някъде на първия етаж. Бишъп съсипа за мен стълбите и асансьорите — отговори Портър.

Наш натисна бутона за повикване. Вратите на асансьора се отвориха и двамата се качиха.

— Успяхте ли да откриете следите му? — На Портър му беше забранено да влиза в командния център и му беше заповядано да стои настрана от разследването, докато лекарят му позволи да участва, но той не можа да се сдържи. Мисълта, че Бишъп е на свобода, не му даваше покой.

— Проверихме повече от хиляда сигнала през последните няколко дни, но засега нищо сериозно. Забелязали са го в „Хард Рок“ край езерото и в Париж, онзи във Франция, не в Илинойс. Криминалистите претърсиха апартамента му и той явно не е живял там, само го е подредил за нас да го намерим. Кой знае къде е било мястото, което е наричал свой дом.

— Ами къщата от детството му? Онази от дневника? Намерихте ли я?

— Клоз търси из цялата страна къщи близо до езеро, които са изгорели през последните двайсет години, но все още на нищо не е попаднал. Има регистър на сертифицираните счетоводители, затова

Клоз потърси човек на име Саймън Картър с финансов лиценз, но и там удари на камък. Освен това състави списък на всички автомобили „Плимут Дъстър“, регистрирани в страната, и намери повече от четири хиляди. Нямам представа какво ще правим с този списък. Вероятно това е задънена улица. Изискахме със съдебна заповед списъците на служителите в различните фирми на Талбът, но не открихме човек на име Картър, Фелтън Бригс или Франклин Кърби. Мисля, че дневникът е измислица, поредното отвличане на вниманието, федералните агенти пристигнаха вчера, четирима с черни костюми и още по-мрачно самочувствие. Искаха да превземат командния център, но аз ги настаних в отсрещната стая.

Портър се намръщи.

— Стаята със странната миризма?

— Да. Те са федерални агенти. Може би ще разберат откъде идва.

Вратите на асансьора се отвориха на четвъртия етаж. Двамата тръгнаха по коридора и спряха пред вратата на апартамента на Портър.

Той пхна ключа в ключалката.

— Мисля, че дневникът е единственото реално нещо, което Бишъп ни позволи да видим за него. Искал е да знаем какви са произходът и миналото му.

— Е, мен ме интересува само бъдещето му.

Те влязоха вътре и Портър запали лампите. Очите му се насочиха към мястото на пода, където беше паднал, след като Бишъп го наръга с ножа.

— Кой почисти?

— Клеър идва вчера. Не искахме да се върнеш у дома и да завариш цялата бъркотия и тя изтегли късата клечка. И може би така беше най-добре. Аз щях да сложа килим или някоя саксия върху него. Петната от кръв придават характер на мястото. Трябва да видиш моя апартамент.

Портър можеше само да си го представя.

— Благодарите ми от мое име, когато я видиш.

Наш премести тежестта си на другия крак.

— Е, кога ще се върнеш на работа?

— Вероятно след една-две седмици. — Портър бръкна в хладилника и извади бира. — Искаш ли?

— Не мога. Все още съм на работа. — Наш се обърна към вратата. — Ще се отбия утре.

— Не е необходимо да ме проверяваш. Ще се оправя. Всичко ще бъде наред.

Наш се усмихна и кимна:

— Знаем. Лека нощ, Сам.

— Лека нощ, Брайън.

Наш излезе и Портър заключи вратата и махна капачката на бирата. В леденостудената бира имаше нещо, което правеше всичко да изглежда по-добре.

От ъгловата масичка го гледаше снимката на Хедър. Той се приближи до нея и погали с пръст лицето ѝ.

— Липсваш ми, бонбонче. — Взе новия си мобилен телефон и започна да набира гласовата ѝ поща, но после го остави. — Приятни сънища, красавице.

Той изпи бирата, остави бутилката на масата и тръгна към спалнята.

Отначало не видя малката бяла кутия, поставена в другата страна на леглото, а когато я забеляза, помисли, че си въобразява, но тя беше там, малка бяла кутия, завързана с черна връв. Ръката му инстинктивно се стрелна към оръжието му, но Портър осъзна, че пистолетът не е в него.

Той заобиколи леглото и взе кутията, опитвайки се да успокои треперещите си ръце. Знаеше, че трябва да си сложи ръкавици; но му беше все едно. Дръпна връвта и я пусна на пода. Махна капака и погледна вътре.

Върху подложка от памук беше сложено човешко ухо. Плътта беше осеяна с пиърсинги — шест диамантчета и четири малки халки. Беше отрязано гладко, с хирургична точност. Памукът беше изпъстрен с кафяви капчици засъхнала кръв.

На вътрешната страна на долната месеста част на ухото с черни букви беше татуирана думата „филтър“.

Портър го позна веднага. Тарек беше посочил татуировката в Петдесет и първи участък.

На вътрешната страна на капака с тиксо беше залепена бележа, надраскана с почерка на Ансън Бишъл.

Сам,
Това е малък подарък от мен за теб...
Съжалявам, че не го чу как пищи.
Какво ще кажеш да ми върнеш услугата?
Малка размяна на услуги между приятели.
Помогни ми да намеря майка си.
Мисля, че е време с нея да си поговорим.

Б

Издание:

Автор: Джонатан Баркър

Заглавие: Четвъртата маймуна

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Симолини'94

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-221-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10452>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.